

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

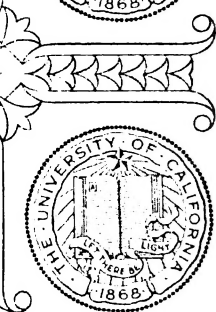
We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

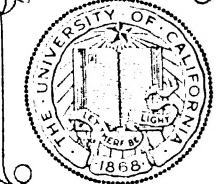
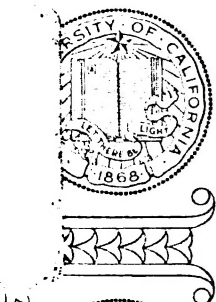
About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

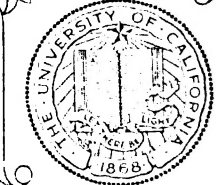
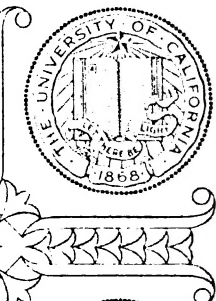

SITY OF CALIFORNIA

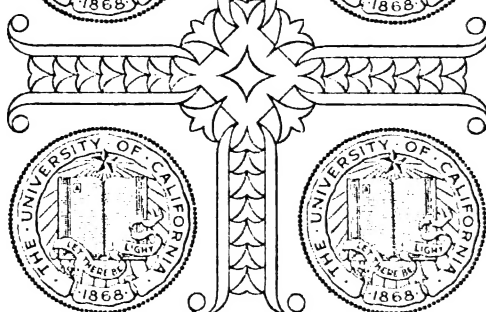
SITY OF CALIFORNIA

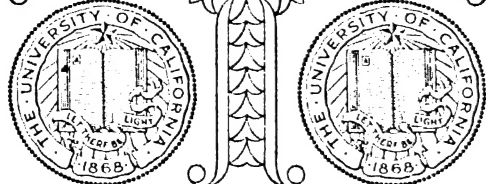
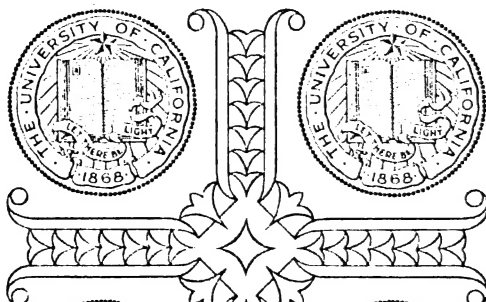
SITY OF CALIFORNIA

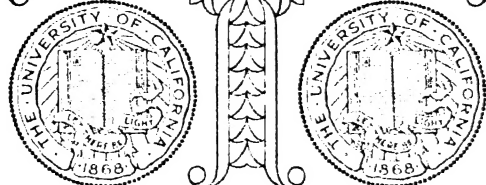
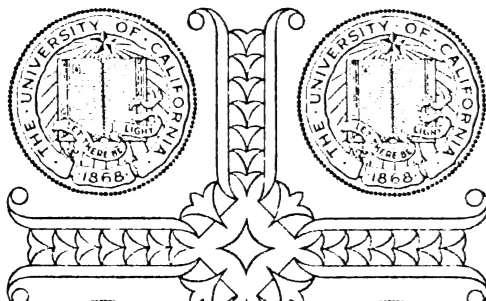
LIBRARY OF THE UNIVERSITY

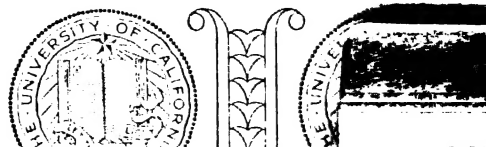
LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CALIFORNIA

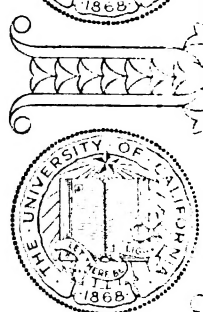
LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CALIFORNIA

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CALIFORNIA

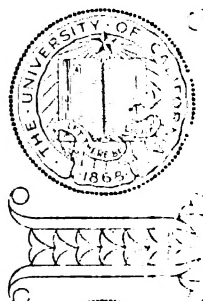
LIBRARY OF THE UNIVERSITY

LIBRARY OF THE U

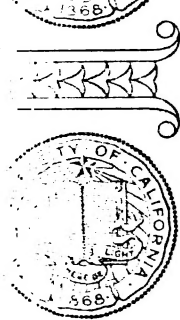

LIBRARY OF THE U

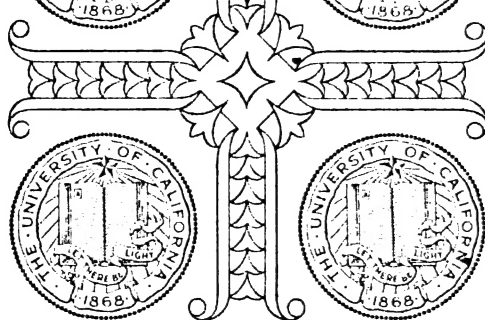

LIBRARY OF THE U

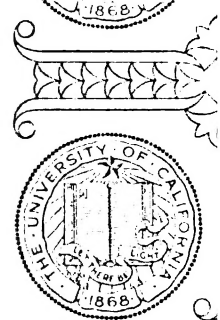

LIBRARY OF THE UNIVERSITY

LIBRARY OF THE UNIVERSITY

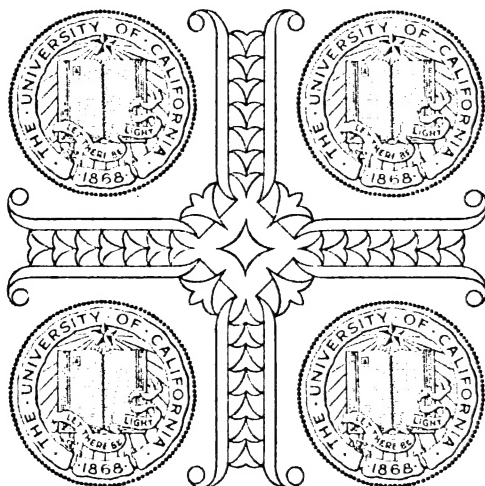
OF CALIFORNIA

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CALIFORNIA

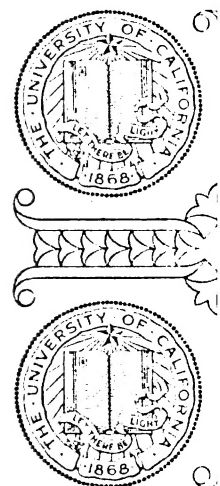
LIBRARY OF THE U

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CALIFORNIA

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CALIFORNIA

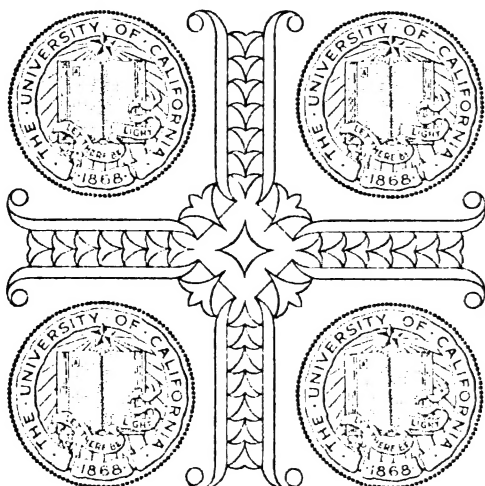
OF CALIFORNIA

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CALIFORNIA

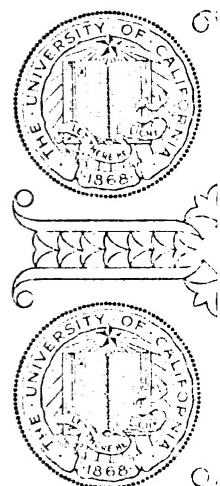
LIBRARY OF THE U

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CALIFORNIA

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CALIFORNIA

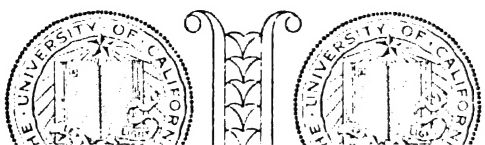
OF CALIFORNIA

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CALIFORNIA

LIBRARY OF THE U

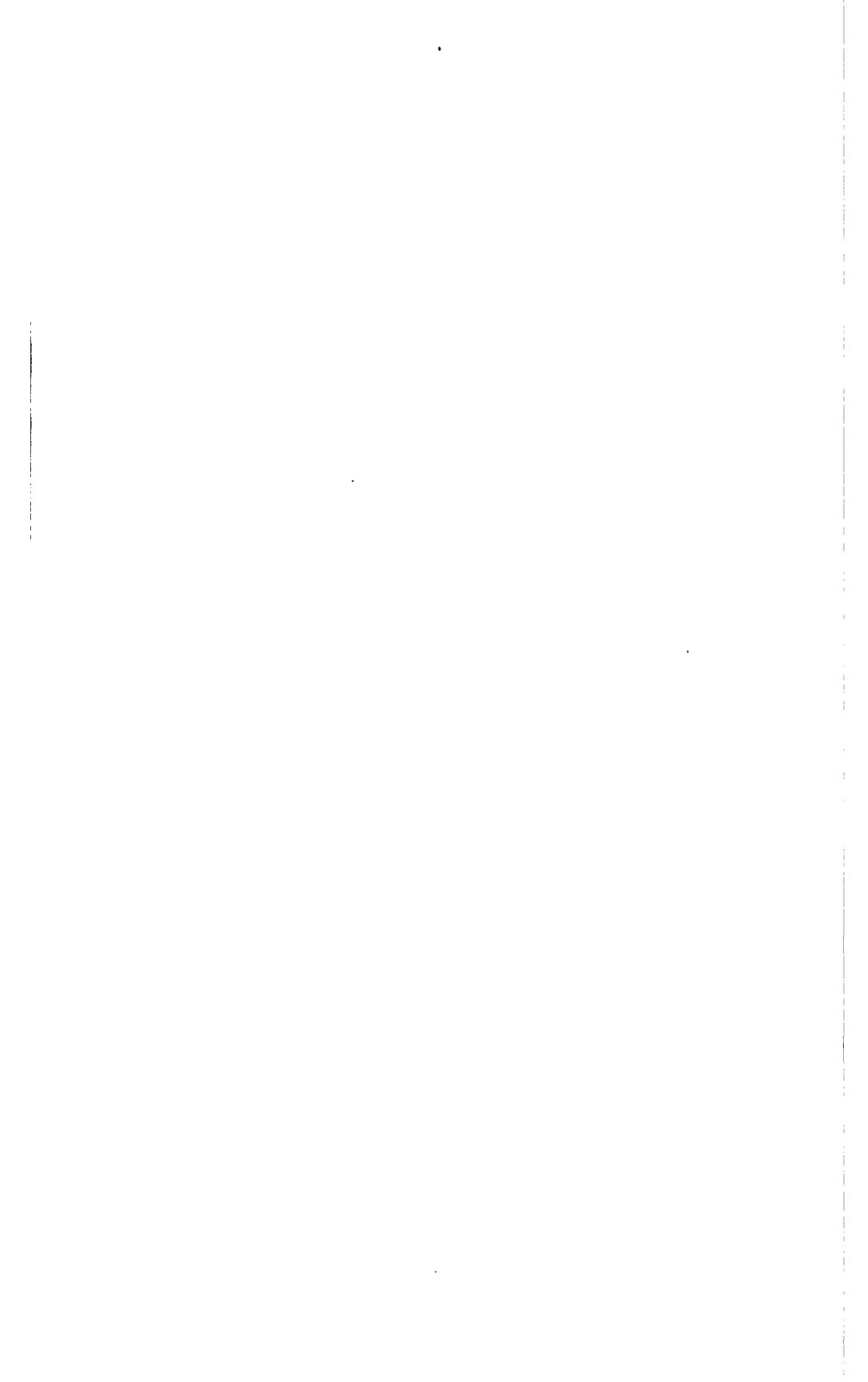

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CALIFORNIA

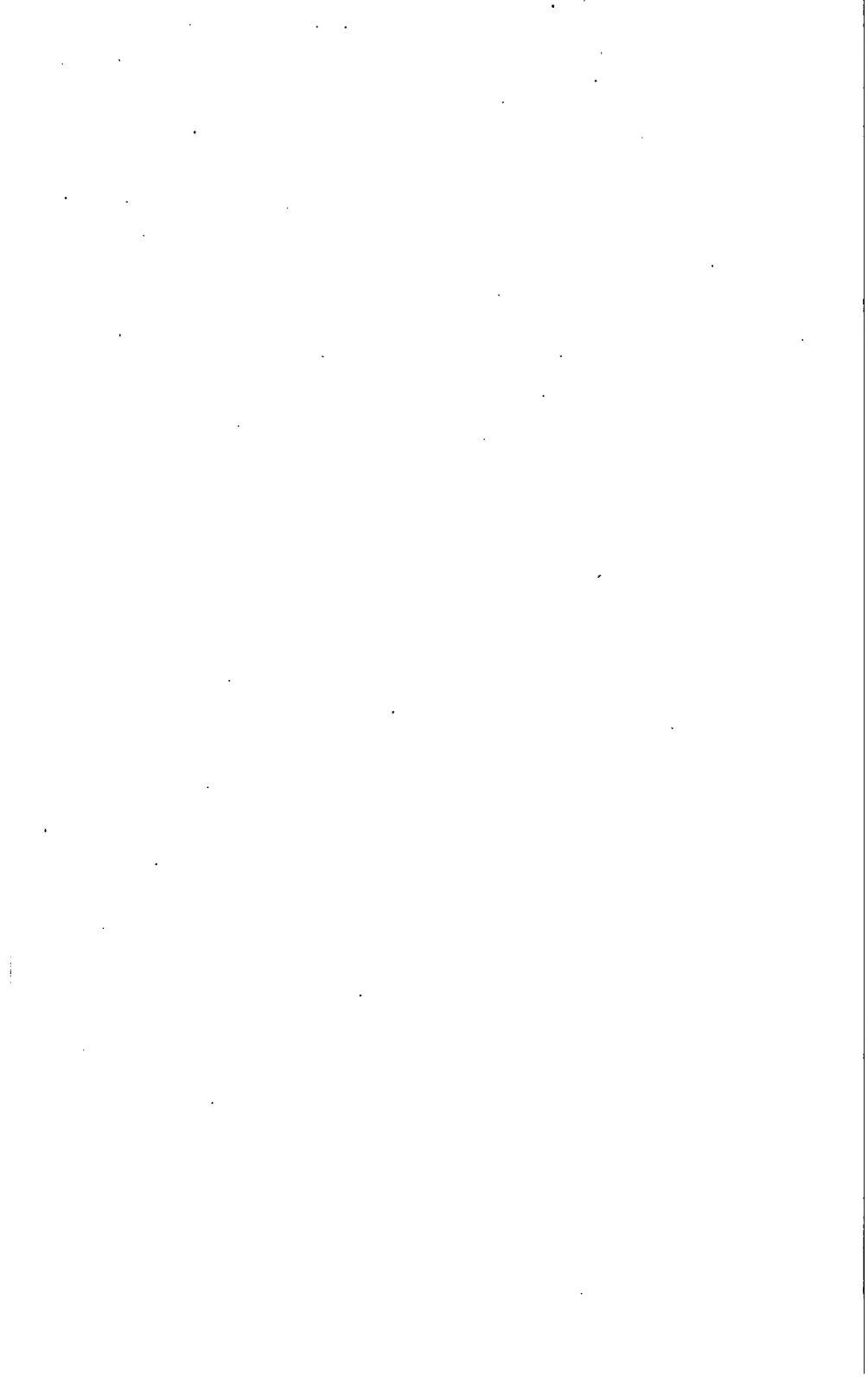
LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CALIFORNIA

proof 297

СРПСКА ГРАМАТИКА

САСТАВИО

Стојан Новаковић

ДРУГО ЦЕЛОКУПНО ИЗДАЊЕ

У БЕОГРАДУ

ИЗДАЊЕ И ШТАМПА ДРЖАВНЕ ШТАМПАРИЈЕ

1902.

PRESERVATION
COPY ADDED
ORIGINAL TO BE
RETAINED

JAN 4 1994

NO. 1011
A. 10111111

583
N 936

161231

194

1902

1914

К првом издању.

Моја „Српска Граматика“, у којој се збира рад пуних двадесет и пет година, више пута прекидан и на ново започињат, излази сад први пут овако у целини, у једној књизи.

У намери да покажем како је постала ова књига, изнећу овде како су израђивани, штампани, прерађивани или прештампавани поједини њени делови.

Први почетак јој је у једноме збијено штампаном табачићу о синтакси глаголских облика и сложених реченица, који сам, још као професор Београдске Гимназије, штампао за своје ученике у почетку 1869 године.¹ Српска синтакса се, по ондашњем наставном плану, предавала у другом гимназијском разреду. Поменути табачићем о другој половини синтаксе покушало се да се на брзу руку попуни оно што се вије налазило ни у Српској Синтакси Ђ. Даничића, ни у изводу из те Синтаксе, који је 1864 штампао Ј. Бошковић. Иначе се у њему налазила друга половина оне ученичке ручне књиге, по којој сам ја тада гимназистама II разреда предавао српску синтаксу. Штампала се поглавито зато, да би се за анализу и друге послове заштедело време које се на школским часовима онда употребљавало на писање ручне књиге по казивању професорову.

¹ Тај први почетак ове књиге из 1869 на корицама носи натпис „Српска синтакса у изводу. II. Ст. Нов. 1869. Штампано као рукопис“. На 16-ој страни текста, који обухвата 60—110 правила синтаксе, забележено је на дну под линијом „Штампано као рукопис у штампарији Николе Стефановића“. Тога ради што је штампано као рукопис, издање ово није узето ни у моју библиографију 1869 године, која је штампана у Гласнику XXVII.

С тим се свршио други семестар школске године 1868/9. За први семестар школске године 1869/70 изађе целокупно издање те Синтаксе. То је прво издање њено. Оно је већ унесено и у библиографију године 1869.¹ Издање то, штампано опет као оглед, распродао се брзо, и у години 1870 имао сам већ да се бавим новим издањем, које је пуштено у свет при крају те године.² Ма да је то издање прво потпуније издање, ни оно ме није могло задовољити. Чим се примакло време новоме штампању, ја сам унео и опет много нових допуна и измена. Тако је постало „треће на ново прерађено и раширено издање“, које је штампано у Београду 1874 године. У то време је и предавању народнога језика у гимназијама поклоњена већа пажња, и синтакса се није више предавала у II разреду, као при првим издањима моје Синтаксе, него у IV-ом. Пет година после тога издања, 1879, показала се опет потреба новог издања. И ја сам на ново бацио доста времена на допуне и исправке, којима је постало „четврто поправљено издање“. Нисам бележио колико ми је времена које издање заузело, али памтим добро, да су ми сва нова издања односила исту количину труда и размишљања, без обзира на раније већ уложени рад.

Старајући се у пролеће 1879-те године о четвртоме издању Српске Синтаксе, смислим да према синтакси изградим и остале делове граматике, те да тако употребим белешке, студије и размишљања дугога низа година. У тим мислима и по тој одлуци четврто издање дотадашње Српске Синтаксе први пут се нашампа с натписом целокупнога дела „Српска Граматика за ниже гимназије и реалке у Кнежевини Србији. Четврти део. Наука о реченицама“. И одмах, још те године, изађе у првом издању први део Граматике „Наука о гласовима“, а на скоро за њим и трећи део „Наука о облицима“. Неизрађен остао беше

¹ Српска синтакса у изводу, за други разред гимназија и реалка у Кн. Србији. По Ђ. Даничићу, П. Будману и др. саставио Стојан Новаковић. У Београду, у државној штампарији 1869, На 8-ми, 2 л. 46. стр. и 1 л.

² Српска синтакса за ниже гимназије и реалке Кнежевине Србије. Саставио Стојан Новаковић. Друго прерађено и раширено издање. Прегледала и одобрила Школска Комисија. У Београду. издање и штампа Државне Штампарије 1870. На 8-ми 2 л. 96 стр. и 1 лист.

други део граматике, „Наука о основама“, за коју се, осим научних дела Ђ. Даничића и Ф. Миклошића, тада истом у свет пуштених, у нас налазило само нешто претходне радње у ранијим пословима Ђ. Даничића. Довршивши први и трећи део, „Науку о гласовима“ и „Науку о облицима“, који су школама били од преке потребе, навалом да израдим и други део, „Науку о основама“, те да започети посао до краја изведем. Та „Наука о основама“, прва у лакшем излагању (колико га је у том делу граматике могућно постићи) изиђе у првом издању у почетку 1880 године. Тако се, мало по мало, потпуно довршило дело започето једанаест година раније, у 1869-ој, као што је горе показано.

Од 1881 почињу већ нова издања, мање или више прерађивана. „Наука о гласовима“ штампана је у новом издању са знатнијим допунама већ године 1881. Треће издање тога одељка, од 1884, и четврто, од 1888, штампано је без каквих промена.

„Наука о основама“ штампана је још само једанпут, године 1885, и то са другојачијим распоредом материјала. У првоме издању „Науке о основама“ просте основе су биле распоређене у две групе, у групу непосреднога и у групу посреднога (од готових основа) образовања. Свака се та група даље делила по врстама речи. У другоме издању, рађеноме после израда „Грамматике старог словенског језика“ (1884), променим тај распоред, и узмем врсте речи за основицу целокупне поделе, те по њима изложим како посредно, тако и непосредно образовање, свако за се, а једно за другим. Тада ми се чинило, да ћу тим начином унети више прегледности у тај део граматике, претрпан многоразличним материјалом.

„Наука о облицима“ штампана је у другом издању с исправкама године 1882, а по том је то издање године 1890, као треће, просто прештампано.

*

Сва та издања штампана су тако како је изложено, у појединим књигама, за школску потребу. Штампане се

то чинило по већој или мањој употреби у школама и зависило је и од промена у наставним школским плановима. Међу тим ја сам поодавно помишљао, да, после посебног издавања свију појединих делова граматике, приредим и једно целокупно издање, и очекивао сам кад ће ми се указати време и прилика да ту мисао остварим.

Од разлога, из којих сам то помишљао, један је, што је ова Српска Граматика у нашој књижевности још једнако једино дело, у којем је целокупна настава о српском језику израђена једноставно и по једној потпуној основи. Читав низ нараштаја и у Краљевини и по осталим српским крајевима, кроз пуних десет година (1880—1890) учио се по овој граматици. Претварање оних појединих књижица Српске Граматике у један целокупан граматички требник чинило ми се као још једна дужност не само према тим нараштајима, који сад улазе у зрели век, него и према осталој образованој публици српској у свима крајевима народа нашег. Мислио сам да је узалуд изискивати од образованих Срба да својим језиком чистије и правилније пишу, ако се не би спремила књига која би олакшавала вршење те дужности, данас већ, хвала Богу, свакоме драге. Може бити да ја за то нисам погодио баш прави пут; може бити да нисам био кадар да учиним све што треба, али се, опет, надам да ће ово на ново прегледаво, поправљено, попуњено и у целину склопљено издање „Српске Граматике“ томе, барем за први мах, довољно помоћи.

Као други разлог да се с овим целокупним издањем пожурим послужила је потреба једна, која се од не давно почела у нас живље осећати. То је потреба да се и у нашем језику што ближе и што потпуније одреде правила интерпункције и правописа. Осећање те потребе без сумње је само по себи очевидан знак напретка у нашем књижевном језику. Оно се јавило у једанпут и на источној и на западној страни нашега народа. Овде у Београду је то било у пролеће 1892, када је образована Српска Књижевна Задруга. Одмах чим се Задруга почела бринути о штампању првих својих издања, истакнута је потреба да се у издањима Задруге мотри колико се више може и на једноликост или следственост правописа. Хтело се да наш

књижевни језик и у тој својој спољној страни ојача и да се у свему до појединости примавне великим европским књижевним језицима, који су природан углед нашем књижевном језику. Да се то постигне, управа је Српске Књижевне Задруге одредила одбор, поставиши му у задатак да изради у том правцу упутства за коректоре издања Задругиних. Осим мене су у тај одбор изабрани били г. г. П. П. Ђорђевић, Љуб. Стојановић и Љуб. Јовановић. Одбор је држао неколико састанака, и споразумео се у главним тачкама, које су обележене као неодређене или подложне неједнакостима и непостојању писања у наших писаца. То је Српска Књижевна Задруга поставила као правило за своје коректоре и уреднике издања, у колико су ови последњи вољни били да се тих правила држе. На западној, хрватској, страни наше књижевности исто је питање расправљано више службеним путем, али је томе онамо и потреба била далеко већа него у нас, јер је било много више и много озбиљнијих спорних питања за расправљање. У књизи д-ра Ивана Броза о *Hrvatskom pravopisu* читамо о томе ово: „Године 1889 прихватила је власт трећом да ријеши питање о јединственом правопису школском. Особити одбор, у који су били позвани струковни учитељи, распрвио је у неколике сједице то питање и изрекао своје увјерење, да је од пријеке потребе за школе један правопис, а тај треба да је основан на начелима фонетичкога писања. Висока краљ. земаљска влада, одио за богоштовље и наставу, прихвати то мишљење за своје, па, желећи да би се што прије постигло јединство правописа у свјема школама, поставила је у почетку год. 1892 кр. свеучилишнога професора за хрватску филологију г. Армина Павића, ревизором свих књига, што ће се о њезину трошку и о њезиној заклади штампати, а мени је наложила да израдим не само правила за правопис него и правописни рјечник. Тако је постала ова књига, коју је у свему одобрио г. проф. А. Павић.“¹ Исту мисао којом се бавила Српска Књижевна Задруга и којом се, према својим при-

¹ *Hrvatski pravopis*. Po odredjenju kr. zem. vlade, odjela za bogoštovlje i nastavu napisao Dr. Ivan Broz prof. u kr. gimn. zagrebačkoj. Zagreb, 1892 стр. IV—V.

ликама, бавила хрватска влада, кретао је самостално и за себе и др. Љубомир Недић год. 1894 у Књижевно-уметничкој Заједници у Београду, у којој је једно вече разлагао свој предлог „О правопису и интерпункцији“.¹

Као основица правилима о правопису што су у овој књизи изложена, послужило је оно што је поменути одбор Српске Књижевне Задруге својим споразумом утврдио. Мени је ваљало да по тој основици листу примера попутним, да правилима облик и распоред дам, и да их с граматиком у склад доведем. У томе раду неколика су ми питања под другојачију светлост дошла, те сам на два три места и одступио. Најглавније је одступање у писању групе *иј* (чл. 64 *в*, чл. 807 *б*) при извесним творбама језика и у бележењу дијалектичког сажимања самогласничких група *ао*, *ео* или *уо* (чл. 66 *а*, чл. 807 *в*), где сам, после дугега размишљања, нашао да је боље и књижевном језику прикладније овако како је у мојим правилима.

Питање о интерпункцији задало ми је много више и муке и труда.

Још стара наша књижевност оставила је у самој практици трагове размишљања о овоме питању. Издајући поцепним народним издањима наших млетачких штампара живот св. Петке у *Starinama IX*, интерпункција је тих издања сама собом обратила ми пажњу на се. У предговору к томе издању читају се о томе ове врсте: „Пошто оригинал има и своју уређену интерпункцију, могао сам и ње држати се у велике и с малијем додатцима, да изведем садашњу интерпункцију, а ево како. Гдје су сад пред чланцима словенске цифре, ту је чланак у Божидаревом издању почет новом врстом и великијем црвенијем словом, а на крају су пређашњега двије црвене тачке упоредо; гдје је сад чланак без цифре, ту му је у Божидара почетак у врсти, али опет почет великијем (но ситнијим од онога напријед помепутога) црвеним словом, и од пређашњега чланка је одвојен двјема упоредним црвеним тачкама. Од осталијех знака долази највише црна тачка и

¹ О правопису и интерпункцији. Предлог Књижевно-уметничкој Заједници, поднесен 8 априла 1894 од Д-ра Љубомира Недића професора Велике Школе. Београд. 1894. Стр. 29.

запета, и обје махом имају вриједност садашње запете, ако иза тачке слиједи мало слово, јер иза запете никад другчије слово и не долази; ако ли иза тачке слиједи велико слово, па ако је уз то и тачка црвена (што чешће долази), онда тачка има вриједност садашње тачке, а негдје и садашњих двију тачака (:) као знака пред ријечима које се наводе. Тога држећи се и одступивши на врло мало мјеста, могао сам и чланке и изреке (фразе) са свим по Божидареву издању подвојити. Одвајање реченица и њихових дијелова у изрекама узето је по данашњем, ма да се и ту оба начина врло мало у ствари разлазе, пошто у Божидара тачка служи махом за одвајање крупнијих, а запета за одвајање ситнијих дијелова изреке и реченице (на које се разликовање данас и не пази), и ти знаци махом ријетко недостају ондје гдје им је мјесто¹. Преписујући пре неколико година призренски рукопис Душанова Законика за ново издање, обратио сам опет пажњу на стару интерпункцију, у намери да се уверим да ли она нема утицаја на овако или онако разумевање текста. И уверио сам се да се и писац тога рукописа служио интерпункцијом (само тачком и запетом) на начин који пажњу заслужује и који се, од почетка до краја, мора недирнут сачувати.

С почетком писања народним језиком у новој књижевности, с почетком стварања народнога књижевног језика, и ово је питање почело занимати књижевнике онога истог часа када су се почеле штампати књиге, у којима су писци ради били да су у овом погледу следствени и правилни.

Познато је да има два главна начина у бележењу интерпункције или реченичних знака. Један је *граматички*, који пажљиво следује граматичком чланању реченица и њихових саставних делова; други је *логички*, који тражи главније, само логичко, чланање, мало се обзирујући на реченице, тешње подређене или јаче везане са својом главном речју. Први начин, којим се нарочито Немци служе, имао би за се ту добру страну, што би се њиме можда најпре

¹ Starine IX, 52-53.

могла извести оштрија следственост интерпункције, премда у нашем језику има примера, у којима су речи двеју реченица тако испреплетане, да их није могућно знаком одвојити. Други начин, којим се служе нарочито романски народи, тешко би се извео до следствености онога првога, али је очевидно природнији, зато што следује логичкоме чланању, и у случају разноликих анализа или начина читања (посве неизбежних у ствари овако индивидуалној као што је склоп и чланање мисли) показује свагда на какво је читање и чланање мислио писац сам.

Од писаца нове књижевности, Доситије нема још ни правописа ни интерпункције. Вук Ст. Караџић, творац граматике и први уредник књижевнога језика нашег, показује у овоме послу врло карактеристичне мене. Његови списи у „Даницама“ показују нам интерпункцију начина немачкога, изведену често с врло пажљивом следственошћу. Али главно Вуково стилистичко дело, које нам и у овом погледу има да остане као главни и коначни исказ његова умовања о овим питањима, одступа већ од тога правца и показује нам ону другу, логичку, врсту интерпункције. Тим се начином Вук и после до смрти служио. Ђ. Даничић је у овоме следовао томе последњем Вуковом мишљењу, и нарочито је запете врло штедљиво употребљавао. Али његова интерпункција у преводу Старога Завјета, Даничићева главног стилистичког дела, пуна је поуке, и носи обележје чисто логичке интерпункције. Ти основи као да су везани са самом природом нашега језика, јер извесне његове синтактичке конструкције упућују саме собом на овај начин реченичног бележења. У М. Ђ. Милићевића наћи ће се много више запета него у Ђ. Даничића, али има много конструкција које ни он, с великом следственошћу, никада запетом не двоји.

Интерпункција је по себи тако жива ствар, а у исти мах тако деликатна, да се самом практиком, без каквих год напред утврђених правила, може расправити само у главноме. И горе поменути признати наши писци и стилисте тражили су начин интерпункције не по напред постављеним правилима, него по разумевању које су ради били да своје излагању реченичним знацима назначе, по

своме мишљењу. С тога њихова дела још не могу показати потпуну систематичност у правилима интерпункције. Али је потпуно очевидна њихова доследност и сагласност у главним основима, и изван сваке је сумње да та доследност одсудно утврђује интерпункцију логичку за наш језик. У том погледу је значајно што је Вук у почетку покушавало да се служи интерпункцијом граматичком, а што је, у зрело своје доба, коначно усвојио начин логички, којим се, после, и Ђ. Даничић свега свога века служио. Ово не треба да је чудновато, кад се зна да се језик првим својим одељком, науком о гласовима, додире са физиологијом и музиком, а завршетним својим одељком, науком о реченицама, служи само као стварни облик логике и њезиних гдекојих формула и категорија.

Следујући овоме што сам навео, и ја сам у правилима интерпункције, штампаним у додатку ове књиге, узео за основ интерпункцију логичку. Како се у четвртом делу ове граматике, у науци о реченицама, излажу и описују све врсте подметних и прирочних додатака и подређених реченица, у којима се ти додатци само ширим начином исказују, ја сам се старао да по тим врстама и правила интерпункције распоредим. Држећи се природе тих додатака као главног упутника, ја сам се старао да у правилима интерпункције што тачније назначим где се што реченичним знацима одваја, где ли не, и где који знак писати треба. Ово што је главно и што се свуда може потврдити примерима из Вука и Даничића, попунио сам правилима о раздвајању осталих реченичних делова, и у томе сам се држао поглавито правила француских, пошто се и иначе поменути начин у своје основу највише подудара с француским. Ако у свему и не будем погоднио, довољно је, ако будем добрим путем упутио. У том ће се последњем случају лако попунити што ја сад будем омашио, или исправити што не будем погоднио.

*

На реду је да неколико речи кажем и како је ово целокупно издање склопљено и како стоји према посебним књигама пређашњих издања.

Ређајући чланке пређашњих књига под број, који се до краја дела не прекида, ја сам свеколике чланке на ново с пажњом прегледао и испитао, исправивши и допунивши где сам год мислио или опазио да што треба исправити или допунити. У току тога рада „Наука о гласовима“ нарочито је добила доста исправака, прерада и допуна. „Наука о основама“ целу сам из нова уређивао према распореду који ми се сад учинио најподеснији. Свеколико образовање простих основа изложено је сада по врстама речѝ, а подела на посредно и непосредно образовање (где би јој места било) извршена је при дотичним наставцима. Тим се начином о сваком наставку говори у свакој врсти речѝ једанпут, и на том се месту разматра и разлика међу посредним и непосредним образовањем, где би је било. „Наука о облицима“ само је на неколиким местима исправљена или допуњена, и она је у овом издању понајближа пређашњим издањима. „Наука о реченицама“ остала је, такође, већином у пређашњем облику, али је ипак на неколико места допуњена, и у две партије, ради везе с интерпункцијом, прерађена (чл. 567—570, чл. 731—737). У примерима су свуда главне речи подвучене. Додатак је, као што се из напред наведенога види, сада са свим из нова рађен.

Јединству књиге и лакој употреби свију њених правила намењен је поглавито Кључ, који је на крају. Свако правило из књиге, свака поједина реч, употребљена ма где у књизи као предмет правила или пример, наћи ће се путем Кључа, и Кључ упућује увек на онај члан књиге који о томе говори. Надам се да ће Кључ добро послужити и онима који су ради да пађу правило о којој речи или о којем предлогу и без домишљања на ком је месту граматике дотично правило. Кључ је склопљен управо зато да се свако правило пађе и средством које било речи о коме оно говори.

Како на цео посао овога издања, тако и на само штампање уложено је много труда. Покрај свега старања поткрало се и нешто погрешака, а може бити да је и у самој књизи

још којегде остало трагова који ће сведочити да је први пут у четири засебне књижице израђивана. То би се могло исправити тек у новом издању, ако одзив српске публике према овоме да прилике да се књига у овом облику још који пут штампа.

25. новембра 1894.
у Београду.

Стојан Новаковић.

К овом издању.

За потребу овога другог издања јављено ми је изненада, готово пред само штампање, те се никакве веће исправке нису могле предузети. При свем том, употребио сам свеколико време које ми беше остало, да у друго издање унесем што се год могло више ситнијих исправака. Са захвалношћу сам употребио већину многобројних напомена из рецензије д-ра М. Решетара у „Делу“ (марта 1895). Размишљао сам и да други део, науку о основама, за популарно обрађивање најсухопарнији, и по други пут препрадим, узимљући за основицу распореда и прегледа, колико се год може, сама значења а не наставке, али за тај посао у овај мах времена никако не стизаше.

Новина о *ђ* (са две тачке озго), коју сам по договору с млађим књижевним пријатељима из Српске Књижевне Задруге увео као правописни знак није још свуда нашла пријема као што се очекивало. Главни је узрок што је пок. Ђ. Даничић за исту службу употребио *р* с једном тачком. Ни нама није било до мењања, а што смо оној једној тачки незаборављенога и ненадмашног учитеља додали још једну, имали смо свога разлога. Тај разлог је што се у целом свету, од Јелина до Француза за исту (по суштини) службу употребљава знак двеју тачака. Што бисмо ми Срби у томе ишли другим путем и тражили друга средства? Надамо се да ће се овоме разлогу и остали поклонити, те да ће се и у тој ситници наш правопис изједначити.

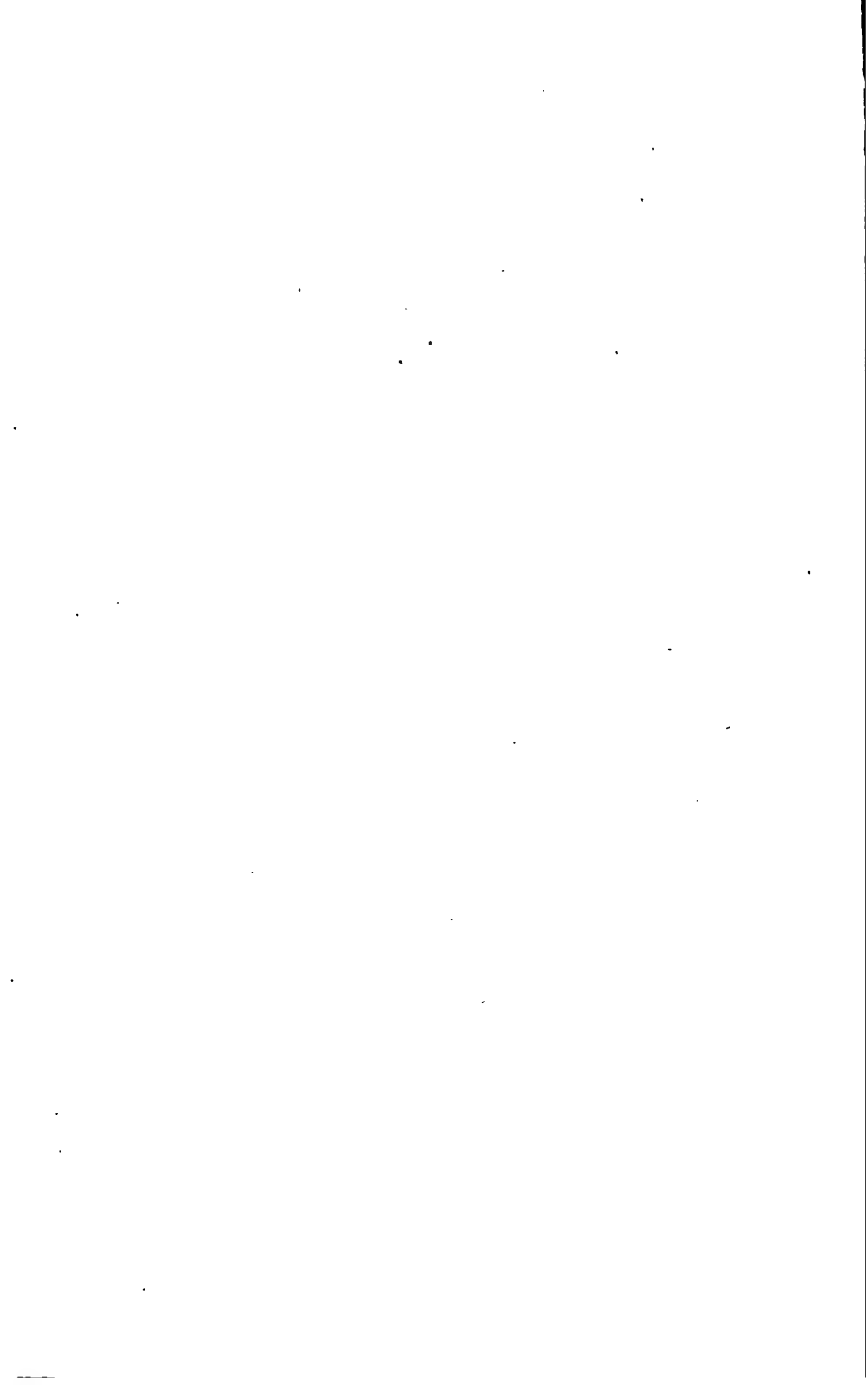
Онима који су осуђивали наше ширење опште - признатог правила о *Д* и на парно му *т* (чл. 82, 98 и 807 г)

напомињемо само да наша јерес није тако велика како њима изгледа и да за њу има такође разлога који нису ни у каквој опреци с усвојеним у нас начелима фонетичког правописа и са садашњом практиком њиховом. Нека то коначно одлучи обичај, који на другим местима поглавито и пресуђује питања ове врсте, пошто — на послетку — правопис није само за употребу филолошких педаната него за образоване писце свега народа.

За свеколико надгледање и штампање овога другог издања нека је хвала пријатељском труду и заузимању мога некадашњег ученика, г. професора Момчила Иванића. При мојој удаљености од Београда Бог зна како би се, без те помоћи, ова књига штампала!

1. јуна 1902. год.
у Петрограду.

Стојан Новаковић.

ПРЕГЛЕД

Приступ.

СТР.

I. Језик и његов склоп 1

Шта је језик. — Како постаје језик. — Реч и представа. — Реченица. — Једнина и множина. — Додатци или допуне подмету и прироку. — Како се реченица шири додатцима. — Положај подмета, прирока и додатака. — Реченице главне и споредне. — Положај главних и споредних реченица. — Сложене реченице или низови од реченица. — Речи непроменљиве. — Речи променљиве. — Основе и облици. — Корени и основе. — Корени и њихови издаци. — Сложене речи.

II. Врсте речѝ 10

Колико има врста речѝ. — Именице. — Подела на стварне и мислене. — Подела стварних именица. — Род у именица. — Придеви. — Род у придева. — Бројеви. — Заменице. — Личне заменице. — Придевне заменице. — Глаголи. — Облици глаголски. — Подела глагола по предмету радње. — Подела глагола по трајању радње. — Прилози. — Предлози. — Свезе.

III. Граматика и подела њена 22

Шта је граматика. — Граматика упоредна, историјска и описна. — Делови граматике.

ДЕО ПРВИ

Наука о гласовима.

I. Постапак и подела гласова 25

Говорна оруђа. — Употреба говорних оруђа.
— Гласови и слова српскога језика. — Латиница
и ћирилица. — Шта су самогласници а шта су-
гласници. — Које су самогласници а које су-
гласници.

II. Самогласници некадашњег језика 28

Самогласник а. — Самогласник ђ. — Само-
гласници љ и њ. — Самогласник м. — Самогласник
н и српска три говора.

III. Подела и особине самогласника 31

Самогласници непчани и ненепчани. — Осо-
бине самогласника. — I. Мењање или јачање са-
могласника. — II. Избегавање зева или празнине
међу самогласницима — Избегавање зева попу-
њањем. — Ибегавање зева укидањем. — Зев не-
попуњен. — III. Сажимање или спајање једнаких
самогласника. — IV. Једначење неједнаких само-
гласника. — V. Образовање слогова — VI. Нагла-
шивање или акценат. — Шта је акценат? — Ак-
центи српскога језика. — Главни и споредни акценат.
— Места српских акцената. — Мењање акцената.
— Акценатне речи. — Акценат у разлици говора
источног, западног и јужног.

IV. Подела и особине сугласника 45

Подела сугласника по говорним оруђима. —
Падела сугласника по звучности. — Особине су-
гласника. — I. Једначење неједнаких по звучности.
— Изузетци од горњег правила. — II. Једначење
неједнаких по говорним оруђима. — III. Јотовање.
— IV. Подешавање сугласника са самогласницима.

— Грлени сугласници и зубно *ц* пред непчаним самогласником *и*. — Грлени сугласници и зубно *ц* пред непчаним самогласником *е*. — Самогласник *о* иза непчаних сугласника и зубног *ц*. — Некадашњи *ѣ* и замена му *је* испред самогласника и непчаних сугласника *ј* и *ђ*. — V. Самогласник *л*. — *Л* претворено у јужном говору. — VI. Старинско претварање. — а. *ѡ* и *т* пред *т*. (*тъ* и *ти*) — б. *жж*, *жђ* = *жд*; *шђ*, *шч* = *шт*. — в. *гт*, *кт*, *хт*, претварају се у *ћ*. — VII. Премештање. — VIII. Избацивање појединих сугласника. — а. Од два једнака или изједначена по звучности један се избацује. б. Од два једнака или изједначена по говорним оруђима један се избацује. — в. Избацивање ради несклада говорних оруђа. — IX. Уметање самогласника а међу сугласнике.

ДЕО ДРУГИ

Наука о основама

Опште црте 60

Шта су основе а шта наставци. — Разлике међу основама. — Основе од корена. — Основе од основа. — Основе од облика. — Сложене основе. — Корени глаголски и заменички. — Речи домаће и позајмљене. — Разлика корена по родности. — Подела науке о основама.

ОДСЕК ПРВИ

Наука о простим основама 66

I. Глаголожке основе 66

А. Основе начина неодређеног. а. Основе начина неодређеног без икаква наставка. б. Основе начина неодређеног, образоване наставцима. 1. му-наставка; 2. ђ-наставка; 3. и-наставка; 4. а-наставка. а. Основе непосредно од корена образоване.

6. Основе изведене од већ готових глаголских основа. в. основе изведене од именских основа; 5. *иза-* или *ова-* наставак. — Глаголске основе које значе радњу у маломе (диминутивну). — Основе начина неодређеног изведене од облика.

Б. Основе времена садашњег. Основе времена садашњег непосредно од корена изведене. 1. *е-* о или *и* наставак; 2. *је-* *јо* наставак; 3. *не-* *но* наставак.

II. Именичке основе 78

А. Извођење од корена и од готових основа.

1. Наставци *ѣ* — *о* — *а*. а. Основе тим наставцима од корена изведене. б. Основе *ѣ-* или *а-* наставком од глаголских основа изведене. в. Основе *о* или *а-* наставком од именичких основа изведене.

2. <i>ѣ-</i> наставак	83
3. <i>јѣ</i> — <i>је</i> (<i>јо</i>) — <i>ја-</i> наставак	84
4. <i>јо</i> — <i>ја-</i> наставак	85
5. <i>ије-</i> наставак	86
6. <i>ија-</i> наставак	86
7. <i>рѣ</i> — <i>ро</i> — <i>ра-</i> наставак	87
8. <i>ер</i> (<i>ерѣ</i>) — <i>еро-</i> наставак	87
9. <i>ор</i> (<i>орѣ</i>)- наставак	87
10. <i>ар</i> — <i>ара</i> — (<i>јар</i> — <i>јара</i>)- наставак	88
11. <i>ур</i> — <i>ура</i> (<i>јур</i> — <i>јура</i>)- наставак	89
12. <i>лѣ</i> — <i>ло</i> — <i>ла-</i> наставак	89
13. <i>ло-</i> наставак	90
14. <i>лѣ-</i> наставак	90
15. <i>ља-</i> наставак	91
16. <i>аљ-</i> наставак	91
17. <i>уљ</i> — <i>уља-</i> наставак	91
18. <i>нѣ</i> — <i>но</i> — <i>на-</i> наставак	91
19. <i>ан</i> — <i>ана-</i> наставак	92
20. <i>ин</i> — <i>јан-ин</i> (<i>ан-ин</i>)- наставак	92
21. <i>ина-</i> наставак	92
22. <i>ња-</i> наставак	94

	СТР.
23. аѣ (ѣѣ)- наставак	94
24. оѣа- наставак	94
25. иѣа- наставак	95
26. тѣ — то — та- наставак	95
27. тѣ- наставак	95
28. теѣ- наставак	96
29. теа- наставак	96
30. ет — от — ат- наставак	96
31. ѣство- наставак	97
32. ота- наставак	97
33. ост (остѣ)- наставак	98
34. ет — ета (ѣт — ѣта)- наставак	98
35. иѣ- наставак	98
36. ад (адѣ)- наставак	99
37. ба — оба- наставак	99
38. ава- наставак	100
39. иво- наставак	100
40. мѣ — мо — ма- наставак	101
41. мем (мѣ)- наставак	101
42. ко — ка- наставак	101
43. ак (ѣак) — ака (ѣака)- наставак	102
44. ик — ика- наставак	102
45. ак (ѣкѣ) — ка (ѣка) — ко (ѣко) наставак	103
46. иште- наставак	105
47. гѣ — га- наставак	106
48. хѣ — хо — ха- наставак	106
49. иѣ — иѣе — иѣа- наставак	106
50. аѣ (ѣѣ) — иѣа- наставак	106
51. аѣ — ѣе — ѣа (ѣѣ — ѣѣе — ѣѣа)- наставак	108
52. еж- наставак	109
53. ач — ача наставак	109
54. шо — ша- наставак	110
55. аш- наставак	110
56. уш — уша- наставак	111

Б. Извођење од облика 111

а. Основе од глаголских облика. 1. од облика
времена садашњег 111

	стр.
2. Од прилога времена садашњег	111
3. Од прошастог придева	112
4. Од трпнога придева	113
б. Основе од заменичких облика	115

III. Придевоке основе.

А. Извођење од корена и од готових облика . 115

1. з — а — о- наставци	115
2. иј — ија — ије- наставци	116
3. јз — ја — јо- наставци	116
4. рз — ра — ро- наставци	117
5. нз — на — но- наставци	117
6. ан — на — но (ѣнъ итд.)- наставци	117
7. ен — ена — ено- наставци	118
8. ѣнз — ѣна — ѣно- наставци	118
9. ин — ина — ино- наставци	119
10. љз — ља — ље- наставци	119
11. тз — та — то- наставци	119
12. ат — ата — ато- наставци	120
13. аст — аста — асто- наставци	120
14. ит — ита — ито- или овит, -а, -о- наставци	121
15. љз — ља — ље- наставци	121
16. вѣ — ва — во- наставци	121
17. ав — ава — аво- наставци	122
18. ив — ива — иво или љив — љива — љиво- наставци	122
19. ов — ова — ово наставци	122
20. ак (ѣкѣ или ѣкт) — ка — ко-	123
21. ок — ока — око- наставци	124
22. скѣ — ска — ско (ѣскѣ итд.)- наставци	124

Б. Извођење придевских основа за поређење . 125

В. Извођење придевских основа од облика . 127

а. Основе од глаголских облика 127

б. Основе од заменичких облика 127

IV. Бројне основе 129

V. Заменичке основе 130

VI. Прилошке основе 133

ОДСЕК ДРУГИ

Наука о сложеним основама

А. Основе сложене од основа	136
Одељак први. Основе сложене од самих основа.	
1. Једна с другом на једнако сложене основе .	136
2. Сложене основе, с другим чланом као глав- ним а с првим као одредником	137
3. Сложене основе, у којима је други члан главни, а први од њега зависан	137
4. Сложене основе, које и једним и другим чланом казују каквоћу	138
Одељак други. Основе сложене од предлога и имена	138
Б. Основе сложене од готових облика	141
1. Именице и придеви у основама сложеним од готових облика	141
2. Сложене основе од бројева	142
3. Основе сложене од заповедног начина и именица	142
4. Одречни прилог не и разне врсте имена и именских глаголских облика	143
5. Сложене основе од предлога и именских основа	143
6. Предлози и глаголске основе	144

ДЕО ТРЕЋИ

Наука о облицима.

А. Наука о облицима имена

Јединина (двојина) и множина	146
Падежи и родови	147
Основе и наставци у облика	148
Како се дели промена имена	148

	стр.
<i>I. Промена именица</i>	149
Прва врста	150
Разлике међу ова три обрасца	151
Напомене к првом и другом обрасцу	151
Напомена к трећем обрасцу	158
Друга врста	159
Разлика међу ова два обрасца	160
Напомене к овој врсти	161
Трећа врста	162
Напомене к овој врсти	162
Четврта врста	165
Напомене к овој врсти	166
Пета врста	170
Напомене к овој врсти	171
<i>II. Промена заменица</i>	173
А. Промена личних или именичких заменица	173
Напомене к промени личних или именичких заменица	174
Б. Промена придевних заменица	175
Напомене к промени придевских заменица	176
Лична или именичка заменица трећег позна- тог лица	179
1. Старија промена	180
2. Познија промена	181
Бројеви који се мењају по обрасцу замениц	182
<i>III. Промена придева</i>	185
Одређени и неодређени вид	185
Како се одређени и неодређени придеви об- ликом разликују	186
Промена неодређених придева	187
Напомене к промени неодређених придева	189

	СТР.
Промена одређених придева	190
Напомене к промени одређених придева . .	192
Заменички облици помешани с придевским	193

Б. Наука о облицима глагола.

Какве облике имају глаголи	195
А. О глаголским облицима простим	195
Који су и какви су прости глаголски облици	195
Именски и глаголски облици у глагола . . .	196
Број и род глагола	197
Основе, наставци и уметци	197
Наставци за глаголске облике	199
Врсте глаголских облика	205
Прва врста	206
Први раздео. Основе на <i>д</i> и <i>т</i>	207
Напомене к овом разделу	208
Други раздео. Основе на <i>з</i> и <i>с</i>	209
Напомене к овом разделу	210
Трећи раздео. Основе на <i>б</i> , <i>ц</i> и <i>в</i>	212
Напомене к овом разделу	213
Четврти раздео. Основе на <i>г</i> , <i>к</i> и <i>х</i>	214
Напомене к овом разделу	215
Пети раздео. Основе на <i>н</i> или <i>м</i>	216
Напомене к овом разделу	218
Шести раздео. Основе на самогласнике осим <i>р</i>	219
Напомене к овом разделу	220
Седми раздео. Основе на <i>л</i> и <i>р</i>	226
Напомене к овом разделу	228
Друга врста	228
Напомене к овој врсти	229
Трећа врста	231
Први раздео	231
Други раздео	233
Напомене к овом разделу	234

	СТР.
Четврта врста	237
Напомене к овој врсти	238
Пета врста	239
Први раздео	239
Напомене к овом разделу	241
Други раздео	241
Напомене к овом разделу	242
Трећи раздео	243
Напомене к овом разделу	246
Шеста врста	247
Б. О глаголским облицима сложеним	248
Сложена времена	248
Начин погодбени	249
Трпно стање	250

ДЕО ЧЕТВРТИ

Наука о реченицама.

1. Шта је наука о реченицама	251
2. Шта је мисао и реченица	251
3. Главни делови реченице	252
4. Разграновање реченице	256
5. Деоба реченица и синтаксе	263

А. Синтакса простих реченица.

1. Слагање главних делова реченичних	264
2. Употреба врста речи у реченицама	271
3. Употреба облика у реченицама	283

І. Именски облици.

а. Падеж без предлога. Први падеж	283
Други падеж	284
Трећи падеж	290
Четврти падеж	292
Пети падеж	294

	СТР.
Шести падеж	294
Седми падеж	296
6. Падежи с предлогом	297
II. Глаголски облици	305
А. Времена, а. Време садашње	305
6. Времена прошаста	307
в. Време будуће	311
Б. Прилози и придеви глаголски	315
В. Начини	318
Г. Стање радње глаголске	322
4. Питање у реченицама	324
5. Одрицање	326

Б. Синтакса сложених реченица.

1. Врсте сложених реченица	330
I. Приређивањем сложене реченице	334
II. Подређивањем сложене реченице	336
а. Придевне реченице уз уменицу, придев или заменицу	337
б. Именичке реченице уз именице или заменице	339
в. Подређене реченице за предмет уз глаголе	340
г. Подређене реченице за намеру	341
д. подређене реченице за погодбу	341
ђ. Подређене реченице за уступање или до- пуштање (пермисивне)	342
е. Подређене реченице за поређење или начин	344
ж. Подређене реченице за време	347
з. Подређене реченице за место	348
и. Подређене реченице за последицу и узрок	349
2. Скраћивање простих и сложених реченица	350
I. Скраћивање изостављањем	351
II Скраћивање замењивањем	353
3. Намештање или ред речи	355

Додатак.

I. Реченички знаци.

1. Запета	363
2. Тачка и запета	376
3. Две тачке	378
4. Тачка	381
5. Знак почивке	381
6. Знак питања	383
7. Знак узвика	384
8. Знак прекида	385
9. Знак заграде	385
10. Знак навођења	385

II. Главна правила о правопису.

1. Гласови у правопису	387
2. Акценти у правопису	392
3. Везица	394
4. Апостроф	395
5. Састављање и растављање речи у писању	396
6. О речцама не, и, ни у састављању и растав-	
љању речи	404
7. Прилози од реченица	406
8. Скраћене речи	407
9. Писање бројева	408
Кључ	411

ПРИСТУП.

I.

Језик и његов оклоп.

Шта је језик.

1. Језик је средство којим људи један другом објављују своје мисли. Што год човек хоће да достави другима, он то умом мисли, а језиком (тј. говором) исказује.

Како постаје језик.

2. Говорним оруђима, која су смештена у грудном кошу, врату и устима, дају људи од себе разне гласове. Ти се гласови на различне начине састављају међу собом у слоге, од којих се граде поједине речи, а оне се опет на различне начине састављају међу собом, те се исказују људске мисли.

Мисао исказана речима, зове се реченица. Мисли се једна с другом везују и друже, а што бива с мислима, оно бива и с реченицама.

Језик у употреби није ништа друго него низ речӣ сложеных у реченице.

Реч и представа.

3. Свака реч казује неку представу, тј. значи нешто што умом мислимо или чулима (видом, пи-

пањем, слухом итд.) опажамо у свету око нас или у нама самим.

Тако *ружа* значи цвет или шибље, на коме тај цвет цвета; *цвета* значи радњу којом оно свој цвет развија. Тако *риба* значи животињу која у води живи, а *плива* значи радњу којом се она по води креће. Тако *учити*, *певати*, *јести*, *ходити*, *плакати*, *сећи*, *скакати* итд. речи су, које значе разне радње човекове. Тако *Миленко*, *Марко*, *Митар*, *Бранко*, *Милица*, *Марија*, *Видосава* речи су, које значе поједина мушка или женска лица. Тако *Крагујевац*, *Београд*, *Шабач*, *Ниш*, *Врања*, *Србија*, *Босна*, *Русија*, *Бугарска* итд. имена су вароши или вемаља.

Реченица.

4. Чим се барем две представе међу собом вежу, било *тврђењем* било *одрицањем*, у извесном времену, одмах постаје мисао; а мисао, чим се изговори или напише, постаје реченица. У свакој реченици има двоје:

1. Оно о чему се говори, и то се зове *подмет*, и
2. Оно што се о томе подмету каже, и то се зове *прирок*.

Тако нпр. у реченици *Ученик пише* говори се о *ученику* да *пише*, те је зато у њој подмет *ученик*, а прирок *пише*. У реченици *Сунце ограну* говори се о *сунцу*, и каже се за њ да је *огрануло*, и зато је у тој реченици подмет *сунце*, а прирок *ограну*. Примера ради наводе се још реченице: *Славуји појаху* — *Ливаде се зазеленеше* — *Сан је лажа* — *Крв није вода* — *Бог је добар* — *Лишће жути* — *Јесен се примакла*, итд.

Јединина, множина и време.

5. Лица или ствари, које се обично подметом или иначе казују, могу бити у једнини или у множини; зато се према томе и речима свагда казује: мисле ли се, или јесу ли оне у једнини или у множини. Оно

пак што се о њима казује редовно се говори у времену садашњем, прошлом или будућем, нпр. *Дан пролази* и *Дани су пролазили*; *Ученик пише* и *Ученици ће писати*; *Он иде* и *Они иђаху*; *Пушка пуца* и *Пушке пуцаху*; *Соба је пространа* и *Собе беху простране*, итд.

Додатци или допуне подмету и прирону.

6. У реченицама се покрај подмета и прирока често налазе и друге речи, које описују, допуњују или пространије казују оно што значи подмет и прирок.

Тако у реченици *Бела вила из горе дозива* подмет је *вила*, а прирок *дозива*, и по томе је гола реченица: *вила дозива*; али се за *вилу* речју *бела* још казују каква је, а покрај *дозива* речима *из горе* казује се место од куд дозива. — У реченици *Турска сила притисла Косово* такође је гола, без додатка, реченица *Сила притисла*; али се за подмет *сила* још речју *турска* казује чија је, а покрај прирока *притисла* реч *Косово* показује шта је притиснуто. — У реченици *Живи Бога хвале* подмет *живи* нема никаква додатка, али га има прирок *хвале*, јер се речју *Бога* казује кога *живи* хвале. — У реченици *Девојка преде златну жицу* подмет *девојка* нема никаква додатка, а уз прирок *преде* каже се речима *златну жицу* шта девојка преде. — У реченици *Сину сабља Јакшића Тодора* подмет је *сабља*, а прирок *сину*, и уз подмет *сабља* каже се речима *Јакшића Тодора* чија је, а прирок нема никаква додатка. — У реченици *Свак својој капи зна куд* подмет је *свак*, и није ничим допуњен, а прирок *зна* има као први додатак *куд*, и он показује шта *зна*, а као други додатак *својој капи*, и он показује чему *зна куд*. — У реченици *Расло дрво бадемово танко високо* прирок је *расло*, а подмет *дрво*, и уз подмет *дрво* имају три додатка: *бадемово*, *танко*, *високо*, којима се оно што подмет значи ближе описује. У реченици *Жедан сам* подмет је *ја*, али није казан, зато што га је лако погодити, а прирок је *жедан сам*. — Исто тако у реченици *Знате писати* подмет је *ви*, али није казан, зато што га

је лако погодити, и што је већ казан самим глаголским обликом, а прирок је знате, и додатак му је писати, а њим се казује шта се зна или шта знаду.

Како се реченица шири додатцима.

7. Као што се види из горе наведених примера, додатци у реченици могу бити или само уз подмет, или само уз прирок, или и уз подмет и уз прирок; за тим може их бити по један или по више, према ономе што је потреба да се каже. Тога ради реченица може бити или са свим без додатака, или их може имати мање или више, по потреби.

Тако у реченици *Ученик пише* — подмету *ученик* могу се као додатци додавати речи: *Добар, мали, сваки, овај, онај, из прве клупе, код прозора, са села* итд.; прироку пак *пише* могу се као додатак додавати речи: *на табли, пером, кредом, оловком, лепо, ружно, брзо, споро, из књиге, на памет, по казивању* итд. Сви се ови додатци од једанпут не употребљавају, него кад који од њих за треба. На тај, од прилике, начин могу се ширити и друге реченице.

Положај подмета, прирока и додатака.

8. Ни подмет ни прирок, ни додатке њихове не треба тражити по месту, него по значењу, јер се често ред речи подешава по ономе што хоће да се у исказивању мисли живље истакне, или на што хоће да се већа пажња привуче.

Тако нпр. место *Рђа не пријања за злато*, где би био подмет на првом, прирок на другом, а додатци прирокови после њега на трећем месту, лепше се каже: *За злато рђа не пријања*, јер се на додатак прироков жели привући већа пажња. — Место *Бог помаже Радиши*, тога ради се каже: *Радиши Бог помаже*. — Место *Ништа му не родило од руке*, тога ради се каже: *Од руке му ништа не*

родило. — Место *Ал' Латинче* повика са града, тога ради се каже: *Ал' повика са града Латинче*. — У тој истој намери место *Лице сину* као с горе сунце, каже се: *Сину лице као с горе сунце*. Из тих примера треба разумети, да ред речи зависи потпуно од начина мишљења онога који говори или пише.

Реченице главне и споредне.

9. Подмету и прироку или њиховим додатцима додају се често место обичних речи и целе реченице, да би се попунило или објаснило што се у њима говори. Реченице којима то додавање бива, тиме постају *главне*, а оне које се појединим деловима главне реченице додају зову се *споредне* или *додане реченице*.

Тако у примеру *Људи који грађаху ту грађевину разиђоше се* — главна је реченица дебљим, а споредна је, додана подмету главне реченице, положеним словима штампана. У реченици *Зна шта цар вечера*, главна је реченица *зна*, и у њој је само прирок, јер се подмет он разуме по самом глаголском облику, а додана је *шта цар вечера*. — У реченици *Ми ћемо се задовољити природом што је близу нас*, споредна, положеним словима штампана, додана је прирокову додатку главне реченице. — У реченици *Ти ћеш код мене остати, док сам ја жив* — споредном се казује време, за које ће трајати оно што се у првој казује. — У реченици *Уће у собу, где је било весеље*, споредном се ближе казује место, које је у главној додатком *у собу* већ казано.

Кад не **каза**х за те **хитре** ноге
Којено су коњма утјецале,
И не **каза**х за **јуначке** руке
Којено су копља преламале,
И на **голе** сабље **ударале,**
Ја не **каза**х за **лажљиве** очи
Које су ме на зло наводиле.

Положај главних и споредних реченица.

10. Које је главна, а које споредна реченица, разликује се не по месту, него по потпуном или непотпуном смислу и значењу реченице. Главна реченица има потпунога смисла и кад се од ње све споредне производвају; споредне пак, кад се одвоје од своје главне, обично задржавају неку празнину или непотпуност у значењу.

У примерима који се наводе, главне су реченице штампане дебелим, а споредне положеним словима: *Мрвећи на зло држите се добра. — Деца не знају ништа, док су мала. — Од мача ће и погинути они који мачем секу. — Шта вреде сриске народне песме, довољно је познато. — Ако узмишеш, наћи ћеш. — Ово је човек који против народа и закона учи.*

Сложене реченице или низови од реченица.

11. Реченице у језику ретко стоје саме за се, него се већином везују једна с другом; зато их и називамо склопљене на различите начине, у низове веће или мање. Али се у томе склапању или низању реченица увек разликују два начина. По једноме од тих начина реченице у низу остају самосталне једна од друге, и свака је главна. Таке су реченице:

Био један човек, па имао јединца сина. — Надањем се веселите, у невољи трпите, у молитви будите једнако. — Сан је лажа, а Бог је истина. — Дете једва дочека, и пође с њим. — Муж је бранич жене и детета, народ бранич цркве и племена. — Скуп више плаћа, а лењ даље иде. — Дрвета се поломише, а грађ побје људе и стоку у пољу. — Слепи прогледају, и хроми ходи. — Мајка преде тавку жицу, а синчић пред њоме, седи мали, држи тицу, па се игра њоме. Он не иде у бијелу цркву, већ он иде у то поље равно, те он сеје белицу пшеницу.

12. По другој начину реченице се нижу тако, да од једне нека или неке зависе, да једне попуњују и објашњују друге, и да се око једне главне друге споредне или додате нижу на разне начине. Да би се у примерима могла видети разлика, главне ће реченице бити наштампане обичним, а споредне положеним словима. Таке су реченице :

Идем у свет, да учим какав занат. — Добро што човек чини једино је благо које му остаје после смрти. — Снивају што бити не може. — Где се гусле у кући не чују, ту је мртва и кућа и људи. — Он мене запита од куда сам. — Кад стигаше цара и сватове, цар му даде хиљаду дуката. — Не дајте ме, ако Бога знате. — Какво би било пролеће без сунца, такво је детенце без слободе. — Како се ми сад бринемо о њима, тако ће се они бринути о нама. — Небо је првено као да је крвљу обливано.

Речи непроменљиве.

13. Кад једне исте речи мотримо кроз више реченица, опазићемо да се неке увек понављају без икакве промене, и свагда су једнаке, а неке да се виђају с различитим окрајцима, у различитим облицима, веће или мање, и сад с једним, сад с другим завршетком.

Тако нпр. речи : *кад, да, ако, некад, дакле, свагда (свакад), и, или, после, пре, доцкан, рано, пред, под, над, из*, итд. колико год пута у реченицама нађемо, наћи ћемо их тако без промене. Оне, дакле, и више њих, виђају се у језику свагда једнаке, у непроменљивим облицима, те се и зову непроменљиве речи.

Речи променљиве.

14. Друге опет речи мењају свој облик сваки час, и у различитим се реченицама виђају сад с једним, сад

пак с другојачијим завршетком, како кад према различитој представи устреба.

Тица пева; — Тице певају; — Тица певаше; — Тице певаху; — Тице одлетеше певајући; — Тице су сву ноћ певале:

Јунак је славан; — Јунаци су славни; — Слава је за јунака; — Слава је за јунаке; — Јунак над јунаком; — Хвала јунаку; — Хвала јунацима.

Србија је наша отаџбина; — Над Србијом је благослов божји; — У Субији живи народ српски; — Србију љубе синови њени; — Кроз Србију тече Морава; — Србијом су владали Немањићи; — Из Србије се извози жито и вино, итд.

Основе и облици.

15. Оне речи у којих се мењају облици, имају, као што се види, један део променљив, а други непроменљив.

Непроменљиви део ових речи што мењају облике зове се *основа*.

Кроз све облике тих речи та основа остаје у главноме *непромењена*, те држи оно главно значење, које та реч у свима својим облицима има.

16. Они гласови што се основи на крају додају и којима она разне облике добива, зову се *наставци за облик*. У примерима које наводимо, наставци су за облик штампани положеним, а основе обичним словима, нпр: зуб, зуб-а, зуб-у, зуб-ом; зуб-и, зуб-има, зуб-е; — човек, човек-а, човек-ом; — мајк-а, мајк-е, мајк-о, мајк-ом, мајк-ама; — наш, наш-ега, наш-ем, наш-ој, наш-у; — писа-х, писа-смо, писа-вши, писа-о, итд.

Корени и основе.

17. Свака основа има свој *корен*, тј. онај слог о којем се држи опште значење речи.

Често је тај корен уједно и основа, нпр. *грађ*, *зуб*, *граб*, *пад*, *трк*, итд.

Али се често на овај корен додају наставци, којима од њега постају основе. Ови наставци дају општем значењу корена неко ново и различито значење, и зову се *наставци* за *основу*.

Тако од корена *граб* различитим наставцима за основу постају, свака с различитим значењем, ове нове основе: *граб-еж*, *граб-ац*, *граб-љив*, итд.; од корена *град*: *град-ац*, *град-иште*, *град-ина*, итд.; од корена *зуб*: *зуб-ић*, *зуб-ац*, *зуб-ат*, итд.

18. И на готове основе могу се додавати нови наставци за основу, који оној готовој основи ново нарочито значење дају, нпр.: од основе *побратим* постаје наставком *ство*: *побратим-ство*, од *мајка* наставком *ица*: *мајч-ица*, од *другар*—*другар-ица*, од *пријатељ*—*пријатељица*. Тако од основе *роди* (у облицима *роди-ти*, *роди-х*, *роди-о*, итд.) наставком *тељ* постаје *роди-тељ*, од *учи*—*учи-тељ*, итд.

Корени и њихови изданци.

19. Тога ради што корен има једно опште значење, од њега може различитим наставцима за основу постати више основа са значењем међу собом сродним и блиским, а опет разноликим, нпр: *зуб*, *зуб-ић*, *зуб-оња*, *зуб-ац*, *зуб-ат*; — *град*, *град-ски*, *град-ић*, *град-иште*, *град-ина*; — *да-р*, *да-ти*; — *пер-о*, *пер-ни*, *пер-н-ат*, *пер-це*, *пер-ина*, *пер-је*; — *глас*, *глас-ат*, *глас-ан*, *глас-није*, *глас-аје*, итд.

Сложене речи.

20. Нове речи могу постајати не само кад се корену или основи наставци домећу, него и кад се по

две речи или основе у једну сложе. Таке су од основа или речи сложене речи: руко-пис, ватро-мет, вино-бер, диво-кова, главо-боља, голо-брад, брзо-плет, у-коп, оп-коп, за-пис, у-пис, про-пис, ис-пис, итд.

II.

Врсте речй.

Колико има врста речй.

21. По служби коју речи у језику чине, све се оне деле у осам врста, које се зову: *именице, придеви, бројеви, заменице, глаголи, прилози, предлози и свезе*. —

Првих пет врста: *именице, придеви, бројеви, заменице и глаголи* мењају у говору свој облик, а последње три: *прилози, предлози и свезе* — не мењају никад свога облика.

22. Речи прве четири врсте (*именице, придеви, бројеви и заменице*) мењају своје облике на један начин, *по падежима*, а све или означавају називе ствари или особина њихових, или те називе замењују, те се зато зову једним заједничким називом, *именима*. Ради свога значења имена су, а особито именице, подмет у реченицама.

Глаголи, значећи радњу или бивање, мењају своје облике на особити начин *по начинима, временима и лицима*. Значење глагола доноси, те су они прирок у реченицама, и прирока без глагола бити не може.

Речи последње три врсте (*прилози, предлози и свезе*) чине једну гомилу по томе што никад не мењају свога облика, и зато им се даје заједнички назив *речце*.

Напомена. Гдекоји броје као девету врсту речи *усклике*, који управо нису речи него гласови којима се *изказује осећање*, или се природним звуцима подражава. Усклици су у језику: *ах, а, ао, хеј, еј, јао, ау, и, их, о, ој, ох, леле, куку; бућ, плус, тап, хоп, прас, цмок, иш, итд.*

Много пута се и гдекоје праве речи употребе као *усклик*, нпр. *благо! тешко!*

Именице. Подела на стварне и мислене.

23. Именице су имена стварима или лицима. Све се именице могу поделити на *стварне* и *мислене*.

Стварне значе лица, животиње или предмете који се могу познати чулима вида или пипања, као што су: *човек, жена, грџд, птица, сено, дрво, камен, вода, кућа, сѐ, итд.*

Мислене су пак оне које именују какву радњу, бивање, стање, особину или каквоћу, и које се, по том, као предмети само умом замишљају, нпр.: *певање, гледање, сан, сиромаштво, богатство, лепота, обиље, оскудица, милина, младост, задовољство, висина, слава, итд.*

Подела стварних именица.

24. Стварне се именице могу опет по своје значењу поделити на четири врсте, и могу бити:

1. *Особне*, које као име припадају само једној ствари, предмету или лицу, и по томе обично *множине* немају, нпр. *Милан, Петар, Јанко, Морава, Србија, Ниш, Врања, Лесковац, Ваљево, Шабац, Дрина, Херцеговина, Босна, Далмација, итд.*

2. *Заједничке*, које као заједничко име припадају појединце многим, у главном једнаким, стварима или лицима. Тога ради они имају облике *једнине* и *множине*, према томе што су име за једну или више

ствари или лица, нпр.: *књига, церо, дивит, школа, соба, кућа, хаљина, прозор, зид*, итд.

3. *Збирне*, које обликом јединине значе неодређену множину или количину, и по томе им облик множине и не треба, нпр. *цвеће, дрвље, трње, орашје, зверје, момчад, телад, живина*, итд.

4. *Вештаствене* (материјалне), које значе материју, такође у неодређеној количини, те се делови најразличније величине и мере зову истим именом, чега ради им је такође облик множине непотребан, нпр.: *злато, сребро, храна, жито, песак, сено, млеко, сир, месо*, итд.

Тога ради вештаствене именице у граматичкој множини значе различите врсте онога што именица значи, нпр.: *сирови, пескови, воде, земље, вина*, итд.

Род у именица.

25. Именице, које значе што *живо*, обично показују и кога је *рода* оно што именују. Тако је нпр.: *човек* мушког, а *жена* женског рода; *голуб*, *лав*, *цетао* рода су *мушког* — *голубица*, *лавица* и *кокош* рода *женског*. Где се пак, или због младости животиња, или због ширега значења, није хтело да улази у обележавање родова, употребљен је род *средњи*, нпр.: *дете, пиле, јазње, момче, Српче* итд.

Према овим именицама које означавају *чељад* или *ма* какву животињу, добиле су граматички облик *рода* и друге именице које не значе *ништа живо*, у којих се *род* само *замишља*. Тако се каже да је *град* именица *мушкога*, *градина* *женског*, а *градиште* *средњег* рода. *Месец* је *мушког*, *земља* *женског*, *небо* и *сунце* су *средњег* рода.

Ниједна именица не може имати сва три рода за једну основу, већ један ма који између њих.

П р и д е в и.

26. Придеви стоје уз именице, описујући по чему било оно лице или ствар, која се казује именицом уз коју придев стоји, нпр.: *леп, ружан, сјајан, мек, топал, зелен, блед, црвен, прав, сух, мокар, бистар, дивљи, простран, округао, бео, сладан, папрен, меден, дрвен, платнен, воштан*, итд.

Многи придеви казују само да ствар, којој се придену, припада ономе што значи основа од које су образовани, нпр.: *човеков, попов, господарев, Божји, Марков, децји, ваљевски, савски, зимски, државни, општински, пољски*, итд.

Р о д у п р и д е в а.

27. То што придеви стоје уз именице, и што један исти придев, ради свога значења, може потребати уз именице свакојега рода, узрок је, те сваки придев мора имати облике за сва три рода из једне основе, нпр: *добар — добра — добро; зелен — зелена — зелено, врућ — врућа — вруће; гвозден — гвоздена — гвоздено; љут — љута — љуто; чист — чиста — чисто*, итд.

Б р о ј е в и.

28. Бројем се казује колико има чега на број, или где је што по броју на реду. Бројеви се деле на *просте, збирне и редне*.

1. *Прости бројеви* казују само колико је једнаких лица или ствари на број. Они нису ништа друго него именице, и неки се и данас ничим не разликују од именица, нпр.: *пет, десет, двадесет, тридесет, сто, хиљада (тисућа), милион*, итд.

2. *Збирни бројеви*, обликом збирних именица или бројних придева, казују број лицима или животињама

разнога рода или века, или стварима које пѣром или множином значе целину за бројање, нпр.: двоје чарапе (*и две чарапе*); троје рукавице (*и три рукавице*); шесторо деце (синова и кћери); четвора кола; петоре кочије; десеторо чаљади; троји сватови, итд.

3. Редни бројеви казују како је што по броју местом или следовањем на реду, и имају облике за сва три рода као придеви, нпр.: *први—прва—прво*; *девети—девета—девето*; *десети—десета—десето*, итд.

З а м е н и ц е.

29. Заменице су речи којима се именице, придеви и бројеви замењују с обзиром на лица — прво, друго и треће. У реченицама: *Ја говорим — Ти говориш — Он говори — Ми говоримо — Ви говорите — Они говоре* — заменице: *Ја, ти, он; ми, ви, они*, стоје место особних имена оних лица која говоре. Заменице *овакав, такав, онакав* стоје место придева који се не казују поименце, а заменицом *какав* чини се питање за непознат придев. Заменице *оволико, толико, онолико* стоје место мере или броја, а заменицом *колико* пита се за непознат број или меру.

30. Према оваквој својој природи заменице се и деле на *личне* или *именичке*, које стоје место именица, и на *придевне*, које имају разна значења, и говоре се у сва три рода као придеви.

Личне заменице.

31. *Личне* или *именичке* заменице деле се по лицима овако:

Првога лица (које говори) *ја, ми.*

Другога лица (коме се говори) *ти, ви.*

Треће лице (о коме се говори):

1. Познатог { *он, она, оно,*
они, оне, она.
2. Непознатог (упит-
ног и савезног) . . . { *ко (за лица)*
што (за све остало).
3. Неодређеног *неко (нетко), нешто.*
4. Одреченог *нико (нитко) ништа.*
5. Сложене (с још јед-
ном заменицом) . . . { *свако (сватко), свашта,*
којено, којешта.

Сваког лица (и првога и другог и трећег): *себе*
или се.

Придевне заменице.

32. *Придевне заменице* се деле по своме значењу на четири главне врсте. Оне су: 1. за присвајање; 2. за показивање; 3. за каквоћу; 4. за количину.

1. Придевне заменице за присвајање.

- Првога лица* (за једнину) *мој, -а, -е*
(за множину) *наш, -а, -е.*
- Другога лица* (за једнину) *твој, -а, -е.*
(за множину) *ваш, -а, -е.*

Трећега лица:

1. Познатог { *његов, -а, -о; њен, -а, -о; њезин, -а, -о.*
њихов, -а, -о; њихан, њихна, -о.
 2. Непознатог (упитна и савезна) . *чиј, -а, -е.*
 3. Неодређеног *нечиј, -а, -е.*
 4. Одреченог *ничиј, -а, -е.*
 5. Сложене (с још једном заменицом) { *свачиј, -а, -е.*
којечиј, -а, -е.
- Свакога лица* *свој, -а, -е.*

2. Придевне заменице за показивање.

- Првога лица* *овај (ови), ова, -о.*
- Другога лица* *тај, та, то.*

Трећега лица :

1. Познатог онај, (они) -а, -о.
2. Непознатог (упитна и савезна) коју, -а, -е.
3. Неодређеног { некоју, -а, -е.
(неки, -а, -о).
- 5 Сложене (с још једном за- { свакоју, -а, -е.
меницом) { (сваки, -а, -о).
којекоју, -а, -е.
- Свакога лица сам, -а, -о.¹

3. Придевне заменице за таквоћу.

Првога лица овакав, -ква, -кво (оваки, -а, -о).

Другога лица такав, -ква, -кво (таки, -а, -о).

Трећега лица :

1. Познатог . . онакав, -ква, -кво, (онаки, -а, -о).
2. Непознатог (у- { какав, -ква, -кво, (каки, -а, -о).
питна и савезна) {
3. Неодређеног : некакав, -ква, -кво, (некаки, -а, -о).
4. Одреченог : никакав, -ква, -кво, (никаки, -а, -о).
5. Сложене (с { свакакав, -ква, -кво, (свакаки, -а, -о).
још једном { свакојак; -а, -о (свакојаки, -а, -о).
заменицом) { којекакав, -ва, -во, (којекаки, -а, -о).
- Свакога лица исти, -а, -о.

4. Придевне заменице за меру и количину.

Првога лица околики, -а, -о.

Другога лица толики, -а, -о.

Трећега лица :

1. Познатог онолики, -а, -о.
2. Непознатог (упитна и савезна) колики, -а, -о.
3. Неодређеног (без разликовања
родова) кад је мање од пет,

¹ Значи: без икога или без ичега другог.

(нпр.: неколика човека, неко-
лика повесма, неколике жене,
неколике паре) неколика, -е.
кад је пет или више неколико.

4. Одречног (само у средњем роду) *николико*.

5. Сложене (с још јед- { *васколик (савколик)*, -а,
ном заменицом) . { *(сваколика)*, -о (*свеколико*).

Сваког лица *сав (вас), сва, све*.

Глаголи.

33. Глаголи су речи које значе да се нешто ради, или да нешто бива, нпр.: *певати, играти, седети, викати, сијати, белети, црнети, смејати се, веселити се, блистати, чути, видети, поћи*, итд.

Облици глаголски.

34. Како глаголи показују радњу или бивање, у већини се њихових облика увек разликује време, у које се та радња или бивање догађа, *лице*, коме се та радња или бивање приписује, и *начин*, којим се то казује. А да би се то показало, облици глаголски у српском језику имају три главна времена и три начина.

Три се лица управљају по личним заменицама првога, другог и трећег лица, нпр.: Ја учим — ти учиш — он учи; — ми ручимо — ви учите — они уче; — Пишем — пишеш — пише; — пишемо — пишете — пишу.

Три су главна времена:

Садашње, које значи да се оно што се каже догађа у онај мах кад се говори, нпр.: *певам, учим, пишем, сечем, радим, спавам*, итд.;

Пређашње, које значи прошлу радњу или бивање, нпр.: *учаше, певао је, рдче, утече, наспавао се, уморио се*, итд.

Будуће, које значи радњу или бивање што ће се тек догодити, нпр. *певаћеш, знаћеш, ми ћемо проћи, они ће погодити*, итд.

Три су начина:

Одређени начин, у кога се у свима облицима разликују времена и распознају лица, као што показују горе наведени примери;

Заповедни начин, којим се у садашњем времену казује заповедање, мољење, нуђење, световање, итд. нпр. *певај, свирај, играј, говори, иди*, итд.;

Неодређени начин, у коме се не може разликовати ни лице ни време, него се радња или бивање просто именују, нпр.: *певати, свирати, играти, читати, говорити, њћи, спавати*, итд.

Начин неодређени је у ствари именица глаголска. Од глаголских основа има образованих придена, као што су придеви прошастог времена: *видео, чинио, певао*, итд., и трпни: *виђен, чињен, успаван*, итд. Исто тако има од глаголских облика образованих прилога, и то времена садашњег: *видећи, чинећи, певајући*, и времена прошастог: *видевши, чинивши*, итд.

Подела глагола по предмету радње.

35. Глаголи, који значе да се нешто ради, разликују се по том, што једни показују радњу која се врши у самом раднику, подмету, и они су *непрелазни*, други пак показују радњу, за коју треба осим радника (подмета) ма какав *предмет* изван, на ком се предмету та радња врши, и они се зову *прелазни* глаголи.

Непрелазни су глаголи не само они којима се радња врши у самом раднику или подмету, као што су: *ходити, ићи, трчати, блејати, викати, тећи*, него и они који не значе радњу већ бивање, јер и у њих нема предмета, нпр.: *белети, црнети, зеленети, копнети, трајати, настати, остати, постати*, итд.

Прелазни глаголи имају увек *подмет*, из кога *излази*, или у коме се врши радња, и *предмет*, на који прелази, или на коме се врши радња коју ти глаголи значе, нпр.: *садити* (воћку, лук, цвеће), *копати* (земљу, бунар, јаз), *пити* (воду, млеко, вино), *косити* (ливаду, оvas), *жети* (пшеницу, јечам), *брати* (грожђе, кукурузе, јабуке, крушке), *носити* (хаљине, шешир, чизме), *писати* (писмо, пропис, задатак), *звати* (брата, сестру, оца, Петра), итд.

У *прелазне* глаголе иду још:

1. **Просто-повратни**, који показују радњу што се врши на самом раднику, те им је отуда подмет и предмет у једноме лицу, нпр.: *смејати се, чешљати се, провлачити се, облачити се, умивати се, радовати се, срдити се*, итд.

2. **Узајмично-повратни**, који показују радњу што се између два или више радника врши тако, да су сви они и подмет и предмет наизменце, нпр. *тући се, ломити се, свађати се, чувати се, гледати се, сударати се, помирити се, лагати се, мрзити се, љубити се*, итд.

Подела глагола по трајању радње.

36. По трајању радње или бивања свога, глаголи се деле на *трајне, тренутне* и *учестане*.

1. **Трајни** су глаголи, у којих се радња или бивање показује као трајно или непрекидно, нити се време трајању ограничава, нпр.: *писати, певати, кме-*

товати, плакати, војевати, ратовати, тећи, летети, горети, итд.

2. *Тренутни су глаголи*, који показују радњу или бивање што траје само тренутак, или значе радњи свршетак, или почетак, нпр.: *лупнути, дати, стати, скочити, процвилети, записати, запевати, сачекати, истећи*, итд.

3. *Учестани су глаголи*, који значе да им се радња, била трајна или тренутна, понавља или учестава, нпр.: *лétати, сèдати, стајати, прогоревати, ноћивати, мицати*, итд.

П р и л о з и.

37. Прилови стоје већином уз глаголе, као што придеви стоје уз именице. Кад стоје уз глаголе, они онда казују где се, или кад се, или како се ради или збива оно што значе глаголи уз које они стоје. Према томе су они:

1. *За место*: где, овде, онде, ту, овамо, онамо, тамо, камо, куда, овуда, онуда, туда, свуда, горе, доле, близу, ближе, далеко, даље, унутра, изнутра, десно, лево, остраг, напред, чак, догде (до овде), донде (до онде), дотле, одатле, одакле, одавде, оданде, озго, оздо, свукуд, итд.

2. *За време*: кад, сад, тад, овда, онда, данас, јутрос, јуче, сутра, рано, доцне, синоћ, летос, зимус, пролетос, јесенас, одмах, пре, после, пређе, опет, икад, никад, нигда, свакад, свагда, увек, скоро, тек, истом, кадшто, ономад, итд.

3. *За начин или меру*: како, тако, овако, онако, као, бадава, узалуд, врло, веома, управо, доста, више, својски, јуначки, момачки, навлаш, хотимице, нехотице, посебице, појединце, једва, скупа, заједно, брзо,

полагано, поступно, хитро, немарно, натрашке, потрбушке, ничице, итд.

У ову гомилу јду и од самих глаголских основа образовани прилози: *певајући, радећи, узјахавши, постигавши*, итд.

38. Још прилози стоје и уз *придеве* или уз *прилоге*, те казују у коликој је мери оно што се казује придевом и прилогом нпр.: *веома оштар, једва добар, највише крив, довољно пажљив, одвећ хладан*, или: *врло благо*, (где су и *врло* и *благо* прилази, али први казује меру другоме), *једва довољно, особито добро*, итд.

Предлози.

39. Предлози су речи које казују у каквој свези међу собом стоји оно што значе имена, или имена и глаголи, у погледу на *место, правац, време, узрок* итд. нпр.: *Црква на брду; кућа у пољу; плива преко реке; шири се по гори; дошао за јутра; певао на Ускрс; због суше; из зависти.*

Њих по значењу има неколико гомила, тако:

1. Положај **спрам** какве ствари или лица казују предлози: *близу, до, код, крај, поред, пред, исеред, око, иза, при супрот, против, за, на, о, по, са;*

2. положај **више** или **ниже** какве ствари или лица казују предлози: *више, ниже, врх, над, под, изнад, испод;*

3. Положај у **унутрошњости** какве ствари или лица казују предлози: *сред, усред, насред, посред, и, међу, из, између;*

4. **Правец** показују предлози: *дуж, преко, пут, к, из, уз, низ, кроз, мимо, пред, од;*

5. **Време** показују предлози: *пре, после, за;*

6. **Замену** показује предлог: *место (наместо у-место)*;

7. **Друштво или заједницу** показује предлог *с или су*;

8. **Изузимање или одлучивање** показују предлози: *без, осим (сем, осем), окром, изван*;

9. **Узрок** показују предлози: *због, ради (зарад, рад), од, из, са*.

С в е з е.

40. Свеже су споне или копче у језику, којима се реченице или речи једна за другу везују, да се покаже заједница, супротност, узок, итд., који их у вези држи, нпр.: *Ми и они — Ја или он — Јешћемо ако даду — Ту је Милош, а ту је и Вук — Ја ћу живет', па умрети — Дете једва дочека, и пође с њим — Он иште, те иште — Ја право, ја никако — Нити грми, нит' се земља тресе, нит' удара море о брегове.*

III.

Граматика и подела њена.

Шта је граматика.

41. Граматика је наука о језику; у њој се излажу закони, по којима што бива у језику.

Граматика упоредна, историјска и описна.

42. Сви народи на свету имају сваки свој народни језик. Језици пак постају или један од другог, или мешајући се један с другим, те су зато сви светски језици подељени на гомиле или групе, по сродности и по постању свом.

Српски језик је, на прилику, грана словенскога стабла језика, у ком су: *стари словенски* (који је у црквеним књигама нашим), *бугарски, словенски* (крањски), *руски, пољски, чешки и лужичко-српски*. А словенско је стабло језика грана још већега, индо-јевропскога, стабла, у ком су и латински, грчки, немачки, индијски, персијски, итд. Ако би се, дакле, у граматичи казивало не само како је што у српском, него како је то и у овим језицима — то би била *упоредна граматика*.

Ако ли би се у граматичи казивало не само како је што у српском језику данас, него како је што још у стара времена било, па би се ређале једна за другом све познате промене, које су се током времена збивале, онда би то била *историјска граматика*.

Она пак граматика, која само казује како је што у језику сад, а од прошлости узима у помоћ само оно што је неопходно да се садашње стање тачније објасни — јесте *описна граматика*. Таква граматика српскога књижевнога језика излаже се у овој књизи.

Делови граматике.

43. Напред је речено да је језик састављен из реченица, речй (облика), основа и гласова. Према томе и граматика има ова четири дела:

Део први — наука о гласовима, која учи о гласовима као о најситнијим саставним деловима језика. У науци о гласовима излажу се закони, по којима се гласови подешавају и спајају у речима;

Део други — наука о основама, која учи како основе постају, било од корена било једна од друге, и како им се, према томе, значење мења и грана;

Део трећи — наука о облицима (речима), која показује како од основа постају облици, или како свој облик мењају речи с променљивим облицима;

Део четврти — наука о реченицама, која показује како се речи у језику — па биле с променљивим или с непроменљивим облицима — употребљавају за казивање мисли или за склапање реченица.

ДЕО ПРВИ

НАУКА О ГЛАСОВИМА

I.

Постанак и подела гласова.

Говорна оруђа.

44. Гласови човечанскога говора постају оруђима смештеним у грудној дупљи и у глави човечијој. Та су оруђа:

1. *Плућа* (бела цигерица) с мишићним прибором у грудној дупљи, оруђе којим човек дише;

2. *Душник*, цев у грлу, кроз коју дах из плуће у уста, и даље напоље, пролази;

3. *Гркљан* и у њему *гласница* са *гласним жицама* (или писак), справе смештене на врх душника;

4. *Језик*;

5. *Њице*;

6. *Нос*;

7. *Зуби*;

8. *Усне*.

Тако, на прилику, кад је *гласница* са свим отворена, ми на њу дишемо не пуштајући никаква гласа; кад ли је пак *гласница* за потребу говора више или мање стегнута или намештена, ми на њу ваздухом из

плуће а кроз душник градимо у устима свеколике гласове, из којих је састављен наш говор.

Употреба говорних оруђа.

45. Нека се од ових оруђа употребљавају за изговор свакога гласа, а нека не. Без прва три, т. ј. без *плуће*, *душника* и *гласнице*, не може се изговорити никакав глас.

Остала пак оруђа: *језик*, *неице*, *нос*, *зуби*, *усне*, употребљавају се при изговору гласова кад које од њих затреба.

Гласови и слова српскога језика.

46. Сав српски језик склопљен је из тридесет гласова, који се данас пишу сваки својим словом овако: а, б, в, г, д, ђ, е, ж, з, и, ј, к, л, љ, м, н, њ, о, п, р, с, т, ћ, у, ф, х, ц, ч, џ, ш.

Облик слова којима се ми сад служимо, није овакав од старине.

До пре сто осамдесет година писали су Срби, Бугари и Руси словенском азбуком, која је у X веку начињена за потребу југоисточних словенских племена према грчким словима онога времена, и којом се још и сад штампају црквене књиге и издају стара књижевна дела.

У почетку претпрошлога (XVIII) века руски цар Петар Велики заповеди, те се та азбука прекроји према латинској. Тако прекројеном почне се у Русији штампати све што није црквено, и она се за разлику од старе прозове *грађанском азбуком*; стара пак, пошто остане само у цркви, прозове се од тога времена *црквеном азбуком*.

Кад се пре сто и више година у Срба почињала народна књижевност и редовно школовање, први знатнији књижевници, међу којима је био и Доситије Обрадовић, уведу руску грађанску азбуку и у српску књижевност, те се тако стара словенска азбука и међу Србима изобичаји и црквеном прозове.

Вук Стефановић Караџић удесио је ту исту нову руску грађанску азбуку потпуно према српском језику, овако како се сад њоме пише. Тај посао он је извршио изабавивши нека слова за наш језик непотребна, а додавши ових шест, нашем језику потребних: *ј, љ, њ, ђ, љ, и џ*.

Латиница и ћирилица.

47. Осим ових слова пише се српски језик и латиницом међу Србима западне (католичке) цркве и Хрватима, који су ради књижевног јединства са Србима, примили место свога обласног дијалекта наш српски језик, па га сад и хрватским зову. Слова којима ми пишемо зову се насупрот латиници *ћирилица*. Знаци су латинице за писање српскога језика ови:

a — A a; — ђ — B b; в — V v; г — G g; д — D d; ђ — Dj dj, или Gj gj, или Đ đ; е — E e; ж — Ž ž; з — Z z; и — I i; ј — J j; к — K k; л — L l; љ — Lj lj, или Ľ Ľ; м — M m; н — N n; њ — Nj nj, или Ń ń; о — O o; п — P p; р — R r; с — S s; т — T t; ћ — Ć ć; у — U u; ф — F f; х — H h; ц — C c; ч — Č č; џ — Dž dž, или Ğ ğ; ш — Š š.

Знаке *Đ đ (ђ), Ľ Ľ (љ), Ń ń (њ), и Ğ ğ (џ)*, увео је у латиницу Буро Даничић, кад је почео издавати свој велики „Рјечник језика хрватскога или српскога.“

Шта су самогласници а шта сугласници.

48. Гласови се деле на *самогласнике* и *сугласнике*.

У постајању самогласника глас пролази кроз уста без икакве препреке; у постајању пак ма кога сугласника, глас, пошавши из гласнице, *таре се* или *о језик наслоњен на разна места неџа*, или *о језик наслоњен на зубе*, или *о склопљене усне*, и изговара се с више или мање звучности.

Сугласници могу чинити слог само у друштву са самогласницима, а самогласници могу бити слог и сами, без сугласника.

Које су самогласници а које сугласници.

49. Међу тридесет српских гласова има *шест* самогласника: а, е, и, о, у и р. Сви су остали сугласници.

Глас *р* је и самогласник и сугласник, како у којој речи. У *врт*, *Србин*, *прст*, *крст*, оно је самогласник; у *врата*, *срећа*, *претња*, оно је сугласник.

II.

Самогласници некадашњег језика

Самогласник а.

50. Осим у чл. 44 поменутих шест самогласника, било је у вајкадашње време српскога језика још самогласника, који су данас замењени којим год од горњих шест самогласника, али им се траг и сад види у језику.

Један је од тих самогласника *а*, које се изговарало као *ен* кроз нос, а данас је место њега свуда дошло чисто *е*. Речи *име*, *племе*, *виме*, *семе*, *теме*, итд. гласиле су нпр. *има* (имен), *плема*, *вима*, *сема*, *тема*, итд., и то се види и сад по облицима, *имена*, *племена*, *вимена*, *семена*, *темена*. Глагол *клати* некад је гласио *клати* (кленти), и *н* из *а* види му се и данас у *кунем*. Глаголи *поцети*, *сацети* некада су гласили *поцати*, *сацати*, и *н* из *а* види им се и данас у *поцнем*, *сацнем*. Глагол *узети* некада је гласио *узати*, и *н* из *а* види му се и данас у сродноме *м* у *узем*.

Самогласник **ж**.

51. Још се у старо време говорио самогласник **ж**, и изговарао се као *он* кроз нос. Глагол *надуги* некада је гласио *наджти* (надонти), и оно *н* из **ж** види му се и данас у сродноме **м** у надмем. Реч *могу* некада је гласила *можж*, *вељу* — *вељж*. Речи *рука*, *мука* некада су гласиле *ржка*, *мжка*, и отуда се види да је место старог **ж** у данашњем језику заступило самогласник *у*.

Самогласници **ѣ** и **ѝ**.

52. Кад се сугласници *с-н*, *п-с*, *к-д* тако изговоре, да се гласом удари *између* и *једнога* и другог, с намером да се не изговори чисто ниједан од познатих пет самогласника, чуће се нејасан самогласник, на који су много налик старински самогласници **ѣ** и **ѝ**, од којих је **ѣ** било најближе самогласнику *у*, а **ѝ** опет — најближе самогласнику *и*, кад се исти врло кратко изговоре.

На местима где су се некад изговарали ти нејасни самогласници, у српском се језику, у средини речи, где се не би могло бити без самогласника, говора *а*, иначе су свуда и у средини и на крају и **ѣ** и **ѝ** избачени. Тако су речи: *сан*, *сат*, *отац*, *пас*, *дан*, *магла*, изговарале се некад *сѣнѣ*, *сѣтѣ*, *отѣцѣ*, *пѣсѣ*, *дѣнѣ*, *мѣгла*, а становници јужне Црне Горе, околнога приморја и у пределима према Бугарској говоре и данас *сѣн*, *сѣг*, *отѣц*, *пѣс*, *дѣн*, *мѣгла*.

Речи *безочан* (од *безок*), *брачан* (од *брак*), *вечан* (од *век*), *различан* (од *разлик*), *дичан* (од *дик*), некада су гласиле *безочѣнѣ*, *брачѣнѣ*, *вечѣнѣ*, *различѣнѣ*, *дичѣнѣ*, и оно је **ѣ**, а не садашње *а*, узрок промени гласова, која се сад у тим примерима види. Исти је случај у

примерима двоножац (од двоног), млечац (од млек), рожац (од рог), орашац (од орах) који су некад гласили двоножџџь, млечџџь, рожџџь, орашџџь, и све су се те речи изговарале још једним слогом више но данас.

Самогласник њ.

53. Покрај самогласника и у старом је језику био још и самогласник њ, у ком је (као што п слово показује) било састављено њ и и или њ и ј. Самогласник њ био је у речима бити (изговори бѣјти или бѣити), рѣти, вѣти, рѣба, богѣња, чекѣња, мѣ, вѣ, итд. Место њ у данашњем је језику свуда и.

Што у основама богиња, нероткиња, Срикиња, дојкиња, злогиња, мекиње нема онога претварања г у ж, к у ч, х у ш, које видимо у основама вуч-ица, пророч-ица, тишина, узрок је што је оно прво ж, којим се наставак почиње, пореклом њ, пред којим се у старом језику грлени сугласници нису ни у шта претварали.

Самогласник њ и српска три говора.

54. У старинскоме се језику, даље, налазио самогласник њ, који се изговарао каткад као ја, а понајвише као помешано е и и у многим речима у којима се сад Срби деле на три говора. Срби, на прилику, сад говоре једни лепо, други лијепо, трећи липо; једни дете, други дијете, трећи дите; једни сено, други сијено трећи сино; једни вера други вјера, трећи вира. Некад је у тим речима свуда било њ на место онога е — ије, је — и, и онда су се те речи писале, њпо, дѣте, сѣно, вѣра. А данас се по тим разликама Срби деле на три главна говора: 1. источни, у ком је место њ — е; 2. јужни, у ком је место њ — ије или је; 3. западни, у ком је место њ — и.

Докле није био ојачао књижевни језик над покрајинским говорима, писало се у сва три говора, и западним су се говором нарочито служили старији католички писци из Далмације, Босне и Славоније. У наше време, са све већим снажењем књижевнога језика, западни говор излази из употребе, и у књижевности се пише већ само источним или јужним говором.

III.

Подела и особоне самогласника.

Самогласници непчани и ненепчани.

55. Између шест српских самогласника четири: **а, о, у, р**, изговарају се без учешћа непца: при изговору пак остала два — **е** и **и** — језик се прикучује у неколико пепцу, те и оно учествује у изговору њихову. Зато су самогласници.

1. *Ненепчани (тврди): а, о, у, р.*

2. *Непчани (меки): е, и.*

Ова је подела знатна у језику по томе, што пред непчаним самогласницима ненепчани сугласници теже да се такође у непчане сугласнике претворе или к њима приближе, нпр. јуна**ж**, јуна**че**, јуна**ци**, враг, вра**ж**е; сирома**ж**, сирома**ше**; ре**ж**ох, рече; вр**ж**ох, вр**ж**е итд.

Особине самогласника.

56. Осим ове поделе по природи њиховој, при самогласницима ваља пазити још на неке особине њихове, а те су:

1. *мењање или јачање самогласника које се чини да би се основама значење предругојачило;*

2. *избегавање зева или празнине међу самогласницима кад се у једној речи састану;*

3. *сажимање или спајање једнаких самогласника кад се у једној речи десе;*

- 4, једначење неједнаких кад се у једној речи десе;
5. образовање слогова и
6. наглашавање или акценат.

I. Мењање или јачање самогласника.

57. У образовању основа често се самогласник мења, јача, или шири (другим самогласницима или сугласницима), еда би се значење корена или основе предругојачило. Начин овај за разгранаване значења био је у снази у старија времена језика, али се и у данашњем облику језика добро распознаје. Угледа ради показује се овде неколико примера, у којима се мењање или јачање коренова самогласника разговетније види

1. е — о: рек (рећи): рок урок, пророк, роч-ити, итд.

велим: воља

плет (плет-ем) плот

тек (тећи): ток итд.

дер (дерати): раздор.

2. и — ој: пи (пити): појити, напој, итд.

ли (лити): лој, полојит, лојити, итд.

би (бити): бој, разбој, итд.

ви (вити): повој, завој итд.

3. у—ов: плу (плу-то): плућа, ловити, плавити.

сну (снујем): сновати, основа.

ку (кујем): ковати, поткова, ковам.

стану (станујем): становати.

58. Мењање коренова самогласника врши се и простим дуђењем (као удвајањем) којим се извесној основи даје одређено другојачије значење. Оно се види примерима где се глаголским основама даје значење учестане радње. То се види у примерима лётети и

лétати; *пéвати* — *запéвати*; *глéдати* — *поглéдати*; *лѣћи* — *лѣгати*; *кѣдати* — *скѣдати*; *бѣти* — *бѣвати*; *покрѣти* — *покрѣвати*, итд.

59. Има читава гомила глагола у којима се види оваква иста промена значења, а опажа се и мењање самогласника и дуљење акцентом. Примера ради наводи се: *подрити* — *пáрати*; *лѣмити* — *залáмати*; *двѣјити* — *одвáјати*; *твѣрити* — *потвáрати*; *освѣјити* — *освáјати*; *појити* — *напáјати*; *скѣчити* — *скáкати*; *говѣрити* — *разговáрати*; *помѣћи* — *помáгати*; *прѣбѣсти* — *прѣбáдати* итд.

II. Избегавање зева или празнине међу самогласницима.

Избегавање зева попуњањем.

60. Самогласници су у речима обично измешани са сугласницима, јер се два самогласника обично не могу један до другог изговорити, а да се не предахне. Ако ли у образовању основа и облика дођу један до другог два самогласника, онда се празнина или предах, који је између њих, зове *зев*, и општа је тежња у језицима, да се таки *зев* избегне или уништи. То бива на два начина. Или се зев попуни каквим сугласником, или се један од самогласника претвори у какав најближи сугласник, и тим се начином зев укине. По томе зев се или *попуња* или *укида*.

61. *Попуњање* зева чини се у српском језику сугласницима *ј*, *в*, или *н*.

1. Примери за *ј*.

КОРЕН ИЛИ ОСНОВА

ста-(ти)
ста-(ти)
саби-(ти)
уби-(ти)

РЕЧИ ИЛИ ОБЛИК

ста-*ј* || а.
ста-*ј* || а-ти.
саби-*ј* || а-ти.
уби-*ј* || а-ти.

2. Примери за в.

спа-(ти)	спа-в а-ти.
сакри-(ти)	сакри-в а-ти.
поли-(ти)	поли-в ати.
чу-(ти)	чу-в ен.
ми-(ти)	ми-в ен,
ли-(ти)	ли-в ен.

3. Примери за н.

и-(ћи)	у-и и-ћи.
--------	--------------

62. Избегаванье зева укидањем бива, кад се један од два самогласника претвори у најближи сугласник. То често чини самогласник **и**, претварајући се у **ј**.

Примери:

води-ти	води-ен	водјен—вођен
врати-ти	врати-ен	вратјен—враћен.
глади-ти	глади-ен	гладјен—глађен.
коси-ти	коси-ен	косјен—кошен.
храни-ти	храни-ен	хранјен—храћен.
моли-ти	моли-ен	молјен—мољен.

Тако се место *на-ити*, *на-идем*; *по-ити*, *по-идем* по гдекојим крајевима народа и сад се говори *најти*—*најдем*; *појти*—*појдем*, од чега је и постало у нас обично *наћи* *нађем*; *поћи*, *пођем*.

Тако се, на послетку, говори а не пише: *нејдам* м. *неидам*; *нејдеш*, м. *неидеш*; *нејмам* м. *неимам* (место чега је још обичније *немам*).

Зев непопуњен.

63. Има доста случајева, у којима зев или остаје непопуњен и неукинут, или се то попуњање не бележи у писању.

Ти су случајеви:

1. Кад је други самогласник непостојано **о**, које је постало од **л**, нпр.: *отео* (отел), *стао* (стал), *пао* (пал), *знао* (знал), *видео* (видел), *умео* (умел), *смео* (смел), *светао* (светал), *мисао* (мисал).

У глагола *пио*, *лио*, *чинио*, *мислио*, *судио*, итд. зев се у обичном говору попуња гласом **ј**, али се у писању не бележи ради непостојаног **о** и рали једнакости с осталим оваким речима.

2. Кад је зев у речима, које су од две речи сложене, нпр.: *наоштрити*, *наочит*, *поодмаћи*, *пооштар*, *поочим*, *плавоок*, *прионут*, *црноок*, *тврдоуст*, *наука*, *неук*, *наумити*, *учити* итд.

3. У туђим речима као што су: *географија*, *геометрија*, *зоологија*, *биографија*, *биограф*, *библиотека* итд. Самогласници **иа**, и кад су у туђим речима, увек попуњају зев сугласником **ј**, нпр.: *Италија*, *дијалог*, *дијалекат* итд.

Има опет прилика, у којима се зев у говори оставља непопуњен, а у правопису се бележи као попуњен, да би се следствености ради очувала целина основе и једнакост у падежима. Таки су случаји у *аи*, *ои*, *уи*, нпр.: *помишљаји* (где се управо лакше изговара *помишљаи*), који (*кои*), својим (*своим*) славуји (*славуи*).

III. Сажимање или спајање једнаких самогласника.

64. Кад се у речима десе два једнака самогласника један поред другог, они се могу сажети или спојити у један дуг самогласник.

Ово сажимање или спајање извршује се често и кад су између два једнака самогласника сугласници **ј**, **в**, или **ж**, који у таком случају испадају. У осталом овака се сажимања у књижевном језику понајвише не бележе.

Примери

а. Из *аа* (*аха*, *ава*) бива *â*:

снаха—*снаа*—*сна̂*.

страха—*страа*—*стра̂*.

сирамаха—*сиромаа*—*сиром̂а*.

Влаха—*Влаа*—*Вла̂*.

за права Бога — за праа Бога — за пр̂а Бога,

У народноме је језику та врста сажимања тим чешћа,
што се по многим крајевима **х** никако не изговара.

б. Из *ее* (*еје*) бива *ê* или *é* (у старом језику **ѣ**).

не-једем—*неедем*—*не̂дем*,

све-једно—*свеедно*—*све̂дно*,

нејесам — *неесам* — *не̂сам* — (*несам*, *нисам*, *није-сам*), итд.

Првога и другога примера сажимање у књижевном се језику не бележи.

в. Из *ии* (*ији*) бива *й*.

*кутиј-ица*¹—*кутиица*—*кутица*.

Антриј-ица—*Антрица*—*Антрица*.

*Илиј-ић*²—*Илиић*—*Илић*.

Пантелиј-ић—*Пантелиић*—*Пантелић*.

Станиј-ић—*Станиић*—*Станић*.

У обичноме се говору на тај начин сажето, само с нешто тежим акцентом, изговарају поређени придеви: *ми̂ли* (милији), *ја̂сни* (јаснији), *зе̂лен̂и* (зеленији), *про̂стран̂и* (пространији), итд. Често је тешко разликовати шта се чује на крају, да ли *ии* или *й*. али је поуздано да се не изговара *ији*, ма да се оно лепо потврђује осталим падежима. Разуме се да се ни ово сажимање у књижевном језику не бележи.

Ови појави бивају поглавито зато, што се самогласник **и** и сугласник **ј** често један у други претварају (**и** у **ј**, а **ј** у **и**). У речима *чиј*, *ничиј*, *свачиј*, *човечиј*, итд., где је **ј** у наставку (као што се види из облика *чиј-а*, *ничиј-*

¹ Упореди вод-а: вод-ица.

² Упореди Прот-ић од прот-а.

ега, свачиј-ем човечиј-ега итд.), по том у речима *ли-ј, ши-ј, си-ј, ши-ј*, итд., где *ј* постаје из наставка *ш* (упореди *пред-и* и *зна-ј, да-ј*), *ј* се под притиском акцента такође претвара у *и*, па се онда с кореним *и* испред себе сажима у *и*, те тако поменута речи гласе управо: *чи, ни́чи, свачи́,* *човѐчи, и ли, ии, ви, лимо* (лијмо), *иимо*, (пијмо). Али ни ову гласовну промену, која се збива у живом говору, књижевни језик, из обзира следствености, не бележи. Тога ради *ј* ваља писати и у придевима: *сиахијски, историјски, патријаршијски* итд., јер се у тим придевима (постанка махом књижевнога) збива оно исто што је за горе наведене случајеве казано.

г. Из *оо* (које у српском језику често постаје од *оа*) бива *ѓ* или *ѓ*.

по оке—пооке—по́ке,
сокоа—сокоо—соко́,
воа—воо—во́,
бивоа—бивоо—бивѓ,
соа соо—сѓ.

IV. Једначење неједнаких самогласица.

65. Кад ли се два неједнака самогласника десе један поред другога, они се могу изједначити, па изједначени у један дуг самогласник сажети. Ово једначење па сажимање врши се каткад и кад су самогласници растављени сугласницима *ј* и *в*, који, у таком случају, испадају. Гдекоје овако сажимање и једначење бива само у народном говору, а у књижевном се језику не говори и не пише.

66. Ево у којима је случајима то једначење па сажимање најчешће.

а. Из *ао* бива *оо*, па се после два *о* сажимају у дугачко *ѓ* или *ѓ*. У књижевном се језику ово сажимање не бележи.

као—коо—кѡ,
 дошао—дошоо—дошѡ,
 копао—копоо—копѡ,
 орао—ороо—орѡ,
 посао—посоо—посѡ,
 сврдао—сврдоо—сврѡ,
 саонице—соонице—соѡнице,
 песконица—песконица—пескѡница.

б. Из ао у Црногораца истим путем бива аа—â

као—каа—кâ,
 дошао—дошаа—дошâ,
 копао—копаа—копâ,
 орао—ораа—орâ,
 посао—посаа—посâ.

в. Из ае бива ее — ê. И ово се сажимање у књижевном језику не бележи.

дванаест—дванеест—дванѣст,
 тринаест—тринеест—тринѣст,
 четрнаест—четрнеест—четрнѣст,
 петнаест—петнеест—петнѣст.

г. Из еи бива ее — ê или é.

не-имати—неемати—нѣмати,
 не-имам—неемам—нѣмам,
 не-ималац—неемалац—нѣмалац,
 неимање—неемање—нѣмање.

д. Из ео бива оо — ô.

него—нео—ноо—нѡ,
 преко—прео—проо—прѡ.

ђ. Из оја бива аа — â.

појас—паас—пâс,
 свакојако—свакаако—свакâко.

е. Из оје бива оо — ô или ó.

мојега—моога—мѡга,
 твојега—твоога—твѡга,
 својега—своога—свѡга,
 двојега—двоога—двѡга,
 тројега—троога—трѡга.

V. Образовање слогова.

67. Једна од знатнијих особина самогласничких јесте и *образовање слогова*, јер реч свагда има толико слогова колико и самогласника, и сугласници се у сло-гове распоређују по самогласницима. Сваки пак са-могласник може сам собом чинити слог.

У словима где има и сугласника и самогласника, слогови, по распореду сугласника, могу бити *отворени* или *затворени*.

У отвореном слогу самогласник завршује слог, а сугласници су пред самогласником, нпр.: *та-ма*, *сло-га*, *љу-ба*, *те-ло*, *сла-ва*, *ста-за*, *ште-та*, *ба-шта*.

У затвореном слогу сугласник завршује слог, а самогласник долази у средину, нпр.: *звек*, *вук*, *стан*, *брег*, *лук*, *црст*, *тврџ*, *мрк*, итд.

У средини речи затворени слогови налазе се кад два сугласника дођу један до другог, од којих први иде предњем, а други потоњем слогу, нпр.: *там-но*, *воћ-ка*, *бит-ка*, *мај-ка*, *љуц-ко*, *слат-ко*, итд. Ваља запамтити, да се слова *зг*, *зд*, *жд*, *ск*, *ст* и *шт* у оваким приликама никад не растављају већ увек у једном слогу остају.

68. У сложеним речима слог се на саставку чла-нова сложене речи дели по саставку, без обзира на ово правило, нпр.: *про-света*, *по-сланик*, *пре-благ*, *за-брђе*, итд.

VI. Наглашивање или акценат.

Шта је акценат.

69. Поједини гласови једнога слога и различити слогови једне речи вежу се у једну целину наглаши-вањем или изговорном силом гласа, која се зове акценат. Акценат пада увек на самогласнике, нпр.: *глава*,

рука, магла, поток, плева, слама, правда, клетва, суд, Бог, рат, брат, крст, итд.

Акценти српског језика.

70. У српском језику имају четири акцента, два кратка и два дуга.

Два кратка ово су:

1. *Кратак*, који је у речима: магла, село, бисер, поток, ускрс, срма.

2. *Оштар*, који је у речима: слава, дело, сила, коло, кућа, брдо.

Разлика је између њих у томе, што се *кратак* изговара кратко, гласом обичним, а *оштар* кратко, гласом јачим и вишим.

Два дуга ово су:

1. *Дуг*, који је у речима: сабор, река, дика, рода, врба, рука.

2. *Високо дуг*, који је у речима: мърва, тело, кривда, коље, ћурка, жрвањ.

Разлика је између њих, што се *дуг* изговара гласом обичним, који расте на више, а *високо дуг* се изговара гласом јачим и вишим, који је у почетку најсилнији, а после пада на ниже.

Главни и споредни акценат.

71. Кад у којој речи има више од једнога слога, акценат може бити или само на једном или на више слогова.

Ако је акценат само на једном слогу, онда се тај један слог, зато што је акцензован, сам собом издиже између осталих слогова, и ови се, зато што су неакцентовани, око њега као око свога стожера нижу.

Примери.

Врегено, колено, девојаштво, огледало, вилама, ли-
пама, милина, поћи, доћи, осецати, натапати, проваљивати,
проламати, виђати, скидати, диван, затрка, боровница, по-
стање, величина, шеничица, говедарина, полетарац, итд.

72. Ако ли је у речи више акцентованих слогова,
— онда они увек један према другоме тако стоје, да
је један између њих *главни*, а остали да су *споредни*
по акценту. Од четири горе наведена српска акцента
главни може бити сваки, а *споредни* је обично само
високо дуг, зато што у њега глас пада на ниже.

Главни акценат стоји увек *испред спореднога* или
споредних (ако их има више). По томе у речима с
више акцената *главни је по акценту* — *први акцен-*
товани слог.

Примери.

вр-лѣт, бѣ-лѣст, ка-мѣн, гѣ-лѣт, стр-мѣн, кѣ-рѣст, пѣ-
мѣт, иѣ-мѣн, иѣ-здравље, нѣ-шѣво, крѣ-сѣво.

Ва-сѣљ, ве-зѣр, Но-вѣк, ђ-рѣч, ле-вѣк, пе-вѣч,
иѣ-весѣмце, кѣ-ритѣнце, зе-лѣнко, ље-љѣнко, Дра-гѣјло,

Ма-вѣјло, за-бѣђе, љ-вѣрје, без-ѣмље, По-сѣвље;
во-ѣ-ничѣште, лу-ѣ-ничѣште, о-ѣ-рѣљѣште, по-тр-каљѣште,
нама-стѣ-рѣште, по-нѣ-дѣљник, ру-кѣ-дѣвник, несу-ђѣ-ник.

ѣ-кѣв, за-вѣј, лѣ-пѣв, рѣз-бѣј, чи-кѣв. Ба-ч-вѣнче,
би-вѣлче.

бѣд-ник; бѣл-ник, зѣв-ник, кѣт-њѣк, кѣ-ник, прѣз-ник,
Рѣд-ник, Ка-р-ловци, сѣ-дѣм, гра-дѣм, рѣ-дѣм;

ѣ-кѣвѣ, за-вѣјѣ, лѣ-пѣвѣ, рѣз-бѣјѣ, чи-кѣвѣ, Ба-ч-вѣнѣ,
сѣ-ставѣкѣ, за-селѣкѣ.

че-шѣвѣ, све-крѣвѣ, љ-штипѣкѣ, ђ-бѣдѣцѣ, иѣ-врѣтѣкѣ.

Високо дуги ^ акценат, кад је у положају според-
нога акцента, гдекоји пишу знаком ^: бѣрѣњѣк, кѣтѣњѣк,
зѣвѣј, Манѣјло, итд.

Места српских акцената.

73. Акценти *кратак* [˘] и [˙] *дуг* не могу никад доћи на последњи слог, нити на једносложне речи.

У једносложним речима увек долази или *високо дуг* [˙] или *оштар* [˘], нпр.: свѣт, Бѣг, рѣт, рѣд, прѣв, здрав, крив, млѣк, сѣх, јѣк, чврст, сѣт, рѣт, вѣт, мѣк, рѣк итд.

На последњим слоговима вишесложних српских речи, кад је у њима два или више акцената, може се наћи само *високо дуги* акценат, и то као споредан, нпр. пѣмѣт, бѣлѣст, пѣшакаѣ, крушакаѣ, трѣшањаѣ, итд.

Мењање акцента.

74. Речи са променљивим обликом често с обликом и акценат мењају, а то се догађа измеђ' осталог и зато, што се променом облика у речи и број и састав слогова мења.

Примери.

1. Брѣг, брѣга, брѣгу, брѣгови, брегѣвима.
Грѣд, грѣда, грѣду, грѣдови, градѣвима.
Снѣг, снѣга, снѣгу, снѣгови, снегѣвима.
2. Врѣбац, врѣпче, врѣбацаѣ.
Срѣмац, Срѣмче, Срѣмацаѣ.
Нѣмац, Нѣмче, Нѣмацаѣ.
3. Кѣнац, кѣнца, кѣнцаѣ.
Лѣнац, лѣнца, лѣнцаѣ.
Нѣвац, нѣвца, нѣвацаѣ.
4. Вѣла, вѣло, вѣле, вѣлаѣ.
Дѣша, дѣшо, дѣше, дѣшаѣ.
Стрѣна, стрѣну, стрѣно, стрѣнаѣ.
5. Врѣме, врѣмена, врѣменаѣ, врѣменаѣ.
Плѣме, плѣмена, плѣменаѣ, плѣменаѣ.
Тѣме, тѣмена, тѣменаѣ, тѣменаѣ.

Акценатне речи.

75. Обично свака реч има и свој акценат, барем један; али се често једносложне и двосложне *заменице, глаголски облици, прилози, предлози и свезе* с речима испред себе и иза себе спајају у једну акценатну реч, која се по том у наглашавању као једна реч сматра и наглашује.

Ја сам (*Ја-сам*), рећи ћу (*рећи-ћу*), знаш ли (*знаш-ли*), ако му (*ако-му*), ако сам (*ако-сам*). Ђно га (*ђно-га*), како сте (*како-сте*), по што је (*по-што-је*), за што ћеш (*за-што-ћеш*), за што би (*за-што-би*), кудā ћеш (*кудā-ћеш*), кудā би (*кудā-би*), у стрица (*у-стрица*), на рuci (*на-руци*), по дану (*по-дану*).

76. Ова акценатна реч доводи често за собом и промену акцента, нпр.: бисмо — нѣ-бисмо, што се особито често догађа, кад пред речи које имају *оштар* или *високо* дуг \sim акценат дођу предлози.

Примери.

од-цара (м. од *цара*), прекò-кућè (м. *прèко* *кућè*), по-селима (м. по *селима*), у-плач (м. у *плач*), за-грош (м. за *грш*), у-Бугара (м. у *Бугара*), за-Бога (м. за *Бòга*), за-госте (м. за *гòсте*), испод-леда (м. *испод* *леда*), у-коло (м. у *кòло*), за-срце (м. за *срце*). из-ока (м. из *òка*), на-поље (м. на *пòље*) под-јесен (м. под *јèсен*), итд.

Акценат у разлици говора источног, западног и јужног.

77. У чланку 49, где је говорено о некадашњем самогласнику **ѣ**, речено је да место њега српска три говора имају три замене; у источноме **ѣ** гласи *е*, у западноме — *и*, а у јужном — *ије* или *је*.

Ово *ије* или *је* у јужноме говору одговара различито акцентованоме *е* и *и* источнога и западнога говора. Ако је *е* = **ѣ** источнога говора дуго — јужни говор

има *ије*; ако ли је кратко, или без акцента — јужни говор има *је*.

У замени кратких слогова не разликују се ни кратки од оптрих, нити обоји од неакцентованих, него место свакога краткога *е* = *ѧ*, било акцентовано или неакцентовано, долази *је*, а акценат се не мења, нпр.: деца — дјѧца, дѧло — дјѧло, сѧме — сјѧме, зѧвет — зѧвјет, сѧвет — сѧвјет, бѧлица — бјѧлица, итд.

У замени дугих слогова место *ѧ* долази *ијѧ*; место *ѧ*, кад је исто главни акценат, *ије*; а ако је споредни акценат — *ије* (без акцента).

среда (срѧда) ср-ијѧ-да
 река (рѧка) р-ијѧ-ка
 млеко (млѧко) мл-ијѧ-ко
 лепа (лѧпа) л-ијѧ-па
 сѧно (сѧно) с-ијѧ-но
 лепо (лѧпо) л-ијѧ-по
 рѧч (рѧч) р-ијѧ-ч
 вѧк (вѧк) в-ијѧ-к итд.
 вриповѧст (приповѧст) припов-ијѧ-ст
 зѧповѧст (заповѧст) зѧпов-ијѧ-ст.

78. Ако ли се у мењању облика или у извођењу нових речи акценти промене, и зѧмене се јужнога говора према промени управљају.

Примери.

Вѧк, векѧвати, вѧчан — вијек, вјекѧвати, вјѧчан;
 млеко млѧчан, млѧкар — млијѧко, млијѧчан, мљѧкар;
 лѧп, лѧпа, лѧпѧта, лѧпо — лијѧп, лијѧпа, лѧпѧта, лијѧпо.
 време, врѧмена вријѧме, врѧмена
 рѧч, рѧчит ријѧч, рјѧчит
 дѧте, дѧтѧта диѧѧте, дјѧтѧта, итд.

Напомена. Место дјѧтѧта, дјѧвојка говори се и ѧѧтѧта, ѧѧвојка; место тјѧрати — ѧѧрати; место летјѧти — леѧѧѧти итд. Али се облици с непретвореним дј и тј као старији

и ближи староме словенском и осталим говорима српским једини пишу у књижевном језику.

V.

Подела и особине сугласника.

Подела сугласника по говорним оруђима.

79. Српски језик има 25 сугласника, и по органима изговарања они се деле и зову овако :

1. Грлени : г, њ, х¹
2. Непчани : ђ, ћ, ж, ј, љ, њ, ч, ц, ш
3. Зубни : д, т, в, с, ц
4. Зубно-носни : н
5. Уснени : б, в, п, ф
6. Уснено-носни : м
7. Језични : л, р².

Овде се може забележити, да су у сугласнику **ц** спојени сугласници **те**, у сугласнику **ч** — **тш**, а у сугласнику **ц** — **дж**.

Подела сугласника по звучности.

80. Осим ове разлике, српски се сугласници још деле на *јасне* и *мукле* по томе, што се при истоветном положају дотичних говорних оруђа кроз гласницу из плуће пушта или проста шушка или јасан глас те по томе излази изговор дотичног сугласника јасан или мукао. Већи део сугласника подељен је на *парове* по томе, што се међу собом по постању своме не разликују ничим другим него поменути *јасним* или *муклим* изговором. Таки су парови ово :

¹ Изговарају се управо задњим непцем и задњим крајем језика.

² Изговарају се управо предњим крајем језика и предњим зубима изнутра.

Јасни	Мукли
б	п
в	(ф)
г	к
д	т
ђ	ћ
ж	ш
з	с
џ	ч
(дз)	џ(тс)
—	х

Дз се чује у понеким крајевима у речима где се обично говори з. Т. Маретић наводи примере акценатних речи отац-би ловац-га, у којима се добро чује тај глас по закону једначења.

Особине сугласника.

81. Осим мало час наведене поделе по природи њиховој, сугласници имају још неколике опште особине, а те су:

1. Једначење неједнаких по звучности;
2. Једначење неједнаких по говорним оруђима;
3. Јотовање;
4. Подешавање сугласника са самогласницима;
5. Сугласник л;
6. Старинско претварање;
7. Премештање сугласника једнога на место другога;
8. Избацивање појединих сугласника;
9. Растављање сугласника уметањем самогласника а.

Унапред треба запамтити да се сва напред изложена правила примењују само на појаве у границама сваке поједине речи, без обзира на сличан стицај сугласника с краја једне и с почетка друге речи.

I. Једначење неједнаких по звучности.

82. Пошто је гласом незгодно непосредно узасоб изговарати јасне и мукле сугласнике, постало је, за љубав течнијега изговора, правило: да се *сугласници, неједнаки по звучности, изједначују*.

Кад се изједначују, једначење се управља по ономе који је на другом месту. Ако је на другом месту јасан, — мукао се пред њим претвара у јасан свога пара; ако ли је на другом месту мукао — јасан се пред њим претвара у мукао свога пара.

Примери.

I. Мукао испред јасна постаје јасан.

Сватба—свадба; женитба—женидба; топија—тоб-пија; сграда—зграда; сбрати—збрати; сградити—зградити; сбег—збег; сборник—зборник; задушбина—задужбина; отачбина—отаџбина; врачбина—враџбина; наручбина—наруџбина; Вукдраг—Вугдраг.

II. Јасан испред мукла постаје мукао.

Врабац — врапци, зебем — зеисти, србски — српски; Србство — Српство; љубка — љупка; гибка — гипка; шибка — шипка; Драгша — Дражша; другчије — дружчије; Бошко — Бошко; Драшко — Драшко; тешко — тешко; одпасти — отпасти; сладка — слатка; врабци — врапци; мзка — мрска; распети — распети; разточити — расточити; изток — исток; разцепити — расцепити, безпуће — беспуће; безцење — бесцење.

Напомена. По овоме правилу требало би да се д пред с претвори у т, нпр. градски — гратски; одслужити — отслужити; господство — гопотство; брдоки — бртски. Али пошто је **тс** само по себи већ **ц**, то је и сам народни језик у већини оваких случајева уздржао се од претварања. Вуков Рјечник показује примере: *надскакивати, надстрелити, надстрешница, одседлати, одселити, одсек, одсести, одсећи, одсјаивати, одскочити, одстајати, подсести,*

подсећи, подсирити, подсмех. С тим су једнаки примери где се сусреће **дш**, које би, изједначивши се у **тш**, давало **ч**, као нпр. у речи: *одшалити, одшетати, одшити.* Према томе је за књижевни језик утврђено правило да се **д** и **т** пред **с** и пред **ш** нити претвара нити избацује, и да ваља писати: *председник, представка, братство, проклетство, одшкринути, итд.*

Примери *жеђца* и *љубовиђски* придружују се овим речима, ради своје реткости.¹

Изузетци од горњег правила.

83. Осим примера мало час у напмени наведених, има и других у језику српском који показују да се горе означено правило не изводи у свима без изузетка случајима. Тако се нарочито сугласник **в** нити сам претвара у **ф** пред муклацем, нити се пред **в** опет од осталих муклаца тражи да се у јасник претворе. У примерима се наводе разни случаји.

КВ: *локва* (не постаје *логва*), *црква, буква, смоква, тиква.*

СВ: *свезати, сварити, свастика, сведок, итд.*

ТВ: *клетва* (не постаје *кледва*), *молитва, твој, творити, тврд, твор* (постало из *дхор—тхор*).

ЧВ: *бачва, Мачва, Бачванин.*

ШВ: *ошве, опшвањити се.*

ВК: *колевка* (не постаје *колефка*), *јувка* (у Вукову Рјечнику: *јуџка*), *јавкати се, пловка, запевка, оправка, травка.*

ВТ: *павта* (у Вукову Рјечнику: *паџта*).

ВЧ: *левча, левчић, травчица, травчић, овчица.*

ВЦ: *крвца, овца, љубовца, новци, Давидовци.*

84. У гдекојим језицима јасан сугласник не може да се одржи на крају речи, него се претвара у муклац. У нас се то види само у две речи: *дрозак м. дрозак*

¹ Вуков Рјечник има речи *едџање, едџати* (за квочку с пилићима) и *едџкоша* (овца која води друге овце), где се **ђ** у **џ** по правилу мења.

мозак м. мозаг, и то се посведочава основном осталих падежа и изведеним основама *мождани*, *мождина*, *дрождина*. У осталим нашим речима јасници долазе и одржавају се на завршетку речи као и муклаци.

II. Једначење неједнаких по говорним оруђима.

85. Када зубни сугласници *з* и *с* дођу у језику пред ма који непчани сугласник осим *ј* — онда се *з* и *с*, ради бољег склада говорних оруђа, једначе с тим непчаним сугласницима и претварају се у најближе себи непчане сугласнике — *з* у *ж*, а *с* — у *ш*.

Често се ово догађа тек пошто се сугласници међу собом најпре по звучности изједначе. На прилику у изчупати најпре се *зч* по мукломе *ч* изједначи у *сч*, па се тек онда *с* пред *ч* претвара у непчано *ш*, након чега постаје *ишчупати*.

Примери.

I. Разљутити—разжљутити; изљубити—и~~ж~~љубити; гвозђе — гво~~ж~~ђе; грозђе — гро~~ж~~ђе; лиће—ли~~ш~~ће; мазња — ма~~ж~~ња; просња—про~~ш~~ња; носња—но~~ш~~ња; Босњак — Бо~~ш~~њак.

II. Разчупати—расчупати—рашчупати; разчинити — расчинити — рашчинити; разћеретати — расћеретати — рашћеретати; разчовек — расчовек — рашчовек; изчачкати — исчачкати — ишчачкати; изчашити—исчашити — ишчашити; разченути — расченути, рашченути итд.

Напомена. И ово правило ни сам народни језик не тера до краја. Вуков Рјечник има, на прилику, *сљубити се*, а има *изљутити се* и *и~~ж~~љутити се*, *рављутити се* и *разжљутити се*. *Попау~~з~~љив* (од *попау~~з~~-ну*) само је тако забележено у Рјечнику. Тим се показује колебање пред *љ*, којег, у осталом, пред *ч* и *ћ* не видимо. Књижевни језик може се овим послужити у случајима, где би год, терајући по правилу до краја, остала у назатку јасност речи.

III. Јотовање.

86. Непчани сугласник **ј** има ту особину, да се с њим остали ненепчани сугласници на различите начине у један глас спајају. То спајање најлакше је прегледати по разлици самих сугласника, који се јотују.

1. *Зубни* сугласници **д, т, в, с** и **џ**, спајају се с **ј** овако: **дј = ђ; тј = ћ; вј = ж; сј = ш; џј = ч.**

а. **дј = ђ**: грађа (град-ја); вођа (вод-ја); млађи (млад-ји); слађи (слд-ји); виђен (вид-јен).

Тако се по јужном говору дијалекатски говори: овђе м. овдје; ђевојка м. дјевојка; жуђети м. жудјети, итд.

б. **тј = ћ**: свећа (свет-ја); гошћа (гост-ја); браћа (брат-ја); кићен (кит-јен); љући (љут-ји).

Тако се по јужном говору дијалекатски говори: ће-рати м. тјерати; жуђети м. жутјети, итд.

в. **вј = ж**: грижа (грив-ја); мужа (муз-ја); бржи (брз-ји); мажен (маз-јен).

г. **сј = ш**: паша (пас-ја); киша (кис-ја); ношен (нос-јен); прошен (прос-јен); кошен (кос-јен).

д. **џј = ч**: Ужићанин (Ужиц-јанин); Каменићанин (Камениц-јанин); Подгорићанин (Подгориц-јанин); Студенићанин (Студениц-јанин).

2. *Зубно-носни* сугласник **н** и *језични* **л** спајају се са **ј** овако: **њј = њ; лј = љ.**

Примери. Тањи (тан-ји); бељи (бел-ји); стање (стан-је); трње (трн-је); весеље (весел-је); зеље (зел-је); коље (кол-је); Сокољанин (Сокол-јанин).

Тако је у јужноме говору: љепота (од лјепота), њега (од њјега).

3. *Грлени* сугласници **г, к, х**, кад иза њих дође **ј**, претварају се с њим заједно: **г у ж, к у ч, а х у ш** (**гј = ж; кј = ч; хј = ш**).

Примери. Сеча (сек-ја); јачи (јак-ји); лажа (лаг-ја); душа (дух-ја); дражи (драг-ји); тиши (тих-ји).

4. Усмени сугласници **б, п, в, и** уснено-носни **м,** кад дође иза њих **ј,** узимају између себе и **ј** једно **л,** па се после **лј** претвара у **љ.**

Примери. Грубљи (груб-л-ји); дебљи (деб-л-ји); живљи (жив-л-ји); скупљи (скуп-л-ји); дрвље (дрв-л-је); сноплје (споп-л-је); здравље (здрав-л-је); безумље (безум-л-је).

IV. Подешавање сугласника са самогласницима.

Грлени оугласници и зубно ц пред непчаним самогласником и.

87. Испред непчаног самогласника **и** грлени се сугласници **г, к и х** претварају на два начина.

1. *Старији начин претварања,* у образовању основа, по ком се **г** претвара у **ж, к и ц** у **ч, а х** — у **ш,** само што основе *тециво (тек-иво)* и *печиво (пек-иво),* по изузетку, мењају **к** у **ц.**

2. *Млађи начин претварања,* у образовању облика, по ком се **г** претвара у **з, к** у **ц, а х** у **с.**

Примери.

1. *Старије претварање.* Нога—ножица; девојка—девојчица; јаруга—јаружница; замка—замчица; ортак—ортачина; рог—рожина; сандук—сандучина; момак—момчић; језик—језичић; лонац—лончина—лончић; венац—венчић; лисица—лисичина—лисицница; сечива (сечива), итд.

2. *Млађе претварање.* Вук—вуци, јунак—јанаци, бубрег—бубрези, Влак—Власи, сиромак—сиромаси; лези (лег-и), врзи (врг-и), реци (рек-и), пеци (пек-и), сеци (сек-и), итд.

Грлени сугласници и зубно ц пред непчаним самогласником е.

88. Испред непчаног самогласника **е** грлени сугласници **г, к и х** и зубни **ц** претварају се: **г** — у **ж,** **к и ц** — у **ч, а х** — у **ш.**

Примери. Бог—Бож-е; друг—друж-е; јунак—јунач-е; Влах—Влаше; сиромах—сиромаш-е; човек—човеч-е; венчац—венч-е; Сремац—Сремч-е; рекох—реч-е; вргох—врж-е; стигох—стиж-е; врхох—врше, итд.

Самогласник о *иза непчаних сугласника и зубног ц.*

89. Ако *иза непчаних сугласника ј, љ, њ, ђ, ћ, ж, ч, ш, и* *иза зубнога сугласника ц* дође *о*, оно се у многим наставцима за облике претвара у непчано *е*.

Примери.

Змај-ем, змај-еви, крај-ем, крај-еви, краљ-ем, краљеви, маљ-ем, маљ-еви, пањ-ем, пањ-еви, коњ-ем, смуђ-ем, вођ-ем, брођ-ем, нож-ем, маџ-ем, орач-ем, копач-ем, палош-ем, Милош-ем, оџ-ем, стриц-ем, влада-оџ-ем, итд. (Упоредити са: брат-ом, јелен-ом, рат-ови и другим таким примерима).

Некадашње њ и замена му је испред самогласника и непчаних сугласника *ј* и *ђ*.

90. Старије претварање *њ* у *и*, коме има доста трагова у источном говору (нарочито по западним крајевима тога говора), одржало се и до сад у јужном говору пред самогласницима и пред гдекојим непчаним сугласницима (нпр.: пред *ј* и *ђ*), нпр.: сијати (сѣјати), бијах (бѣјах), дио (дѣо), сио (сѣо), хтио (хтѣо), сиђети (сѣђѣти), итд.

V. Сугласник л.

91. Језични сугласник *л*, кад се год у српском језику деси на крају слога, претвара се у *о*. Пошто у речима које облике мењају, то *л* час дође на крају слога, а час се по подели слогова друкчије намести, то је и *о*, које је од такога *л* постало, непостојано; час је *л*, а час *о*.

Примери. Вд (вол), соко (сокол), со (сол) сто (стол), посао (посал), жетеоца (жетел-ца), владаоца (влада-ца),

писао, (писал), чинио (чинил), певао (певал), узео (узел), спавао (спавал), отео (отел). бѡ (бол), стао (стал), знао (знал), итд.

Напомена. Има доста речѣ, у којима се **л** на крају слога не претвара у **о**. Ево само обичнијих: алва, алка, анђелка (анђелак), балчак, бѣл, белца (белац), биволски, биволче, бол, болна, болта, болтаџија, вал, враголство, голцат, далка (далак), дулца (дулац), ђаволка (ђаволак), ђаволски, ђаволство, ђаволче, жалца (жалац), жалџија, загорел, залца (залац), захвалност, исполца (исполац), кал-дрма, калпак, калфа, калца (калац), козалца (козалац), маљ (имање), маљко, малчице, начелник, помолца (помолац), превалца (превалац), силни, сталца (стала), тал (део), телца (телец), ткалца (ткалац), тоболца (тоболац), топал, тулца (тулац), убилца (убилац), хвалџија, целца (целац), целцат, челца (челац), челњак.

Л претворено у јужном говору.

92. Речи у којима се **л** на крају претвара у **о** гласе у јужном говору двоструко, ако је пред тим крајним **л** — **ѣ**, и то: по старијем обличју, с непретвореним **л**, и по новијем обличју, с претвореним **л** (тако да пред **о** од **л** посталим и **ѣ** гласи **и**) нпр.: бео — бијел (бѣл), био; цео — цијел (цѣл), цио; део — дијел (дѣл), дио. Загориџјел (загорѣл) и нема друкчије него тако.

VI. Старињско претварање.

а. д и т пред т (тѣ и тѣ)

93. Имају још у нашем језику две појаве сугласничкога претварања, наслеђене у речима из старијих векова језика, којима се данас језик у новијим својим творевинама већ не служи. Прва је од њих разједначавање сугласничких парова **дт** и **тт**, кад би се исти у образовању основа или облика састали. Ако се, на

име, деси да у постојању основа или облика основино д или т дође пред наставково т, онда се д и т не изједначују, него се управо разједначују с оним наставниковим т, претварајући се у с (сродно по говорним оруђима).

Примери. Сласт (слад-т, упореди слад-ак); власт (влад-т, упореди влада-ти); заповест (заповед-т); исповест (истповед-т); прести (пред-ти); сести (сед-ти); плести (плет-ти); мести (мет-ти), итд.

б. жж, жђ = жд; шћ, шч = шт.

94. Тако су се жж или жђ, шћ или шч, где би се у постојању облика или путем гласовног изједначавања састали, разједничавали у жд и шт. Да је ово претварање старије у језику, најбоље се види по томе што се ни оно махом не врши у новијим творевинама језика.

Примери. Мождина наместо можжина из мозг-ина; дрожедина наместо дрожжина из дрозг-ина; Горажде наместо Горажђе из Горазд-је; гмежденик наместо гмежђе-ник (гњечен грах) из гмеждити. гмежђен; крштавати наместо кршћавати из крстјавати; опроштен наместо опрошћен из опростјен; коштан наместо кошчан из косчан; љуштити наместо љушчити и љусчити, итд.

Додатак. Исто је разједначавање у обратном правцу из ћњ и тњ, где се први непчаник мења, у речама: кутњи м. кућњи; добросретњик м. добросрећњик; нотњи м. ноћњи; вотњак м. воћњак; помотњик м. помоћњик, итд.

в. гт, ет, хт претварају се у ћ.

95. У поменутиим старијим вековима језика нису могли поднети ни парови гт, ет и хт, ако би се при додавању наставака тако гласови састали, него су их онда претварали у јт, које је преко тј постајало ћ.

Примери. Из тога времена су нам остале до сад неколике речи, у којима је и данас претварање по томе правилу нпр.: моћ (мог-т), помоћи (помог-ти), моћи (мог-ти), рећи (рек-ти), тећи (тек-ти), врећи (врех-ти), сећи (сек-ти), итд.

VII. Премештање.

96. Који пут се догађа, да се сугласници и местима промене, тако да први дође место другог, а други место првог. Примери су понајвише из облачних говора и не припадају опште-народном књижевном језику.

Примери.

На-ути — најти — нађи (наћи);
 наи-дем — најдем — нађем (нађем);
 поити — појти — потји (поћи);
 прокај — покрај;
 пландовати — пла-дновати;
 цавтити — цватити;
 извештати — изветшати (као што је у оветшати од *сѣт* *сѣтъхъ* стар).
 воде — овде;
 ноде — онде;
 тео — кто;
 сав, сва — вас, вса;
 цакло — тсакло — стакло;
 коцка — котска — костка;
 Цана — Тсана — Стана;
 Цоја — Тсоја — Стоја;
 Гарван — Гавран;
 Гарвило — Гаврило.

VIII. Избацивање појединих сугласника.

а. Од два једнака или изједначена по звучности један се избацује.

97. У образовању сложених основа често дођу један до другог по два сугласника или са свим јед-

нака, или неједнака само по звучности (чл. 82), чега ради се изговором брзо изједначују. Кад се, било једним, било другим начином, тако састану два једнака сугласника, онда се од два једнака или изједначена један избацује.

Примери. Одржати (од-држати), поданик (под-даник), оделити (од-делити), одићи (од-дићи), одати (од-дати), откати (од-ткати), раширити (раз-ширити), ишибати (из-шибати), исисати (из-сисати), расипати (раз-сипати), расудити (раз-судити), расад (раз-сад), расап (раз-сап), исећи (из-сећи), деведесет (девет-десет), итд.

Напомена. У поређеним придевима: најјачи, најјаснији, најјучнији, итд., у књижевном се језику по овоме правилу не поступа, а пошто су ти примери ређи, и сам изговор се донекле поводи за обичајем и потребом јасности, тежећи да донекле да осетити обадва ј.

98. По томе правилу се и **д** и **т** избацују када дођу пред **ц**, у ком је **тс**; пред **ч**, у ком је **тш**, и пред **џ**, у ком је **дж**.

Примери. Оца, оце, оци (отца, отце, отци); свеца (светца), свече (светче), оче (отче), паће (патче), саџија (сатџија), симиџија (симитџија), каца (кадџа од када), обоџи (ободџи), оцепити (одцепити), оченути (одченути), прошџа (од проштаџ), итд.

Ни ово правило није ни у самом говорном народном језику проведено до краја, него се избацаивање обуставља где би се год њиме смисао потамњивао. Тако у Вукаву Рјечнику читамо примере: одшалити, одшалица, одшетати, одшити. Према томе може се ово избацаивање обуставити где су год речи или нове, или ређе, или их треба разликовати од какве речи сличнога изговора. Тако се може писати: почетџи, зачетџи (јер има и зачедџи), предџи, судџи, расудџи, подџинити (јер има и починити с различитим значењем), надџовечни, итд.

99. Слично горе поменутом правилу поступљено је и са **ч** кад дође пред **т**. **Чт**, написано с растав-

љеним **ч**, даје **тшт**, а из таквог тројства прво **т** се избацује. По томе се говори **што м. ч-то**, (**ч-ега**, **ч-ему**, итд.), **штити м. чтити** (упореди са **чатити** и **читати**), **поштен м. почтен**, **јуначтво м. јунаштво**, **момаштво м. момачтво**, итд.

Напомена. По томе се правилу често поступа са **ч** пред **ц**, у ком је **тс**, те и пред **ц** од **ч** остаје само **ш**. Тим путем су постале гласовне промене **срдашце м. срдачце**, **сунашце м. суначце**, **лишце м. личце**. Али пошто речи, у којима би **чц** долазило нису честе, то у осталима претеже жеља да се, ради јасности, не затамњавају саставни делови речи, те се пар **чц** оставља без промене. То видимо у примерима: **речца**, **вучца** (од **вучац**), **лучца**, (од **лучац**), у којима и сам изговор води бригу о јасности.

Овде се може споменути и **нојца**, **војка** (спрам **ноћца**, **воћка**) где и правопис и изговор најрадије остају не улазећи у свеколике гласовне промена.

6. Од два једнака или изједначена по говорним оруђима један се избацује.

100. У састављању сложених основа често бива да један до другог дођу два сугласника, једнака или изједначена по говорним оруђима. У таквом случају, где се не би уметнуо самогласник **а**, један се од тих сугласника избацује. Тако бива са сугласницима **бв**, од којих **в** испада а **б** остаје.

Примери. **Обала** (**об-вала**), **обалити** (**об-валити**), **облак** (**об-влак**), **обарити** (**об-варити**), **обеселити** (**об-веселити**), **обесити** (**об-весити**), **обикнути се** (**об-викнути се**), **обионутити** (**об-виснути**), **обичај** (**об-вичај**), **обући** (**об-вући**), **обладати** (**об-владати**), итд.

101. Исти је узрок, те се **ј** врло често иза непчаних сугласника избацује. Тако имамо **помоћу**, **чађу**, **крмељу**, место **помоћју**, **чађју**, **крмељју** (што се види

по речима истога облика: *стварју, речју*, у ком се последњем примеру још и непчаник пред *ју* одржао). Тако је постало *учен, плашен, чешем* из *учјен, плашјен, чешјем*. У зетско-црногорском говору још се чешће избацује *ј* иза непчаних сугласника, јер се тамо говори и: *оруџе; бѡжй, бѡжѧ, бѡжѣ; наруче*, итд. место *оруџје, божји, наручје*, итд.

в. Изацавање ради несклада говорних оруђа.

102. Што се из *з*д, *ст* или *шт* сугласници *д* или *т* избацују пред *б, в, д, љ, м, н, њ*, поглавити је узрок у нескладу говорних оруђа, у мучнијем прелазу с једнога на други, и у тежњи језика за што течнијим изговарањем. После избаченога *д* и *т*, настаје подешавање или једначење оних сугласника који се тим путем један крај другог нађу.

Примери. Гозба (гост-ба), чазба (част-ба), масна (маст-на), болесник (болест-ник), израсла (израст-ла), болешљив (болест-љив), трска (трст-ка), напрска (напрст-ка), кршњак (крст-њак), кошљив (кост-љив). (годишт-њи), позоришни (позоришт-ни), тишма (тишт-ма), итд.

103. Исти је узрок, те се и *ј* често после *р* избацује, пошто се *р* изговара предњим зубима изнутра и предњим крајем језика, а *ј* се изговара средином непца и средином језика, па је незгодно од првог изговорног места к другом враћати се.

Примери. Шйрй (место *ширји* према *млађи, бељи*, које је постало и *младји, белји*), дерем, ждререм, умирем, задирем, понирем, итд.. место *дерјем, ждерјем, умирјем, понирјем* (што се опет потврђује оличним облицима *глођем* од *гладјем, заклицјем* од *заклињјем*), итд.

У јужном говору где је *ј* много чешће, по томе се говори времена м. *врјеме*на; *бремена* м. *брјеме*на; *грешан*

м. *грјешан*; *брегови* м. *брјегови*; *мрежа* м. *мрјежа*, итд. где **р** има пред собом још и један сугласник.

Ипак остаје *рјечит*, *рјечник*, *рјечица*, итд. зато што је пред **ј** само **р** ишто је то претварање **џ** у **је** млађега порекла.

IX. Уметање самогласника **а** међу сугласнике.

104. Често бива да се избегава вршење напред наведених правила, и то се чини из тежње према јасности и из воље да се разговетно виде саставни делови речи. У таквим приликама умеће се самогласник **а** међу оне сугласнике, које би иначе требало једначити и избацити. Самогласник **а** врши, у осталом, ту службу у српском језику и иначе, где се год хоће изговор да олакша.

I. *Примери за једнаке или парне сугласнике.* Раз-**а**-сути, од-**а**-дрети, од-**а**-днити, об-**а**-пети, од-**а**-гле (место од-**г**-ле, које видимо из до-**г**-ле), раз-**а**-знати без-**а**-злен, из-**а**-звати, над-**а**-те, под-**а**-те, уз-**а**-те. низ-**а**-те. У последњим примерима то је правило примењено на појаве с краја једне и с почетка друге речи, поглавито зато што те речи чине једну акценатну реч, а често се говоре.

II. *Примери за просто растављање, или да би се избегла једначења и избацивања.* Уз-**а**-ме, над-**а**-њ, под-**а**-њ, кроз-**а**-њ, од-**а**-брати, уз-**а**-врети, од-**а**-гнати, из-**а**-гнати, из-**а**-брати, раз-**а**-брати, под-**а**-вити, из-**а**-дрети, из-**а**-прати, од-**а**-прати, од-**а**-пети, об-**а**-мрети, над-**а**-се, од-**а**-свуд, под-**а**-се, од-**а**-слати, од-**а**-шиљати, под-**а**-сути, од-**а**-сути, об-**а**-сипати, об-**а**-вити, об-**а**-вестити.

ДЕО ДРУГИ НАУКА О ОСНОВАМА

ОПШТЕ ЦРТЕ

Шта су основе а шта наставци.

105. Основа је онај део у речи, уз који пристају наставци за облике (суфикси) један или више њих. Основом се држи главно значење речи.¹

Тако нпр. у речи *пи-ти* и *ли-ти* други слог *ти* наставка је за облик, а основе су *пи* и *ли*; у речи *твори-х* данас је наставка за облик *х*, а основа је *твори*; у речи *поји-с-те* наставци су за облик *с-те*, а основа је *поји*; у речи *купова-л-а* наставци су за облик *л-а*, а основа је *купова*; у речи *грађан-и* наставка је за облик *и*, а основа је *грађан*; у речи *семен-а* наставка је за облик *а*, а основа је *семен*.

Разлика међу основама. Основе од корена.

106. Основе су по саставу своје различне.

Неке су од њих начињене од корена језика само дометањем наставка, а без икаква промене у корену.

Тако је глаголска основа *вид-џ* постала од корена *вид* наставком *џ*, којим постају глаголске основе треће врсте; тако је основа *грађан* постала од корена *град* наставком *јан*; тако је основа *се-мен* постала од корена *се* (*сџ*) наставком *мен*.

¹ Види чланове 14—15 ове граматике.

Неке су пак постале од корена дометањем наставка и мењањем или јачањем коренова самогласника (чл. 57.).

Тако је именичка с предлогом *на* сложена основа *напој* постала од корена *пи* (у *пи-ти*) наставком *џ* (*пи-џ*) и мењањем коренова самогласника *и* у *ој*, па је наставак *џ* још у старо време отпао; тако је основа *рок* постала од корена *рек* наставком *џ* и мењањем коренова самогласника *е* у *о*; тако је основана *лој* постала од корена *ли* данас већ изчезлим наставком *џ* (*ли-џ*) и променом коренова самогласника *и* у *ој*.

Неке, на послетку, нити имају наставка, нити се што самогласником од корена разликују, и по томе су са свим једнаке с кореном.

Таке су већином основе у глагола прве врсте, као што су: *пи*, *ли*, *би*, *цек*, *рек*, *тек*, *чу*, *мр*, *јес* итд.

Основе од основа.

107. Потреба разграновања значења и грађења нових речи у развићу језика чини, те *основе не постају само од корена, него и једна од друге*. К основи која је већ од корена постала, додају се нови наставци, те се тим путем гради нова основа.

Тако нпр. к основи *грађан*, која је од корена образована наставком *јан*, додаје се још један наставак *ин*, те постаје *грађан-ин*, или се додаје наставак *ство*, те постаје *грађан-ство*, збирна именица; тако од основа *врат-и*, *плат-и*, наставком *а*, којим се образују глаголске основе пете врсте, постају основе: *врати-а*, *плати-а*, из којих спајањем гласова излази *враћа*, *плаћа* (у нач. неодр. *враћати*, *плаћати*); тако од основе *родитељ*, у које је ка глаголској основи *род-и* додатак именички наставак *тељ*, постаје наставком *ка* — *род-и-тељ-ка*, где су уз корен *род* нанизана три различита наставка; тако од основе *мати* постаје наставком *ја* и скраћењем основа *ма-ја* за умањено значење, које се од мила говори — од основе *маја*

постаје наставком *ка* нова основа за умањено значење *мај-ка*, — а од те основе истим таким путем а наставком *ица* постаје основа *мајч-ица*; тако од основа *орак* постаје наставком *џк* нова основа за умањено значење *орашак* (*ораш-џк*), која се и не говори, а од ове новим наставком *ић* основа *орашч-ић* (*ораш-џк-ић*), опет за умањено значење. Последњи примери, којима се међу речима српскога језика може наћи доста друштва, показују како нове основе постају не само од основа, које су непосредно од корена произведене, него и без обзира на то, једна од друге, без ограничења.

Основе од облика.

108. Па не само да основе постају једна од друге, него многе постају и од облика (тј. од основа које су већ и наставком за облик постале готова реч).

Тако је нпр. основа *рањен-ик* наставком *ик* постала од облика *рањен*; тако је основа *суђен-ик* истим наставком *ик* постала од облика *суђен*; тако је основа *проклетство* наставком *ство* постала од облика *проклет*; тако је основа *рођење* наставком *ије* постала од облика *рођен*; тако је основа придевне заменице за присвајање *наш* постала од 2 пад. мн. *нас* наставком *ј* (*нас-ј* = *наш*), а тако је и основа придевне заменице *њих-ов* постала од 2 падежа множине *њих* наставком *ов*. Оваквих основа произведених нарочито од именских глаголских облика, није мало у језику српском.

109. У састављању наставака било с коренима, било са већ изведеним основама, често долазе један до другог гласови које треба једне с другим подесити, спојити или избацити. У том се послу свагда примењују гласовни закони напред изложени. С тога ће се у правилима која долазе, ти појави помињати само овде онде, где то буде нарочито потребно.

Примери. Основа из *осну-а*, кова(ти) из *куа*, трова(ти) из *тру-а*, дава(ти) из *да-а*, убија(ти) из *уби-а*, враћа(ти) из

брати-а, сеља(ти) из сели-а, згусну(ти) из с-густ-ну, турчи(ти) из турк-и, тражи(ти) из траг-и, гипка(ти) гиб-к-а, лиска(ти) из лиз-ка, жеља из жел-ја, реч из рек-ъ, пециво из аек-иво, исечак из исек-ъкъ, синчић из синк-ић, брешчић из брег-ък-ић, итд.

110. Кад се којој основи придају наставци за извођење нове основе, употребљеној основи много пута отпада њен крајњи самогласник.

Примери. Видар од вида-ар, полетар од полете-ар, левак од лева-ъкъ, одломак од одломи-ъкъ, здравица од здрави-ица, бројач од броји-ач, кројач од кроји-ач, косач од коси-ач, итд.

Сложене основе.

111. Врло често се две основе саставе у једну основу, па се, после, к тој тако сложеној основи додају нови наставци за основу. Тако склопљене основе зову се *сложене основе*, као што су: *пусто-сват, Бого-родица, Драго-љуб, Свето-горац, горњо-земац, водо-ток, благо-слов, голо-брад, главо-боља, каљо-гажа, коло-воз, косто-боља*, итд.

У *сложене основе* узимљу се и оне речи, у којих први члан није основа од речи с променљивим облицима, него реч која се не мења, као што су *прилози* и *предлози*, нпр.: *не-верник, без-умље, по-братим, за-горје, По-дриње*, итд.

Корени глаголски и заменички.

112. Из онога што је догде казано види се, да су све основе, просте или сложене, постале од *корена* или *непосредним путем*, додавањем наставака непосредно ка корену, или *посредним путем*, додавањем наставака к основама већ готовим.

Корени пак, који су неопходно језгро у основама, деле се на *глаголске* (вербалне) и *заменичке* (прономиналне) корене.

113. *Глаголски* (вербални) корени још се и у нашем језику могу у простом облику познати у многим глаголским основима прве врсте, јер се у тој врсти прост корен, без икаквог наставка, употребљава као основа. Ти глаголски корени значе радњу, стање или бивање, па по том и оно што тим путем постаје. На сличне глаголске корене, које многим речима није лако наћи, свде се и сви остали корени именица, придева и глагола.

114. *Заменички* (прономинални) корени основа су речима које у језику показују међусобну везу, правац, граматичко лице, итд. Од њих су већином постали и многи садашњи наставци за основе, који значењу речи различит обрт дају; а од њих су међу врстама речй: *заменице*, гдекоји *прилози*, *предлози* и *свезе*. Њих нема много у језику. Таки су корени, нпр.: *а*, *ва*, или *у* (*ѡ*), и (*и-же*, *ја-же*, *је-же*), *ов*, *он*, с *истаро сь* у значењу *овај*, које се и данас види у речима *данас — днь-сь*; *вечерас — вечерь-сь*, итд.

Речи домаће и позајмљене.

115. У изучавању језика још се води разлика о речима и основима *својим* или *домаћим* (по томе најстаријим по своме веку и језику) и о *туђим*, *позајмљеним* (мање више млађим по своме веку и језику).

Само *своје* или *домаће* речи могу се узводити на корене, који су, ради тога што су веома стари, заједнички и српскоме и свима осталим језицима словенским. Позајмљене речи улазе у језик из осталих народа, с којима се у суседству или саобраћају живи, и

како су по спољном облику с речима домаћим изједначене, много пута их је од домаћих речи тешко разликовати.

Такве су речи, нпр., *бресква* или *прасква* и *праска* од латинске *persica*; *картија* од грчке *χάρτης* или *χάρτιον*; *тестамент* од латинске *testamentum*; *хиљада* од грчке *χίλις*, 2 пад. *χιλιάδος*; *када*(*каца* — из *кад-ца*) од латинске *cadus* (грчке *κάδος*); *калуђер* од грчке *καλόγερος*; *капа* од латинске *capra* (која се налази у грчком, а тако исто гласи и у талијанском језику); *наранча* (и *наранца*) од италијанског *naranga* по млетачком дијалекту; *рачун* од италијанског *razione*; *пршута* од италијанског *presciutto*, итд.

Разлика корена по родности.

116. Онако исто као што од једне основе могу постати разни облици, могу се од једнога корена начинити разне основе, с том само разликом, што се корени *по родности* веома разликују, јер је у једнога обиље, а у другога је само мали број изданака. Примера ради, и да би се видело шта се разуме под једним кореном и под родношћу његових изданака, наводи се овде неколицина између најроднијих корена с поглавитијим речима њихове породице.

Кор. **БИ** — **би-ти**, **уз-би-ј-а-ти**, **гочо-би-ј-а**, **на-би-ј-ач**, **у-би-ство**, **у-би-в-а-л-ац**, **би-т-ка**, **бој**, **бој-ак**, **бој-ац**, **у-бој-ит**, **раз-бој-и-ште**, итд.

Кор. **ВЕД** — **до-вес-ти**, **до-вод**, **вој-вода**, **об-од** (м. **об-вод**), **вођ** (**вод-ј**), **вод-ац**, **вод-и-ти**, итд.

Кор. **ВИ** — **ви-ти**, **ви-ј-а-ти**, **ви-т-ак**, **ви-т-а-о**, **мото-ви-л-о**, **ви-ј-о-глава**, **за-ви-ј-ача**, **по-ви-ј-уша**, **иа-ви-т**, итд.

Кор. **ВЛЪК** — **ву-ћи**, (**влък-ти**), **пре-об-ук-а** (пре-**об-вук-а**), **влак**, **об-лак** (**об-влак**), **влак-а**, **влаг-и-ти**, **влаг-мо**, итд.

Кор. **да** — **да-ти**, **из-да-ј-а**, **до-да-в-а-ти**, **да-н-ак**,
на-да, **да-р**, итд.

Кор. **нес** — **нес-ти**, **до-не-ти**, **нос-и-ти**, **по-нос**, итд.

Подела науке о основама.

117. Основе се по природи својој деле на *просте* и *сложене* основе.

И наука о основама биће по томе подељена на два одсека, и у првом ће се разматрати *просте*, а у другом *сложене* основе.

У сваком ће се одсеку даље обзирати на врсте речѝ и на наставке, и излагаће се како постају најглавније основе српскога језика.

ОДСЕК ПРВИ

НАУКА О ПРОСТИМ ОСНОВАМА.

118. Наука о образовању простих основа разликује тројаке основе.

а. Основе непосредно од корена изведене;

б. Основе од већ изведених основа изведене (биле основе, од којих се нове изводе, првога непосреднога или којег даљег, посреднога извођења);

в. Основе од облика изведене.

По та три начина извођења или образовања основа размотриће се овде *основе глаголске*, *именичке*, *придевске*, *заменичке* и *прилошке*.

І. ГЛАГОЛСКЕ ОСНОВЕ.

119. Две су основе, од којих постају сви глаголски облици. Прво је *основа начина неодређеног*, а друго је *основа времена садашњег*.

Кад се овде изложи како се образују обе те врсте глаголских основа, биће показано све што треба за грађу глаголских речи у језику српском.

А. Основе начина неодређеног.

а. Основе начина неодређеног, без икаква наставка.

120. Основе начина неодређеног, непосредно од корена образоване *без икаква наставка*, у ствари су у исто време и корен и основа, и показују пример како корен, као такав, врши службу основе. Такве су основе: *ли, чу, пад, тек, рек* итд.

121. Међу основама такве врсте можемо још разликовати оне, у којих *коренов самогласник није претрпео никакву промену*, и оне, у којих је тај самогласник *промењен дуљењем*.

У основама *ли* (лити), *пи* (пити), *рек* (рећи), *ста* (стати), *и* (ити или ићи), *пред* (прести), види се коренов самогласник без икакве промене; у основама пак *мле* (*млѣ*, корен *мл*), *дре* (*дрѣ*, корен *др*), *мре* (*мрѣ*, корен *мр*), *стрѣ* (*стрѣ*, корен *стр*) самогласник је коренов *продуљен*.

Глаголске основе овако образоване, ако нису ни с каквим предлогом сложене, већином значе *радњу трајну или несвршену*.

б. Основе начина неодређеног, образоване наставцима.

1. ну-наставак.

122. Ну-наставак може послужити за образовање основа или непосредно од корена, или од већ готових глаголских основа, или од именских основа. У оба прва случаја, наставком тим образована глаголска основа *добива значење радње која је свршена у одређеном простору времена*.

Примери образовања од глаголских корена. Клик-ну, вик-ну, лет-ну, диг-ну, кре-ну (корен *крет*), пис-ну (корен *писк*), прс-ну (корен *прск*), свис-ну (корен *свиск*). Као што се види, неподесни или нагомилани сугласници на крају корена подешавају се с **ну**-наставком по гласовним обичајима. А макар да **ну**-наставак са собом носи значење свршене радње, има ипак основа, тим наставком образованих, које задржавају продужено значење радње, као што су: *вену*, *гину* (корен *гиб*), *мрзну*, *мркну*.

Примери образовања од глаголских основа. Чек-ну (од чек-а), гоне-ну од (гонет-а), јав-ну (од јав-и), јур-ну (од јур-и), клоц-ну (од клоц-а), куц-ну (од куц-а), кукурек-ну (од кукурек-а), свир-ну (од свир-а), итд. Као што се из примера види, наставак употребљене основе сам собом отпада, а сугласници се при дометању **ну**-основе с истом подешавају, као и горе по гласовним обичајима.

Напомена. Кад се **ну**-наставком изводи нова глаголска основа од основе која већ има значење свршене или учестане радње, онда нова **ну**-основа добива умањено и на један тренут ограничено исто значење, нпр.: *долетну* (од *долете*), *полетну* (од *полете*), *јавну* (од *јави*), *клоцну* (од *клоца*), *звекну* (од *звекца*), *пључну* (од *пључка* или *пључа*), итд.

123. Ако ли се **ну**-наставком начина неодређеног образују основе од различитих именских основа, образоване глаголске основе значе: кад је изведена основа од *именичке* да је подмет у стању, које се казује том именицом, а кад је изведена од *придевске*, да је подмет постао оно што значи придев од којег се **ну**-наставком глаголска основа образује.

Примери. То-ну (топ-ну), звек-ну, јек-ну, скок-ну; мек-ну, хро-ну (хром-ну), грк-ну, глух-ну, стврд-ну се, зажут-ну (жутну), згус-ну (густ-ну), чврс-ну (чврст-ну).

2. **н**-наставак.

124. Тим наставком могу се изводити глаголске основе или од глаголских корена или од именских основа.

Кад се **ѣ**-наставком изводе глаголске основе непосредно од корена, онда тај наставак придаје својој основи значење радње непрелазне и трајне, као што се види по примерима *ум-ѣ, гов-ѣ, вид-ѣ, сед-ѣ, жел-ѣ, гор-ѣ*, итд.

Ако се ово **ѣ** деси после непчаног сугласника, оно се још од старине претвара у **а**, као нпр. *бој-а* у *бојати се* (*бој-ѣ*), *бле-ј-а*. Ако ли **ѣ** дође после грленог сугласника, он се пред **ѣ** најпре претвори у непчани, па се за њим **ѣ** претвори у **а**, као што је мало час речено. Таке су основе: *беж-а* (из *бегѣ* кор. *бег*), *трч-а* (кор. *трк*), *мрч-а* (кор. *мрк*), *вришт-а* (кор. *вриск*), *пршт-а* (кор. *прск*), итд.

125. Кад ли се **ѣ**-наставком начина неодређеног образују основе од различитих именских основа, таке глаголске основе значе да подмет у трајној радњи добива или постаје оно што што именска основа значи. Пошто се радња у самом подмету свршава, тога радњи непрелазна. По овоме *блед-е-ти* (*блед-ѣ-ти*) значи *бледим постајати*, *гладн-е-ти* (*гладн-ѣ-ти*) *гладним постајати*.

Примери. *Бел-е* (*бѣл-ѣ* од *бѣл*), *блед-е* (*блѣд-ѣ* од *блѣд*), *гладн-е*, кор-е се, *хладн-е* (*по*)-вил-е, (*о*)-сирот-е, *пламт-е*, *студ-е*, *стид-е*, *тамн-е*, (*по*)-плаветн-е, итд.

3. **и**-наставак

126. **и**-наставком се глаголске основе образују само од различитих именских основа, и огромном већином значе *прелазну* радњу глаголску, којом се на нечем или у нечем врши оно што именска основа значи. Тако нпр. *црн-и-ти* значи нешто црним чинити (мазањем или другим начином); *сол-и-ти* значи нешто сланим чинити; *говор-и-ти* значи *говор чинити*, итд. Пред наставком **и**, као пред непчаним самогласником,

грлени сугласници и ц претварају се у непчане сугласнике своје врсте.

Има оваких глагола од основа које се данас и не говоре као имена. Тако је нпр. у *гон-и-ти* основа именица *гон*, која се данас тако засебице не говори; тако је у *братим-и-ти* основа *братим*, која се говори још само у речи *побратим* с предлогом *по* сложена.

Примери. Гар-и, белодан-и, пабирч-и, магарч-и, леп-и, кори, бугар-и, калуђер-и, арнаут-и, папр-и, питом-и, мор-и, крњ-и, тањ-и, млад-и, срб-и, траж-и, турч-и, борав-и, дангуб-и, просјач-и, гнезд-и, итд.

4. а-наставка.

127. Тим наставком се образују многобројне глаголске основе, како непосредно од корена тако и од основа глаголских и именских. Прегледаћемо их редом по различитим врстама њиховим.

а. Основе непосредно од корена образоване.

128. а-наставком непосредно од глаголских корена образоване основе добивају значење трајне глаголске радње.

Ако а-наставка пристаје уз корен који се не свршује на сугласник него на самогласник, онда се између наставка и корена, ради укидања зева, умеће *ј* или *в*, а кад се корен свршује на *у*, исто се *у* снажи *у* ов. Лакшега прегледа ради, примери се овде расподеђују према завршивању на самогласник или сугласник.

Примери. I. Основе на самогласник: ба-ј-а, бри-ј-а, гре-ј-а се-ј-а, та-ј-а, ков-а (кор. ку као што показује основа времена садашњег), снов-а (корен *сну*), тров-а корен *тру*).

II. Основе на сугласник: 1. бр-а, пр-а, гн-а, зв-а, рв-а, рев-а, тк-а; 2. глод-а, кав-а, куп-а, лиз-а, лаг-а, мав-а, пис-а, тес-а, зоб-а, прежив-а, струг-а, јак-а, мах-а, пах-а, итд.

б. Основе изведене од већ готових глаголских основа.

129. Ако се а-наставком начина неодређеног образују нове основе од већ готових глаголских основа, онда се а-наставком даје основама значење учестане радње глаголске.

Ове ћемо основе прегледати према разлици оних готових основа, од којих се оне образују. Тако:

130. А. Ако се а-наставком начина неодређеног образују нове основе од глаголских основа без наставка, онда се оне разликују и врстају по томе, што при додавању а-наставка остављају коренов самогласник или без икакве промене, или га мењају *дуљећи* га или *ширећи* (чл. 58).

1. Основе које коренов самогласник не мењају. Кад им је на крају самогласник оне попуњују зев између истога и а-наставка.

Примери. Да-в-а, позна-в-а, ста-ј-а, погре-в-а, би-в-а, доби-в-а, заши-в-а, пли-в-а, покри-в-а, зали-в-а, уби-ј-а, чу-в-а, оде-в-а.

2. Основе које коренов самогласник *дуље* или *шире*. Оне се даље деле по самом том самогласнику. Тако:
а. Коренов самогласник *р* шири се у *ир*.

Примери. Бир-а-ти од кор. *бр* у *бр-а-ти*; застир-а-ти од кор. *стр* у *застре-ти* (I вр. 7 разд.); раздир-а-ти од кор. *др* у *раздре-ти*; умир-а-ти од кор. *мр* у *умре-ти*; допир-а-ти од кор. *пр* у *допре-ти*; прождир-а-ти, од кор. *ждр* у *прождре-ти*; испир-а-ти од корена *пр* у *прати*; извир-а-ти од кор. *вр* (у именици *из-вор*), итд.

б. Коренов самогласник **ь** (кратко и непотпуно **и**) дуљи се у чисто **и**.

Примери. Почи**њ**-а-ти од кор. ч**и**н (I вр. 5. разд.); прокли**њ**-а-ти од кор. кл**и**н; поми**њ**-а-ти од кор. м**и**н; узим-а-ти од кор. **и**м; распи**њ**-а-ти од кор. п**и**н; сажим-а-ти од кор. ж**и**м; освит-а-ти од кор. св**и**т, итд.

в. Коренов самогласник **ѣ** (кратко и непотпуно **у**) дуљи се у староме језику у **ѣ** (**ѣј** или **ѣи**), које се сад изговара као **и**.

Примери. Надим-а-ти (надѣм-а-ти) од кор. дѣм (I вр. 5 разд.); засип-а-ти (засѣп-а-ти) од сѣи (I вр. 3 разд.); миц-а-ти (мѣц-а-ти) од мѣк, у данашњем језику мак — маѣи; пошиѣ-а-ти (покварено од посѣл-а-ти) од сѣл; тиц-а-ти (тѣц-а-ти) од тѣк, у данашњем језику так — таѣи; сис-а-ти (сѣсати) од сѣс.

Напомена. Тога ради, што многе од ових основа имају за време садашње основу образовану наставком **је** — **јо** продро је глас **ј** и у начин неодређени, где му по правилу места нема. Тако би од *проклети* излазило *проклин-а-ти* као што је и од *надути* — *надим-а-ти*, од *узети* — *узим-а-ти*, али је из основе времена садашњег *проклиње* (*проклин-је*) оно њ продрло и у начин неодређени. Таким је начином постало данашње правило у језику, по коме је *пошиѣ-а-ти* м. старијега и правилнијега *посил-а-ти* (*посылати*); *помиѣ-а-ти* м. старијега и правилнијега *помин-а-ти*; *запиѣ-а-ти* м. старијега и правилнијега *запим-а-ти*, итд.

Истим су таким путем још у најстарија времена у многих али не у свију основа ове врсте промењени грлени сугласници **г** у **з**, **к** у **ц**, **х** у **с**, ма да томе сам наставак повода не даје. Отуд имамо *стиз-а-ти*, *ниц-а-ти*, *миц-а-ти*, *натиц-а-ти*, *нариц-а-ти*, *омрц-а-ти*, *насец-а-ти*, *през-а-ти*, *отез-а-ти*, *пуц-а-ти*, *дис-а-ти* — покрај *лег-а-ти*, *лаг-а-ти*, *помаг-а-ти*, *дих-а-ти*, итд.

г. Коренов самогласник **е** мења се у **ѣ** (у источном дугачко **е**, у јужном *ије*) или **и**.

Примери. Лёт-а-ти (лѣт-а-ти) од лет (у лёт-е-ти); лѣг-а-ти (лѣг-а-ти) од лег (у лѣг-и); сажиз-а-ти од жег; заплит-а-ти од плет; прориц-а-ти од рек; истиц-а-ти (по јужном говору и истјец-а-ти) од тек.

д. Коренов самогласник о постаје а.

Примори. Пробад-а-ти од бод (у бост-и); помаг-а-ти од мог (у помоћи); згър-а-ти од гор (у згор-е-ти); утап-а-ти од топ (у утоп-и-ти), итд.

131. В. Ако ли се а-наставком начина неодређеног образују нове основе од глаголске основе која је постала и-наставком (нпр. врати-а), онда се то и пред на ново додатим а-наставком претвара у ј, које се са гласовима испред себе по гласовним законима спаја. Пошто а-наставак даје глаголу учестано значење, то се често и о-самогласник дуљи и мења у а (чл. 58).

Примери. а. С непромењеним кореновим самогласником: Враћ-а (врати-а), плаћ-а (плати-а), сељ-а (сели-а), цвељ-а (цвели-а), свађ-а (свади-а), пушт-а (пусти-а), до-пуњ-а (до-пуни-а), лаћ-а (лати-а), с-мишљ-а (с-мисли-а), на-бављ-а (на-бави-а), с-крпљ-а (с-крпи-а).

б. С продуженим кореновим самогласником: Гађ-а (годи-а), гањ-а (гони-а), об-нављ-а (об-нови-а), ис-пашт-а (ис-пости-а), по-клањ-а (по-клони-а), рас-твар-а (рас-твори-а), итд.

Напомена. Изузетак су од овога правила само основе *дн-и-ти* и *ск-и-ти* (са својим сложенима), с којима се, тога ради што су једносложне, поступа као с онима које су правце од корена постале, и зев им се попуња са *в*, нпр. *задни-в-а-ти*, *сни-в-ати*.

132. В. Ако ли се а-наставком начина неодређеног образује нова основа од глаголске основе која је постала *ѡ*-наставком или а-наставком, онда се зев у *ѡ*-а или а-а попуња понајвише сугласником **В**.

Примери. а. *Основе на њ или а (постало од њ):* Поболе-в-а, за-држа-в-а, о-доле-а-а, за-трча-в-а, од-лежа-в-а, раз-горе-в-а, итд.

б. *Основе на а:* До-сеља-в-а, рања-в-а, спаса-в-а, кршта-в-а, из-мишља-в-а, у-деша-в-а, за-игра-в-а, оп-коља-в-а за-кључа-в-а, при-поја-в-а, при-бега-в-а, итд.

в. *Основе изведене од именских основа.*

133. Ако ли се а-наставком начина неодређеног од различитих именских основа глаголске основе образују, онда оне обично значе трајну радњу, којом се врши или чини оно што значи употребљена именска основа.

Примери. Клас-а (од клас), амин-а, бубњ-а, брз-а, витл-а, увежба-а (у-вешт-ба), врач-а, врст-а се, гомил-а, гусл-а, жрвњ-а, кључ-а, колут-а, лист-а, петљ-а, патос-а, ужин-а, итд.

5. **ИВА-** или **ОВА-**наставак.

134. Оба ова наставка придају основама значење трајне или учестане глаголске радње, и први се придаје само глаголским, а други само именским основама.

ИВА-наставком образована нова глаголска основа губи свој пређашњи наставак.

Примери. До-вик-ива (од довик-а), за-глављ-ива (од заглављ-а), за-лаг-ива, за-маз-ива, за-мах-ива, до-врш-ива, до-слућ-ива, за-ваљ-ива, ноћ-ива, итд.

Напомена. Често се а-наставком најпре образује основа од основе и-наставком већ образоване, па се иста а-наставком новообразована основа сама за се и не говори, него се од ње ива-наставком нова основа образује. Тако је дањ-ива-ти образовано од дања (дани-а), наплаћ-ива-ти од наплаћ-а (наплати-а), досађ-ива-ти од досађ-а (досади-а), итд.

135. Ова-наставком од именских образоване глаголске основе обично значе трајну радњу, којом се врши или чини оно што значи употребљена именска основа.

Ако се **ова** деси иза непчаних сугласника, **о** се понајвише претвара у **е** (али каткад остаје и непретворено).

Гдекоје именске основе, које се сад говоре у овако образованим глаголима, често се у језику као засебне речи и не говоре.

Примери. Јад-ова, кмет-ова, куп-ова, лет-ова, друг-ова, дев-ова зим-ова, чет-ова, свет-ова, глад-ова, сирот-ова, вој-ева, долик-ова, нег-ова, мил-ова, обил-ова, краљ-ева, божић-ова, паш-ова, итд.

Глаголске основе, које значе радњу у маломе (диминутивну).

136. Радњи се још може показати и мера, кад се уз наставке, који су до сад показани додаду други нарочити, који ће прионувши уз корен, давати основи значење радње у малом (диминутивно). Тога ради се *корену глаголскоме*, испред обичнога наставка за глаголску основу, додају понајвише ови наставци: **к**, **ак**, **ук**, **ц**, **ор**, **ут** — или се уз већ додано **ц** на ново додаје **к**, или уз **к** на ново **ар**.

Примери. 1. За **к**: гип-**к**-а-ти, говор-**к**-а-ти, дир-**к**-а-ти, дељ-**к**-ати, гур-**к**-а-ти, јав-**к**-а-ти, јет-**к**-а-ти, кас-**к**-а-ти, леш-**к**-а-ти, грис-**к**-а-ти, лис-**к**-а-ти, пуц-**к**-а-ти, трч-**к**-а-ти, сец-**к**-а-ти, пир-**к**-а-ти, задир-**к**-ива-ти, запит-**к**-ива-ти, о-слуш-**к**-ива-ти, за-стај-**к**-ива-ти, итд.

2. За **ак**: бац-**ак**-а-ти, воз-**ак**-а-ти, мољ-**ак**-а-ти, пар-**ак**-а-ти, праћ-**ак**-а-ти, итд.

3. За **ук**: звижд-**ук**-а-ти, чеп-**ук**-а-ти.

4. За **ц**: ку-**ц**-а-ти, кљу-**ц**-а-ти, пљу-**ц**-а-ти, бо-**ц**-а-ти, (бод-**ц**-а-ти), гла-**ц**-ну-ти се (глад-**ц**-ну-ти).

5. За **ар**: жив-**ар**-и-ти, клат-**ар**-и-ти се, ланд-**ар**-а-ти, луп-**ар**-а-ти, зип-**ар**-а-ти.

6. За **ут**: скак-**ут**-а-ти, срк-**ут**-а-ти, цврк-**ут**-а-ти, шап-**ут**-а-ти, жвак-**ут**-а-ти.

7. За **ц-к**: ку-**ц-к**-а-ти, плуц-**к**-а-ти, вр-**ц-к**-а-ти се (врт-**ц-к**-а-ти), бо-**ц-к**-а-ти.

8. За **к-ар**: пис-**к-ар**-а-ти, пуц-**к-ар**-а-ти, трч-**к-ар**-а-ти, леш-**к-ар**-и-ти, сет-**к-ар**-и-ти, жив-**ка-р**-и-ти.

Основе начина неодређеног изведене од облика.

137. Од трећег лица одреченог времена садашњег глагола *хтети* које гласи *неће*, постале су глаголске основе *нећ-а* и *нећ-к-а* (*нећ-а-ти*, *нећ-а-ти се*, *нећк-а-ти се*, ово последње с додатим **к**, да би се умањио смисао означено радње).

138. Од облика начина заповедног глагола *сјајати* који гласи *сјај*, постају основе *сја-к-а* (*сја-кати*), *сја-к-ну* (*сја-кнути*), које значе викати „Сјај, Боже и Божићу, на-шему томе и томе“ (у народним херцеговачким обичајима који се врше о Божићу).

Б. Основе времена садашњег.

Основе времена садашњег непосредно од корена изведене.

139. Има неких основа времена садашњег *без* икакве наставка, које су потпуно једнаке с кореном. Сад су као такве познате у српском језику само основе: *јес* (у *јес-а-м*), *јед* (у *јед-м*) и *дад* (у *дад-м*).

140. По правцу основе времена садашњег постају наставцима **е-о** или **и** или **је-јо** или **не-но**, и могу се разликовати по томе, да ли се ти наставци додају непосредно глаголском корену или каквој већ готовој основи. По наставцима и по тој разлици **и** ми ћемо их ете представити.

1. **е—о** или **и**-наставка.

141. Њиме постају основе или непосредно од корена или од различитих именских основа. Значење је тих основа трајно.

Примери. а. Од корена: Пас-е (или пас-о), нес-е, греб-е, трес-е, кун-е, плет-е, пред-е, мр-е, тр-е, дер-е, итд.

б. Од основа начина неодређеног: вел-и, вид-и, трп-и, гор-и, нос-и, говор-и, стар-и, јеч-и, беж-и, цич-и, итд.

2. **је—јо** наставка.

142. И овим наставком постају основе или непосредно од корена или од основа. Кад је образовање непосредно од корена, значење је радње чисто трајно.

Примери. Жње (жн-је или жн-јо) веже (вез-је), меље (мел-је), пише (пис-је), коље (кол-је).

143. Кад ли је образовање од именских основа, значење основе, **је—јо** наставком образоване, одговара основн начина неодређеног с а-наставком, и значење је радње учестано.

Примери. Клокоће (клокот-је или клокот-јо), блебеће (блебет-је), гракће (гракт-је), цвркуће (цвркут-је), скакуће (скакут-је), итд.

144. Глаголске основе начина неодређеног како с **ива** тако и с **ова**-наставком, образују такође основу времена садашњег **је—јо** наставком, само што се пред тим наставком **ов** и **ив** показују као **у** (из којег су, без сумње, по законима гласовним и постали), и тим се глаголима, тога ради, основа времена садашњег свршује на **у-је**. Значење је радње трајно или учестано.

Примери. Довику-је (довику-јо), довршу-је, замаху-је, краљу-је, кмету-је, лету-је, долику-је, обилу-је, воју-је, итд.

3. не—но—наставак.

145. Не-но-наставком могу се образовати основе или непосредно од корена или од осталих глаголских и именских основа, од којих се **ну**-наставком основа начина неодређеног изводи. С њом је по правилу везано значење свршене радње.

Примери за извођење од корена. Ста-не (или ста-но), диг-не, мрк-не, клек-не, трг-не, стиг-не, пук-не, ник-не, мрз-не, црк-не, прег-не, мог-не, сед-не, хтед-не, знад-не итд.

Примери за извођење од именских и глаголских основа. То-не (из топ-не), звек-не; мек-не, грк-не, стврд-не, згус-не, (с-густ-не), чврс-не; јур-не, чек-не, кукурек-не, свир-не, итд.

Напомена. Ваља узети на ум, да ова врста садашњег времена долази поглавито у подређеним реченицама и да често има значење будућег времена. Тога ради има, нарочито у основама од корена изведеним, више примера који показују да не-основи времена садашњег не одговара и ну-основама начина неодређеног као што иначе бива. Тако је легне (а нема *легнути*), умедне (а нема *умеднути*), хтедне (а нема *хтеднути*), стане (а нема *станути*), рекне (а нема *рекнути*), итд.

II. ИМЕНИЧКЕ ОСНОВЕ.

A. Извођење од корена и од готових основа.

1. Наставци **ѝ** — **о** — **а**

а. Основе тим наставцима од корена изведене.

146. Међу наставцима којима се именичке основе непосредно од корена изводе, прво место заузимају наставци **ѝ** — **о** — **а** и по простоти и по старини својој, а нарочито по томе што су ови наставци у исти мах свагда обележје првога падежа у сва три рода.

Основе које овим наставцима постају врло су различнога значења, и могу се поделити на две главне

гомиле по томе, што се у једних коренов самогласник оставља без икакве промене, а у других се мења.

Овде ће се прегледати најпре основе, у којима се самогласник коренов оставља непромењен.

147. 1. Од корена који се свршују на сугласник.

α. Наставак љ. Пошто је љ течајем времена у српском језику ишчезло, то сад основе овога образовања изгледају као да немају никаква наставка и као да су једнаке с кореном.

Примери. Пад, раст, при-каз, за-клад, с-клад, мах, крад (у прилогу крадом), маз, дах (по староме језику дѣхъ из којег је прво љ замењено гласом а, а друго просто отпало), уз-дах (кор. дѣх), до-мак (кор. мѣк), на-сап, ра-сап (кор. сѣа), по-греб, су-греб, на-лет, за-лет, ветро-мет, ис-пек, пре-пек, бод, бол, пре-бол, оп-коп, за-коп, крво-лок, зоб, год, с-мок, сок, ус-крс, прсак (прскъ — а је уметнуто да растави два сугласника на крају), трк, зврк, порез, раз-рез, при-рез, су-сед, од-сек, трес, по-глед, у-глед, не-глед, пре-крет, сунцо-крет, су-срет, по-трес, тег, потег, самотег, за-тег, дуб, луг, труд, за-струг.

β. Наставак о.

Примери. Иг-о рух-о, лик-о, лѣт-о (на кошници), мес-о.

γ. Наставак а.

Примери. На-каз-а, клад-а, за-клад-а, плуск-а, на-ук-а, рас-кид-а, за-мк-а, (корен мѣк), по-тк-а (кор. тѣк), клеп-а, крек-а, о-мет-а, пек-а, пре-пек-а, пре-тек-а, цврк-а, зврк-а, по-рез-а, за-сед-а, про-сек-а, пре-сек-а, за-сек-а, с-прег-а, на-тег-а, с-тег-а, под-вез-а, с-вез-а, звек-а, ред-а, дуг-а, губ-а, кук-а, ступ-а.

148. 2. Од корена који се свршују на самогласник.

У корена који се свршују на самогласник умеће се, између корена и дометнутога наставка, ј или в, те се зев укида.

α. Наставак љ.

Примери. Крај (кра-ј-љ), змај (зма-ј-љ), при-став (при-ста-в-љ), блѣ-ј (бле-ј-љ), о-грев (о-гре-в-љ), у-сев (усе-в-љ), зев (зе-в-љ).

β. Наставак о.

Примери. Пя-в-о, др-в-о.

γ. Наставак а.

Примери. Гра-ј-а, из-да-ј-а, у-да-ј-а, пре-да-ј-а, про-да-ј-а, ста-ја, за-ста-в-а, ста-в-а (обично стаѣе само у мн.), вино-пи-ј-а, крвопи-ј-а, водо-ли-ј-а, пле-в-а.

149. Основе, у којих се уз додавање наставка љ или о или а још и коренов самогласник мења, дуљи или шири могу се прегледати по разлици самих коренових самогласника. Тако:

α. Самогласник и мењањем постаје ој.

Примери. Бој (би-љ), гној (гни-љ), покој (по-ки-љ), лој (ли-љ), при-сој (при-си-љ), о-сој (о-си-љ), вој (ви-љ), на-пој (на-пи-љ).

β. Самогласник кратко мутно и мења се у старинско љ или дуљи у ѿ.

Примери. а. Наставак љ: Цвѣт (цвит-љ = цвѣт-љ), лѣп (лип-љ = лѣп-љ), свѣт (свит-љ = свѣт-љ), кљик, лљик, нљиз, пљсак (писк-љ).

б. Наставак а: Просвет-а (про-свит-а = про-свѣт-а; су-теск-а (су-тиск-а = су-тѣск-а).

γ. Самогласник у и старо ѣ мења се у ов или ав.

Примери. а. Наставак љ: Ков (ку-љ), ров (рѣ-љ), кров (крѣ-љ), о-тров (о-тру-љ), с-плав (с-плу-љ), тов (тѣ-љ), стрѣ (стру-љ);

б. Наставак о: Стров-о (стру-о), о-стрѣ-о (о-стру-о, слово (слу-о);

в. Наставак а: Слав-а (слу-а), о-снов-а (о-сну-а), пот-ков-а (под-ку-а).

ѿ. Стари самогласник **л**, кад је на крају корена шири се у **ад**, **ол** или **ед**.

Примери. а. Наставак **л**: Вал (вл-л), сто (стл-л), пео (пе-пел из пе-пл-л).

б. Наставак **а**: Про-кол-а (про-кл-а), по-стол-а (постл-а).

ѡ. Ако ли је стари самогласник **л** (лѡ) у средини корена (у ком случају данашњи језик има место њега у) онда ширењем постаје од њега **ла**.

Примери. а. Наставак **л**: Влак, об-лак (од кор. влѡк, који се види и сад у основи глагола вући).

б. Наставак **а**: Тлак-а (о чим је у свеи глагол глѡч-и-ти, који је од те именичке основе изведен) од кор. тлѡк, који се и сад види у основи глагола тући; влѡг-а о чим је у свеи глагол влѡж-и-ти, који је од те именичке основе изведен) од кор. влѡг, који се и сад види у глаголу од-вуг-ну-ти.

ѣ. Самогласник **р**, кад је на крају корена, шири се у **ар**, **ор**, **ер** или **ир**.

Примери. а. Наставак **л**: У-дар (у-др-л), за-стор (за-стр-л), из-бор (из-бр-л), мор (мр-л), об-ор (об-вр-л), из-вор (из-вр-л), про-зор (про-зр-л), из-дер (из-др-л), от-пор (од-пр-л), вир (вр-л).

б. Наставак **о**: Пер-о (пр-о).

в. Наставак **а**: Пот-пор-а (под-пр-а), не-о-пер-а (не-о-пр-а), бор-а (бр-а).

ѧ. Ако ли је самогласник **р** у средини корена, онда ширењем постаје **ра**, **рѧ**, **ро**.

Примери. Мрак (мрк-л), мраз (мрѧ-л), прах (прх-л), свраб (свр-б-л), врат (врт-л); цреп (црп-л), гром (грм-л).

ѡ. Самогласник **е** мења се у **о**.

Примери. а. Наставак **л**: Брод (брѡд-л), гроб (грѡб-л), о-клоп (о-клѡп-л), с-клоп (с-клѡп-л), плот (плѡт-л), рок (рѡк-л), ис-ток (из-тѡк-л), с-вод (с-вѡд-л), об-од (об-вѡд-л), на-лог (на-лѡг-л), по-лог (по-лѡг-л).

б. Наставак а: На-лог-а (кор. лог), -о-ток-а, усток-а (кор. тек), воје-вод-а (кор. вед).

и. Стари самогласник њ променом постаје а.

Примери. За-лаз (за-лѣз-ѣ), сад (сѣд-ѣ), об-раз (об-рѣз-ѣ).

б. Основе ѣ или а-наставком од глаголских основа изведене.

150. а. Наставком ѣ постају именичке основе мушкoгa рода, од глаголских основа изведених а-наставком начина неодређеног, не само од оних које се говоре, него и од оних које нису у обичају. За пример ових последњих може се навести именица гутља-ј, изведена од глаголске основе гутља, којој је за основу послужила неупотребљива именичка основа гут-ља. Зев између наставка ѣ и основе на а попуњен је сугласником ј, после којег је ѣ још у најстарија времена отпало.

Значење увек показује или који тренутак оне глаголске радње која се казује основом, или оно што је том радњом постало.

Примери. Диха-ј, уз-диса-ј, до-гађа-ј коракља-ј, гутља-ј, од-гонетља-ј, за-вежља-ј, по-враћа-ј, врша-ј, полага-ј, љубља-ј, ноша-ј, с-луча-ј, по-мишља-ј, на-мешта-ј, о-прошта-ј.

151. б. Наставком а постају именичке основе од глаголских основа и-наставком начина неодређеног изведених. Зев између и-а попуњава се сугласником ј, и у речима суди-ј-а, провали-ј-а, луци-ј-а (бресква која се цепа) тај свршетак остаје.

Још чешће пак поменутој, и-наставком изведеној, основи начина неодређеног пред а-наставком и отпада, и а се додаје на основу тако окрњену.

Примери. Забава (од глаголке основе забав-и), по-беда, обрана, процена, заграда, дангуба, похвала, измена, накнада, повуда, препрека, припрема, досада, остава, за-слава, посвета, позлата, итд.

в. Основе о- или а-наставком од именичких основа изведене.

1. о — а-наставак.

152. Наставком а постају од основа именичких на ново разне именичке основе, које се говоре од мила и у тепању. Тога ради се често скраћују основе, од којих се оваке именице изводе, па им се и акценат дуљи.

Примери. Андр-а, Вас-а, Макс-а, Павт-а, бѡга, Сав-а, тат-а, ђор-а, ђос-а, ждѣр-а, кока, кон-а, кош-а, шѣра, итд.

Наставком о постају именичке основе као и под 1 наведене, с истим значењем и на исти начин. Разликују се од осталих речи на о само тиме, што нису рода средњега, него мушкога. По многим пределима све се ове основе говоре с наставком а, и не разликују се ни у чем од оних горе.

Примери. Їгъ-о, Мат-о, Ђир-о, Стѣв-о, Ђѡк-о, Ђур-о, Јѡв-о, Їв-о, кѹшѣ-о, гѡѣ-о, пѡбр-о, брѡт-о, кѡмш-о, хѡц-о, итд.

2. ѡ-наставак.

153. Тим наставком постају, како од корена тако и од именичких и придевских основа, основе женскога рода.

Наставак ѡ био је као и ѣ у старом језику наставак како за основу тако и за неке облике јединине у својој врсти, али је и он, као и ѣ-наставак у данашњем језику, ишчезао. Пошто је ѡ-наставак долазио у ред непчаних самогласника, пред њим су се у старо

време грлени сугласници с краја основе мењали у сродне им непчане сугласнике.

Кад су њ-наставком основе изведене од корена, оне значе оно што је постало радњом употребљенога глаголског корена, и ту се каткад онажа и снажење или дуљење коренова самогласника; кад ли су изведене од именичких и придевских основа, значење им је збирних именица.

Примери извођења од корена. Лаж (лѣг-ъ), реч (рек-ъ — рѣч-ъ, снаживши е у ѣ), поклич-ъ (од кор. клик), зоб (зоб-ъ), на-руч-ъ (на-рук-ъ), твар-ъ (твор-ъ — твар-ъ продљивањем о у а); горо-пад (од кор. пад); под-раст (од кор. раст), кап.

Примери извођења од именичких основа. Млѣч (млѣч-ъ), Цве-ти (мн.), чин-я (мн.), нѣкрст, дѣйм, дѣвлѣч, сѣромѣш.

Примери извођења од придевских основа. Нѣјач, дуж, нѣчѣст, рѣмѣн, стрѣмѣн, студѣн, црвѣн.

3. јѣ — је (јѣ) — ја-наставка.

154. Тим наставцима изводн се приличан број основа сва три рода, од корена или од именичких и придевских основа. Разгледаћемо их по тој разлици извођења.

Тако основе од корена изведене снаже који пут и коренов самогласник, по начину који је горе означен. Гласовне промене при спајању наставка с основом расправљају се по правилима означеним у науци о гласовима. Значења су основа од корена изведених различита.

Примери. а. Наставак јѣ: По-кољ (по-кл-јѣ), луч (лук-јѣ), пуж (пуз-јѣ), јеж (јез-јѣ), Србаљ (Срб-јѣ), плач (плак-јѣ), крш (крх-јѣ), хладо-леж (лег-јѣ), мач (мѣч-јѣ), пањ (пѣн-јѣ).

б. Наставак је јѣ: Лице (лик-је), плеће (плет-је), веће (вѣт-је), поље (пл-је), уже (уз-је).

в. Наставак ја: Душа (дух-ја), капља, (кап-ја), крађа (крад-ја), паша (пас-ја), стража (стрг-ја) рђа (рд-ја), сеча (сѣк-ја) стеља (стл-ја), стаза (стаг-ја), жеља (жел-ја), луча (лук-ја), боља (бол-ја), мужа (муз-ја), жиропађа (падја), жеђа (жед-ја).

155. При извођењу од именичких, придевских или глаголских основа видимо само **јъ — ја**. Значење показује назвање, извршено по оном знаку који се казује употребљеном основом. Употребљене основе често губе свој завршетни наставак.

а. Примери за именичке основе. Обруч (об-рук-јъ), вечера (вечер-ја), госпођа (гоопод-ја), ташта (таст-ја), милоста (милост-ја), Пореч (порѣк-јъ), сукња (сукн-ја), снаша (снах-ја).

б. Примери за придевске основе. Црњ (црн-јъ), бељ, млађ, Чедомилъ, Вукмиљ, Рађ, Дража (Драг-ја), Миља, тврђа, тушта.

в. Примери за глаголске основе. Грађа (од гради-ја), свађа (од свадн-ја), вођ и вођа (од води-јъ или води-ја), каљогажа, богомоља, књигоноша, итд.

4. јо — ја-наставак.

156. Употребљава се само за извођење нових основа од основа именичких, с истим значењем умањенога оног што употребљена основа значи као што га даје и наставак **о — а**, придодат именичким основама. Као и онде, то значење се, по том, радо употребљава кад се говори од мила и у тепању. У такој прилици се употребљеној основи изостави све што јој је после првога самогласника, тај јој самогласник добије дуг акценат, а за њим следују горе наведени наставци.

Примери. а. Наставак јо: Бóјо (од Богдан, Богић, Вождар), Вујо (Вук), Гáјо (Гаврило), Кóјо (Коста), Пáјо, (Павао), Сто́јо (Стојан), дúјо (духовник).

б. Наставак ја: Лíја (лисица), ма́ја (мати), при́ја (пријатељица), сва́ја (свастика), сéја (сестра).

Додатак. По неким крајевима и једна се и друга ова врста именица говори с наставком **ја**.

5. **ије**-наставак.

157. Овим наставком постају од именичких и придевских основа нове основе, и кад су од именичких основа постале, **ије**-наставак даје новој именичкој основи значење збирне именице; кад ли су пак од придевских основа постале, **ије**-наставак даје тој новој основи значење употребљенога придева, у смислу мисленог својства или предмета.

Наставак **ије** у садашњем језику губи своје **и**, и постаје **је**.

Примери од именичких основа. Борје, бусење, влаће, гложје, голубље, грумење, дубље, орашје, (орак-ије — ораш-ије), камење, кестење, комађе, лишће, бучје (бук-ије — буч-ије), сноплје, угљевље, шаторје, дрвеће, подручје, подушје, Подриње, Поморавље, Загорје, итд.

Примери од придевских основа. Веселе (од весел-ије), здравље, миље, обиље, наливче, милосрђе.

6. **ија**-наставак.

158. Наставак **ија**, од горњег само по роду различит, сачувао се до сад само у једној речи **браћа**, **небраћа** од **брат-ија**, које се последње упливом црквеног језика и сад по манастирима и међу духовницима говори.

Међу тим на њ је налик наставак **ија** нарочито по значењу збирних именица, које даје основама с којим буде спојен. Тај је наставак **ија** прешао к нама из околних нам страних језика (латинскога и грчког), и у нашем се језику, особито у особним именима, одомаћио.

Примери. Анђел-ија, Икон-ија, Крун-ија, Спасенија, Рус-ија, Арбан-ија, Срб-ија, Сембер-ија, Гол-ија, Шумадија, Латин-ија, Маџар-ија, циган-ија, чобан-ија, момчадија. Србадија, дрвенарија, ништар-ија.

7. рѣ — ро — ра-наставка.

159. Овим наставцима изводе се само од корена основе мушкога, женскога и средњега рода, као што показују ниже наведени примери. У **рѣ** наставку — **ѣ** по законима садашњега језика отпада. Иначе се наставка лако слаже с коренима који се свршују на самогласник; који ли се пак корени свршују на сугласник, сугласник се **р** раставља од коренова сугласника уметнутим непостојаним **а**.

Значења су различита.

Примери. а. Наставак р: Дар (да-рѣ), жир (жи-рѣ), копар (коп-а-рѣ), мир (ми-рѣ), при-мер (при-мѣ-рѣ), пир (пи-рѣ), стабар (стаб-а-рѣ).

б. Наставак ро: Бедро (бед-ро), ведро (вед-ро), једро (јед-ро), ребро (реб-ро), сребро (среб-ро).

в. Наставак ра: Бедра (бед-ра), видра (вид-ра), игра (иг-ра), жура (жу-ра), мера (мѣ-ра).

8. ер (ерѣ) — еро-наставка.

160. И овим наставком постају именичке основе само од корена, и нису многобројне.

Примери. Веч-ер, гушт-ер, дев-ер, ив-ер, жуб-ер, сев-ер, стож-ер, чем-ер, шеп-ер, јез-еро.

Речи *бисер, губер, ленгер*, итд. налик су на ове, али пошто су узајмљене из туђих језика, у њих не може бити говора о корену и наставку.

9. ор (орѣ)-наставка.

161. И овим наставком постају именичке основе само од корена.

Примери. Прибег-ор (кор. *бег*), гов-ор, див-ор, жам-ор, жуб-ор, пух-ор.

10. **ар — ара (јар — јара)-наставка.**

162. Овим наставцима постале основе могу се разликовати по томе, да ли су изведене од глаголских или од именичких основа.

Ако се **ар — ара-наставком** именичке основе од глаголских основа изводе, оне значе вршиоца оне глаголске радње коју казује употребљена глаголска основа. Употребљеној основи отпада крајњи самогласник.

Примери 1. **ар**: Вид-ар, воз-ар, пис-ар, струг-ар, полет-ар, кув-ар, чув-ар.

2. **ара**: Гат-ара, врач-ара, ред-ара, карт ара.

Напомена. Женскога рода именице с наставком **ара** одступају који пут од поменутога значења: *музара*, на прилику, и *гужвара* немају радно него трпно значење, и значе: *музара* — краву која се музе, а *гужвара* — питу која се гужва. Ово колебање између подмета (вршиоца) и предмета глаголске радње виђа се и при другим оваким основама.

163. Ако ли се **ар — ара (јар — јара)-наставцима** од именичких основа на ново изводе именичке основе, оне онда значе каквога год посленика или посленицу око онога што значи именичка основа; наставком пак **ара — јара** исто тако изведене основе значе место, на ком се израђује или налази оно што употребљена основа значи. Употребљеној основи отпада крајњи самогласник.

Примери. а. **Наставак ар — ара**: Брашн-ар, говед-ар, вол-ар, дрв-ар, друг-ар, злат-ар, звезд-ар, кабл-ар, поглав-ар, стан-ар; стан-ара, трав-ара, итд.

б. **Наставак ара**: Овч-ара, коз-ара, дуд-ара, брашн-ара, сол-ара, вун-ара, гвожд-ара, кош-ара, страж-ара, угљ-ара, дрв-ара, свил-ара, сен-ара итд. У значењима има и изузетака. Тако *брѣн-ара* значи зграду од брвана, *тали-ара* зграду од талпи начињену, *јај-ара*, врсту шљива, чиј је плод налик на јаје, *зукв-ара*, (изведена од *зуква*, врста јабуке). итд.

в. **Наставак јар**: Воденичар, главничар, граничар, десечар (десетк-јар), јабучар, коњушар (од старинскога коњух), ошчар, поточар, убожар (убог-јар), качар, итд.

г. **Наставак јара**: Поточара, качара, дашчара, воштара (воск-јара), кашичара, кровинара, чанчара, грашара, итд.

11. ур — ура (јур — јура)-наставак.

164. И овим наставцима изводе се основе само од готових именичких основа, и тим се новим основама придаје значење увеличавања, с којим по некад иде и смисао погрде или презирања.

Примери. Кдст-ур, кдт-ур, мѣх-ур чап-ур; — бѣж-ур (бог-јур); — глав-ура, луб-ура, баб-ура, кап-ура; — девојчура (девојк-јура).

12. лъ — ло — ла-наставак.

165. Овим се наставцима изводе основе како од корена тако и од основа. Прво ће се прегледати основе непосредно од корена изведене.

Гласовни обичаји српскога језика учинили су да је од наставка лъ у данашњем језику остало само л, које се претвара у о кад год на крај слога дође; а кад дође иза корена који се свршава на сугласник, онда се л, још док је било непретворено, одвајало од корена уметнутим непостојаним а, које је остало и пошто се л у о претворило.

Значење овим наставком образованих основа различито је.

Примери. а. **Наставак лъ**: Део (лъ-лъ), ждрал, пакао (пак-а-л), прострео (про-стре-л), угао (уг-а-л), у-бао (уб-а-л), котао (кот-а-л), узао (уз-а-л), сврдао (сврд-а-л).

б. **Наставак ло**: Бй-ло, вре-ло (вр-ло с оснаженим кореновим самогласником), кри-ло, ши-ло, порекло, пруг-ло, стаб-ло, пре-ло (пред-ло), је-ло (јед-ло), се-ло, мас-ло (маз-ло).

в. **Наставак ла:** Вй-ла, вй-ле (множина), гњй-ла, зде-ла, стре-ла, жи-ла, иг-ла, маг-ла (мѣг-ла), мет-ла.

166. Истим **лѣ** — **ла** — **ло**-наставцима постају од глаголских основа облици прошастог придева, као што су: *виде-о, виде-ла, виде-ло*, итд., који значе да се у некога или у нечем извршило оно што глаголска основа значи.

13. **ло**-наставак.

167. С гој е поменути^м је сродан, али је по значењу од нега одвојен, **ло**-наставак, којим се такође од глаголских основа изводе именичке основе мушкога и средњега рода.

Све именице мушкога рода на **ло** обично показују, у порузи или подсмеху, вршиоца оне радње, коју значи глаголска основа; све пак именице средњега рода на **ло** обично значе оруђе, којим се извршује радња, казана употребљеном глаголском основном.

Примери. а. Мушкога рода: *Зло-памти-ло, баја-ло, бенѣта-ло, гњевѣта-ло, дава-ло, кљуца-ло, при-клапа-ло, пѣцка-ло, шуња-ло, прича-ло, задиркйва-ло, на-мигйва-ло*, итд.

б. Средњега рода: *Бѣжа-ло, дрнда-ло, издирало, клѣпа-ло, црѣта-ло, сѣца-ло, стопа-ло, вѣша-ла (мн.), бѣли-ло, врати-ло, сѣли-ло, цѣди-ло, црп-ло, црвенило*, итд.

14. **лѣ**-наставак.

168. Тим наставком постају именичке основе женскога рода само од глаголских корена, и он се слаже са својим кореном са свим онако како је мало пре за наставак **лѣ** речено. Овим наставком изведене основе значе чин, извршен радњом употребљеног корена.

Примери. Погибао (по-гиб-а-лѣ), прегихао (пре-гиб-а-лѣ), нѣзѣбао (на-зѣб-а-лѣ), ѣзникѣо (ѣз-ник-а-лѣ), израстао (из-раст-а-лѣ), протисли (про-тиск-лѣ), мисао (мис-а-лѣ).

15. **ља**-наставка.

169. Овим се наставком изводе именичке основе од глаголских основа, значећи оруђе или извршиоца означене глаголском основом радње.

Примери. Бод-ља, не-де-ља, дрво-де-ља, зби-ља, пре-ља (кор. *пред*), так-ља (исто што и *притка*), зуб-ља, кре-ља (шкрге), мак-ља, рак-ље, трк-ља, трља; — доји-ља, носи-ља, роди-ља (породи-ља), гребена-ља, праља, тка-ља, итд.

16. **аљ**-наставка.

170. Овим се наставком изводе именичке основе од корена или од основа именичких и придевских. Основи на ново изведеној наставка **аљ** придаје значење назива, датога по знаку који је у употребљеној основи казан.

Примери. Ватр-аљ, губ-аљ, зек-аљ, Вук-аљ, Дрм-аљ, грм-аљ, кус-аљ, мрк-аљ, сив-аљ.

17. **уљ** — **уља**-наставка.

171. Ни у чем се не разликују од **аљ**-наставка.

Примери. Буб-уљ, пах-уљ, буц-уља, бук-уља, влас-уља, гронт-уља, јег-уља, прут-уља, песку-ља, рос-уља, рог-уља, срб-уља; — дуг-уљ, кус-уља, плав-уља, сив-уља.

18. **нџ** — **но** — **на**-наставка.

172. Овим наставцима постају само од корена именичке основе мушкога, женскога и средњега рода, а значења различитога.

Примери. а. Наставак **нџ**: Син (сџ-нџ), пле-н (плџ-н), се-н, ста-н, не-ве-н, тр-н, тру-н, чи-н, чу-н (чл-нџ), кљу-н (кор. у глаголу *кљу-в-а-ти*), са-н (сџп-нџ, кор. у глаг. *сџп-а-ти*), тре-н.

б. Наставак **но**: Сук-но (кор. у глаг. *сук-а-ти*), рун-о, ок-но, зр-но, коп-но, се-но, влакн-о (кор. *вџк*), клат-но, стег-но.

в. **Наставак на**: Хра-на, стра-на (стр-на), стру-на, ву-на (вљ-на), жу-на (жл-на), рѣ-на, ср-на, гра-на, ме-на (мѣ-на), за-се-на, це-на.

19. **ан** — **ана**-наставак.

173. Њиме се изводе од придевских основа именичке основе, у којима је назвање дато по оном знаку, који је у употребљеној придевској основи казан.

Примери. Мил-ан, Жив-ан, Рад-ан, риђ-ан, Добр-ана, Жив-ана, Смиљ-ана, итд.

20. **ин** — **јан-ин** (**ан-ин**)-наставак.

174. Овим наставцима постају именичке основе које значе откуд је ко, ком реду људи припада, или какве је народности. Наставак **ин** значи управо једнога од означенога реда и тога ради се у множини изоставља (упор. чл. 333).

Примери. а. **Наставак ин**: Срб-ин, Турч-ин, Јевреј-ин, Арнаут-ин, Бугар-ин, Јермен-ин, Циган-ин, Латин-ин, властел-ин, бербер-ин, чобан-ин, касап-ин, итд.

б. **Наставак јан-ин**: Хришћ-ан-ин (Христ-јан-ин), варош-ан-ин, Румљ-ан-ин (Рум-јан-ин), Сокољ-ан-ин, Сављ-ан-ин, итд.

в. **Наставак ан-ин**: Мачв-ан-ин, Бачв-ан-ин, Тузл-ан-ин, итд.

21. **ина**-наставак.

175. Овим наставком постају од именичких и придевских основа врло многе и различите именичке основе женског рода. Разгледаћемо их у три главне гомиле. Тако

а. Наставком **ина** од именичке основе изведена основа значи оно исто што и она од које је изведена, само што наставак **ина** то значење увеличава, а уз увеличано значење иде често погрда и презирање.

Примери. Бардач-ина, брд-ина, боч-ина, бреж-ина, вѣштич-ина, вранч-ина, врѣћ-ина, врат-ина, глас-ина, вуч-ина, ђач-ина, вид-ина, котл-ина, крст-ина, луж-ина, Мадар-ина, итд.

Ово увеличавање употребљавају и неке основе које се засебно не говоре, него се тек виде у основама које су од њих наставком **ина** образоване. Те су основе постале наставцима *ура*, *уља*, *ета*, и др. Њихов крајњи самогласник отпада кад им се наставак **ина** додаје.

Примери. а. Наставак ур-ина: Баб-ур-ина, брадв-ур-ина, брад-ур-ина, гред-ур-ина, земљ-ур-ина, кож-ур-ина, клад-ур-ина, књиж-ур-ина (пред првим је наставком *и ј*), риб-ур-ина, кућ-ур-ина.

б. Наставак уљ-ина: Трав-уљ-ина, грд-уљ-ина, кров-уљ-ина.

в. Наставак ет-ина: Бар-ет-ина, баб-ет-ина, брад-ет-ина, лул-ет-ина, поњав-ет-ина, соб-ет-ина, чутур-ет-ина, итд.

176. б. Наставком **ина** изводе се од именичких основа веома многе основе, које значе или плаћања или занимања, или какве год радње и предмете, назване по ономе значењу које се употребљеном основном казује.

Примери. Писар-ина, просјач-ина, скитач-ина, ковач-ина, пољар-ина, свињар-ина, цар-ина, скелар-ина, телал-ина, кнеж-ина, пудар-ина, винар-ина, друж-ина, итд.

177. в. Од придевских основа **ина**-наставком изводе се именичке основе, којима се као својство и каквоћа именује оно што употребљена основа значи.

Примери. Бистр-йна, горч-йна, брз-йна, добр-йна, млад-йна, кисел-йна, једр-йна, обл-йна, црн-йна, низ-йна, хитр-йна, тиш-йна, итд.

178. г. Од придевских присвојних основа на ов наставком **ина** изведена именичка основа значи пред-

мет, назван по придеву који му показује чиј је. Из тога се значења развило значење за дрва, те овакве именице показују и каквоћу дрвета.

Примери. Дедов-ина, очев-ина, Рађев-ина, кнежев-ина; говеђ-ина, овнов-ина, зечев-ина; грмов-ина, врбов-ина, дудов-ина, јасенов-ина, липов-ина, лесков-ина, итд.

22. Ња-наставка.

179. Овим наставком постају именичке основе којима се означава радња употребљенога глаголског корена.

Примери. Из-вод-ња, коп-ња, вож-ња, грож-ња, трéш-ња (корен *трес*), хит-ња, типња (корен *тиск*), мут-ња, нош-ња, жуд-ња, итд.

23. Ањ (Њњ)-наставка.

180. Овим наставком постају основе од глаголских корена, и значе скоро увек оно што је учињено радњом глагола од којег је корен за грађење основе употребљен.

Пред **а**, садашњим почетним самогласником од наставка, виде се промене грлених у непчане сугласнике, а тај појав долази отуд, што је то **а** у старијем језику било **ь**, пред којим се поменута сугласничка промена врши. Ваља упамтити да и *непостојаност* тога **а** из истог узрока долази.

Примери. Сеж-ањ (сег-њњ), сеч-ањ (сѣк-њњ), чеш-ањ (чех-њњ), мет-ањ, на-ков-ањ (на-ку-њњ), за-вор-ањ (за-вр-њњ снажењем *вр* у *вор*), по-вод-ањ, об-рт-ањ, (кор. *ерт*), о-крш-ањ (о-крх-њњ), туц-ањ, реж-ањ (рез-њњ).

24. Оња-наставка.

181. Њиме постају именичке основе од придевских. Значење им је назив по знаку употребљене основе.

Примери. Дуг-оња, Рад-оња, храпоња, сив-оња.

25. **ИЊА-наставка.**

182. Њиме од именичких постају основе женског рода, које значе лица названа по народности или по постојбини њиховој, а и друге основе у којима је обично у употребљеној основи знак по коме је назвање учињено. То се нарочито види у основама од придевских основа изведеним Због тога што је садашње **и** остало од старијега **ѣ**, грлени сугласници не мењају се (чл. 53).

Примери. а. Од именичких основа. Грк-иња, Турк-иња, Влах-иња, Бошњак-иња, Пољк-иња, Пожешк-иња, Млетк-иња, наметк-иња, орјатк-иња, брек-иња, глог-иња, дуд-иња, чек-иња, босот-иња, самот-иња, скупот-иња, сухот-иња.

б. Од придевских основа. Драг-иња, мек-иње (мв.), пуст-иња, свет-иња.

26. **ТЪ — ТО — ТА-наставка.**

183. Овим наставцима постају од корена основе с различитим именичким значењима. Ако пред сугласник **т**, који је у почетку наставка, дођу **д** и **т** као крајњи сугласници основе, они се претварају у **с** (чл. 93). Коренов сугласник се каткад и мења.

Примери. а. Наставак тѣ: Бра-т, мла-т, га-т, брс-т, мост (мет-тѣ), сат (сѣ-тѣ), сва-т, ску-т, хва-т (кор. хѣ).

б. Наставак то: Бла-то, дле-то, (кор. длѣб оснажен у длѣб), жи-то, зла-то, ја-то, ле-то, мес-то (мет-то), плу-то, си-то, пу-то.

в. Наставак та: Не-вес-та (кор. вѣд), врс-та, пе-та, плу-та.

27. **ТѢ-наставка.**

184. Тим наставком постају многе именичке основе женскога рода, и значе већином оно што је учињено радњом употребљенога глаголског корена. Крајњи сугласници од корена подешавају се с првим сугласником

од наставка онако како је мало пре при ть — то — та. казано.

Примери. До-би-т, власт (влад-ть), сласт (слад-ть), за-по-вест (взд-ть), грст (грт-ть), на-јѣст (на-јед-ть), клет (кля-ть), за-вист (за-вид-ть), мас-ть (маз-ть), паме-т (памѣн-ть од корена, од којег је и глагол *помињати*), моћ (мог-ть), с-мр-т, итд.

28. тељ-наставка.

185. Овим наставком од глаголских основа изведене именичке основ значе вршиоца оне радње глаголске, коју употребљена основа значи.

Примери. Влас-тељ (влад-тељ), прија-тељ, роди-тељ, свети-тељ, спаси-тељ, храни-тељ, управи-тељ.

29. тва-наставка.

186. Значење овим наставком изведених именичких основа показује чин оне радње глаголске, коју употребљена глаголска основа значи, осим у речи *брита*, која значи оруђе за вршење поменуте родње глаголске.

Примери. Же-тва (кор. жѣи), се-тва, бри-тва, кле-тва (кор. клѣи), пле-тва, ста-тва, моли-тва.

Напомена. О основама *вози-дба*, *проси-дба* итд. говориће се мало даље при наставку *ба*.

30. ет — от — ат-наставка.

187. Овим наставцима постају неколике именичке основе, и значе да се у нечем налази она радња глаголска, коју употребљени глаголски корен казује.

Примери. Звѣк-ѣт, клѣп-ѣт, трѣп-ѣт, трѣс-ѣт (земља која се улеже кад човек иде по њој), грох-от, жив-от, клок-от, топ-от, шоб-от, дрх-ат, бах-ат.

31. ЋСТВО-наставак.

188. Тим наставком постају од именичких или придевских основа многе нове основе са значењем мислених именица, а значе стање, названо по оним особинама или својствима што се казују основом употребљене именице или придева, или именују то својство или особину начином мислених именица. Испред наставка *ћство* грлени су се сугласници претварали у непчане. У овом последњем случају, кад је *ь* у српском језику испало, с од наставка затекло се после непчаног сугласника, па је и оно испало, а непчани су се сугласници са *т*, којим се по том наставак почињао, по гласовним законима о звучности подешавали.

Примери. а. Од именичких основа. Бан-ство, братимство, деспот-ство, добротин-ство, девер-ство, војводство, ђавол-ство, задовољ-ство, калуђер-ство, јунаштво (јунач-ћство — јунач-тво), друштво, девојаштво, сиромаштво, итд.

б. Од придевских основа. Богат-ство, блажен-ство, детињ-ство, достојан-ство, лаком-ство, лукав-ство, могућ-ство, мноштво (из мног-ћство), итд.

189. Међу тим има неколико речи, у којих је при *ь*, после претварања грлених сугласника у непчане, преобладао другојачији гласовни поступак. Место да се *ь* избаци, оно је претворено у *а* (као што се с њим и иначе поступа увек кад се не избаци), па је томе *а* додавано *н*. Тако од *бог-ћство* излази *божъ-ство* — *божја-ство* — *божан-ство*. По том су правилу образоване речи: владичан-ство, отачан-ство, сведочан-ство, чочан-ство, безочан-ство, величан-ство (из велик-ћство).

32. ОТА-наставак.

190. Њиме се од придевских или именичких основа образују мислене именице, које су име свој-

ства или каквоће, означене употребљеном придевском основом.

Примери. Див-ота, мил-ота, крас-ота, чист-ота, теск-ота, људск-ота, добр-ота, грех-ота.

33. ост (остъ)-наставак.

191. Њиме се, као и мало час поменути **ота**-наставком, од придевских основа изводе именичке основе које су име својству или каквоћи, означеној употребљеном придевском основом.

Примери. Безазлен-ост, безбожн-ост, безгрешн-ост, бесмртн-ост, благ-ост, вредн-ост, верн-ост, готов-ост, дужн-ост, могућн-ост, немарн-ост, честит-ост.

34. ет — ета (ат — ата)-наставак.

192. Наставком **ет** постају од именичких основа нове именичке основе, које значе оно што и употребљена основа, само што им наставак **ет** даје значење малог или младога.

Наставком **ета** постају основе особних именица.

Примери. а. Наставак **ет**: Влѧш-е, Грѧч-е, Њѧч-е, ждреб-е, звер-е, млѧд-е, прѧс-е, тел-е, ѡур-е, штѧне, Арапч-е, (Арап-к-е), брѧвч-е, варошанч-е, клупч-е, мач-е, пасторч-е, унуч-е, момч-е, јѧлѧнч-е, голѧпч-е, одојч-е.

б. Наставак **ета**: Бајч-ета, Вѡјч-ета, Влѧд-ета, Вул-ета, Вуч-ета, Груб-ета, Мал-ета, Мѡрч-ета, Рајч-ета, Рад-ета, Мил-ета.

35. иѧ-наставак.

193. Овим наставком од именичких и придевских основа постају основе, које, ако су од заједничких именица, већином значе оно исто што и употребљене основе, само што то значење наставком **иѧ** добива значење малог; ако ли су од особних именица, онда основа, изведена наставком **иѧ**, значи потомка оне

што је казано употребљеном основом. Ово се друго значење налази каткад и у основама, изведеним од заједничких именица, а прво опет у основама, изведеним од особних именица.

Примери. а. Од заједничких именица. Голуб-ић, зеч-ић, орл-ић, граб-ић, тикв-ић, миш-ић, војвод-ић, стрічев-ић, бкрач-ић, вѣтл-ић, вранч-ић, град-ић, грош-ић, грозд-ић, гуњ-ић, ђач-ић, кош-ић, лист-ић, новч-ић, ови-ић, мрав-ић, цар-ић, чабр-ић, воч-ић (вол-џк-ић), синч-ић (син-џк-ић), брешч-ић, (бреж-џк-ић), итд.

б. Од особних именица. Никш-ић, Мар-ић, Сав-ић, Радов-ић, Павлов-ић, Илић (Илиј-ић), Станіћ (Станиј-ић), Вуч-ић, Драг-ић, Вук-ић (с непретвореним грленим сугласницима), Мил-ић, Живанч-ић (Живан-џк-ић), итд.

Напомена. У речі на ка, које се говоре од мила, претварање се по правилу не врши, напр.: Јок-ић (од Јока), Лак-ић (од Лака), Ђук-ић (од Ђука), итд.

36. ђд (аџ)-наставка.

194. Овим наставком постају основе збирних именица, које значе чељад и животињу (ређе ствари), понајвише од основа којима се једнина наставком ет образује, а значе што мало или младо. Од тих наставком ет образованих основа и постају ове основе с наставком аџ, пошто се ет просто одбаца. Ради наставка ет претворени грлени сугласници остају такви и пред аџ.

Примери. Јар-аџ, низи-аџ, Латинч-аџ, момч-аџ, Српч-аџ, тел-аџ, Влаш-аџ, Тур-аџ, бур-аџ, сироч-аџ, чобанч-аџ, итд.

37. ба — дба-наставка.

195. Првим од ових наставака постају од глаголских именичке основе, и значе мислено име радње глаголске.

Наставак **дба** постао је утицајем **ба-наставка** и **тва-наставка**. Почело се мислити да, на прилику, **молтва** није изведена од **моли** него од **молит'**, и у такој мисли постао је обичај да се на сам начин неодређени додаје **ба**. Тако су постале основе **просидба**, **косидба**, и остале на тај начин образоване.

Примери. I. Вор-ба, бер-ба, туж-ба, сео-ба, (сел-ба), дружб-а, кор-ба, пар-ба, служба, тер-ба, уред-ба. — II. Возид-ба, верид-ба, вршид-ба, удад-ба, женид-ба, комид-ба, сед-ба (кор. **сѣ** од којег а има и наставком **тва** изведена основа **се-тва**).

38. **ава-наставак.**

196. Овим наставком постају именичке основе женског рода, којима значење начином мислених именица показује радњу онога глагола од кога се основа употреби.

Глаголски наставак пете врсте отпада пред овим **ава**; остали се с њим подешавају по гласовним законима.

Примери. Грмљава (грми-ава), маук-ава, пуцњ-ава, тужњ-ава, држ-ава, ломљ-ава (ломи-ава), куцњ-ава, мећ-ава, тутњ-ава, дерњ-ава, жёр-ава, кош-ава (коси-ава).

С овима од глаголских основа изведеним именичким основама могу се уједначити именичке основе, изведене од разних именских основа, као што су: Дубрава, Леп-ава, Рес-ава, Брег-ава, Ниш-ава, Мор-ава, итд.

39. **иво-наставак.**

197. Овим наставком постају од глаголских корена неколике именичке основе, које значе или предмет на ком се врши или је извршена радња казана употребљеном основом, или оруђе којим се та радња врши.

Примери. Јед-иво, мељ-иво, (глаголски корен, заступљен основом времена садашњег), мл-иво, (глаголски корен

као у основи начина неодређеног), *пец-иво*, *плет-иво*, *пред-иво*, *тец-иво*, *сеч-иво*.

40. **Иџ — ИО — ИА**-наставак.

198. Овим наставцима постају од корена именичке основе различитога значења, као што показују примери.

Примери. а. Наставак **Иџ**: *Гр-м*, *ди-м*, *у-м*, *хра-м*, *ху-м*, (*хлџ-мџ*), *јар-а-м*.

б. Наставак **ИО**: *По-вес-мо* (кор. *вис* *оснажен* у *вѣс*), *па-смо*, *пис-мо*, *плес-мо* (поуска даска, којом се што заграђује или гради).

в. Наставак **ИА**: *Зя-ма*, *кр-ма*, *пас-ма*, *спре-ма*, *сла-ма*, *шу-ма*.

41. **ИЕН (ИЛ)**-наставак.

199. Овим наставком постају именичке основе средњег рода. Значење им је различито.

Примери. *Пле-ме*, *бре-ме*, *ви-ме*, *се-ме* (кор. *сѣ*), *те-ме*, *ра-ме*, *вре-ме* (*врѣ-ме*), *и-ме*, *сле-ме*.

42. **ЕО — ЕА**-наставак.

200. Овим наставцима постају од именичких нове именичке основе, које значе са свим оно што и употребљена основа, само умањено те се говоре и од *мила* и у *тепању*. Тога ради им најпре отпада све што долази после првога самогласника, тај им се самогласник продуљује, па се по том додају наставци. Наставком **ЕО** изведене основе све су рода мушкога.

Примери. а. Наставак **ЕО**: *Дѣ-ко* (*дед*), *Ђо-ко*, *Ђу-ко*, *Лá-ко* (*Лазар*), *Жѣ-ко*, *Рá-ко*, *Стó-ко*, *прѣ-ко*, *чѣ-ко*, итд.

б. Наставак **ЕА**: *Бá-ка*, *сѣ-ка*, *си-ка*, *Сó-ка* (*Софија*), *Стá-ка* (*Станисава*), итд.

По неким крајевима народа обе се ове врсте именичких основа једна од друге не разликују, него се и једне и друге свршавају на **ЕА**, биле мушког, биле женског рода.

43. **ак** (**јак**) — **ака** (**јака**)-наставка.

201. Овим наставцима изводе се нове именичке основе од већ готових основа, и разикују се по употребљеној основи.

Тако ако се овим наставком од глаголске основе образује нова именичка основа, иста ће значити вршиоца радње глаголске која је употребљеном основом казана. Крајњи самогласник употребљене основе или отпада, или се с наставком по гласовним законима подешава.

Примери. Божјак (божи-ак), просјак (проси-ак), коврљак (коврља-ак), тежак (тежа-ак), шишак (шиша-ак), брзак (брза-ак).

202. Ако ли се од именичких и придевских основа тим наставцима нове основе образују, оне значе наименовање, учињено по знаку који је казан употребљеном основом.

Примери од именичких основа. Вој-ак, киј-ак, торб-ак, уј-ак, варић-ак, Вуј-ак, Мил-ак, Пеј-ак, Рад-ак, Сел-ак, лешт-ак (леск-јак), огрљ-ак, трњ-ак, шибљ-ак, оељ-ак, итд.

Примери од придевских основа. Бадњ-ак, вешт-ак, волуј-ак, вучј-ак, голубињ-ак, горњ-ак, пѣт-ѧк, осм-ак, трећ-ак, десет-ак, кривак, козј-ак, прост-ак, свој-ак, лев-ак, весељ-ак, гвоздењ-ак, телећ-ак, чабрењ-ак, црквењ-ак, бурњ-ѧк, виловњ-ак, итд.

Дивљ-ака, водењ-ака, лужњ-ака, пожњ-ака (позн-јака), итд.

44. **ик** — **ика**-наставка.

203. Наставак **ик** даје на ново изведеној именичкој основи значење збирне именице, која у себи обухвата оно што значи употребљена именичка основа; наставка пак **ика** чини да њиме на ново изведена основа значи оно исто што и употребљена основа,

само појединце и с помислом на већи број из кога би се узимало.

Примери. а. Наставак ик: 1. Бор-ик, брез-ик, букв-ик, вид-ик, влаш-ик, лип-ик, оws-ик.

б. Наставак ика: Бодљ-ика, бун-ика, врш-ика, (врх-ика), јел-ика, жест-ика, љушт-ика (љуск-ика), крај-ика, трст-ика, шиб-ика, шиндр-ика, садљ-ика, градљ-ика, итд.

204. Кад ли се **иѣ**-наставком од придевских основа нове именичке основе изводе, исте значе назвање, учињено по ономе што значи употребљена придевска основа.

Примери. Буков-ик, мртв-ик, подбрадн-ик, топл-ик, церов-ик, црн-ик, шљивов-ик, братствен-ик, вилен-ик, трудбен-ик, неверн-ик, најамн-ик, мразовн-ик, подножн-ик, покорн-ик, књижевн-ик, расадн-ик, убојн-ик, итд.

45. **аѣ** (ѣѣ) — **ка** (ѣка) — **ко** (ѣко)-наставак.

205. Овим наставцима изводе се многобројне именичке основе од основа глаголских, именичких и придевских, по којој ћемо их разлици и ми прегледати.

а. Кад се нове именичке основе **аѣ**-наставком од глаголских основа изводе, оне онда већином значе предмет, на ком је извршена она глаголска радња коју употребљена основа казује. У корену се, кад је извођење непосредно од глаголског корена, у неким примерима налази мењање коренова самогласника.

Пошто се наставак у старо време често почињао непчаним самогласником ѣ, то су се пред њим грлени сугласници с краја корена претварали у непчане.

Примери од глаголских корена. Дуб-ак, о-пан-ак (кор. **пѣн**), до-мет-ак, умет-ак, за-гриз-ак, у-гриз-ак, избир-ак, па-бир-ак, за-стир-ак, и-сеч-ак, о-свит-ак, пре-гиб-ак, точ-ак, у-пад-ак, у-стриж-ак, жиж-ак, у-бор-ак, о-греб-ак, итд.

Примери од глаголских основа. Буш-ак (буши-), држ-ак, лев-ак (лева-), доле-ак, мам-ак, (мами-), мрс-ак, руч-ак, (руча-), избљув-ак, заборав-ак, поврат-ак, накалам-ак, одлом-ак, оком-ак, заљушт-ак, састав-ак, итд.

206. б. Кад ли се нове именичке основе горе на значеним наставцима од именичких основа изводе, оне значе оно исто што и употребљена основа, само умањено. Често се, особито у женскога рода, употребљене основе засебно и не говоре.

Примери. а. Наставак ак (ЉК): Вез-ак, влат-ак, вол-ак, дан-ак, клас-ак, нож-ак, врш-ак (врх-Љк), граш-ак, (грах-Љк), језич-ак (језик-Љк), праш-ак, прамич-ак, камич-ак, брдељ-ак, човечуљ-ак, дроњ-ак, бубреж-ак, итд.

б. Наставак еа (ЉЕА): Жен-ка, жиш-ка, (жиг-Љка), квоч-ка, маслин-ка, кокош-ка, граш-ка (грах-Љка), жир-ка, слам-ка, пастрм-ка, семен-ка, сказаљ-ка, во-заљ-ка, писаљ-ка, прошиваљ-ка, сисаљ-ка, свираљ-ка, Ан-ка, Стамен-ка, итд.

Осим значења овде за наставак **еа** показаних, исти се још додаје к основама, изведеним наставком **ар** (чл. 163) или к основама, изведеним наставком **ин** или **јан-ин** (чл. 174), или каквим год другим, које значе откуд је ко, коме реду људи припада, или какве је народноси — и тада наставак **еа** показује женску страну истога значења. Од наставка **јан-ин** отпада **ин** пре него што му се дода **еа**.

Примери. Бољар-ка, брашнар-ка, воденичар-ка, говедар-ка, надничар-ка, златар-ка, звонар-ка, чизмар-ка, Јевреј-ка, Арнаут-ка, Бугар-ка, Јермен-ка, Циган-ка, Латин-ка, властео-ка (властел-ка), бербер-ка, чобан-ка, хришћан-ка, Бачван-ка, Мачван-ка, Тузлан-ка, варошан-ка, грађан-ка, колеђан-ка, Старовлашан-ка, Румљан-ка, Римљан-ка, Сокољан-ка, Загор-ка, Косов-ка, Сарајев-ка, Цетињка, Будим-ка, Босан-ка, итд.

207. Наставком **ко** још постају именичке основе мушкога рода, и то за особне и њима сличне остале именице прве врсте, које се за што живо говоре. Ове основе, по правом свом значењу, иду међу оне које значе умањено оно исто што и употребљена основа, те им је отуд значење тепања и говорења од мила, које је данас у језику.

Примери. Блаш-ко, љељен-ко, Мариј-ко, Стамен-ко, воко (вол-ко), зелен-ко, срч-ко, дебељ-ко, Бран-ко, старој-ко, итд.

Додатак. Само две речи средњег рода: *клуко* и *јабуко* (која се последња и не говори у обичном говору, изузетак су од горе постављеног правила.

208. в. Кад ли се, на послетку, наставцима **ак** — **ка** (**џџ** — **џка**) од придевских или бројних нове именичке основе изводе, ове последње значе назвање, учињено по знаку који казује употребљена основа.

Примери. а. Наставак **ак** (**џџ**): Десет-ак, једин-ак, пѣт-ак, различ-ак (од старог *разлик*), уторак (од старог *џторџ* — *други*), четвѣрт-ак, шѣр-ак.

б. Наставак **ка** (**џка**): Бѣл-ка, гвозден-ка, зелен-ка, ран-ка, двој-ка, матор-ка, мирисѣв-ка, тројка, итд

46. **иште**-наставак.

209. Овим наставком постају именичке основе од основа понајвише именичких, те добивају значење места на ком јесте, или на ком је било оно што казује употребљена основа. У основа *кос-иште*, *секир-иште* место је то, на прилику, оно држаље на ком су насађена оруђа *коса* и *секира*.

Примери. Лов-иште, ватр-иште, град-иште, игр-иште, купус-иште, ноћ-иште, оws-иште, разбој-иште, суд-иште, уточ-иште, итд.

47. **гъ** — **га**-наставак.

210. Овим наставцима постају од коренâ неколике именичке основе различита значења.

*Примери. а. Наставак **гъ**: плу-г, друг-г.*

*б. Наставак **га**: Дрез-га, квр-га, муз-га, слу-га, сна-га,*

48. **хъ** — **хо** — **ха**-наставак.

211. Овим наставцима постају од коренâ неколике именичке основе различитогa значења.

*Примери. а. Наставак **хъ**: Сме-х, слу-х, ду-х.*

*б. Наставак **хо**: У-хо.*

*в. Наставак **ха**: Стре-ха, ле-ха, ре-ха.*

49. **иц** — **ице** — **ица**-наставак.

212. Наставцима се овим значење употребљених именичких основа само у толико мења, што оне значе умањено оно исто што и употребљене основе.

*Примери. а. Наставак **иц**: Ветр-иц, дажд-иц, Бурђ-иц, жбањ-иц, коњ-иц.*

*б. Наставак **ице**: Здрављ-ице, кол-ица (мн.), остр-ице, пољ-ице, пруж-ице, цвећ-ице, Уж-ице.*

*в. Наставак **ица**: Бањ-ица, бар-ица, вечер-ица, вишњ-ица, врб-ица, гор-ица, зор-ица, јам-ица, капљ-ица, мрв-ица, кудељ-ица, итд.*

50. **ац** (**ѡцѡ**) — **ица**-наставак.

213. Основе, овим наставцима изведене, разликују се по употребљеној глаголској, именичкој или придевској основи.

а. Кад се поменути наставцима нове именичке основе мушкога или женскога рода изводе од глаголских корена или основа, оне значе извршника оне радње која је употребљеном глаголском основом казана. Пред непчаним самогласницима **и** и некадашњим **ѡ**, на место којегa је позније дошло данашње **а**, гр-

лени су се сугласници испретварали у непчане. У коренових самогласника опажа се по који пут и мењање.

Женскога рода основе, изведене овим наставком, не значе увек извршника, него значе који пут и извршење радње, казане глаголским кореном, нпр.: *отмица*, *сатрица*.

Примери. а. Наставак ац (ѡцѣ) при коренитим основама. Бод-ац, бој-ац, ваб-ац, воз-ац (кор. *вез*), граб-ац, губ-ац, кос-ац, квас-ац, (кор. *кѡс*), рон-ац (управо *нор-ац* од кор. *нр*, па су се сугласници *р* и *н* испромењивали местима), плов-ац (кор. *плу*), пој-ац (кор. *ѡ* у нашем *пе-в-а-ти*), парац (кор. *пр*), чат-ац (кор. *ѡт*).

б. Наставак ица при коренитим основама. Грив-ица, кли-ца (кли-ица), коњо-крад-ица, крао-с-ица (из *кравосѣс-ица*), набод-ица, на-з-у-в-ица, от-м-ица (кор. *ѡм*); поплет-ица, пт-ица (пѡт-ица; старо је *ѡт*, значило *летети*, као што и сад грчко *пѣтоми* значи *летим*), са-тр-ица, изда-ј-ица, уби-ца (у-би-ица).

в. Наставак ац (ѡцѣ) при глаголским основама. Гњур-ац, кос-ац, куп-ац, прекуп-ац, лов-ац, мѡм-ац, мимоход-ац, нос-ац, пев-ац, подроб-ац, свир-ац, хѡд-ац, твор-ац, рукодав-ац, штетѡчин-ац, живодер-ац.

г. Наставак ица при глаголским основама. Лов-ица, здрав-ица, поскоч-ица, Богород-ица, брица (бри-ица), одшалица, честоброд-ица, итд.

214. б. Кад ли се *ац* (ѡцѣ) — *ица*-наставак придаје именичким основама које казују крај или место, или занимање и стање, онда истим образована основа значи мушко које је родом из онога краја или места, а женско које припада ономе занимању или стању.

Примери. а. Будим-ац, Ваљев-ац, Смедерев-ац, Срем-ац, Херцегов-ац, Мостар-ац, Неготин-ац, Светогор-ац, итд.

б. Бан-ица, краљ-ица, берач-ица, вуч-ица, ђавол-ица, играч-ица, пудар-ица, пријатељ-ица, пророч-ица, овчар-ица, јареб-ица, калуђер-ица, погађач-ица, итд.

215. в. Кад ли се **ац** (**ѡцѣ**) — **ица**-наставак при-
даје придевским или заменичким основама, онда нове
њим изведене основе имају значење назвања по ономе
знаку који се казује употребљеном основном.

Примери. а. Наставак ац (ѡцѣ): Бел-ац, брз-ац, жив-
ац, скуп-ац, цел-ац, вртоглав-ац, вешт-ац, крив-ац, балав-
ац, губав-ац, дрекав-ац, чунав-ац, јадиков-ац, кленов-ац,
Брагујев-ац, Кличев-ац, крадљив-ац, смутљ-ивац, царев-
ац, сам-ац, једин-ац, онаков-ац.

б. Наставак ица: Длакав-ица, гнојав-ица, скакав-
ица, лапав-ица, капав-ица, тресав-ица, кукав-ица, кијав-
ица, бел-ица, млад-ица, слеп-ица, вешт-ица, топл-ица,
кисел-ица, крилат-ица, банов-ица, Буков-ица, Ђаков-ица,
Липов-ица, учитељев-ица, овсен-ица, просен-ица, пашин-
ица, кађин-ица, протин-ица, бездан-ица, кукурузн-ица,
сам-ица, овакв-ица, итд.

51. ац — це — ца (**ѡцѣ — ѡце — ѡца**)-наставак.

216. Овим наставцима постају од именичких нове
именичке основе, које значе оно исто што и употре-
бљена основа, само умањено.

Примери. а. Наставак ац (ѡцѣ): Брат-ац, боб-ац,
град-ац, граш-ац, извор-ац, разбој-ац, хлеб-ац, хаљин-
ац, итд.

б. Наставак це (ѡце): Брашан-це, весао-це, (весал-це),
звон-це, сен-це, стакал-це, кориташ-це, срдаш-це, дан-це,
вретен-це, јагњеш-це, итд.

в. Наставак ца (ѡца): Зоп-ца, кап-ца, крвца, ствар-
ца, смрт-ца, (смрт-ца), итд.

Додатак. Речи *лук-ац, велик-ац, волик-ац, кук-ац,*
Вук-ац, бег-ац, бог-ац, мух-ац, драг-ац, лак-ац не пре-
тварају грлених сугласника, како би по горњем правилу
долазило, и по томе је јасно да им још у старо време
наставак није гласио **ѡц** него **ѡцѣ**, јер се пред **ѣ** грлени
сугласници ни у шта не претварају.

52. **еж**-наставка.

217. Овим наставком постају од глаголских корена основе, које значе глаголску радњу или стање које се употребљеним глаголским кореном казује.

Примери. Граб-еж, мет-еж, мут-еж (кор. **мѣт** — мет, оснажен у **мѣт** — мут), пад-еж, ла-в-еж, дрем-еж, крп-еж, трп-еж, сврб-еж, пал-еж.

53. **ач** — **ача**-наставка.

218. Основе овим наставцима изведене деле се по томе, да ли су од глаголских или од именичких и придевских основа изведене.

Кад се ови наставци употребе за извођење именичких од глаголских основа, онда нове именичке основе значе извршника или извршницу оне радње коју значи употребљена глаголска основа. У женских именичких основа место извршника или извршнице долази често оруђе којим се радња глаголска врши.

Примери. а. Наставак **ач**: Бук-ач, вез-ач, вик-ач, коп-ач, кос-ач, број-ач, крој-ач, мер-ач, жар-ач, убрад-ач, подупир-ач, поткив-ач, пробир-ач, избир-ач, проваљив-ач, расип-ач, провођ-ач, (од глагола *провођати*, који сад и није у обичају), помаг-ач, итд.

б. Наставак **ача**: Греб-ача, дрљ-ача, задав-ача, удав-ача, потпир-ача, поступ-ача, сапињ-ача, хајк-ача, испир-ача, обар-ача, итд.

219. Кад ли се горе наведеним наставцима од именичких и придевских основа образују нове именичке основе, исте показују да је назвање њима изведених основа учињено по значењу употребљене основе. Употребљена основа обично губи свој крајњи самогласник.

Примери. а. Наставак **ач** при именичким основама: Кол-ач, рог-ач, реп-ач бакр-ач.

б. Наставак ача при именичким основама: Зуб-ача, јај-ача, јечм-ача, крил-ача, крст-ача, кутл-ача, тањир-ача.

в. Наставак ача при придевским основама: Брезов-ача, липов-ача, дренов-ача, вечерњ-ача, мек-ача, ускршњ-ача, јагодњ-ача, лубњ-ача, сламњ-ача, цигерњ-ача, итд.

54. шо — ша-наставак.

220. Ови су наставци само за то, да покажу умањено оно што значи именичка основа с којом се споје. Тога ради од употребљене основе изостави се све што долази после првога самогласника, тај се самогласник продуљи, а за тим пристаје наставак.

Примери. а. Наставак шо: Гли-шо, при-шо, Је-шо, Не-шо, Ма-шо, Тошо, итд.

б. Наставак ша: во-ша, гра-ша, гр-ша, ко-ша, лу-ша, по-ша, се-ша, св-ша, итд.

Додатак. По гдекојим крајевима народа и на место наставка шо говори се ша.

55. аш-наставак.

221. Основе овим наставцима изведене деле се по томе, да ли су од глаголских или од именичких основа постале.

Кад је глаголска основа од које се врши извођење, онда аш-наставком изведена основа значи вршиоца оне радње глаголске коју казује употребљена основа.

Примери. Блебет-аш, зановет-аш, пртљ-аш, чегрт-аш.

222. Кад ли се аш-наставком од именичких основа нова основа изводи, та нова основа значи назвање, учињено по знаку који казује употребљена основа.

Примери. Бразд-аш, гајд-аш, чергаш, крил-аш, галиј-аш, нуриј-аш, сплетк-аш, плећ-аш.

56. уш — уша-наставка.

223. И при овом наставку имамо да поновимо мало час наведени повод разликовања према употребљеним глаголским или именичким основама.

Кад је глаголска основа од које се врши извођење, онда уша-наставком изведена основа значи вршиоца оне радње глаголске која је казана употребљеном основом.

Примери. Блебет-уша, трепет-уша, говор-уша, кркет-уша, поврат-уша, намиг-уша, торок-уша.

224. Кад ли се уш — уша-наставком од именичких основа нова основа изводи, ова последња значи назвање, учињено по знаку који казује употребљена основа.

Примери. Мил-уш, Њег-уш, Анђ-уша, драм-уша, девер-уша, рог-уша, сељак-уша, Бошњак-уша.

Б. Извођење од облика.

Њих ћемо прегледати по облицима који су послужили као основа новоме извођењу.

а. Основе од глаголских облика.

1. Од облика времена садашњег.

225. Од глагола *хтети*, време је садашње *хоћу*, *хоћеш*, *хоће*, итд., а одречено: *нећу*, *нећеш*, *неће*, итд. а од глагола *бити* одречен облик трећег лица јединине гласи *није*. Од тих облика времена садашњег: *хоћу*, *нећу*, *није* постају *именице*: *хоћ-о*, *нећ-о*, (нпр.: Ако неће *нећо*, а оно ће *хоћо*), *није-к* (кад когод једнако говори „није“ или „нема“).

2. Од прилога времена садашњег.

226. Од прилога времена садашњег, који је некада био придев и по падежима се редовно мењао,

постале су неколике основе које се и сад у језику држе. Њих разређујемо по наставцима с којима су се спојиле. Тако :

1. Наставком **СТВО** (**ЉСТВО**) постаје именичка основа *могућство*.

2. Наставком **АЕ** (**ЉЕ**) постаје именичка основа *стећак* из *стојећ-ак*, једначењем и сажимањем самогласника **о** и **е**.

3. Наставком **ИЦА** постају именичке основе *врућ-ица*, *болећ-ица*.

3. Од прошастог придева.

227. Од тога облика постаје више редова именичких основа различитим наставцима.

1. Наставком **ИНА** изводе се од прошастог придева именичке основе са значењем ствари која је постала глаголском радњом онога глагола од којег је прошаста придев употребљен, нпр. *пукл-ина*, *изгорел-ина*, *грушал-ина*, *пиштал-ина*.

2. Наставцима **ад-ае** или **ут-ае** постају основе, којима је значење такође значење ствари која је постала глаголском радњом онога глагола од којег је прошаста придев употребљен, нпр.: *трул-ад-ак*, *смир-ут-ак*.

3. Наставком **СТВО** (**ЉСТВО**) постаје именичка основа *неваљал-ство* (*неваљал-љство*), која начином мислених именица називље оно што значи облик употребљенога глагола.

4. Наставком **ИПТЕ** постају именичке основе, које значе место, на ком се вршила или на ком се врши радња глагола од којег је прошаста придев употребљен.

Примери. Букал-иште, вијал-иште, играл-иште, падал-иште, почивал-иште, рвал-иште, певал-иште, скакал-иште, тркал-иште, шетал-иште.

5. Наставком **аџ** (**џ**) постаје именичка основа **џеџак**, која значи воћку или цвет, назван по томе што се на њему извршила радња глагола од којег је прошастаи придев употребљен.

6. Наставком **јаџ** постаје основа, која значи назирање, изречено по глаголској радњи употребљенога прошастог придева. Тако је постала реч **дошџак** (**дошл-јак**).

7. Наставцима **аџ** (**џ**) — **иџа** постаје више основа које значе извршника, а каткад и лице или ствар, на којој се извршила радња, коју показује глагол од којег је прошастаи придев употребљен.

Примери. а. **Наставак аџ** (**џ**): Прел-аџ, стал-аџ, погорел-аџ, седел-аџ, комил-аџ, носил-аџ, страдал-аџ, чувал-аџ, владал-аџ.

б. **Наставак иџа**: Изел-иџа, пропал-иџа, музл-иџа, смрал-иџа, квасил-иџа, држал-иџа, варал-иџа, сецал-иџа, мазал-иџа, ћутал-иџа, итд.

8. Наставком **еџ** постају основе мушкога рода **стал-еџ**, **трџл-еџ**, којима је значење изведено из онога што је постало радњом употребљенога глагола.

4. Од трпнога придева.

228. 1. Наставком **ија** постају именичке основе, које, као збирне именице, свеколике значе збир нечега што је постало радњом глагола од којег је трпни придев употребљен, нпр.: **везан-ија**, **мешан-ија** **петљан-ија**, **проклет-ија**, **певан-ија**, итд.

2. Наставком **ије** постају именичке основе, које начином мислених именица казују радњу онога гла-

гола од којег је трпни придев употребљен, нпр. *певање* (певан-ије — певан-је — певањ-е), *свирање*, *играње*, *рођење*, *мишљење*, *одељење*, *гоњење*, итд.

3. Наставком **ИНА** или **ИЊА** постају именичке основе, у којих је значење постало по својству онога што је последица извршене глаголске радње, казане трпним придевом, нпр.: *дрт-ина*, *одрт-ина*, *прегнућ-ина*, *проклёт-иња*, *узёт-иња*.

4. Наставком **СТВО** (**ЉСТВО**) постају именичке основе, које начином мислених именица именују радњу, посталу глаголом од кога је трпни придев употребљен, нпр.: *блажен-ство*, *познан-ство*, *проклёт-ство*.

5. Наставком **АК** (**ЉК**) или **КА** постају именичке основе које казују оно што је извршено радњом онога глагола, од којег је трпни придев употребљен.

Примери. а. Наставак АК (ЉК): Остан-ак, постан-ак, растан-ак, добит-ак, завит-ак, дан-ак, додѣт-ак, ужит-ак, напѣт-ак, остат-ак, почет-ак, оснућ-ак.

б. Наставак КА: бит-ка, печѣн-ка, кѣћен-ка, пѣван-ка, плуван-ка, тѣран-ка.

Додатак. Овамо иду и речи *дѣн-ак* (м. *ден-ак*) и *пурењ-ак* (м. *пурѣнак*) али им се завршетак помешао с речима образованим наставаком **ЈАК**.

6. Наставком **ЈАК** или **ИК** постале су именичке основе за лица и предмете, којима је назвање постало по томе, што је на њима извршена радња онога глагола од којег је трпни придев употребљен.

Примери. а. Наставак ЈАК: Обешењ-ак (обешен-јак), печѣн-ак, покрштењ-ак, потурчењ-ак, сметањ-ак, тучењ-ак.

б. Наставак ИК: Познан-ик, трвен-ик, варен-ик, верен-ик, заваљен-ик, искушен-ик, суђен-ик, учен-ик, утопљен-ик, итд.

6. Основе од заменичких облика.

229. а. Од заменице трећега непознатог лица **НИТЕО** (*ни-ѣ-то* — *ни-ѣ-то* — *ни-ѣ-то*) постаје наставком **ОВ** именичка основа **нитков**.

б. Од личне заменице свакога лица *себе* постаје наставком **ИЦА** именичка основа **себ-ица** (*у себицу* тј. сваки дан носи се кошуља или хаљина каква); а наставком **ИНА**, **АЦ** (**ѣц**), **ИЦА** и **АК** (**ѣк**), постају с предлозима сложене именице: *особ-ина*, *пособ-ац*, *пособ-ица*, *пособ-ак*, мењајаћи коренито е у о.

в. Од *по том* (7. пад. заменице *тај* с предлогом *по*) постаје наставком **АК** (**ѣк**) именичка основа *по-том-ак*, а наставком **СТВО** (**ѣство**) именичка основа *по-томство*.

III. ПРИДЕВСКЕ ОСНОВЕ.

А. Извођење од корена и од готових облика.

1. **ѣ** — **а** — **о**-наставци.

230. Тим наставцима постају од корена придеви различитих значења. Као год у именица, и овде покрај наставка може бити и мењање коренова самогласника, само што га је тешко увек опазити, јер се корени ређе могу поуздано изнаћи.

Исти ови наставци уједно су наставци за мушки, женски и средњи род првога падежа једнине. Пошто се **ѣ** у данашњем језику изгубило, то је у ових придева први падеж једнине мушкога рода без икаква наставка.

Значења су општа придевска, својства или квалитета.

Примери. Благ, -а, -о; драг, на-кан, млад, млак, наг, плах, рад, слаб, зао (зал), брз, грд (у грђи), мрк, дуг, убог,

гѡ (гол), нов, старо-ков, хром, само-твор, брзо-рек, блед, леп, бео (бел), цео, (цел), слеп, жив, лих, мио (мил), тих, глух, луд, руд, сух, худ, груб, крут, итд.

Напомена. Видеће се позније на свом месту, како се овим наставком даје придевско значење сложеним придевским основама као што су: бело-лик (бело-ликѡ), бело-лика, бело-лико; босо-ног, -а, -о; вито-рог, -а, о-; златокрчл, -а -о; дуго-врат, -а, -о, итд.

2. иј — ија — ије-наставци.

231. Дометањем ових наставака уз основу добијају се придеви с присвојним значењем.

О променама које изазивају гласови **иј** говорено је напред у науци о гласовима (чл. 64. в.). Осим онога **и** од **иј** испада у више прилика, као и у другим наставцима у којима се оно налази.

Примери. Божиј (божиј-а, божиј-е), или Божиј-и (сажето у *бѡжѡ*), Божји (с избченим **и**); вражиј; зечиј; пасиј, пасији или пасји, пасја, пасје; ђуриј или ђурији, ђурји, ђурија или ђурја, ђурије или ђурје, итд.

3. јѡ — ја — јо-наставци.

232. Кад се овим наставцима од корена придевске основе изводе, оне значе придеве с општим придевским значењем својства и каквоће.

Примери. Риђ (рѡд-јѡ од кор. руд), ташт (тѡск-јѡ), бређ (брѡд-јѡ), смеђ, лош (лох-јѡ).

233. Кад ли се горе наведени наставци придају имѣничким основама које значе што живо, онда њима постају присвојне придевске основе. Као наставак којим постају присвојне придевске основе, **јѡ — ја — је** додаје се по други пут присвојним придевским основама, *ов-*наставком већ у том смислу образованим.

Примери од именичких основа. Ивањ, Јовањ, Никољ, Михољ, јелењ(и), ђавољ(и), медвеђ(и), врањ(и), говеђ(и), пилеђ(и), прасеђ(и), телеђ(и), сомљ(и), рибаљ(и), крављ(и), итд.

Примери од придевских основа на ов. Синовљ(и), на синов-јѣ, дрозговљ(и), мужевљ(и), косовљ(и).

4. рѣ — ра — ро-наставци.

234. Овим наставцима постаје од корена више придевских основа, са чисто придевским значењима каквоће. Ако се деси да рѣ у мушком роду дође уз корен на сугласник, онда се од њега одваја уметнутим непостојаним а.

Примери. Бад-а-р (кор. бѣд), бист-а-р, вед-а-р, доб-а-р, јед-а-р, мок-а-р, муд-а-р, ошт-а-р, спо-р, ста-р, су-р, храб-а-р.

5. нѣ — на — но-наставци.

235. Овим наставцима постаје од корена неколико придевских основа.

Примери. Вра-н, пу-н, (плѣ-нѣ), ра-н (рѣнѣ), простран, (кор. стр), црн.

6. аи — на — но (ѣнѣ, -ѣна, -ѣно)-наставци.

236. Кад се тим наставцима изводе придевске основе од основа глаголских, онда наставци новим придевским основама дају значење којим се показује особина или моћ вршити радњу, казану употребљеном глаголском основом. Напомињемо да је а у наставка постало од ѣ, еда бисмо назначили узрок промене грлених сугласника. Из истог је узрока и а непостојано.

Примери. Вич-ан (вик-ѣнѣ), досад-ан, достиж-ан (достиг-ѣнѣ), захвал-ан, вид-ан, итд.

237. Кад ли се тим наставцима изводе придевске основе од именичких основа, нове придевске основе

значе каквоћу, изречену по ономе знаку који се казује употребљеном основом.

Примери. Врлет-ан, врст-ан, болест-ан, вечан, (век-**ан**), гнус-ан, глав-ан, глад-ан, див-ан, дивљач-ан, дич-ан, дроб-ан, жед-ан, итд.

7. ен — ена — ено-наставци.

238. Значење овим наставцима изведених придевских основа показује особину или својство, према знаку који се каже употребљеном основом. Отуда придеви, овим наставком изведени, значе порекло оној каквоћи коју казују. Употребљеној основи отпада крајњи самогласник.

Примери. Зел-ен, студ-ен, црв-ен, шар-ен, бакр-ен, брашн-ен, вун-ен, вод-ен, јечм-ен, клетв-ен, пакл-ен, стакл-ен, итд.

8. њн — њна — њно-наставци.

239. Ови наставци не разликују се значењем ни у чем од наставака ен — ена — ено, и како их је по изговору тешко од њих одвојити, јер се наставци **њн** — **њна** — **њно** у сва три српска говора изговарају као ен — ена — ено, то се наставку **њн** — **њно** — **њна** могу поуздано приписати само основе на грлене сугласнике и ц, који су се, по законима старог језика, пред **њ** претварали у непчане, иза којих се опет **њ** у **а** претворило. Овим је путем наставак **њн** — **њна** — **њно** постао **ан** — **ана** — **ано**, имајући испред себе основе свагда са непчаним сугласницима на крају.

Примери. Вошт-ан (воск-**њн**), дашч-ан (даск-**њн**), земљ-ан, кож-ан, конч-ан (конц-**њн**), огњ-ан, свеч-ан, сунч-ан, итд.

9. **ИН — ИНА — ИНО-наставци.**

240. Овим наставцима постају од именичких основа које се на а свршавају придевске основе за казивање својине.

Примери. Баб-ин, богородич-ин, вил-ин, владич-ин, војвод-ин, делиј-ин, Илиј-ин, кнегињ-ин, пунич-ин, се-стр-ин, тет-ин, итд.

Додатак. Грлени сугласници и ц остају често непретворени, а понајчешће онда, кад се наставци **ИН — ИНА — ИНО** додају к основама умањенога значења, које се говоре од мила, као што су: ба́к-ин, бра́ц-ин, ма́јк-ин, оц-ин, сек-ин, ћерк-ин, чик-ин, ћог-ин, кок-ин, — али и у других, нпр. а́г-ин, слуг-ин, нећак-ин, итд.

10. **ЊЪ — ЊА — ЊЕ-наставци.**

241. Овим наставцима изведене придевске основе показују каквоћу, држећи се употребљене основе као знака по коме је та каквоћа изречена. Наставци **ЊЪ — ЊА — ЊЕ** толико су по свему једнаки с наставцима **АН — НА — НО**, да се и једним и другим од неких именичких основа изводе придеви једнакога значења. Таки су придеви: срећ-н-и и срет-њ-и, народ-н-и и народ-њ-и, запад-н-и и запад-њ-и, кућ-н-и и кут-њ-и. Али се ипак наставци **ЊЪ — ЊА — ЊЕ** најчешће употребљавају за придеве, који показују каквоћу названу по времену.

Примери. Ускрш-њ(и), годиш-њ(и), суд-њ(и), бад-њ(и), божић-њ(и), вечер-њ(и), пролет-њ(и), јутар-њ(и), крај-њ(и), ноћ-њ(и), ред-њ(и), сред-њ(и).

11. **ТЪ — ТА — ТО-наставци.**

242. Овим наставцима постаје од корена неколицина придевских основа, с обичним придевским значењима.

Примери. Ви-т, гус-т, жу-т (жлѣ-тѣ), љу-т, си-т, све-т, тус-т (тлѣс-т), чес-т, чис-т.

12. ат — ата — ато-наставци.

243. Овим наставцима изводе се основе од основа глаголских, именичких и придевских, и значе свагда да се у обиљу налази оно што казује употребљена која год основа.

Примери. а. Од глаголских основа. Домишљ-ат, (од основе домисл-и); умиљ-ат (од умил-и).

б. Од именичких основа. Брад-ат, брк-ат, влас-ат, вув-ат, гран-ат, грл-ат, крил-ат, зуб-ат, крст-ат, рог-ат, реп-ат, прс-ат, итд.

в. Од придевских основа. Росн-ат, пљосн-ат, обил-ат, брсн-ат, кровн-ат, косн-ат, лисн-ат, чворн-ат, итд.

13. аст — аста — асто-наставци.

244. Кад се ти наставци domeћу глаголским основама, основе њима изведене значе особину, проузроковану оном глаголском радњом која је у употребљеној основи.

Примери. Заруб-аст, затуб-аст, збаб-ас, здеп-аст, протегљ-аст.

245. Кад ли се у овим наставцима од именичких изведене придевске основе, исте значе да је ствар, којој су приденуте, по чем год налик на оно што значи употребљена именичка основа.

Примери. а. Од именичких основа. Алат-аст, богаљ-аст, броћ-аст, голуб-аст, грив-аст, ђавол-аст, зек-аст, чарап-аст, кит-аст, кол-аст, корит-аст, прут-аст, чеме-рик-аст, итд.

Додатак. У неколико примера види се да је пред наставком **аст** предметнуто још и **ј**, нпр. љубич-аст (љубиц-јаст), пепељ-аст, пупч-аст, ружич-аст.

246. Кад ли су истим наставцима од придевских нове придевске основе изведено, онда ове последње наставком **аст** добивају значење употребљене основе, само у мањој мери.

Примери. Дрвен-аст, жарк-аст, кус-аст, мор-аст, риђ-аст, сив-аст, сулуд-аст, црномањ-аст, голобрад-аст, итд.

14. ит — ита — ито или **овит — овита — овито-наставци.**

247. Овим наставцима од именичких изведене придевске основе значе каквоћу, обележену значењем употребљене основе. Пред наставцима **ит — ита — ито** грлени се сугласници мењај, а крајњи самогласник употребљене основе отпада.

Примери. а. Наставци **ит — ита — ито**: Бремен-ит, бусен-ит, времен-ит, глав-ит, глас-ит, завој-ит, истин-ит, камен-ит, потреб-ит, разлож-ит, реч-ит, темељ-ит, чест-ит, узбрд-ит, итд.

б. Наставци **ов-ит — ов-ита — ов-ито**: Баров-ит, гор-ов-ит, магл-ов-ит, пољ-ев-ит, песк-ов-ит, хлад-ов-ит, страх-ов-ит, итд.

15. ђа — ђа — ђе-наставци.

248. Овим се наставцима изводе придевске основе понајвише од глаголски основа на **а**.

Примери. Брија-ђ(а), јаха-ђ(а), обува-ђ(а), стаја-ђ(а), ђра-ђ(а), спава-ђ(а), целива-ђ(а), шива-ђ(а) итд.

Додатак. У овај ред основа долази и *илѣти-ђ(а)* — (плетића игла), где је употребљена основа *илет-и*, која се иначе никад не употребљава.

16. вѣ — ва — во-наставци.

249. Овим настацима постаје од корена неколико придевских основа.

Примери. Пра-в, кри-в, си-в, ле-в (лѣвѣ), пр-в(ѣ).

17. ав — ава — аво-наставци.

250. Овим наставцима постају од именичких придевске основе, и значе каквоћу, изречену по знаку који је употребљеном основном казан.

Примери. Аљк-ав, бодљик-ав, гар-ав, грб-ав, губ-ав, драп-ав, длак-ав, жвал-ав, зрак-ав, краст-ав, лук-ав, слив-ав, шуг-ав, итд.

Додатак. Каткад се наставку предмеће сугласник ј. Тим се објашњују примери: *пепељ-ав* (пепел-јав), *каљ-ав* (кал-јав), *местич-ав* (местиц-јав).

18. ив — ива — иво или љив — љива — љиво-наставци.

251. Овим наставцима постају од глаголских и именичких придевске основе, које значе да се у онога лица или ствари, којој се оне придену, може, приликом, у обиљу имати онога што се казује употребљеном основном. Својство или особину чисто казује употребљена основа.

Примери. а. Од глаголских основа. Кид-љив, граб-љив, замет-љив, крад-љив, мар-љив, прождр-љив, превар-љив, повод-љив, итд.

б. Од именичких основа. Жалост-ив, крмељ-ив, милост-ив, нечаст-ив, плесн-ив, помњ-ив, лишај-ив, кашљ-ив; — плач-љив, пауч-љив, својт-љив, бојаж-љив, (бојазн-љив), болеш-љив (болест-љив), гад-љив, лаж-љив, итд.

Додатак. У неколико примера, као што су: *ближњ-а-јив, жуљ-а-јив, лећ-а-јив, сицљ-а-јив, чукљ-а-јив, шуљ-а-јив*, између наставка и употребљене основе уметнуто је још **а**.

19. ов — ова — ово-наставци.

252. Овим наставцима постају придевске основе, којима се значење разликује по употребљеној основи.

Ако употребљена основа значи што живо, онда наставком **ов** изведена нова придевска основа пока-

зује да томе живом припада оно што значи именица, уз коју се придене наставком **ов — ова — ово** изведена придевска основа.

Ако ли употребљена основа не значи што живо, онда наставком **ов — ова — ово** изведена придевска основа показује градиво од којег је начињено оно што значи именица, употребљена за придевску основу с горе поменутим наставком.

Ако се употребљена основа свршује на непчани сугласник, онда **ов — ова — ово** гласи **ев — ева — ево**.

Примери а. Од основа које значе што живо. Бог-ов, брат-ов, Вид-ов, ђак-ов, господин-ов, пророк-ов, Марк-ов, зет-ов, вођ-ев, врач-ев, пријатељ-ев, Рађ-ев, славуј-ев, створитељ-ев, итд.

б. Од основа које не значе што живо. Бадем-ов, боб-ов, глог-ов, чам-ов, јел-ов, орах-ов, крушк-ов, јабуков, итд.

253. Каткад се **ов — ова — ово**-наставцима изводе од већ готових присвојних придевских основа, наставцима **јџ — ја — је** изведених, нове придевске основе присвојнога значења. Пошто се ј старијега наставка са сугласником испред себе у непчани сугласник спојило, то иза овога од **ов** постаје **ев**. Ови придеви имају, по томе, присвојни наставак двапут.

Примери. Оч-ев из (отџ-јџ-овџ), вранч-ев, врапч-ев, јарч-ев, свирч-ев, синовч-ев, стрич-ев, шџрч-ев, Јаковљ-ев (из Јаков-јџ-овџ), Милосављ-ев, бировљ-ев, беловљ-ев, ку-совљ-ев, итд.

20. ак (џџ или џџ) — еа — ео-наставци.

254. Овим наставцима постају од корена многе придевске основе, с разним придевским значењима. Ако је пред наставком **ак** данас непчани сугласник, то је зато што је у старо време то **ак** гласило **џк**, и

тада је и тај непчани сугласник од старијега грленог постао; иначе коренов сугласник остаје непромењен.

Примери. Глад-ак, крот-ак, крш-ак (кор. крх), клиз-ак, јед-ак, воз-ак, гор-ак, жид-ак, лак (у старо време **лѣѣк** — лагак), љуб-ак, мрз-ак, низ-ак, крат-ак, теж-ак (кор. тег) уз-ак, тан-ак.

255. Истим наставцима могу се изводити од придевских основа нове придевске основе, које значе оно исто што и употребљена придевска основа, само умањено. Грлени сугласници и **ц** мењају се у непчане сугласнике пред старим **ѣ**, које је некад у почетку наставка било и место којег је сад непостојано **а**.

Примери. Лагач-ак, нејач-ак, убож-ак, узач-ак.

Додатак. Примери великач-ак, дугач-ак, слабач-ак, пунач-ак, показују да је тим придевима наставак као знак за умањење двапут додан, и то први пут **ѣк**, а други пут **ѣк**: велик-ѣк-ѣк, дуг-ѣк-ѣк, слаб-ѣк-ѣк, пун-ѣк-ѣк.

21. **оѣ** — **оѣа** — **оѣо**-наставци.

256. Овим наставцима постају придевске основе: вис-ок, дуб-ок, низ-ок, шир-ок.

22. **сѣк** — **сѣа** — **сѣо** — (**ѣсѣк** — **ѣсѣа** — **ѣсѣо**)-наставци.

257. Овим наставцима постају од именичких придевске основе присвојнога значења. Пошто је пак овај наставак у старо време гласио **ѣсѣк** — **ѣсѣа** — **ѣсѣо**, то се пред непчаним **ѣ** од наставка, које се у данашњем језику увек без замене избацује, грлени сугласници и **ц** претварају у непчане сугласнике; а пред непчаним сугласницима **ж**, **ч**, **ш**, **ћ**, и пред зубним **з** и **с** (од којих прво пред **с** по законима звучности такође постаје **с** као што показује пример *францус-ки* од *француз-ѣсѣк*, итд.) наставак губи своје **с** и постаје **ѣк** — **ѣа** — **ѣо**.

Примери. 'а. Наставак гласи **СЕ(И)** — **СЕА** — **СЕО** (**ЉСЕЉ** — **ЉСЕА** — **ЉСЕО**): Београд-ски, брат-ски, виноград-ски, двор-ски, златар-ски, пријатељ-ски, овчар-ски, хрват-ски, срп-ски, цар-ски, итд.

б. Наставак гласи **Е(И)** — **ЕА** — **ЕО** (**ЕЉ** — **ЕА** — **ЕО**): Алексинач-ки, ниш-ки, бошњач-ки, грч-ки, голубач-ки, ловач-ки, руднич-ки, госпић-ки, градојевић-ки, итд.

Додатак. У старо време **Љ** од наставка није испадало као што данас испада, него се претварало у **а**, па је за овим **а**, изговора ради, додавано **и**, те је тим путем дошло да наставак гласи **АНСКИ**. Примери су *владич-ански* (*владик-Љск-и*), *чвеч-ански*, *бож-ански*.

В. Извођење придевских основа за поређење.

258. У придева, који показују својство и каквоћу, може се догодити да то својство или каквоћа појединим стварима или лицима у различитој мери припада. Ако се, дакле, хоће да иставе својства, лица или предмета, по тој различној мери, у којој се при једним или при другим лицима или предметима налазе, онда бива *поређење придева*.

Ако се међу собом по разлици својства или каквоће пореди само двоје (сваки члан или је у једнини или у множини, или је један у једнини а други множини), па се за једно тврди да је у њему *више* него у *другоме* онога што придев значи, онда се то зове *први ред поређења*.

Ако ли се у поређење узима *једно* (у једнини или у множини), па се пореди са свим осталим оне врсте и за оно се *једно* тврди да је у њему *највише* онога што придев значи, онда се то зове *други ред поређења*.

Први ред поређења казује се *наставцима*, који се придевским основама додају; *други ред* постаје од првога, кад се с њим напред сложи речца *нај*.

259. Први ред поређења, који се у облику неодређених придева никад не говори, постаје овим наставцима:

1. *Наставци јѣ — ја — је.* Ти се наставци додају уз основе: бео (бел), бесан, благ, блед, брз, врућ, глух, горак, грк, густ, драг, дѹг, жѣв, жут, крив, крут, лѣсан, луд, љут, млад, млак, мрк, рић, сед, скуп, сух, тврд, тесан, тих, туп, худ, црн, чврст, чѣст. По том уз основе образоване наставком **аѣ** (**ѣѣ**) и **оѣ**, пошто се најпре тај наставак изостави; те су основе: глѣдак (глад-ј-и), жѣдак (жид-ј-и), житак, кратак, мрзак, низак, плитак, редак, сладак, танак, тежак, узак, висок, дубок, жесток, широк. С овим се основама (према *дубок*) удружила и основа *дебео* (дебел), губећи свој наставак **ѣл**, те има — *дебѣи*. Како се **ј** од наставка са крајњим сугласницима употребљене основе спаја, познато је из науке о гласовима.

Додатак. Дуѣи је од старијега *диѣи* с промењеним коренитим **и** у **у** према *дуг*, од којега правилно изведен први ред поређења гласи — *дужѣи*.

Висок и жесток могу имати и наставак **иј** — **ија** — **ије**, који се ниже помиње, те им први ред поређења може гласити, и *височ-иј-и*, *жесточ-иј-и*.

2. *Наставци шѣ — ша — ше.* Ти се наставци додају само придевским основама *лак*, *леп*, *мек*, (*лак-ши*, *леп-ши*, *мек-ши*).

Додатак. Наставци **јѣ** — **ја** — **је** и **шѣ** — **ша** — **ше** управо су један наставак **јѣшѣ**, и у старо време примале су га све придевске основе које сад примају **јѣ** или **шѣ**; али се у течају времена наставак **јѣшѣ** окрњио на само **јѣ**, скоро у свију придева. Само у три горе поменута придева остало је **шѣ** као траг некадашњега наставка, који се у целини у садашњем језику са свим изгубио. Осим три горе поменута придева, који образују први ред поређења наставком **шѣ** и који се говоре по свему народу, с тим наставком, управо на старији начин, могу се по

неким крајевима народа чути и придевске поређене основе :
здрав-ш-и (м. обичнога **здрав-и-ји**), **слаи-ш-и**, **рђав-ш-и**,
скуи-ш-и, **груи-ш-и**.

3. **Наставци иј — ија — ије**. Те наставке доби-
вају све остале придевске основе, које могу имати по-
ређења. Које се придевске основе свршују на **ѣ**, њима
се то **ѣ** пред оним наставком претвара у непчано **Ѣ**.

Примера ради наводе се основе : стар-ији, богат-
ији, чист-ији, крепч-ијп, љупч-ији, једнач-ији, задо-
вољн-ији, јуначн-ији, итд.

В. Извођење придевских основа од облика.

260. Њих ћемо прегледати по облицима, који су
послужили као основа за основу на ново изведени.

α. Основе од глаголских облика.

Од прилога времена садашњег постају :

а. Наставцима **ан — на — но** (**ѣнѣ — ѣна — ѣно**)
придевске основе **могућ-ан**, **имућ-ан**.

б. Наставцима **ив — ива — иво** придевске основе
лежећив, **спавачив**.

β. Основе од заменичких облика.

261. Од заменичких падежа имамо више основа,
разним начином образованих. Тако :

1. Од 2. пад. мн. личних заменица за прво и друго
лице, који гласе **нас**, **вас**, постају наставком **јѣ — ја**
— је, којим се и присвојни придеви образује, придев-
ске заменице за присвајање : **наш** (**нас-јѣ**), **ваш** (**вас-јѣ**).

2. Од 2. пад. једине и множине личне заменице
за треће лице постају ове придевске заменице за при-
свајање, наставцима који ће се показати :

а. Од 2. пад. једине мушкога и средњега рода
њега постаје наставком **ов** (којим постају присвојни

придеви) присвојна заменица за присвајање *њег-ов* за јединину трећега лица, за мушки и средњи род; а од 2 пад. мн. *њих* постаје истим наставком присвојна заменица *њих-ов*.

б. Од 2. пад. јединине женскога рода *ње*, који се у старо време говорио са заменичком честицом *зи*: *ње-зи* (као што се и сад говори *њој-зи*) постале су наставком **Њ** — **НА** — **НО** придевске заменице за присвајање *ње-н* и *њез-ин* за јединину рода женскога; а од 2 пад. мн. *њих* постаје истим наставком заменица *њих-ан*, *њих-на*, *њих-но* (због избаченог **Ж** сада: *њин*, *њина*, *њино*).

в. Од 2. пад. јединине заменице за треће непознато лице *чеса* (које се и сад говори по Црној Гори и Херцеговини) образују се придевске заменице за каквоћу: *чѣсов* (значи од *чѣга*, *какав*), *нечес-ов*, *иѣчес-ов*, *свачес-ов*.

г. Од 2. пад. јединине личне заменице за треће непознато лице *кога* или *чѣга* постају наставком *ов* придевске основе: *ког-ов*, *чѣг-ов*, које се данас не говоре, али су од њих именичким наставком **ИЋ** изведене основе: *чѣгов-ић*, *когов-ић*, *никогов-ић*, које се и данас говоре.

3. Од 1. пад. јединине заменице трећега непознатог лица *ништа* придевским наставком *ав*, који значи каквоћу, постаје придев за каквоћу *ништав*.

4. Од разних падежа личне заменице свакога лица *себе* или *се* постаје неколико различитих речи, од којих главније овако постају:

аа. Од предлога *по* и седмога падежа *себи* постаје наставцима **АН** (**ЊН** — **НА** — **НО**) придев *посеб-ан*, а од предлога и четвртог падежа за *себе* истим путем придев *засеб-ан*.

бб. Из предлога **о** и седмог падежа *себи* наставком **ит** постаје придев *особ-ит*, где је још и коренито е промењено у **о**.

5. Од 7. пад. показне заменице *тај* с предлогом *по* — *по том* — постаје наставком **ѣѣ** — **ѣѣа** — **ѣѣе** придев *потоњи* (у ком је пред **ѣ** — **м** испало).

IV. БРОЈНЕ ОСНОВЕ

262. Имена, која су, показујући количину, одвојила се у засебну врсту речи, у *просте бројеве*, постају начином осталих имена. Овде се, прво, наводе такве бројне именичке основе, које су непосредно од корена постале.

Број *један* постао је наставком **ан** (**ѣнѣ**).

Бројеви *два*, *три*, *четири* (у старом језику *четы-риме*) у данашњем су језику речи, којима је тешко распознати корен и наставак.

263. Наставцима **мѣ** или **тѣ** постали су прости бројеви *седмѣ*, *осмѣ*, *петѣ*, *шестѣ* непосредно од старих корена, а бројеви редни, управо бројни придеви: *четвр-ти*, *пе-ти*, *шес-ти*, *сед-ми*, *ос-ми*, *деве-ти* постали су наставцима **мѣ** — **ма** — **мо** или **тѣ** — **та** — **то**, и у неодређеном виду гласили су у старом језику **ѣмѣ**, -а, -о; **шес-тѣ**, -а, -о; **дева-тѣ**, -а, о; **десатѣ**, -а, -о; **сед-мѣ** -а, -о; **ос-мѣ**, -а, -о.

264. Број *сто*, у староме језику **сѣто**, именица је средњег рода, образована наставком **то**.

Бројна именица *хиљада* узајмљена је из језика грчког; *тисућа* је опет из готског.

265. Још ваља додати редне бројеве, у ствари бројне придеве: *први* образовано од корена *пр* придевским наставком **ѣѣ**, *други*, образовано придевским

наставком *гъ* и *треѣи*, у старом језику *третии*, образовано наставком *тии* а од корена од кога је и број *три*. Наставак *тии* је после дао, обичним путем гласовних промена, наше данашње *ћи*.

266. Од горе показаних, непосредно од корена изведених, бројних основа постају нове бројне основе овим начином.

Од реднога броја *четвртъ* (облик неодређенога придева) постала је наставком *тъ* именица *чѣтерѣт*, која значи *четерти* део. Као што се *четерт* и данас мења, тако су се по четвртој врсти именичке промене у старо време мењале и бројне именице *пет*, *шест*, итд., али је данашњи језик ту промену изобичајио.

Додатак. Примера и потврде ради напомињу се именичке основе, које разним наставцима од ових бројно-именичких основа, постају, као што су: *треѣ-ина*, *пет-ина*, *шест-ина*, *седм-ина*, *десети-на*, *стотина*; — *двадесет-ак*, *стотин-ак*; *пет-ица* *шест-ица*, *десет-ица*, итд.

267. 2. Наставком *је* постају од *два*, *три*, збирне именице *дво-је*, *тро-је*, где је и последњи самогласник употребљене основе промењен, а наставком *оро* (*еро*) постају исте такве збирне бројне основе од свију осталих бројева даље од *три*, нпр.: *четв-оро* (од *чѣвр-оро* — *четвр-оро*, где је *р* ради лакшег изговора испало), *пет-оро*, *шест-оро*, итд. Обичним наставцима придевске множине, од ових основа постају бројни придеви: *дво-ји*, *-в -а*; *тро-ји*, *-е, -а*; *четвор-и*, *-е, -а*; *петор-и*, *-е, -а*, итд.

V. ЗАМЕНИЧКЕ ОСНОВЕ

268. Међу заменице које постају непосредно од корена могу се уврстити личне заменице, као што су: *ја* (која је некада гласила *а-зъ* и *ја-зъ* и имала на-

ставак **ѣ**, који јој је позније отпао), *ти, ми, ви, се*. Све су то заменице уједно и корен и основа, боље рекавши оне су корени без наставка основном постали, као што је случај са глаголским коренима прве врсте. Свакојако је данас тешко пронаћи свима њихове првашње саставне делове.

269. У неких пак заменица могу се саставни делови и раздвојити. Тако у заменице *он (о-нѣ)* корен је *о*, а наставак је **нѣ**; тако је и у старе заменице *о-ѣ* (место које се данас говори *овај*) корен *о*, а наставак **ѣ**; тако је у старе заменице *тѣ* (место које се данас говори *тај*) корен **тѣ**.

У заменице *ко* виде се саставни делови тек по старијем облику *кѣто*, из којег је избацавањем **ѣ** и премештањем сугласника, најпре постало *тко*, из којег је, отпадањем *т* образовало се садашње *ко*. У осталом *тко* и *нетко* (нитков) још се може чути дијалекатски. Исто тако у *што* виде се саставни делови тек по старијем облику *чѣто*, где је *то* наставак а **чѣ** корен (упореди и члан 396).

У старе заменице *и-же, ја-же, је-же* коренити је део *и — ја — је*.

Заменици *вас (саѣ)* отпао је с краја стари наставак **ѣ** (*вѣсѣ*).

Заменица *сам, -а, -о* образована је наставком **мѣ** — *ма — мо*.

Заменици *ин, ина, ино*, од које су у нас још неки облици у обичају, корен је *и*, а наставак **нѣ** — *на — но*.

270. Заменице *мој, твој, свој* образоване су наставком присвојних придева **јѣ — ја — је** од корена *сад* мало знаних.

Истим наставком присвојних придева **јѣ — ја — је** постала је заменица **који** од старог **кѣ**: 1. пад. **кѣјѣ**, 2. пад. **које-го**, па је из тога 2. пад. оно **кој** још у старо време истисло **кѣј** из првога падежа, те тиме створило садашњи облик тој речи.

271. Од основа, које су непосредно од корена изведене, образују се у заменица као и у осталих речи нове основе, и то наставцима придевским. Тако:

1. **иј — ија — ије**-наставцима присвојних придевских основа постаје од личне упитне заменице трећега непознатог лица **ко** упитна заменица за својину **чиј** (**к-иј**).

2. **аѣ — аѣа — аѣо**-наставцима, којима постају придевске основе за каквоћу, постају и придевске заменице за каквоћу од основа личних и придевских заменица за показивање. Употребљеној заменичкој основи отпада крајњи самогласник. Примери су са садашњим наставком придевског одређеног вида, пошто се у садашњем језику у неодређеном виду не говоре.

Примери, Ов-ак-и, т-ак-и, он-ак-и, к-ак-и, св-ак-и (место вс-ак-и, вѣс-ак-и, као што је свега м. вѣс-ега).

Додатак. У овај ред иде ђн-ако, које се сад само као прилог говори.

3. **ав — ава — аво** или **ов — ова — ово**-наставцима, који се додају придевским заменицама за каквоћу, образованима наставком **аѣ**, као што је у одељку пред овим показано, постају придевске заменице за каквоћу, ма да пређашњи наставци већ каквоћу значе. Овака двострука означавања налазе се и иначе у образовању основа. У осталом облици с наставком **ов** ређе се употребљавају.

Примери. Ов-ак-ав, или ов-ак-ов; т-ак-ав или т-ак-ов; он-ак-ав или он-ак-ов; к-ак-ав или ка-ко-в.

VI. ПРИЛОШКЕ ОСНОВЕ.

272. Ма да су прилози већином облици различитих речи, које су своје првашње значење изгубиле ради значења које су као прилози употребом у језику добиле, опет их има неколицина који постају нарочитим наставцима од заменичких основа. Наставци ти за извођење прилога ови су:

1. **Наставак да.** Кад се он придода заменичким основама, постаје прилог са значењем времена, нпр.: *друг-да, ка-да* (основа у староме језику **къ**; тај прилог се скраћује у **кад**, а од тога с додатком самогласника **е** постаје **каде**); *свагда* (из *сва-къда*), *ов-да, он-да, са-да* (од старе заменичке основе **съ**, која је значила *овај*), *тада* (од **тъ**), *вазд-а* (**вѣс-да**).

2. **Наставак дѣ.** Кад се он придода заменичким основама, постаје прилог са значењем места нпр.: *г-де (къ-дѣ), друг-де, ов-де, он-де.*

3. **Наставак нду или ндѣ** данас већином **уда**. Кад се један или други од ових наставака придода заменичким основама, онда постане прилог са значењем простора кроз који се што креће. Још док су се у старо време основе свршавале на кратки самогласник **ъ** и **ѣ**; тај се самогласник од основе са **н** од наставка, по старинским гласовним законима, спајао у **ж**, наместо којег садашњи српски језик има **у** као нпр.: *куда* или *куде* (*кудије* тј. *кудѣ* од **къ-ндѣ** — **кждѣ**); *дру-к-уда* (*друг-куда*); *не-к-уда*; *ов-уда* (*овудије* тј. *овудѣ* — **овждѣ**); *он-уда* (*он-удије* тј. *онудѣ*); *свуда, св-уд* (**вѣс-жда**); *т-уда, т-уде* (*т-удије* тј. *т-удѣ*).

4. **Наставак амо**, који придодан заменичким основама чини прилог са значењем правца којим се што

креће, нпр.: *ов-амо* (*амо* сажето из *оамо*, пошто је *е* испало, а самогласници се *оа* изједначили), *он-амо*, *к-амо* (за питање, али је место *камо* већином узела *маха* заменица *куда*), *т-амо*, *с-имо* (од старог *сѣ-мо* из *сѣ-амо*) по гдегде још у обичају.

•5. *Наставак ма*, који придодан заменичким и придевским основама чини прилог за значење *начина којим што бива*. Употребљеној основи отпадају крајњи самогласници, као нпр.: *бољ-ма*, *раз-ма*, *сас-ма* (из *вѣсма*), *већ-ма*, *ввома* (*вел-ма*), *мањ-ма*.

6. *Наставак це*, којим се прилог гради од падежа какве именице с предлогом, нпр. *наиамен-це* (на имену), *узастои-це* (у за стопу), *поимен-це* (по имену), *узагреи-це* (у загреб), *узасои-це* (у засоб, тј. једно за другим), итд.

7. *Наставак ице*, којим се прилог образује од различитих речи, нпр.: *испрв-ице*, (из прва), *науст-ице* (на уста), *нахот-ице* (од облика глагола *хтети* — *хотети*), *немил-ице*, *силим-ице*, *насат-ице*, *тилут-ице*, *цљоштим-ице*, итд.

8. *Наставак ке*, којим се такође од различитих речи прилог образује, нпр.: *четворонош-ке*, *полош-ке*, *оберуч-ке*, *поребар-ке*, *насат-ке*, *натраш-ке*, итд.

9. *Наставак де* (у ст. слов. *лѣ*) искључиво за место или време, нпр.: *докле*, *довле*, *откле*, *доселе* и *досле*, *одселе* итд.

ОДСЕК ДРУГИ

НАУКА О СЛОЖЕНИМ ОСНОВАМА.

273. Сложене основе могу се свеколике поделити на две главне гомиле по томе, што се у једну сложену основу могу склопити:

или две основе које се на особит начин везују, па последња, као знак те везе с првом, особит наставак добије,

или два готова облика, управо две речи, од којих ниједна свога првашњег облика не промени, него се само једна с другом у једну реч склопе.

Тако су, на прилику, у сложеним основама *бразо-илет*, *цело-куп-ан*, *Бого-род-ица*, *главо-бољ-а*, *жиро-пађ-а*, *голо-брад*, *тврд-уст*, *бес-посл-ен*, *По-сав-ље*, *Забреж-је*, *Побрђ-е* итд. склопљене у једно по две основе, и тај је склоп, као нова сложена основа, обележен наставком, па је и акценат, према новој целини, подепшен друкчије него што је у основама кад се свака засебно говори и кад у једну реч нису скопљене.

У сложеним пак основама *ништа-човек*, *љиљан-гора*, *клин-чорба*, *полу-брат*, *дома-зет*, *брату-чед*, *Шар-планина*, *не-брига*, *не-воља*, *по-кратак*, *по-велик*, *про-кисао*, *пре-учен*, *на-горак*, *Млати-шума*, *памти-век*, *аржи-баба* у ствари су скопљена у једну целину по два готова облика, по две речи, од којих се ниједној није ни мало променио њезин засебни облик, и од којих је много пута и свака свој акценат задржала (премда је акценат који пут и промењен), па би се често у првом падежу могле и као две речи написати, као што су нпр.: *Шар-планина*, *клин-чорба*, када у другом падежу не би имале *Шар-планине*, *клин-чорбе*, те када се сложеност њихова не би показивала баш тиме, што се по облицима само последња од њих мења, а прва остаје непромењена. Осим тога, ова врста сложених основа никад нема свога посебнога наставка којим би се њихов склоп као нова сложена основа обележавао.

А. Основе сложене од основа.

274. Све основе, сложене од основа и којима је тај сложај и посебитим наставком обележен, могу се прегледати по томе, да ли су им саставни делови од *самих именских основа* (биле оне именичке, придевске, заменичке или бројне), или су од *предлога и именских основа*. По томе се и овај одсек цепа на два одељка.

ОДЕЉАК ПРВИ

Основе сложене од самих основа.

275. По међусобној вези, којом се именске основе могу саставити у једну сложену основу, оне могу бити постављене или *једна с другом на једнако* — или могу бити *једна другој одреднице*, где се одредницом главна основа по својим знацима ближе објашњава — или може *једна основа бити главна*, а *друга од ње зависна*; — или на послетку, сложене основе могу казивати *каковоћу и једним и другим чланом*, као: придевом и именицом, именицом и заменицом, бројем и именицом, и таке су сложене основе већином придеви. Све те врсте разликују се још и по томе, да ли у сложену основу улази именичка и именичка, или придевска и именичка, или бројна и придевска, или заменичка и именичка итд. основа.

1. Једна с другом на једнако сложене основе.

276. У овим сложеним основама први члан обично се свршује или самогласником *о*, или онако како се завршује основа која се меће у први члан. Веома је мало на овакав начин сложених основа.

Примери. а. Именица и именица. Србо-влаш (Србо-влаш-а, тј. Срби и Власи. Наставак *а* даје овој сложеној основи значај збирне именице).

б. Придев и придев. Гало-бела (црна и бела), драго-љуб, танко-вита (танка и вита), драго-миље, зле-худан (где је сложен управ старински прилог зле, — у песмама по јужном говору *жље*, у ст.-слов. *зѣлѣ* — са придевом *худ*, па је тај склоп још и придевским наставком *ан* обележен).

2. Сложене основе, с другим чланом као главним а с првим као одредником.

277. Први члан, који је одредник, свршује се самогласником *о*; други има разне именичке наставке посреднога или непосреднога извођења.

У овој врсти сложених имена (већином именица) стоји члан одредник према члану главноме (другоме) као што стоји придев према именици уз коју се придева.

Примери. а. *Придев и именица.* Бел^о-граб, цр^н-граб, бр^з-лов, бр^з-плет, бр^з-рек, див^о-коза, дуб^о-долина, млад^о-жења, пуст^о-ђак, пусто-сват, сит^н-горица, старо-седаца, сухо-међина, модро-кос, бож^о-гробац (м. божјо-гробац), доњо-селац, голо-мравица, старо-путина.

б. *Број и именица.* Тро-међа, дво-грошац, сто-парац, тро-љетница, тро-снопица, једно-месечићи.

в. *Број и придев.* Једно-годишњи, дво-годишњи, тро-летни, тро-струк.

г. *Заменица и именица.* Само-никлица, само-раст, само-крес, само-ток, само-ук, само-дошлица.

д. *Заменица и број.* Само-седми, само-девети.

3. Сложене основе, у којима је други члан главни а први од њега зависан.

278. У овој врсти сложених основа први је члан за то, да се њиме попуни оно што се каже другим. У ових је сложених основа *главни (други) члан* већином именичка основа, начињена од основа или корена прелазнога глагола, а *зависни (први) члан* обично стоји према тој глаголској именици онако како стоји чет-

врти падеж према прелазном глаголу, или како у опште стоји падежна допуна према глаголу. Први члан се свршује самогласником **о**; други прима разне именичке наставке.

Примери. Бого-родица, вино-бер, вино-пија, ветро-гоња, ветро-мет, водо-јажа, вој-вода (скраћено од *воје-вода*), дрво-деља, каљо-гажа, коло-воз, класо-бер, коло-вођа, коњо-крадица, мишо-ловка, крво-пролиће, крво-пролитник, чудо-творац, чабро-ноша, чорбо-лок, чанко-лиз, водо-дерина, водо-плаван, воско-варина, главо-бољан, градо-битина, миро-носница, црво-точина, итд.

Додатак. Изузимају се: *буљо-ок, врто-глав, туко-лук*, по томе што је члан од глаголске основе стављен не на друго, но на прво место. *Бреме-ноша, ико-нос* гласе тако место *бремено-ноша, иконо-нос* зато што је од два слога *но-но* једнакости ради један избачен.

4. Сложене основе, које и једним и другим чланом казују каквоћу.

279. У овој врсти сложених основа видимо већином придеве, који каквоћу описују и једним и другим чланом. Први члан се завршује самогласником **о**, и већином је од придевске основе; у другојме видимо већином именичке основе, којима се даје придевско значење наставком **ѡ** — **а** — **о** или другим придевским наставцима.

Примери. Бело-лик, босо-ног, вито-рог, голо-брад, голо-брадаст, голо-врат, добро-ћуд, дуго-врат, злато-крил, златно-рог, криво-ног, младо-лик, празно-рук, танко-врх, тврдо-глав, змијо-глав, свило-кос, путо-ног, јадно-лик, баболичан, куко-носат, мило-крван, итд.

ОДЕЉАК ДРУГИ

Основе сложене од предлога и имена.

280. У основа сложених с предлозима први је део сам предлог, и он се никад не мења, а сложеност

основе обележава се наставком на крају друге, именске основе. Значење овако сложене основе показује се другим, *главним чланом*; и томе се другом члану значење предругојачава оним што значи предлог с којим је сложен. Разлике овако сложених основа прегледаћемо по реду самих предлога.

281. Предлог **без** показује да нема онога што показује с њим сложенa основа. Наставци су с предлогом сложене основе различити, нпр.: *без-божан, бес-цен, без-главан, без-имен, без-очан, бес-последен, без-а-злен, без-братница, (без-брат-љн-ица), бес-последња, без-роткиња, бе-солица.*

282. Предлог **до** показује, да је нешто местом уз оно што показује с њим сложенa основа, или да је постигнуто оно што главна основа значи, нпр.: *до-вратак, до-рамак, до-главни, до-коленице, до-колан, до-колица, до-вољан (за-довољан).*

283. Предлог **из** показује да нешто излази из унутрашњости онога што значи основа с којом је предлог сложен, нпр.: *из-данак, ис-кон, из-маглица, из-нутрица, из-вор,* итд.

284. Предлог **на** показује, у стварном или у пренесеном значењу, горњу страну или начин онога што значи основа с којом је предлог сложен, нпр.: *на-горкиња, на-дворни, на-коњче, на-очит, на-дница, на-полица, на-рамак, на-ручје, на-ручан, на-усница, на-личје.*

285. Предлог **об** или **о** показује нешто што се или местом или временом налази око онога што значи с тим предлогом сложенa основа, нпр.: *об-даница, об-рамица, о-бележје, о-грлица.*

286. Предлог **по** већином показује простор или потоње време, казано значењем основе с којом се

предлог слаже. Збирно значење долази од наставка **ије**, с којим се често спаја други члан, нпр.: *По-брђе*, (*По-брд-ије*), *По-дриње*, *по-лужје*, *по-јутарје*, *по-крајина*, *по-леђина*, *по-божићни*, *по-смирче*.

287. Предлог **под** показује нешто испод онога што значи основа с којом је сложен; ређе се тако казује време. Наставци, који се с другим чланом спајају, различити су, нпр. *под-брадак*, *под-главак*, *под-грљача*, *Под-горац*, *под-стрешје*, *под-ножје*, *под-зимак*, *под-водан*.

288. Предлог **пред** показује нешто *испред* онога што значи основа с којом је сложен, нпр.: *прет-кутњи-ца*, *пред-ручак*.

289. Предлог **при** показује нешто *уз* оно што значи основа с којом је сложен, нпр.: *при-бедрица*, *при-горкиња*, *при-кумак*, *при-крајак*, *при-земљаст*, *При-морац*, *при-соје*.

290. Предлог **про** показује прелазно стање, почетак нечега новог докле се још и старо држи, нпр.: *про-леће*, *про-дол*, *про-иланак*.

291. Предлог **раз** (који се несложен, и не говори) показује деобу или одвајање онога што значи други члан; значење који пут прелази у право одрицање, кавујући недостатак или нестанак онога што други члан значи, нпр.: *раз-доље*, *рас-криће*, *рас-путица*, *рас-појас*, *раш-човек*, *раз-мирица*, *рас-поп*, *рас-корак*.

292. Предлог **са** или **с** (**сѣ**) или **су** (**сѣ**) показује да је неко или нешто спојено или у друштву с оним што значи други члан сложене основе, нпр.: *стеона* (*сѣтељна*), *су-ждребна*, *су-ражица*, *су-кривица*.

293. Предлог **у** значи да је нешто по унутрашњости својој спојено с оним што значи с њим спојена основа, нпр.: *у-кућница*, *у-људан*.

294. Предлог за значи да је нешто иза онога, или да је узрок и намера онога што значи с њим сложена основа, нпр.: *За-брежје, за-брђе, за-горје, за-пељак, за-зубица, за-дужбина (за-душ-б-ина), за-друга.*

Б. Основе сложене од готових облика.

295. Основе сложене од готових облика могу се све разредити у неколико врста по томе, што саставни чланови ових сложених основа могу бити:

1. Именице и придеви.
2. Бројеви.
3. Заповедни начин и именица.
4. Одречни прилог не и разне врсте имена и именских глаголских облика.
5. Предлози и именске основе.
6. Предлози и глаголске основе.

І. Именице и придеви у основама сложеним од готових облика.

296. У овој врсти сложених основа облици су само један уз други примакнути; мења се други, а први стоји увек непокретан. Ако је први члан придев, не прима ни наставак за род. Пошто оваке основе често с поља изгледају као две засебне речи, састављају се у писању везицом (-), да би се тиме показало да су сложене основе и да им први члан остаје непроменит.

Примери. Бимбер-грожђе, бугар-кабаница, воден-бика, дуван-кеса, клин-чорба, мермер-авлија, паун-перо, самур-калпак, сандал-гаће, студен-клеп, хаџи-недомак, јелен-рог, Шар-планина, наџак-баба, турчин-цвет, гвозден-зуба, шарен-трба.

297. Ако је други део овако сложене основе глаголска именица или придев од прелазнога глагола из-

веден, онда први део могу бити разна имена у четвртом падежу, која би оное глаголу, од кога је именица или придев, могла бити предмет; ако ли је глаголска именица изведена од непрелазнога глагола, онда први део могу бити разни прилози који би онај глагол могли пратити.

Примери. а. Од прелазних глагола. Много-звалац, себе-знао, сир-збијало, дан-губа, свашто-звалац, све-могући, све-знали.

б. Од непрелазних глагола. Доцно-легалац, рано-ранилац.

2. Сложене основе од бројева.

298. Садањи бројеви: *једанаест, дванаест, тринаест, четрнаест* итд. до *деведесет* постали су из *један-на-десет* (*јдан'адесет — једана'есет — једанаес'т*), *дванадесет* итд. избацавањем гласова ради изговора, који је тежио за краткоћом.

3. Основе сложене од заповедног начина и именица.

299. У ових основа спаја се заповедни начин разних глагола с именицом која је, према глаголу од кога је заповедни начин, употребљена некад у положају подмета (извршника оне радње глаголске), некад пак у положају предмета, којим је обично казано оно на чему се радња глаголска извршује. Ако је именица у положају предметнога четвртога падежа, она се ипак увек оставља у облику првога падежа. У овој врсти сложених основа највише се употребљава заповедни начин прелазних глагола.

Примери. Чисти-кућа, газн-блато, дери-гуша, дражн-вашка, глади-брк, граби-капа, испи-чутура, кажи-пут, кради-коза, ломн-гора, мрси-петка, надри-књига, назови-род, пали-кућа, плети-коса, вади-век, виси-баба, сврзи-брада.

4. Одречни прилог **не** и разне врсте имена и именских глаголских облика.

300. Кад се прилог **не** сложи с именицама, придевима, или с ма каквим глаголским обликом, онда он значење обрће у одречено, са свим противно ономе што реч значи пре него што се са **не** сложи.

Примери. Не-вера, не-воља, не-брат, не-човек, не-маран, не-слан, не-драг, не-вичан, не-зван, не-знан, не-познат, нерођен, итд.

Додатак. Ако ли се **не** сложи са заменицама, онда обрће значење **не** у са свим противно првашњему, дакле **не** у правце одречено, него просто и јасно значење предругојачава у *неодређено*. Прави пак одречни облик добивају те заменице кад се сложе с прилогом **ни**, нпр.: *неко, нечиј, некоји, некакав, некако — нико, ничиј, никоји, никакав, никако.*

5. Сложене основе од предлога и именских основа.

301. Предлози сложени с именским основама спајају с њиховим значењем и своје, као што то чине и у осталим сложеним основама, а то на овај начин:

1. Ограничавају или умањују значење оне основе с којом се сложе, предлози **на, о, по, при, су**.

Примери. На-глух, на-горак, на-жут, на-крив, на-црвен, о-ближњи, о-кратак, о-мален, при-луд, по-велики, по-добар, по-крут, по-кратак, по-лукав, по-најбољи, по-највећи, су-глух, су-луд, су-кметица, су-верица, су-зетица, су-родица.

2. Увеличава значење оних основа с којима се слаже, предлог **пре** (**пра**), нпр.: *пре-пријатељ, пре-крвник, пре-велик, пре-богат, пре-мален*, итд.

3. Старина и давнашњост по времену казује се старим предлогом **пра**, нпр.: *пра-отац, пра-дед, пра-пра-дед, пра-мајка, пра-стари, пра-унук*.

4. Умањује и казује нешто што је другога реда или споредне врсте, предлог по или па.

Примери. По-мајка, по-дужица, паведрина, па-вечера, па-ужина, па-перје, па-рожак, па-бирак, па-влака.

6. Предлози и глаголске основе.

302. Предлози сложени у једну основу с глаголским основама казују радњи или бивању глаголском *правац, простор, средину или извор*, по том *спајање или раздвајање, увеличавање или умањавање, започињање или свршавање* радње или бивања. Разни ови обрти глаголскога значења могу се исказивати различитим предлозима. Тако :

303. Место, простор или правац радње глаголске казују предлози *на, о, про, у, раз, уз, за, о, об, под, над, пред.*

Примери. На-мазати, на-шарати, на-писати, на-гнати, окопати, о-манути, о-палити, об-а-сути, об-лити, оп-ко-лити, оп-сести, про-ћи, про-маћи, у-тећи, у-клонити, раз-играти, рас-турити, уз-нети, уз-дићи, за-маћи, за-нети, за-сути, под-градити, под-метнути, по-турити, пот-палити, над-бацити, над-метнути, итд.

304. Средина или извор радње или бивања глаголскога казује се предлогом *из.*

Примери. Из-лити, из-вадити, из-махнути, из-вући, ис-тећи, из-молити, из-дати, ис-терати, ис-красти, ис-купити, из-а-брати, итд.

305. Спајање и прикуцавање казује се предлогом *са*; раздвајање пак и растурање радње или бивања глаголскога казује предлог *раз.*

Примери. Са-купити, са-брати, са-ставити, с-клопити, з-братити, з-дружити, с-појити, с-пријатељити, с-лепити, с-парити, — раз-нети, рас-клопити, раз-братити, раз-бити, рас-тавити, рас-турити, итд.

306. Почетак какве радње или бивања казује се предлозима **про** и **за**.

Примери. Про-певати, за-дремати, за-певати, за-играти, за-ўстити, за-хучати, за-црвенити се, про-гледати, про-говорити, про-ходати, промицати, про-тицати, итд.

307. *Сершета* пак какве радње или бивања глаголскога казују предлози **са**, **до**, **из**, **раз**, **на**, **уз**, **по**, **под**, **над**, **пре**, **при**, **у**.

Примери. Са-чекати, са-знати, до-чути, до-писати, ис-пити, ис-тећи, раз-гледати, рас-турити, раз-а-брати, на-купити, на-лити, уз-а-врети, под-грејати, пот-палити, по-лупати, по-бити, по-брати, над-играти, над-метнути, пре-данити, пре-стајати, пре-дати, при-чекати, при-брати, при-бројити, у-вести, у-гнати, итд.

308. *Целину* пак радње или бивања глаголскога казују само предлози **о** или **об**, нпр.: *об-нети*, *ош-колити*, *об-играти*, *о-копати*, *о-својити*, *о-писати*, *о-брати*, итд.

309. *Вршак* или *увеличавање* радње или бивања глаголскога казује се предлозима **пре** или **на** (у повратних глагола).

Примери. Пре-гристи, пре-данити, пре-вратити, пре-вести, пре-вити, пре-копати, пре-сути, пре-лити, пре-со-лити, пре-товарити, пре-платити; на-грабити се, на-јести се, на-пити се, на-главити, на-ходати се, на-спавати се, на-чекати се, наљуљати се, итд.

ДЕО ТРЕЋИ

НАУКА О ОБЛИЦИМА

310. У науци о облицима излаже се, какве облике имају речи које се у језику јављају у променљивим облицима. Те су речи: *именице, придеви, бројеви, заменице и глаголи*.

И по своме значењу и по разлици својих облика, тих пет врста речи деле се на *имена и глаголе*.

311. У *имена* се рачунају *именице, придеви, бројеви* и *заменице* зато, што су те све четири врсте речи или *име* нечему или то *име* заступају; — *глаголи* су засебна врста речи, које значе некакву радњу или бивање. По томе се и наука о облицима дели на науку о облицима *имѐна* и на науку о облицима *глагола*.

А. Наука о облицима *имѐна*.

Једнина (двојина) и множина.

312. У облицима *имѐна* разликује се сад *једнина* и *множина*. Облик у једнини значи увек само једно лице, ствар или предмет; облик у множини значи увек два или више лица, ствари или предмета. Тако: *јелен, јелена, јелене, јеленом; риба, рибе, рибу, рибом* — облици су једнине; а напротив: *јелени, јѐлна, јеле-*

нима, јелене; рибе, риба, рибама, рибе — облици су множине.

313. У старо време језик је наш разликовао још и двојину, и тада су били особени облици не само за једнину, кад је реч о једноме, и не само за множину, кад је реч о троме или о више њих; него и за двојину, кад је реч о двома. Речи *очи* и *уши* и данас имају облике те старе двојине, од речи *плеће* има двојински облик *међу плећи*, на *плећи*, а неки се облици двојине и сад говоре уз бројеве *два, оба, три, четири* (нпр. *два голуба, три сокола, два дни* итд.), који су такође промену двојине сачували.

Падежи и родови.

314. И у једнини и у множини облици су имена међу собом различити тако, да српски језик има својих седам особених облика за једнину, а седам за множину. Ови облици зову се **падежи**.

Пошто се сва имена још деле по родовима, а нека од њих могу имати и сва три рода, то падежи једнине и множине могу бити различити и по родовима. Тако нпр.: први падеж придева *леп* гласи *лепи, лепе* у једнини, а *лепи, лепе, лепа* у множини, према мушком, женском и средњем роду.

Иначе падежи значе увек једно исто, ма се у ком броју или роду налазили. Осим по облику, они се у реченицама могу тражити и разазнавати и питањем. Тако :

Први падеж (номинатив) тражи се питањем *ко* или *шта*, нпр.: *Ружа* цвета. — *Сунце* греје. — *Ливаде* се зелене. — *Киша* пада. — *Свет* је велики. — *Земља* је округла.

Други падеж (генитив) тражи се питањем *чиј*, *кога* или *чега*, нпр. *Виноград* је *Љутице* Богдана. —

Литра злата. — Товар жита. — Зиданье Раванице. — Нагледао се света.

Трећи падеж (дaтив) тражи се питањем *коме* или *чему*, нпр.: Гони Марка *бијелу Звечану*. — Себи ореш, себи сејеш, себи влачиш, себи ћеш и жети. — Служи цару. — Рука руци суди.

Четврти падеж (акузaтив) показује највише предмет на коме се врши радња глаголска, и тражи се питањем *кога* или *шта*, нпр.: Градим *кућу*. — Копа *јаму*. — Гони *Турке*.

Пети падеж (вокатив) облик је којим се зове, нпр.: *Мили Боже*, на свему ти хвала. — Иди к мраву, те се научи, *о лењивче!*

Шести падеж (инструментaл) тражи се питањем *ким* или *чим*, нпр.: Пише се *руком* и *пером*. — Умиј мене *студеном водицом*. — Тица лети *крилима*.

Седми падеж (локатив) тражи се питањем *где*, и обично је с предлогом испред себе, нпр.: *На кули*. — *У граду*. — *О клину*. — *По планини*. — *При брегу*.

Основе и наставци у облика.

315. Основа су свакога облика они гласови који и при мењању облика главно значење речи држе, и понајвише се не мењају; *наставци* су пак гласови на крају речи, којима она свој облик промењује, и тиме јединину, множину или падеже показује. Наставци за облике никада главнога значења речи не мењају. Нпр.: сјајна звезда, сјајној звезди, сјајну звезду, сјајном звездом; сјајне звезде, сјајним звездама; јарко сунце, јаркога сунца, јаркоме сунцу, итд.

Како се дели промена имена.

316. Промена именâ (деклинација) дели се управо на два главна дела, на *промену именица* и *промену за-*

меница, пошто се само именице и заменице по својим особитим наставцима мењају; али ће се, ради лакшега прегледа, промена имена у овој књизи прегледати у три главна одсека, и они су:

1. Промена именица,
2. Промена заменица,
3. Промена придева.

Промена придева, као што ће се на свом месту видети, није никаква засебна промена, него је састављена из промене именица и промене заменица; бројеви су пак само по значењу особита врста речи, а по граматичкој форми или су именице (нпр.: *двојица*, *тројица*, *пет*, *десет*, *стотина*, *тисућа*, итд.), или придеви (*пети*, *десети*, итд.), или заменице (*један*, *два*, *оба*, *три*, *четири*, *двоје*, итд.), па се према својој граматичкој форми и мењају.

I.

ПРОМЕНА ИМЕНИЦА

317. Према наставцима којима данас облици именица у српском језику постају, промена се именица дели на ових пет врста:

I Именице мушкога рода без наставка у првome падежу једнине и именице истога рода с наставком о или е у првome падежу једнине. Обрасци: 1. *шаран*, 2. *орач*, 3. *Мирк-о*, *Милој-е*.

II Именице средњега рода с наставком о или е у првome падежу једнине. Обрасци: 1. *сел-о*, 2. *пољ-е*.

III Именице женскога и мушкога рода с наставком а у првome падежу једнине. Образац *жен-а*.

IV Именице женскога рода без наставка у првome падежу једнине. Обрасци: 1. *ствар*. 2. *кћи*, *мати*.

V Именице средњега рода, без наставка у првој падежу једнине. Обрасци: 1. *племе*, 2. *тане*, 3. *небо*.

Прва врста

318. По првој врсти мењају се све именице мушкога рода које у првом падежу једнине сада немају наставка, а у старо су се време свршавале на **ъ** и **ь** (и онда је свака имала један слог више него данас). Речи које данас гласе *ша́ран*, *ора́ч*, онда су гласиле *шаранъ*, *орачь* (у три слога: ша-ра-нъ, о-ра-чь). С њима се подједнако мењају све врсте особних именица које се свршују на **о** и **е**, као што су *Мирк-о*, *Милој-е*, *старојк-о*, *брал-е*, итд.

Оне се све мењају по ова три обрасца:

Први образац

ЈЕДНИНА	МНОЖИНА
1. пад. ша́ран	ша́ран-и
2. » ша́ран-а	ша́ра̑н-а̑
3. » ша́ран-у	ша́ран-има
4. » ша́ран-а	ша́ран-е
5. » ша́ран-е	ша́ран-и
6. » ша́ран-ом	ша́ран-има
7. » ша́ран-у	ша́ран-има

Други образац

ЈЕДНИНА	МНОЖИНА
1. пад. ора́ч	ора́ч-и
2. » ора́ч-а	ора́ч-а̑
3. » ора́ч-у	ора́ч-има
4. » ора́ч-а	ора́ч-е
5. » ора́ч-у	ора́ч-и
6. » ора́ч-ем	ора́ч-има
7. » ора́ч-у	ора́ч-има

Трећи образац

ЈЕДНИНА	ЈЕДНИНА
1. пад. Мíрк-о	Мíлој-е
2. » Мíрк-а	Мíлој-а
3. » Мíрк-у	Мíлој-у
4. » Мíрк-а	Мíлој-а
5. » Мíрк-о	Мíлој-е
6. » Мíрк-ом	Мíлој-ем
7. » Мíрк-у	Мíлој-у

Разлике међу ова три обрасца

319. Други образац разликује се од првога само тим, што у *петом падежу* једнине има *дрáч-у*, а први има *шáран-е*, и што у *шестом падежу* гласи *орáч-ем*, а први *шáран-ом*. У другом је, дакле, обрасцу наставка за пети падеж једнине *у*, а у првом је *е*; у другом је за шести падеж наставак *ем*, а у првом је *ом*. Ова последња разлика долази отуд, што по другом обрасцу иду речи које се у првом падежу свршују на непчане сугласнике (*ј, љ, њ, ђ, ћ, ж, ч, ш*), иза којих се *о* претвара у непчано *е* и у другим случајима (чл. 88). С овим речима удружиле су се у шестом падежу (али не и у петом) и речи на *ц*, те *стриц* има впр.: *стриц-ем*.

320. Трећи образац разликује се од прва два само тиме, што у првоме падежу има наставак *о* или *е*, и што му је тога ради пети падеж једнак с првим.

Напомене к првом и другом обрасцу

321. Како је први падеж без наставка, пошто је старо *ѣ* и *ь* отпало, сад он гласи онако како гласи и основа. Али опет права се основа ових речи види у осталим падежима једнине, пошто им се одбаце на-

ставци. Тако гледајући видимо, да су речима: *лакат*, која у другом падежу гласи *лакт-а*; *вепар*, која у трећем падежу гласи *вепр-у*; *шав*, која у шестом падежу гласи *шв-ом*; *песак*, која у другом падежу гласи *песк-а*, основе: *лакт*, *вепр*, *шв*, *песк*.

322. Пошто се у српским речима трпе на крају само *жд*, *шт*, *зд* и *ст* (нпр. *дажд*, *пришт*, *грозд*, *лист*), а не могу остати никаква друга два сугласника, то се у свакој основи ове врсте, која се не свршује на *жд*, *шт*, *зд* и *ст*, умеће *непостојано а*, кога *непостојаним* зато зовемо, што га у првоме падежу из поменутог узрока видимо, а у осталима га нестаје чим поменути узрок ишчезне. За пример основâ с непостојаним а у првом падежу једине помињу се још: *Бйрач* (предео у Босни), *вдсак*, *јарам*, *јечам*, *кашаљ*, *конац*, *лакат*, *накѡвањ*, *насап*, *нокат*, *ован*, *овас*, *огањ*, *папак*, *папар*, *пáрожак*, *пéсак*, *ражањ*, *угаљ*, *чвóрак*, *пáс*, *сáн*, *шáв*, итд. У примерима *држак*, *голубак*, *напредак*, *проштац*, *отац*, *светац*, пошто ишчезне уметнуто а — гласови се подешавају или избацују по гласовним законима.

323. Све ове речи, које из показаног узрока у првом падежу једине добивају непостојано а међу два крајња сугласника од основе, умећу исто то а међу исте сугласнике и у другом падежу множине, те *кѡнац*, има у 2. п. мн.: *кѡнаца*, *чвóрак*, — *чвѡрака*, *пáс* — *пáса*, итд. Узрок је томе што је у старије време тај падеж остао био без наставка као и први. Садашње је а позније на крају прирасло и уједначило се с наставцима.

324. Кад се непостојано а уметне међу л и још који сугласник, као што је у *жетелац* међу л и ц, а у *заселак* међу л и к уметнуто, онда л у свима па-

дежима у којима непостојано а испада, а то су сви осим првога јединине и другога множине, долази на крају слога, и тога ради се претвара у о. Таке су речи: кѡмилац, мастилац, нѡсилац, прѣтилац, прѡсилац, таѡлац, ѡсталац, пѡчелак, заѡселац, итд.

Ипак има основа, у којима се л по овом правилу не претвара. Тако *ѡулац* има *ѡуѡца*, а не *ѡуѡца*. Тако је исто и у речѣ: *убѣлац*, *крвопѣлац*, *жаѡлац*, *заѡлац*, *паѡлац*, *чеѡлац*, итд. Неке од њих имају и по изузећу и по правилу, као нпр.: од *крвопѣлац* није необично *крвопѣѡци*, а *палац* има у множини *паѡци*, али тада значи оне у точка *паѡце*. (Упоређи чл. 91).

325. Ако основе имају на крају л, у њих се то л, будући у првом и у четвртом (ако је једнак с првим) падежу на крају слога, претвара у о, у осталим пак падежима свуда остаје, зато што долази у почетак а не на крај слога. Од основе *сокол* први падеж гласи *сѡкѡ* место *сокол* — *сокоѡ*, по законима гласовним. Тако је од *цепел* — *цепѡѡ*, итд.

Кад је у овим основама л било још непретворено, па је испред њега десио се још који сугласник, као што је у *котл*, *посл*, онда се међу та два сугласника уметало непостојано а, и говорило се *котал*, *посал*. Пошто се, по том, и л претворило у о, речи су почеле гласити *котаѡ*, *посаѡ*, као што и сад гласе. Таке су речи још: *витаѡ*, *сврѡѡ*, *угаѡ*, *Паваѡ*, итд.

У свима овим речима, покрај непостојаног а, има и непостојано о као заступник гласа л; тога ради ова друга гомила (*котаѡ*, *посаѡ*, итд.) и иде онако како иду речи с непостојаним а, с обзиром на правило о непостојаном о.

326. Речи *мозак* и *ѡрозак* гласе у другом јединине и у осталим падежима: *мѡзга*, *ѡрозу*, итд. У њих дакле

основа гласи: *дрозг*, *мозг*, и требало би да им први падеж једнине гласи *дрозаг*, *мозаг*, па је тако некад и гласио, али се јасник *г* у овим речима, стојећи на крају, претворио у муклац *к* (чл. 84).

327. Речи у којих је основа постала наставком *ар*, с тога што је некад то *ар* — гласило *арј* (цар имало је у другом падежу *царја*) имају још и сад у петом падежу у место *е*, а у шестом *ем* место *ом*, као да се и сад свршују на *ј*. Тако: *господарц*, *писару*; *господарем*, *писарем*, *царем*. Међу тим *цар* у петом падежу има само *царе*; *писар* има и *писару* и *писаре*; а у шестом падежу говори се и *господаром* и *господарем*, и *писаром* и *писарем*. По истом старом правилу имају *дажд*, *плашт*, *пришт*, *рушт*, *пљушт* — *дажд-ем*, *плашт-ем*, *рушт-ем*, *пљушт-ем*,

Налик на ово и *месец* има и *месецем* (по обрасцу) и *месецом* (против обрасца). *Зец* и *јеж* имају *зецом*, и *јежом*.

Реч *пут* има у шестом падежу једнине *путем* и *путом*. *Путем* говори се већином кад је облик без предлога, нпр.: *Оде путем*; а *путом* — кад је с предлогом, нпр.: *Ја сам за путом*.

328. Ако се у петом падежу једнине пред наставком *е* деси у основи *к*, *г*, *х* и *ц*, ти се сугласници по законима гласовним претварају: *к* и *ц* — у *ч*, *г* — у *ж*, *х* — у *ш*, нпр: *јунак* — *јуначе*; *стриц* — *стриче*; *бог* — *боже*; *грех* — *греше*; *сиромак* — *сиромаше*.

Речи *кнез* и *витез* имају у петом падежу једнине такође по овом правилу: *кнеже*, *витеже*. *Угурсуз* има *угурсузе*.

Реч *коњиц* има пети падеж *коњицу*.

Реч *Француз* има пети падеж *Французу*.

Овим се путем и иначе може избећи претварање сугласника, ако би се њиме могло значење речи за-тамити. Тако *патак* има пети падеж: *патку* (а не *паче*, како би по правилу било), *мачак* — *мачку* (а не *маче*, како би по правилу било).

329. Трећи и седми падеж јединине сад су једнаки по глассвима, али се у многих речи још разликују по акценту. Тако многе једносложне речи, које у првом падежу имају акценат *ˆ* *високо дуг*, имају у трећем исти, а у седмом *˘* *дуг*. Примери: брѣг, брѣгу, брѣгу; вѣк, вѣку, вѣку; зѣб, зѣбу, зѣбу; лѣг, лѣгу, лѣгу, итд. Друге такође једносложне, мењају *високо дуг ˆ* у трећем падежу у *оштар ˘*, а у седмом у *кратак ˘* нпр.: бѣј — бѣју, — бѣју; лѣд — лѣду — лѣду; стрѣх — стрѣху — стрѣху. Високо дуг се акценат мења у дуг и кад је у двосложној речи на другом слогу, па је испред њега на првом слогу оштар ˘, нпр.: Бѣдим, Бѣдиму, Будиму; вѣшај, вѣшају, вѣшају; дѣвар, дѣвару, дѣвару; ђблѣк, ђблѣку, облѣку; пѣјас, пѣјасу, појасу, итд.

330. Које речи значе једно живо чељаде или живинче — у њих је сад четврти падеж изједначен с другим; у речи пак, које не значе ништа живо, четврти је падеж једнак с првим.

331. које се основе свршују на грлене сугласнике *г, њ и х*, у њих се у множини пред свима наставцима који се почињу са *и* (у *првом, шестом и седмом* падежу), по законима гласовним (чл. 87), мења *г* — у *з*, *ѡ* — у *ц*, а *х* — у *с*, нпр.: рог — роз-и, роз-има; јунаѡ — јунац-и, јунац-има; орах — орас-и, орас-има.

332. Многе речи, особито једносложне, domeћу к основи у множини још једно *ов* или *ев* (ово последње у основа, у којих је на крају непчани сугласник или *ц*), нпр.: град-ов-и, котл-ов-и, сокол-ов-и, гавран-ов-и,

јастреб-ов-и, крај-ев-и, краљ-ев-и нож-ев-и, мач-ев-и, цар-ев-и, оц-ев-и, итд. Али се све оваке речи говоре и без *ов* и *ев*, нпр.: *ножи* и *ножеви*, *гаврани* и *гавранови*, *громи* и *грови*, *сни* и *снови*, *миши* и *мишеви*. — Реч *цас* никако не узима онога *ов*, него се говори само *иси*, *исима*, итд.

У речи *стриц* место *стрицџи* (као што је *оцџи*) говори се *стричеви*; реч *зец* има и *зецови* и *зечеви*; реч *кнез* има и *кнезови* и *кнежеви*.

333. Основе које постају наставком *ин* и *јанин* губе своје *ин* (и у једном и у другом случају) пред наставцима множине. Тако нпр.: Срб-*ин* има Срб-*и*, Срб-*има*; грађанин — грађан-*и*; сељанин — сељан-*и*; дворанин — дворан-*и*; чобанин (место којег се говори *чобан*) чобан-*и*. У тих речи су, дакле две основе: једна за једину, с наставком *ин*, а друга за множину, без тога наставка (упор. чл. 174).

Турч-ин је постало од основе *Турк*. Од те основе (која би у првом падежу једине морала гласити *Турак*) и постају сви падежи множине са свим по правилу (као што би у речи *дѣрак*, *кућѣрак* итд.).

334. Речи *мрав*, *цут*, *гост*, *нокат*, *црв*, и *људи* (која се говоре само у множини) имају у другом падежу множине (по старом правилу, по коме су се некада мењале): *мравѣ*, *цутѣ*, *гостѣ*, *ноктѣ*, *црвѣ*, *људѣ*. Речи *гост* и *нокат* имају уз то у другом падежу множине *гостију*, *ноктију*, које је управо други падеж некадашње двојине, али се сад, пошто се двојина у нашем језику више не разликује, говори у значењу другога падежа множине. Међу тим *нокат* има у другом падежу множине и по садашњем правилу: *нокатѣ*.

Према поменутом старом другом падежу множине на *ѣ*, и речи *месец*, *прст*, *сахат*, *хвѣт*, имају осим пра-

вилнога другога падежа по обрасцу ове врсте, још и *месѐцаџи, прѐстаџи, сѧхатаџи (сѧтаџи), хвѧтаџи*. *Прст* има по том обрасцу и други падеж двојине *прѐстију*, који се сад говори у значењу другог падежа множине.

335. Реч *коњ* гласи у *трећем, шестом и седмом* падежу *коњма*. Тако *зуб* има у тим падежима и *зубима* и *зубма*; *људи* — и *људима* и *људма*.

336. Реч *дан* мења се данас правилно по обрасцу ове промене, али је некада и она имала промену по старом правилу. Тако јој *други, трећи* и *седми* падеж могу и данас, по том старом правилу једнине, гласити *дне* или *дневи*; *шести* падеж се по том старом правилу говори свуда *дању*, а може бити и *дневљу*, нпр.: од *Митрова-дне*, — о *Ђурђевоу-дне*; — до *Ђурђево дневи*; — о *Ђурђево дневи*. — У множини се још говори *дни* и *дневи*.

(Што се понегде чује *два-дни, три-дни, четири-дни* — у томе је оно *дни* први и четврти падеж старинске двојине).

337. Реч *ками*, у осталом доста ретка, имала је некада више друштва и своје засебно правило. Данас се гдегде говори тако само у првом и четвртом падежу; остали су јој падежи од основе *камен*.

338. Реч *вече* гласила је некад *вечер*, и била је мушког рода. Зато се и сад говори *добар вече*. Остали облици једнине гласе јој: 2. п. *вечера*, 3. п. *вечеру*, 6. п. *вечером*, као и у осталих речи овога рода. Али пошто се окрњила с краја, сад се за ту реч узима и да је рода средњег, те се каже *лепо вече*. Међу тим се иста реч као *вечер* (сачувавши *р* на крају) меша и међу речи четврте врсте (по обрасцу *ствар*), и у том је облику и врсти женскога рода: *једне вечери, једну вечер* итд.

339. Од речи *човек* правилна би множина била *човѣци*, али се сад место тога говори *људи*. Исто тако од речи *господин* место множине говори се збирна именица *господа* од *властелин* — *властела*, а од *брат* — *браћа*, и те се збирне именице мењају по једнини треће врсте. Од речи *брат* говоре се и правилни облици у множини, али не у свима падежима. Наводи се за пример други падеж множине: *Имам девет милих браћѣ*.

340. *Трећи*, *шести* и *седми* падеж множине нису имали у старо време овако једнаке наставке као што их имају сада. У старо време је, на прилику, *трећи* падеж множине имао наставак *ом* (*ѣм*), и говорило се: *пријатељ-ѣм*, *волов-ом*, *Турк-ом* (нпр.: *Тешко Турком тргујући с Марком*). — *Шести* падеж је имао наставак *и* место садашњега *има*, те се говорило: *пред волов-и*, *с пријатељ-и*, *с Турц-и*, *с Влас-и*, *с кол-и*. — *Седми* падеж је имао наставак *их* (*ѣхъ*), које се по јужном говору изговарало *ијех* (или без *х* — *и*, *ије*), те се говорило: *по градов-ије(х)*, *на волов-ије(х)*, *по хајдуц-и(х)*, *на кол-и(х)*, итд. Сва три ова падежа још се и сад гдегде говоре и с оваким, по старом правилу наставцима, а писци хрватски их и у књигама пишу; — али су се као *правило* изобичајили како из живог језика тако и из књига.

Напомена к трећем обрасцу

341. Које се год речи мењају по овоме обрасцу, оне су све различита имена људи или животиња; зато су понајвише особне именице, и тога ради множине немају нпр.: *Благоје*, *Богоје*, *Милоје*, *Василије*, *Ђорђе*, *Бошко*, *Живко*, *Љубинко*, *бабајко*, *синко*, *зеленко*, *плачко*, *старојко*, *љељенко*, *Марко*, *Гаврило*, *Манојло*,

Михаило, гатало, јабучило, давало, памтило, приклапало, задириковало, итд.

Ако ли се од понеке ових речи говори и множина, она је обично од друге речи која је по значењу једна, али по наставку различна. Синци је нпр. множина, од синак, а не синко; зеленци је множина од зеленак или зеленац, а не од зеленко.

342. Наставком *о*, какав је у Мирк-о, или наставком *јо* који је с њим сродан, постају многе речи које се говоре од милости, као што су: ба́бо, по́бро, Ву́јо, Гру́јо, у́јо, жу́јо, го́љо, зе́љо, ку́шљо, Бо́шњо, кр́њо, итд. Ове се речи и мењају све по обрасцу на *о*. У осталом на источним се странама народа те речи образују наставцима *а* или *ја*, те гласе: ба́ба, по́бра, Ву́ја, Гру́ја, итд. и мењају се по трећој врсти као речи рода женскога на *а*.

343. На послетку има речи и с *е*-наставком које се тако од милости говоре, па им је наставак у првом падежу *е*, ма да се основа не свршује ни на један непчани сугласник, као што су: Виде, Таде, Павле, бра́ле, ка́ле, Вуле, Иле, Јоле, итд. Овакве речи имају све падежне наставке (осим првога и петог), као да им је у првом падежу јединине наставак *о*. Од речи као што су бра́ле, ка́ле у обичају су, у осталом, само први и пети падеж.

Друга врста

344. По овој врсти мењају се именице средњега рода које у првом падежу јединине имају наставак *о* или *е*, као што су: сел-о, пољ-е, мест-о, лиц-е.

Оне имају и у јединици и множини четврти и пети падеж са свим једнак с првим.

Обрасци, по којима се оне мењају, ово су:

Први образац.

ЈЕДНИНА	МНОЖИНА
1. пад. сѐл-о	сѐл-а
1. » сѐл-а	сѐл-ѧ
3. » сѐл-у	сѐл-има
4. » сѐл-о	сѐл-а
5. » сѐл-о	сѐл-а
6. » сѐл-ом	сѐл-има
7. » сѐл-у	сѐл-има.

Други образац.

ЈЕДНИНА	МНОЖИНА
1. пад. пѡљ-е	пѡљ-а
2. » пѡљ-а	пѡљ-ѧ
3. » пѡљ-у	пѡљ-има
4. » пѡљ-е	пѡљ-а
5. » пѡљ-е	пѡљ-а
6. » пѡљ-ем	пѡљ-има
7. » пѡљ-у	пѡљ-има.

Разлика међу ова два обрасца

345. Прави је наставак ове врсте **о**, и као што се то **о** у првом падежу јединине иза непчаних сугласника и иза **џ**, по законима гласовним, претвара у **е**, које изгледа као особит наставак, тако се исто јавља **е** и у свима осталим падежима којима се наставак почиње са **о**. С тим речима су једнаке и неке речи, у којима се истина сад не види непчани сугласник пред **е**, али је некад био, и њега ради је и сад **е**. Таке су речи *море* (које је некада гласило *морје*) *огњиште* (које је некад гласило *огњишче*), све остале на *иште*, и *Горомје* (које је постало од *Горазд-је* — *Горомје*).

Напомене к овој врсти

346. У којих се именица основа не свршује на **зд, зд, ст и шт**, већ на ма каква друга два сугласника, међу те се сугласнике у другом падежу множине умеће **а**. Тако **ребро** има у другом падежу множине **рёбарā**; **вёсло** — **веса́ла̄**; **ко́лѣнце** — **ко́лена̄ца̄**; **ко́плѣ** — **копа́ља̄**; **па́смо** — **па́сама̄**; **се́дло** — **седа́ла̄**; **ста́бло** — **стаба́ла̄**, итд.

У којих је речи непостојано, од **л** претворено **о**,¹¹ оне такође имају ово уметање с непретвореним **л**, јер због уметнутога **а** — **л** није ни долазило на крај слога, па се није ни претворило у **о** — као што је у **кри́оце** (м. крилце) **крила́ца̄**: **ѓроце** (м. грлце) **ѓрлаца̄**.

По томе истом правилу **кљу́ико** (клубко) има **клуба́ка**. **ау́це** (путце) — **ау́таца̄** и **ср́це** (срдце) — **ср́даца̄** (ма да се ово последње говори и **срца̄**).

347. Именице **мѣсто, дѣло, лѣто** (ма́сто, да́ло, ла́то) имају у другом падежу множине: **мѣста̄, дѣла̄, лѣта̄**, по источном говору. Али ма да је **е** високо дуго, ове именице у јужном говору не претварају **е** у **ије** по закону, него им остаје **мјѣста̄, дјѣла̄, лѣта̄** с истим акцентом.

348. Речи **око** и **ухо** мењају се у једнини као и остале речи ове врсте. Множине пак немају кад значе **очи** и **уши** на човечанском и животињском телу, него су још сачувале стару двојину по четвртој врсти (чл. 373).

Али ако **око** не значи оно на човечанском или животињском телу, него на чему другом, нпр. на мосту, у житници, у језеру — онда нема двојину него множину по правилу, само што се не зна како би гласили падежи трећи, шести и седми множине, јер народни језик није имао прилике да их покаже.

349. Од речи *плеће* говори се такође први и четврти падеж двојине: *Плећи* даде, *ћаше* побегнути; Узима га на *плећи* јуначке; Међу *плећи* живе. Међу тим заборавило се да су то облици двојине, него је, спрам наличних облика, род подешен као да би била реч женскога рода која се мења по четвртој врсти.

350. Где се у речима прве врсте *падежи множине* — *трећи, шести и седми* — говоре који пут и по старом, данас напуштеном правилу, тамо и у речима ове врсте 3-ћи падеж има наставак *ом* (*ем*), 6-ти *и*, а 7-ми *и(х)* и *ије(х)*, нпр.: сел-*ом*, с кол-*и*, по сел-*ијех*, по брд-*ијех*, у уст-*ијех*, нпр.: Љуби цара по недри(*х*) свилени(*х*). Хрватски се писци овим старинским падежима и сад служе.

Трећа врста

351. По овој врсти мењају се именице женскога и мушкога рода које имају у првом падежу једнине наставак *а*, као нпр.: жен-*а*, вољ-*а*, Илија, итд. Оне се све мењају по овом обрасцу:

ЈЕДНИНА	МНОЖИНА
1. пад. жѐн-а	жѐн-е
2. „ жѐн-ѣ	жѐн-ѣ
3. „ жѐн-и	жѐн-ама
4. „ жѐн-у	жѐн-е
5. „ жѐн-о	жѐн-е
6. „ жѐн-ѡм	жѐн-ама
7. „ жѐн-и	жѐн-ама

Напомене к овој врсти.

352. Међу овим речима има их много, које су по природи рода мушкога, а по граматичи женскога, нпр. *војвода, владика, слуга, судија*, итд. Кад се уз њих

придену придеви, заменице или бројеви, онда те речи што се придевају стоје у једнини у мушком, а у множини у женском роду, нпр.: мој слуга, наш владика, ваљевски судија, и — моје слуге, наше владике, ваљевске судије, итд. — Само у песмама уза слугу је и придевак женскога рода, нпр.: Слуго моја, Облачићу Раде! — Уз особна имена *Грујица, Илија, Луна*, итд., која редовно имају само једину, придевак је само мушкога рода.

353. Ако би се пред наставком **и** у трећем и седмом падежу једнине у основи на крају десили грлени сугласници, **г, њ и х**, — **њ** се претвара у **ц**; **г** — у **з**, **х** — у **с**, нпр.: ру**њ**-а — ру**ц**-и; ног-а — ног-**и**; сна**х**-а — снас-**и**; ди**њ**-а — ди**ц**-и; туг-а — туз-**и**; му**х**-а — мус-**и**.

И ово се претварање не врши: а. У туђим речима нпр.: *Али-аг-и*; б. Кад **њ** долази после **т** или **ч**, нпр.: *патк-и тачк-и, тетк-и, битк-и*; в. У речи које се говоре од мила, као што су: Бога, кока, дека, чика, бака, нака, Сока, Стака, Јока, итд. (Упореди чл. 240).

354. Речима, којима се основа свршује на **ц**, а у првом падежу једнине имају три слога или више, претвара се у петом падежу наставак **о** у **е**, нпр.: бани**це**, Богороди**це**, води**це**, Јели**це**, Мили**це**, Ружи**це**, Тоди**це**, итд.

355. Двосложна особна имена, женска и мушка, имају у петом падежу правилан наставак само онда кад су од два слога, па на првом слогу имају дуг акценат **´**, који у том случају мењају у високо дуг **ˆ**, нпр.: Јела — Јело; Ма́ра — Ма́ро; Ру́жа — Ру́жо; Ја́на — Ја́но, Јо́ва — Јо́во; Ко́ја — Ко́јо, итд.

Ако ли је на првом слогу други какав акценат, онда је пети падеж као и први, нпр.: Ру́жа, Ма́ра, Са́ва, Ми́лка, Лу́ка.

Тако је исто пети падеж једнак с првим и у особних имена која имају више од два слога, нпр.: Станиша, Милица, Никола, Тадија, Јелена, Златија, Марија, Сакула, Илија, итд.

356. *Седми падеж*, ма да је једнак с трећим по гласовима није по акценту. Тако нпр. речи *глава*, *душа*, *рука* гласе у трећем падежу: *глави*, *души*, *руци*, а у седмом: *глави*, *души*, *руци*; речи *вода*, *земља*, *метла* гласе у трећем падежу: *води*, *земљи*, *метли*, а у седмом: *води*, *земљи*, *метли*.

357. Правило о уметању непостојаног а међу две крајња сугласника од основе на које се *при другом падежу* множине пази при првој и другој врсти, вреди и за ову врсту, (с истим изузетком основа на *жд*, *зд*, *ст* и *шт*). Тако *овца* гласи у другом падежу множине: *оваца*, *трвиња* — *трвиња*, итд. И од *властеока* има *властелака* према првом падежу *властелка*, пошто је ово уметање у језику завладало раније него што се *л* на крају слога почело у о претварати. (Види још и чл. 358.).

Брѣска, *прѣска*, које су се некад говориле *бре-ска*, *праска* (па се још по негде тако говоре), имају и сад у другом падежу множине: *брѣсѣ*, *прѣсѣ*, без обзира на ово, у првом падежу једине позније уметнуто *в*.

358. Речи *мѣ* гласи други падеж множине по староме правилу: *мѣи*, али се говори и по обрасцу: *мѣѣ*. Према томе и према речима четврте врсте, којима се други падеж множине свршује на *и*, говоре се тако још гдекоје речи, те тако *млада* има *млади*, *врста* има и *врста* (по обрасцу) и *врсти*; *асира* има и *асира* и *асири*.

Овим наставком **и** може се образовати други падеж множине и у речи ове врсте, у којих би било врло необично по правилу уметнуто **а**. Тако ће од **војска** бити обичније **војски** него **војсак** (или **војаска**), од **радња** — **радњи** него **радања**, итд.

359. Речи **ру́ка**, **но́га**, **слуга** имају за други падеж множине и правилан облик: **ру́ка̑**, **но́га̑**, **слуга̑**, и старински други падеж двојине: **ру́ку̑**, **но́гу̑**, **слугу̑**, који се сад не говори само у староме значењу двојине, него и за праву множину.

360. Реч **доба**, ма да се свршује на **а**, није рода женског, него средњег, али се не мења по падежима, нпр.: **Глухо доба**; **вечерње доба**; **послено доба**; **у ово доба године**; **жена на том доба**, итд. А осим те речи говори се за исти помисао и **дѣб**, **дѣби**, и мења се по четвртој врсти.

361. **Трећи**, **шести** и **седми** падеж множине некада су имали друкчије наставке; тако је трећи падеж имао наставак **ам**: **жен-ам**, **шести** — наставак **ами**: **жен-ами**, а **седми** — наставак **ах**: **жен-ах**. Писци хрватски њима се и сад служе у књигама, а **седми** се још понегде и говори, нпр.: **По ливада(х)**; **на кућа(х)**. — **Куда** ћеш се повлачити **по брдина(х)**, **по долина(х)**, **по слепачки(х)** **торбетина(х)**.

Четврта врста

362. По овој врсти мењају се све именице женскога рода које сад у првом падежу једнине немају наставак, а у старо време су се свршавале на **ь** (и тога ради су имале један слог више него данас).

Оне се мењају по овом обрасцу:

ЈЕДНИНА	МНОЖИНА
1. пад. ствѣр	ствѣр-и
2. » ствѣр-и	ствѣр-ѣ
3. » ствѣр-и	ствѣр-има
4. » ствѣр	ствѣр-и
5. » ствѣр-и	ствѣр-и
6. » ствѣр-ју, -и	ствѣр-има
7. » ствѣр-и	ствѣр-има

Напомене к овој врсти

363. Основе у којима су се, пошто је отпало старо њ, стекла на крају два сугласника, умећу у свима падежима, у којима основа остаје без наставка, непостојано а међу та два крајња сугласника. Тако *раван* има 2. пад. *равн-и*, и основа је *равн*; *плесан* има 2 пад. *плесн-и*, и основа је *плесн*.

364. Ако је од та два сугласника други сугласник *л*, оно се, као и у другим случајима, претворило у *о*, пошто је *а* већ било уметнуто, али се у свима падежима, у којима би га наставак уклањао с краја слога, сачувало и до сад непретворено. Тако *мисао* (*мисал*) има 2. пад. *мисл-и*, и основа јој је *мисл*; тако *погибѣо* има *погибл-и*, и основа јој је *погибл*; тако *израстао* има *израсл-и* (т испада по гласовним законима), и основа јој је *израстл*.

У *сѣ*, која је место *соо* — *сол*, непостојано од *л* постало *о* сажело се са коренитим *о* у један глас, али само у падежима у којима је основа без наставка; у осталима је и коренито *л* и *о* сачувано.

365. У *шестом падежу* једине пред наставком *ју* крајњи се сугласници од основе спајају с *ј* по законима сугласничкога спајања (чл. 86). Тако *сѣ* (*сол*) има

сољу (сол-ју); маст — машћу (маст-ју); плесан — плешњу (плесн-ју); мисао — мишћу (мисл-ју); зоб — зобљу (зоб-ју); крв — краљу (крв-ју); кап — капљу (кап-ју).

Само ако се основа свршује на непчане сугласнике *ђ*, *ћ* и *љ* — онда се *ј* од наставка у шестом падежу одбацује (чл. 101), те *чађ* има *чађу* (м. *чађју*); *помоћ* — *помоћу* (м. *помоћју*); *крмељ* — *крмељу* (м. *крмељју*).

366. У реч^и *кост*, *кокош*, *ваш* (или *уш*), *прси* (која се само у множини говори) други падеж множине сад се говори двојако: *костију*, *кокошију*, *вашију* (или *ушију*), *прсију* — или *кѡстѡ*, *кокѡшѡ*, *вѡшѡ* (или *ушѡ*), *прсѡ*. Ово друго је правилна множина по овој врсти, а оно прво су облици другог падежа старинске двојине, који су се до сад сачували у значењу другог падежа множине.

367. Реч *прси* има, осим правилне множине по овој врсти, и множину по другој врсти (као речи средњега рода): *прса*, *прсѡ*, итд.

368. Како је реч средњега рода *плеће* сачувала први и четврти падеж старе двојине *плећи*, помислило се да јој је то први падеж ове промене, те сад има, осим множине своје врсте, и множину по овој врсти, којој су дали повод налични облици заборављене двојине, као нпр.: 1. п. *плећи*, 2. п. *плѣћѡ*, итд.

369. Реч *нѡт* у једнини је рода мушкога, и мења се по првој врсти, а у множини је — *нѡти* — рода женскога, и иде по овој врсти, само што у другом падежу множине има *нѡтѡ* (по обрасцу првих трију врста).

370. Реч *вече*, која се сад говори у сва три рода и има неке облике једнине по првој врсти, гласи и *вечер*, и говори се и у женском роду, у облицима

једнине, по овој врсти, а у множини се понајвише говори у женскоме роду, и мења по обрасцу ове врсте: *вѣчери, вѣчѣри, вѣчѣрима*, итд.

371. Речи *звер* и *глад* у старо време су биле само мушкога рода, а сад се говоре и у мушком и у женском роду. Кад се говоре у мушком роду, мењају се по првој, кад ли у женском роду — по овој четвртој врсти.

372. Збирне именице, образоване наставком *ад*, као што су *момчад, унучад, телад*, покрај свију правилних облика једнине, имају још и шести и седми падеж множине, избацујући *и* из наставка *има*, те им ти падежи гласе *момчаџма, унучаџма, тѣлаџма*.

373. Речи *око* и *ухо* имају једину као и остале речи средњега рода по другој врсти; а кад значе оба ока или уха на човечанском телу, сачувале су и двојину, са свим по старинскоме обрасцу ове врсте, али су по наличности облика прешле међу речи рода женскога. Оне се мењају овако:

1. пад. <i>очи</i>	<i>уши</i>
2. » <i>очију</i>	<i>ушију</i>
3. » <i>очима</i>	<i>ушима</i>
4. » <i>очи</i>	<i>уши</i>
5. » <i>очи</i>	<i>уши</i>
6. » <i>очима</i>	<i>ушима</i>
7. » <i>очима</i>	<i>ушима</i>

374. Бројеви *пет, шест, седам* (*седмѣ*), *осам* (*осмѣ*), *девет, десет* некада су се мењали по овој врсти, а сад су постали непроменљиви.

375. Трећи и седми падеж једнине једнаки су по гласовима и сад и од старине, али се и сад добро разликују акцентом. Тако: *вѣѣст, рѣч, стѣвр*, гласе у

трећем падежу: *власти, речи, ствари*, а у седмом: *власти, речи, ствари*. Тако: *ерлѣт, гдлѣн, памѣт* имају у трећем падежу: *ерлѣти, гдлѣни, памѣти*, а у седмом: *ерлѣти, голѣни, памѣти*. Тако *бдѣст, жалѣст, радѣст* имају трећи падеж: *бдѣсти, жалѣсти, радѣсти*, а седми: *бодѣсти, жалѣсти, радѣсти*, итд.

376. *Трећи, шести и седми* падеж множине и у овој су врсти имали у старо време друкчије облике. Тако је за трећи падеж био наставак **им**: ствар-**им**, за шести падеж је био наставак **ми**: ствар-**ми**, а за седми је био наставак **их**: ствар-**их**. У живоме су говору ови падежи — а особито *трећи* и *шести* — са свим изумрли, али их још пишу хрватски књижевници.

377. Речима *мати* и *кћи* основе су *матер* и *кћер*, као што се из разних падежа види. У првом падежу једнине оне још у старо време нису имале наставка уз основу, па им је још тада отпало од основе оно *р*; а *е*, које се за тим основи на крају затекло, још тада се претворило у **и**, те су речи добиле свој садашњи изглед. Некада су имале облике по особитој врсти старинских основа без наставка, а сад *мати* има облике (особито у множини) већином по трећој врсти (по обрасцу *жена*), а *кћи* иде по четвртој, и само јој је први падеж једнине мимо садашње правило (ма да се у осталом којегаде говори *кћер* м. *кћи* и у првом падежу). Те две речи се мењају сад овако :

Ј е д н и н а

1. пад. кћи	маћи
2. „ кћер-и	матер-ѣ
3. „ кћер-и	матер-и
4. „ кћер	матѣр

5.	»	khër-и	мăти
6.	»	khër-ју -и	мăтер-ѡм
7.	»	khër-и	мăтер-и

Множина

1. пад.	khër-и	мăтер-е
2.	» khër-ѡ	мăтѣр-ѡ
3.	» khër-има	мăтер-ама
4.	» khër-и	мăтер-е
5.	» khër-и	мăтер-е
6.	» khër-има	мăтер-ама
7.	» khër-има	мăтер-ама

Пета врста

378. По овој врсти мењају се именице средњег рода, које у првом падежу једнине немају наставка, него им се основа свршује на сугласник. Таке су именице *плѣме, тăне, нăбо*, којима је основа: *племен, танет, небес*.

У основи *племен* још се у старо време у 1. пад. једнине крајње *ен* по тадашњим гласовним законима претворило у *м*, а ово у садашњем српском језику гласи *е*; тога ради се сад све те основе свршују на *е*, а не на *ен*.

У основи *танет* основи је с краја просто отпало *т*. Основа *небес* види се сад само у множини а у једнини се ова основа (са својим другарицама) изједначила са свим с именицама средњег рода које се свршују на *о*.

Све речи ове промене имају једнаке падеже: први, четврти и пети, и мењају се према горе показаној разлици основа по ова три обрасца.

Први образац

ЈЕДНИНА	МНОЖИНА
1. П. плѐме	племѐн-а
2. » плѐмен-а	племѐн-ѡ
3. » плѐмен-у	племѐн-има
4. » плѐме	племѐн-а
5. » плѐме	племѐн-а
6. » плѐмен-ом	племѐн-има
7. » плѐмен-у	племѐн-има

Други образац

1. П. тáне	танѐт-а
2. » тáнет-а	танѐт-ѡ
3. » тáнет-у	танѐт-има
4. » тáне	танѐт-а
5. » тáне	танѐт-а
6. » тáнет-ом	танѐт-има
7. » тáнет-у	танѐт-има

Трећи образац

1. П. нѐбо	небѐс-а
2. » нѐб-а	небѐс-ѡ
3. » нѐб-у	небѐс-има
4. » нѐбо	небѐс-а
5. » нѐбо	небѐс-а
6. » нѐб-ом	небѐс-има
7. » нѐб-у	небѐс-има

Напомене к овој врсти

379. *К првом обрасцу.* У речи *раме* једначи се понегде у првом, четвртном и петом падежу јединине крајње *е* у *о* — те гласи и *рамо* (према првом падежу друге врсте).

380. *К другом обрасцу.* а. Реч *уже* може се мењати и по овом обрасцу, а иде и по обрасцу речи средњега рода које се мењају по другој врсти. — Реч *јаје* такође се мења по другој врсти, али се у једнини говори и по овој врсти.

381. б. У речи *дрво* крајње је о место е, као год у *рамо* и *небо*, а основа јој гласи *дрвет*. Она у множини по двојаком значењу има и двојаку промену. Ако значи живо дрво (нпр. воћку или друго што) — онда јој је основа *дрвет*, и мења се по другом обрасцу ове врсте; ако ли значи дрво сечено за грађу или гориво, онда јој је основа *дрв*, која правилно прима наставке друге врсте, и има: 1. п. *дрва* 2. п. *дрва̑*, 3. п. *дрвима*, итд.

382. в. Многе речи овога обрасца немају множине по овоме обрасцу, него им служи множина од речи, које су по граматичком постању друго (јер су другогачијим наставком образоване), али су по значењу исто. Тако *теле* нема у множини *телѣта* него *теоци* (од *те-лац*); од *јагње* није множина *јагњѣта* него *јагањци* (од *јагањац*), или се узме збирна именица *јагњад*; од *јаре* није множина *јарѣта* него је *јарифи* (од *јариф*), итд. У заосталим облицима двојине: два *јагњета*, три *телета*, четири *прасета* види се такође садашња једнинска основа.

383. *К трећем обрасцу.* По трећем обрасцу мењају се сад само три речи: *небо*, *чудо*, *тело*. Све три оне имају једину са свим правилно по обрасцу друге врсте, као да је оно о, што им је сад на крају, наставка а не део основе. *Тело* се, у осталом, говори у множини и по обрасцу друге врсте, те има: *тѣла*, *тѣлима*, итд.

384. *К свима обрасцима.* Трећи, шести и седми падеж множине и у овој су врсти у старо време имали своје другојачије наставке, које и сад хрватски књижевници пишу. Тако је трећи падеж имао наставак **ом**: племен-**ом**, танет-**ом**, небес-**ом**; шести је имао наставак **и**: племен-**и**, танет-**и**, небес-**и**; а седми је имао наставак **их**: пле-мен-**их**, танет-**их**, небес-**их**.

II.

ПРОМЕНА ЗАМЕНИЦА

385. Заменице се све деле на заменице личне или именичке и на заменице придевне. Тако им је и промена подељена: на промену личних или именичких и промену придевних заменица.

A. Промена личних или именичких заменица.

386. Промена личних или именичких заменица засабна је за заменице првога, другога и свакога лица (*повратну*).

Лична заменица трећег лица, имајући сва три рода, помешала се у промени с придевеним заменицама.

387. Личне заменице првога, другога и свакога лица (*повратна*) мењају се овако:

I Заменице првога лица

1. пад.	ја̑	ми̑
2. »	мѣнѣ̑, ме̑	на̑с
3. »	мѣни̑, ми̑	на̑ма, нам̑
4. »	мѣнѣ̑, ме̑	на̑с
5. »	—	—
6. »	мнѣ̑м (мнѣ̑ме̑)	на̑ма
7. »	мѣни̑	на̑ма

II Заменица другогa лица

1. пад. тѣ	вѣ
2. » тѣбѣ, те	вѣс
3. » тѣби, ти	вѣма, вам
4. » тѣбѣ, те	вѣс
5. » тѣ	вѣ
6. » тѣбѣм	вѣма
7. » тѣби	вѣма

III Заменице свакогa лица

1. пад. —
2. » себѣ
3. » себи
4. » себѣ, се
5. » —
6. » себѣм
7. » себи

Напомене к промени личних или именичких заменица

388. Трећи и седми падеж јединине у сва три обрасца имао је у старо време у већим облицима (*мени, теби, себи*) и на крају место садашњег *и*; зато се по негде и сад говори *мене, тебе, себе*, поред обичних горе наведених облика.

389. Четврти падеж множине сад се говори по југоисточним крајевима народа и *не* (за прво лице) и *е* (за друго лице, и то је прави четврти падеж, али се он у већине народа изгубио, јер је садашњи четврти падеж множине у ствари други падеж, који се уобичајио и у значењу четвртогa падежа.

390. Трећи падеж множине у старо је време гласио не само *нам* и *вам*, него и *ни* (за прво лице) и *ви* (за

друго лице), па се тако и сад говори по југоисточним крајевима.

391. Шести падеж множине гласио је некада *нами*, *вами*, па се тако и сад говори по неким крајевима народа, а књижевници хрватски тако тај падеж и сад пишу.

Б. Промена придевних заменица

392. Промена *придевних заменица* има засебан образац, по коме се и од личних или именичких заменица мењају све заменице трећег лица: **ОН**, **ОНА**, **ОНО**; **КО**, (*неко, нико, свако, којеко*); **ШТО** (*нешто, ништа, свашта, којешта*).

Оне све иду по једном обрасцу, у којем настају разлике само у томе, што се **о** у наставцима претвара у **е**, ако преда њ дође основа на непчани сугласник.

У средњем роду свуд су једнаки падежи: први, четврти и пети.

1. Основа на непчани сугласник

Ј е д н и н а

МУШКИ	ЖЕНСКИ	СРЕДЊИ РОД
1. П. сáм	сáм-а	сáм-о
1. » сáм-ога (-ог)	сáм-ѣ	сáм-ога (-ог)
3. » сáм-ому (-ом, -оме)	сáм-ѣј	сáм-ому (ом, оме)
4. » сáм (-ога, -ог)	сáм-у	сáм-о
5. » сáм	сáм-а	сáм-о
6. » сáм-ѡм	сáм-ѡм	сáм-ѡм
7. » сáм-ѡм (-оме)	сáм-ѣј	сáм-ѡм (-оме)

Множина

1. п. сáм-и	сáм-е	сáм-а
2. » сáм-иx (-ијех)	за сва три рода	
3. » сáм-иm (-иmа, -ијема)	за сва три рода	
4. » сáм-е	сáм-е	сáм-а
5. » сáм-и	сáм-е	сáм-а
6. » сáм-иm (-иmа, -ијема)	за сва три рода	
7. » сáм-иm (-иmа, -ијема)	за сва три рода	

2. Основа на непчани сугласник**Једнина**

МУШКИ	ЖЕНСКИ	СРЕДЊИ (РОД)
1. п. нăш	нăш-а	нăш-е
2. » нăш-ега (-ег)	нăш-ѣ	нăш-ега, (-ег)
3. » нăш-ему (-ем)	нăш-ѡј	нăш-ему (-ем)
4. » нăш (-ега, -ег)	нăш-у	нăш-е
5. » нăш	нăш-а	нăш-е
6. » нăш-иm	нăш-ѡm	нăш-иm
7. » нăш-ѡm	нăш-ѡј	нăш-ѡm

Множина

1. п. нăш-и	нăш-е	нăш-а
2. » нăш-иx (-ијех)	за сва три рода	
3. » нăш-иm (-иmа, -ијема)	за сва три рода	
4. » нăш-е	нăш-е	нăш-а
5. » нăш-и	нăш-е	нăш-а
6. » нăш-иm (-иmа, -ијема),	за сва три рода	
7. » нăш-иm (-иmа, -ијема),	за сва три рода	

Напомене к промени придевских заменица

393. Наставци једнине и множине, који сад гласе **им**, **их** (а они су: **им** у шестом једнине, **их** у другом

множине, а **им** у трећем, шестом и седмом множини) имали су у старо време место садашњег **и** — **ѣ**, те су гласили **имѣ**, **ѣхѣ**; зато у јужном говору гласе у оба обрасца како по новијем изговарању: **ијем ијех**: сам-**ијем**, наш-**ијех**, тако и по старијем изговарању: **им**, **их**: сам-**их**, наш-**их**, као што је и сада у источном говору.

394. Наставцима у загради — ако су већи од наставака у обрасцу (пред зградом), — прионуо је онај глас којим су већи; ако ли су мањи, отпао је — скраћења ради — онај глас којим су мањи.

395. У падежа *првога, четвртога и петог* једнине, који сад гласе као што гласи и основа, у старо време је било уза садашњу основу још и **ѣ** (самѣ) или **ѣ** (нашѣ), и онда су те речи биле двосложне (са-мѣ, на-шѣ).

Тако је садашњему **тај** у старо време први падеж гласио **тѣ**. Пошто **т** без самогласника не би могло бити ни слог, то се старинско **ѣ**, као и иначе у оваким приликама, претворило у **а**, те је изашло **та**, како се и сад још понегде говори. Томе **та** прионуло је после још и **ј**, и тако је постало **тај**, у коме је основа **т**, као што се види из женскога и средњег рода: **т-а**, **т-о**, из осталих падежа: **т-ога**, **т-ому**, итд. Тако су исто у **ов-ај**, **ов-а**, **ов-о**; **он-ај**, **он-а**, **о-но** праве основе **ов** и **он**, и први падеж је у старо време гласио **овѣ**, **онѣ**, (**о-в**, **о-н**). Од **он-ај**, старински се облик **он**, **она**, **оно**, говори и сад као лична или именичка заменица трећег лица. Оно **ај** у овај, онај дошло је највише изједначавањем са **тај**, или истим путем као и у **тај**.

396. Личне заменице трећег непознатог лица *ко* и *што* (чл. 269) гласиле су у старо време у првоме

падежу јединине **ѣто** (кѣ-то) и **чѣто** (чѣ-то), и прави им је први падеж **ѣ** и **чѣ**, а оно **то** им је дометак.

У промени тих заменица падежи постају од основа **ѣ** (**ѣ**) и **ч** (**чѣ**), а дометак **то** јавља се, осим првога падежа, још само у четвртом у заменице **што**.

Осим тога — *што* гласи у првом и четвртом (а који пут и у другом) падежу и **шта**.

Промена је, у целини, овака:

1. п. ѣо (кѣ-то, к-то — тко)	што (чѣ-то, ч-то), шта
2. » к-ога	ч-ога (ч-еса, шта)
3. » к-ому (к-омѣ)	ч--ему
4. » к--ога	што, шта
5. » —	—
6. » к-им (к-имѣ)	ч--им (ч--имѣ)
7. » к-ом (к-омѣ)	ч-ѣм (ч--ѣму)

Разликовања родова и множине ове заменице немају.

397. Заменица *вас* или *сав* гласила је у старо време *ѡсь, ѡса, ѡсе*, 2. п. *ѡсега, ѡсеје, ѡсега*. Кад су поиспадали или самогласником а замењени били стари јерови, онда је први падеж гласио *вас, вса, все*; 2. п. *всега, всеје, всега*, те је *вс* преметањем сугласника обрнуто у *св*, и први падеж је гласио *вас, сва, све*; 2. пад. *свега, свѣ* (м. *свеје*), *свега*. У позније доба заборавило се да су гласови праметнути, чинило се да је основа *св*, па отуд имамо и у првом падежу *сав* покрај старијега *вас*, које се по неким крајевима и сад говори. По садањим законима требало би да се *сав* мења као *сам*, али се оно по старим законима, зато што се некад свршавало на стари непчани самогласник ѡ, и сад мења по обрасцу *наш*. У јужном говору 6. п. једн. гласи и *свијам*; 2. п. мн.: *свијех*; 3. 6. и 7. мн.: *свијем* и *свјема*.

У 7-ом пад. јединине чује се и облик 3-га пад. једн. сваму м. старијега свам. На послетку се, у значењу 2. пад. множине, говори још и стари 2. пад. двојине свију.

398. У заменица мој, твој, свој, други падеж јединине мушкога и средњега рода гласи: мојега, твојега, својега; трећи падеж гласи: мојему, твојему, својему; седми падеж гласи: мојем, твојем, својем (или мојему, твојему, својему по 3-ем пад.). По законима једначења неједнаких (из оје-гласова у овим примерима постаје ојо — оо) и сажимања једнаких (из оо постаје ђ), од тих облика постају облици једним слогом краћи који гласе: мбга, твога, свога; мому, твојму, својму; мбм, твојм, својм; па после с додатим е: мбме, твојме, својме.

399. Као што су се и у именица од старине разликовали међу собом падежи множине: трећи, шести и седми, тако су се они и у придевних заменица разликовали. Трећи падеж имао је наставак **им**; шести **ими**, а седми **их**, те су (за сва три рода) гласили: трећи: **самим**, **нашим**; шести: **самими**, **нашими**; а седми: **самих**, **наших**. Те старинске разлике хрватски књижевници и сад држе.

Лична или именична заменица трећега познатог лица

400. Личној заменици трећега познатог лица основа је **ј**, и она је гласила у првом падежу јединине: **и**, **ја**, **је**.¹ Овај први падеж јединине тој се заменици још у старо време престао говорити као засебна реч, него је место њега завладала придевна заменица за показивање трећега познатог лица: **он**, **о-на**, **о-но**. Међу тим остали су се падежи говорили у двоструким

¹ С дометком *же*: *и-же*, *ја-же*, *је-же* та заменица у староме словенском језику значи: *који*, *која*, *које*.

облицима: у старијим, чистим, који су се говорили без предлога, и у познијим, који су предметнутим н умножени, и који су се говорили с предловима, ради којих је оно н и предметнуто.

401. Од прве, *старије*, промене познаје данас српски језик само неколике облике, а другом се, *познијом*, и данас у целини служи. Ну како је друга од прве постала, и од ње се и сад разликује само предметнутим н, овде се показује најпре старија, а после познија промена. У првој се стари изобичајени и данас неупотребљиви облици штампају положеним, а још живи и употребљиви дебелим словима.

1. Старија промена

Ј е д и н а

МУШКИ	ЖЕНСКИ	СРЕДЊИ (РОД)
1. пад. <i>и</i>	<i>ја</i>	<i>је</i>
2. » <i>је</i> го, га	<i>је</i> је, <i>је</i>	<i>је</i> го, га
3. » <i>је</i> му, му	<i>је</i> ј, <i>јо</i> ј	<i>је</i> му, му,
4. » <i>и</i>	<i>ју</i>	<i>је</i>
5. » —	—	—
6. » <i>им</i>	<i>је</i> ју	<i>им</i>
7. » <i>јем</i>	<i>је</i> ј	<i>јем</i>

М н о ж и н а

1. пад. <i>и</i>	<i>је</i>	<i>ја</i>
2. » их	за сва три рода	
3. » им	»	
4. » <i>је</i>	<i>је</i>	<i>ја</i>
5. » —	—	—
6. » <i>ими</i>	за сва три рода	
7. » <i>их</i>	»	

2. Познија промена

402. Још у староме језику било је правило да се облицима ове заменице свагда, када би пред њу дошао какав предлог, додаје једно **н**, као ради попуње зева. Место **ѣ** јему (**ѣ-је-му** у три слога) говорило се **ѣ-ње-му** (по законима гласовним, чл. 86. из **ѣ-н-јему**); место **безѣ** јего (**бе-зѣ-је-го** у четири слога) говорило се **бе-зѣ-њего** (по законима гласовним, из **безѣ-н-јего**). Али у позније доба облици **њега** (место **њего**), **њему** почну се говорити и без предлога сами за се, као што се и данас говоре, а облици старије промене који се сачуваше, као што су: **га, му, ју, јој, им, их** почну се према познијим **њега, њему, њу, њој, њим, њих**, сматрати као скраћени према пунима, или већи према мањима, **мене** према **ме**, **тебе** према **те**, **себе** према **се**, итд.

У обрасцу се показује садашња промена, а у загради се положеним словима додају стари, сад неупотребљиви, дебелим пак стари још употребљиви облици. Кад се узме, да је основа **ј** или **с** предметком спојена — **њ** — видеће се, да је и ова промена према обрасцу посве правилна.

Ј е д и н а

МУШКИ	ЖЕНСКИ	СРЕДЊИ (РОД)
1. п. ђн ¹ (и)	ђна (ја)	ђно (је)
2. „ њега (јега, га)	њђ (јеје, је)	њђга (јега, га)
3. „ њђму (јему, му)	њђј (јеј, јој)	њђму (јему, му)
4. „ њђга, њ (и, га)	њђ (ју, је)	њђга (је, га)
5. „ —	—	—

¹ Као што је речено, први падеж и јединине и множине: **он, она, оно: они, оне, она** узајамни су од показане заменице, и ма да су сроднога значења, у граматички су речи основом са свим различите од осталих падежа.

6. п. њѣме, -е (им)	њѣме (јеју)	њѣм, -е (им)
7. » њѣму (јем)	њѣј (јеј)	њѣму (јем)

Множина

1. п. њѣни (и)	њѣне (је)	њѣна (ја)
2. » њѣх (их)	за сва три рода	
3. » њѣма (им)	»	
4. » њѣх (је, их)	»	
5. » —	—	—
6. » њѣма (ими)	за сва три рода	
7. » њѣма (их)	»	

403. Наместо старога четвртога падежа јединине и множине говори се сада старински други падеж у значењу четвртога, и то и у мушком и у средњем роду.

404. Старински четврти падеж јединине мушкога рода њ: за-њ, у-њ, који се и не говори друкчије но с предлозима, узима још и га (скраћени 2-ги пад. који се говори м. 4-ога) те гласи: у-њга, за-њга, на-њга.

Бројеви који се мењају по обрасцу заменица.

405. Ово су бројеви који се мењају по обрасцу заменица: један, једна, једно; два, две, два; оба, обе, оба; обадва, обадве, обадва (оба два, обе две, оба два); три; четири; по том: двоје, обоје, троје, четворо (четверо), итд., и на послетку: двоји,-е,-а; обоји,-е,-а; троји,-е,-а; четири,-е,-а), четири,-е,-а, итд. Они се мењају по обрасцу напред показаних заменица овако:

406. а. Један, -на, -но, мења се са свим по обрасцу сам. И у једнини, а особито у множини, често значи неки.

407. б. Два, две, два; оба, обе, оба; обадва, обадве, обадва (оба два, обе две, оба два); три; четири мењају се и сада, с неком разликом, онако како се некад

мењала двојина у придевних заменица кроз сва три рода. Овде се показује та промена с придодатим у загради старинским облицима.

Двојина

МУШКИ	СРЕДЊИ РОД
1. П. двâ (два)	двâ (двѣ)
2. » двáју (двоју, двѣју)	двáју (двоју, двѣју)
3. » двѣма (двѣма)	двѣма (двѣма)
4. » двâ (два)	двâ (двѣ)
5. » двâ (два)	двâ (двѣ)
6. » двѣма (двѣма)	двѣма (двѣма)
7. » двѣма (двоју, двѣју)	двѣма (двоју двѣју)

(ЖЕНСКИ РОД)

1. П. двѣ (двѣ)
2. » двѣју (двоју, двѣју)
3. » двѣма (двѣма)
4. » двѣ (двѣ)
5. » двѣ (двѣ)
6. » двѣма (двѣма)
7. » двѣма (двоју, двѣју)

Први падеж средњега рода (с којим су једнаки четврти и пети) још се није са свим изгубио. У *двѣ-ста* (*двѣ ста*), које се по свему народу говори, у *двѣ* је сачуван старински први падеж двојине средњега рода. Исти облик је и у примерима: у *двѣи* очи; међу очи *двѣи*е.

408. в. *Оба, обе, оба; обадва, обадве, обадва* мењају се са свим као *два* по истом обрасцу старе заменичке двојине.

409. г. *Три и четири* мењају се такође као *два* само што *четири* у падежима на *ма* нема *четирима* (као што *два* има *двѣма*, а *три* — *трима*) него *четирма*.

410. д. *Двоје, обоје, троје, четворо*, итд. збирни су бројеви који се мењају по обрасцу јединине придевних заменица средњег рода, с малим одступањем. Њихова дакле, промена гласи:

Ј е д н и н а

СРЕДЊИ (РОД)

1. п. двоје	чѣтворо
2. » двога (двојега)	чѣвѣрга
3. » дво́ме, дво́ма (двојему)	чѣвѣрме, чѣвѣрма
4. » двоје	чѣтворо
5. » двоје	чѣтворо
6. » дво́ма	чѣвѣрма
7. » дво́ма	чѣвѣрма

Двога је постало гласовним сажимањем из *двојега*, која се још може и чути. *Трога* је такође из *тројега* истим путем постало; али се *тројега* већ нигде не говори. Облици *дво́ма*, *чѣвѣрма* припадају старој двојини, али се сад говоре у значењу једининских облика.

411. ђ. Али чим пред бројеве *два, оба, обадва, три, четири* дође предлог, они се више не мењају, већ остају у четвртом падежу (који је једнак с првим) иза свакога предлога, а именице мушкога и средњег рода, које уз те бројеве стоје, дођу у четврти падеж старе двојине, који је сад једнак с другим падежом јединине; женскога пак рода именице долазе такође у четврти падеж старе двојине, који је сад једнак с првим и четвртим множине.

Примери. Тражио сам га у *три куће*. — Код *две сестре*. — Раздвојише се на *две стране*. — Преко *три воде студене*, преко *три горе зелене*. — Код *она два хроста*. — Видео сам га *међу она два брда*. — Био сам на *два места*.

— Били су се *оку два велика града*. — Прођоше *кроз три велика села*. — Био сам *у оба та места*. — Оре *на два вола*. — *Код три коња иде пешипце*. — *Од два уха*. — *Са четири сина иде на војску*, итд.

Бројеви *два, оба, обадва, три, четири* овако се с именицама уз које стоје слажу и кад нису пред њима предлози, нпр.: *Два велика раста*. — *Три висока брда*. — *Она два цилета*. — *Ова два лепа детета*.

412, в. И бројеви *двоје, троје, четворо*, итд., не мењају се по својим горе показаним облицима, чим пред њих дођу предлози, нпр.: *Отишао с двоје деце*. — *Оставио кућу на двоје деце*. У осталом у њих може бити и противно, тј. могу и уз предлоге имати падеже, нпр.: *то двоје, тога двога, од тога двога; нама двома; њ нама двома*, итд.

Она именица која значи бројену ствар стоји уз ове бројеве у другом падежу множине (или једнине, ако се другим падежом једнине може заменити други падеж множине, што је случај у гдекојих збирних именица), нпр.: *двоје деце, десеторо чељади, двадесеторо момчади, петоро талади*, итд.

413. ж. Бројеви *двоје, троје, четворо*, итд., могу се говорити у множини као год придеви у сва три рода: *двоји, -е -а; троји, -е, -а; четвор-и -е, -а*, слажући се с именицама различитих родова. У овом облику мењају се правилно онако како се мења множина придевних заменица.

III

ПРОМЕНА ПРИДЕВА

Одређени и неодређени вид

414. Придеви имају два вида: *одређени* и *неодређени*, и према њима два значења. У неодређеном виду

придеви значе само каквоћу, и значење им је опште, нити се нарочито везује за какву поименце познату поједину ствар или лице; одређени пак значе такође каквоћу, али се њихова каквоћа још нарочито везује за какву поименце познату ствар или лице. То се види у примерима:

Црна Гора (држава српска) — придев одређен.

црна гора (ма која у природи, којој тај придев пристаје) — придев неодређен.

Бели Поток (поједино село тога имена) — придев одређен.

бео поток (ма који у природи, коме тај придев пристаје) — придев неодређен.

По томе се *одређени придеви* разликују од *придева неодређених* онако исто како се *особне* именице разликују од *именица заједничких*.

Како се одређени и неодређени придеви обликом разликују

415. Придев неодређен гласи већ у првом падежу друкчије него одређен, као што показују ови примери:

НЕОДРЕЂЕНИ ПРИДЕВ			ОДРЕЂЕНИ ПРИДЕВ		
лѐп,	лѐпа,	лѐпо	лѐпй,	лѐпā,	лѐпō
дѐбар,	дѐбра,	дѐбро	дѐбрй,	дѐбрā,	дѐбрō
гњѝо,	гњѝла,	гњѝло	гњѝлй,	гњѝлā,	гњѝлō
бѐо,	бѐла,	бѐло	бѐлй,	бѐлā,	бѐлō
нāгао,	нāгла,	нāгло	нāглй,	нāглā,	нāглō
гѓ,	гѓла,	гѓло	гѓлй,	гѓлā,	гѓлō
хйтар,	хйтра,	хйтро	хйтрй,	хйтрā,	хйтрō

Као што се види, осим промене акцента, одређени се придев од неодређеног разликује тим, што у мушкога рода има наставак *и*, и што у женском и сред-

њем роду наставци *ѧ* и *Ѣ* нису кратки као у неодређеног вида, него дугачки с акцентом, по коме се може мислити да су од некаква сажимања постали.

416. И доиста, у старо време се говорило не: *лѣиѡ*, *лѣиѧ*, *лѣиѢ*, него: *лѣиѡ-и*,¹ *лѣиѧ-ја*, *лѣиѡ-је*. Из тога је сажимањем (у средњем роду једначењем, па сажимањем) самогласника на крају постао садашњи наш облик. Оно пак *-и -ја -је*, чим се као неким наставцима разликовао одређени придевски облик од неодређенога, није ништа друго, него лична заменица трећега познатог лица, о којој учи члан 401 ове граматике. И као што је у староме језику одређени вид придева у првоме падежу постајао од неодређенога, пошто му се на крају додала лична заменица трећега лица *и*, *ја*, *је*; тако су и остали падежи постајали од падежа неодређених придева, пошто би им се на крају додали и у једну реч с њима сложили падежи личне заменице трећега непознатог лица.

Придеви пак неодређени мењали су се у староме језику, па се још и сада мењају, као именице.

Зато се промена одређених придева, пошто су они сложени од промене именичке и заменичке, може звати *променом сложеном*, напрема промени неодређених придева, која би се могла звати *променом именичком*.

Промена неодређених придева

417. Неодређени придеви, осим неких падежа, мењају се као именице, и то: мушки род — по првој, женски — по трећој, а средњи — по другој врсти.

¹ *Лѣи-и* стоји место *лѣпѣ-и*. Ради додатога *и* — *ѣ* је морало прећи у снажније *ѣ*, које је у српском језику замењено самогласником *и*.

У старо време ова је промена неодређених придева имала све падеже по обрасцима горе именованих врста. Данас су наместо многих наставака именичке промене ушли у обичај наставци заменичке промене. Да би се то у обрасцу могло прегледати, наставци су именичке промене наштампани обичним, а наставци заменичке промене положеним словима. Наставци пак у загради припадају јужном говору.

Ј е д и н а

МУШКИ	ЖЕНСКИ	СРЕДЊИ (РОД)
1. П. жѹт	жѹт-а	жѹт-о
2. » жѹт-а	жѹт-ѿ	жѹт-а
3. » жѹт-у	жѹт-ѿј	жѹт-у
4. » жѹт (жут-а)	жѹт-у	жѹт-о
5. » —	—	—
6. » жѹт-ѡм (-ијем)	жѹт-ѡм	жѹт-ѡм (-ијем)
7. » жѹт-у	жѹт-ѿј	жѹт-у

М н о ж и н а

1. П. жѹти	жѹт-ѿ	жѹт-а
2. » жѹт-ѡх (-ијех)	за сва три рода	
3. » жѹт-ѡм (-ијем)	за сва три рода	
4. » жѹт-ѿ	жѹт-ѿ	жѹт-а
5. » —	—	—
6. » жѹт-ѡм (-ијем)	за сва три рода	
7. » жѹт-ѡм (-ијем)	за сва три рода	

Овако се исто мењају и сви остали придеви неодређенога вида. Они који се свршују на непчани су-гласник имају само у средњем роду једнине у првом, четвртном и петом падежу наставак е место о, а иначе се и они мењају у свему по истом обрасцу.

Напомене к промени неодређених придева

418. Неки су придеви такога значења, да и не могу имати обадва вида, него се говоре или само у одређеном или само у неодређеном виду.

Само у неодређеном виду говоре се придеви на *ов*, (*ев*), *и*, *ј*, нпр.: Стојанов, царев, мајчин, Иван, Никољ, итд.

119. Многа правила, која су придодата к првој врсти промене именица, вреде и за мушки род неодређених придева потпуно, ако се онај исти случај деси.

Тако су се у старо време и придеви мушкога рода сви свршавали на **ѣ** и **ѣ**, и имали су један слог више. Пошто је отпало **ѣ** и **ѣ**, и тиме основа једним слогом постала краћа, ако се свршавала на два сугласника, међу њих се (осим *жд*, *зд*, *ст* и *шт*) уметало непостојано **а**. Тако је у *добар* (*добръ*), *добр-а* основа — *добр*, у *бесан*, *бесн-а* основа — *бесн*, у *витак*, *витк-а* основа — *витк*.

Тако је *наѣао* основа *нагл*, и међу **г** и **л** уметнуто је **а** још пре него што се **л** на крају у **о** претворило.

Тако је у *гњио*, *бео*, *цео* непостојано **о** постало од **л**, а **л** већ у женском роду, не будући на крају слога, остаје непретворено.

420. Ако се у основи десе у ком падежу по звучности неједнаки парови сугласника, они се по звучности једначе, чим један до другог дођу, како где по гласовним законима затреба. Од *гладак*, *сладак* било би *гладка*, *сладка*, али по закону сугласничког једначења по звучности постаје: *глатка*, *слатка*. Тако је од *мрзак* — *мрска*, од *низак* — *ниска*, од *гибак* — *гипка*, итд.

Промена одређених придева

421. Напред је речено да је промена одређених придева управо сложена промена, и да су јој падежи постали од падежа неодређених придева, који су ишли по именичкој промени, и од падежа личне заменице трећег познатог лица *и*, *ја*, *је*, који су се с оним првим у једну реч саставили. Мало се падежа од те сложене промене одређених придева до сад сачувалс, а остали су се изједначили с простом променом заменичком. Добро сачувани падежи старе промене ово су. Напред је садашњи а у загради је стари облик.

Ј е д и н а

1. пад.	жѹти (жути-и) ¹	жѹта (жута-ја)	жѹто (жуто-је)
2. »	—	жѹтѣ (жуге-је)	— —
3. »	—	—	— —
4. »	жѹти (жути-и)	жѹту (жугу-ју)	жѹто (жуто-је)
5. »	жѹти (жути-и)	жѹта (жута-ја)	жѹто (жуто-је)
6. »	—	—	— —
7. »	—	—	— —

М н о ж и н а

1. пад.	жѹти (жути-и)	жѹтѣ (жуге-је)	жѹта (жута-ја)
2. »	—	—	— —
3. »	—	—	— —
4. »	жѹтѣ (жуге-је)	жѹтѣ (жуге-је)	жѹта (жута-ја)
5. »	жѹти (жути-и)	жѹтѣ (жуге-је)	жѹта (жута-ја)
6. »	—	—	— —
7. »	—	—	— —

¹ Жуги-и је место жѹтѣ-и. Ради додатог и — ѹ је морало прећи у снажније ѹ, које се у српском језику изједначило са и.

Из овога се најјасније види, зашто је у одређених придева на крајњем слогу свагда високо дуги акценат.

422. За све пак остале, у овом обрасцу сложене промене непопуњене падеже, ваља знати да се они у српском језику попуњавају падежима, изведеним од придевске основе по обрасцу заменица (у чл. 392 показаном), с том једином разликом што високо дуги акценат сложене промене, за које је сад показано како је постао, прелази, једнакости ради, и на заменичке наставке, ма да они по својој природи нису дуги. Тим је начином изашло да се придеви мењају сад готово са свим као придевске заменице.

Промена одређених придева састављена је, на тај начин, из падежа сложене (по показаном начину) и из падежа заменичке промене. У целини се види у обрасцима, који показују лако уочљиву разлику у наставцима ради тога, што се једне основе свршују на непчани, а друге на непепчани сугласник. Прегледа ради наставци се заменичких падежа штампају друкчијим словима.

1. Основе на непепчани сугласник

Ј е д и н а

	МУШКИ	ЖЕНСКИ	СРЕДЊИ (РОД)
1. пад.	жѹт-й	жѹт-ѧ	жѹтѢ
2. »	жѹт-Ѣга (Ѣг)	жѹт-Ѣ	жѹт-Ѣга
3. »	жѹт-Ѣму (-Ѣм, -Ѣме)	жѹт-Ѣј	жѹт-Ѣму (-Ѣм, -Ѣме)
4. »	жѹт-й (Ѣга, -Ѣг)	жѹт-ѹ	жѹт-Ѣ
5. »	жѹт-й	жѹт-ѧ	жѹт-Ѣ
6. »	жѹт-Ѣм (-ијем)	жѹт-Ѣм	жѹт-Ѣм (-ијем)
7. »	жѹт-Ѣм (Ѣме)	жѹт-Ѣј	жѹт-Ѣм (-Ѣме)

Множина

1. пад.	жѹт-ѣ	жѹт-ѣ	жѹт-ѣ
2. »	жѹт-ѡх (-ијех)	за сва три рода	
3. »	жѹт-ѡм (-ѡма, -ијем, -ијема)	за сва три рода	
4. »	жѹт-ѣ	жѹт-ѣ	жѹт-ѣ
5. »	жѹт-ѣ	жѹт-ѣ	жѹт-ѣ
6. »	жѹт-ѡм (-ѡма, -ијем, -ијема)	за сва три рода	
7. »	жѹт-ѡм (-ѡма, -ијем, -ијема)	за сва три рода	

2. Основе на негчани сугласник**Јединина**

	МУШКИ	ЖЕНСКИ	(СРЕДЊИ РОД)
1. пад.	врѹћ-ѣ	врѹћ-ѣ	врѹћ-ѣ
2. »	врѹћ-ѣга (-ѣг)	врѹћ-ѣ	врѹћ-ѣга (-ѣг)
3. »	врѹћ-ѣму (-ѣм)	врѹћ-ѣј	врѹћ-ѣму (-ѣм)
4. »	врѹћ-ѣ (-ѣга, -ѣг)	врѹћ-ѣ	врѹћ-ѣ
5. »	врѹћ-ѣ	врѹћ-ѣ	врѹћ-ѣ
6. врѹћ-ѡм (-ијем)		врѹћ-ѣм	врѹћ-ѡм (ијем)
7. »	врѹћ-ѣм	врѹћ-ѣј	врѹћ-ѣм

Множина

1. пад.	врѹћ-ѣ	врѹћ-ѣ	врѹћ-ѣ
2. »	врѹћ-ѡх (-ијех)	за сва три рода.	
3. »	врѹћ-ѡм (-ѡма, -ијем, -ијема)	за сва три рода	
4. »	врѹћ-ѣ	врѹћ-ѣ	врѹћ-ѣ
5. »	врѹћ-ѣ	врѹћ-ѣ	врѹћ-ѣ
6. »	врѹћ-ѡм (-ѡма -ијем, -ијема)	за сва три рода	
7. »	врѹћ-ѡм (-ѡма, -ијем, -ијема)	за сва три рода.	

Напомене к промени одређених придева

423. Неки се придеви говоре и мењају само у одређеном виду. Таки су придеви који су у првом падежу јединине мушкога рода свршују на *ји, ски, њи,*

као што су: *божеји, рибли* (познатим путем од *рибји*), *дивљи* (од *дивји*), *српски, удовички, средњи, последњи, крајњи, данашњи, вишњи*, итд. С њима је у друштву и придев *мидги*, *-а*, *-в*.

424. Придев *мали* у првом падежу једине мушкога рода не може имати неодређенога вида. У осталим пак падежима говори се у оба два вида.

425. Како у свима осталим променама, тако су се у старо време и у промени придева, и одређених и неодређених, разликовали падежи: трећи, шести и седми множине. Трећему је падежу множине некада био наставак *им*: *жутим, добрим, врућим*, као што је и сад; шестому је био наставак *ими*: *жутими, добрим, врућими*, а седмому је био наставак *их*: *жутих, добрих, врућих*. Овај седми падеж говорио се до скоро, и говори се још понегде, као што сведоче примери: *Љуби цара по недри(x) свилени(x)*; — *У градовијех приморскијех*; — *По околнијех селијех*; — *На сеоскијех воловијех*, итд. У последњим придевима *ијех* долази по законима јужнога говора наместо старог заменичкога наставка *ихъ*, као што и у *житијем, добријем* оно *ијем* у јужном говору замењује старинско *имъ*.

Разликовање ових падежа још држе хрватски књижевници.

Заменички облици помешани с придевским

426. Као год што су придеви у многим падежима напустили старије своје именичке и сложене облике, па се у промени изједначили са придевним заменицама, тако су се и придевне заменице у многome изједначиле с придевима и много којешта од њих попримале. Тако:

а. многе се заменице сад говоре у два вида, у одређеном и неодређеном, ма да је то од старине само придевска особина. Заменица *сам*, -а, -о, говори се и мења и као неодређени (2. пад. *сама*, 3. пад. *саму*, итд.) и као одређени придев: *самѝ, самѡ, самѢ*, итд. Тако исто могу имати обе придевске промене и заменице: *овакови, онакови, такови, какови*. А исте заменице у друкчијем облику: *какав, такав, онакав, некакав, никакав, којеккав, свакакав* држе свој стари заменички облик без онога *и* (обележја сложених придева) у првом падежу, али у осталим падежима имају осим заменичких облика и облике неодређених придива: *каква, никаква; свакаку, никаку*, итд. На послетку заменице *његов, њен, њезин, њихов, њихан* (2. пад. *њихна*) врло се радо мењају и по промени неодређених придева.

427. б. Гдекоје заменице немају први падеж по својој заменичкој промени, него га имају као одређени придеви; и пошто се праве заменице од придева највише разликују у првome падежу, јер су се у одређених придева сви остали падежи изједначили са падежима заменичким — то је у тих заменица нестало и тогѡ обележја заменичког. Тако заменице *кој-и, ист-и, овак-и, онак-и, так-и, как-и, оволик-и, толик-и, онолик-и, колик-и*, никад се у првом падежу јединине не говоре без наставка *и*, који је у том падежу обележје одређених (сложених) придева. Само заменице *овај* (м. *овѡ*), *онај* (м. *онѡ*), *свак, чиј* (*нечиј, ничиј, свачиј, којечиј*) и *васколик* могу још, у томе првome падежу јединине, и узети онај наставак *и*, и бити без њега; могу, дакле, гласити и како је горе забележено, и: *ови, они, сваки, чији, васколики*, итд.

Б. Наука о облицима глагола

Какве облике имају глаголи

428. Глаголи имају *просте* и *сложене* облике. *Прости* облици постају од глаголских основа наставцима онако исто како и именски облици од именичких основа постају; *сложени* су из два или три проста облика састављени. *Пишем, читам, радих, виђах, чувен, знао, певајући* јесу прости облици, који су од основа наставцима постали; *писао сам, рећи ћу, читаћу, виђен сам, чувен сам, знао бих, бејах запевао, прочитао сам био* — облици су сложени, састављени из простих облика двају глагола.

Према томе ће се и овде говорити најпре о *глаголским облицима простим*, а после о *глаголским облицима сложеним*.

А. О глаголским облицима простим

Који су и какви су прости глаголски облици

429. Прости су глаголски облици ово:

1. *Начин неодређени*, нпр.: *лити, пити, пећи, точити, хранити, стајати, куповати, везивати*, итд.

2. *Време садашње*, нпр.: *лијем, пијеш, пече, точи, хранимо, стојите, купују, везују*, итд.

3. *Време прешашње несвршено*, нпр.: *лијаш, пијаше, пецијаше, точасмо, храњасмо, стајасте, куповаху, везиваху*, итд.

4. *Време прешашње свршено*, нпр.: *лих, пи, пече, точи, храни, стајасмо, куповасте, везиваше*, итд.

5. *Прилог времена садашњега*, нпр.: *лијући, пијући, пекући, точећи, хранећи, стојећи, купујући, везујући*, итд.

6. Прилог времена *прошлог*, нпр.: *ливши, пивши, пекав, точив, хранив, стајавши, куповавши, везивавши*, итд.

7. Прошасти придев, нпр.: *лио, пила, пекло, точили, храниле, стајала, куповали, везивали*, итд.

8. Трпни придев, који имају само прелазни глаголи, нпр.: *ливен, попијен, печен, точен, застрт, куповат, везиват*, итд.

9. Заповедни начин, нпр.: *лиј, пиј, пеци, точимо, храните, купујте*, итд.

Именски и глаголски облици у глагола

430. Облици ови разликују се међу собом по томе, што једни показују **време** (садашње или *прошасто* или *будуће*) и **лице** (прво, које говори; друго, коме се говори, и треће, о коме се говори), и то су *прави глаголски облици*; — други пак не показују лице, и то су *глаголско-именски облици*.

Између горе набројених девет простих облика **прави су глаголски облици** времена: *садашње, пређашње несквршено, пређашње сквршено* и *заповедни начин*; **глаголско-именски** пак **облици** јесу: *начин неодређени, глаголски прилог времена садашњега, глаголски прилог времена прошлога, прошаста глаголски придев и трпни глаголски придев*.

Неки од *глаголско-именских облика*, као што су *прошаста* и *трпни глаголски придев*, и сад се могу мењати као што се *придеви* мењају, нпр. *остарео човек, остарела човека*, итд., или: *кошена ливада, кошене ливаде*, итд.; неки пак, као што су *глаголски прилози времена прошлога* и *садашњега*, мењали су се у староме језику, и онда су били *придеви тих времена*; у данашњем се пак језику не мењају, стоје уз глаголе као прилози, да им радњу ближе означи, и зато се и

зову *прилозима*. Начин је неодређени непроменљив још од старих времена.

Број и род глагола

431. Како год имена, тако и глаголи разликују јединину и множину.

Прави глаголски облици обележавају множину својим посебним наставцима по лицима: првом, другом и трећем; глаголско именски пак облици, који су променљиви (а то су *придеви прошаст и трини*), обележавају множину оним истим наставцима именске промене, којима се и остали прави придеви служе, нпр.: остарели, остареле, остарела; кошени, кошене, кошена.

И род прави глаголски облици не разликују; а глаголско-именски облици, *придеви прошаст и трини*, у којих се јединих међу глаголским облицима род распознаје, служе се и ту начином којим имена род обележавају, нпр.: тресао, -ла, -ло; тресен, -на, -но.

Основе, наставци и уметци

432. Прости облици свију глагола постају или од основе начина неодређеног, или од основе времена садашњег. По томе сваки глагол има две основе, од којих му сви облици постају. У глагола *трес-ти*, коме садашње време гласи *тресе-м*, основа је начина неодређеног *трес*, а основа времена садашњег: *тресе* или *тресо*; у глагола *виде-ти*, коме садашње време гласи *види-м*, основа је начина неодређеног *виде* (у старом језику *видѣ*), а основа времена садашњег *види* или *видјо*.

433. Основа начина неодређеног или је једнака с глаголским кореном, или постаје различитим наставцима од корена или од именских и глаголских основа. Нпр.: у *пи-ти*, *ста-ти*, основе су начина неодређеног

корени **пи, ста**; у **ерочи-ти, скочи-ти**, основа је начина неодређеног постала од именских основа **кроч, скок**; у **враћа-ти, плаћа-ти**, основа је начина неодређеног постала од готових већ глаголских основа **врати, плати** (врати-а-ти, плати-а-ти).

434. Основа времена садашњег (било да се образује од корена или од основе начина неодређеног) постаје наставцима **е — о** или **и, је — јо** или **не — но**, нпр.: *тресе — тресо; види (видјо); певаје — певајо; куцује — куцујо; стане — стано*, итд.

435. Само три глагола, који у садашњем времену гласе *јесам, јђм, да̋м*, разликују се од свију осталих глагола у томе што им основа времена садашњег не постаје никаквим наставком него је једнака с кореном, и гласи *јес, јед, да̋д*. Они ће даље сваки на свом месту бити поменути.

436. Наставци су двојаки. Једни су за лица, а други за глаголски облик (*прави глаголски или глаголско-именски*).

Наставци за лица обично долазе после наставка за глаголски облик, и ови су:

ЈЕДНИНА	МНОЖИНА
1. лице: м	мо
2. „ ш (<i>си, с</i>)	те
3. „ — (<i>т</i>)	— (<i>нт</i>)

Наставци ови за лица најбоље се виде у глаголу *јес-а-м, јес-си, јес-т; јес-мо, јес-те, јес-у*. Треће лице множине *јесу* настало је из *јес-он-т*; **т** је с краја отпало, а **он** се још у старо време претворило у **ж** (чл. 51), које је у српском језику замењено гласом **у**. Наставак другог лица **си** претворио се у осталих глагола у **ши**, које је сад скраћено у **ш**; наставак

трећега лица једнине **т** отпао је у свију осталих глагола.

437. *Наставци за глаголске облике* показаше се ниже у особитом чланку редом по облицима.

438. *Уметци* су самогласници, који обликов наставак за основу вежу, нпр.: у *пек-о-х*, — *пек* је основа, **х** је наставак за пређашње свршено, а **о** је уметак којим је тај наставак везан за своју основу. У горе приказаном *јес-о-нт*, из којег је постало наше садашње *јесу* — основа је *јес*, наставак је *нт*, а уметак је *о*. Уметак је и *а* у *плет-а-вши*, *трес-а-вши*.

Наставци за глаголске облике

439. Као што је мало час речено, глаголски облици постају или од основе времена садашњег или од основе начина неодређеног. По томе ће се и овде њихово постајање изложити.

А. Наставцима састављеним с основом времена садашњег постају ови облици:

440. 1. *Време садашње (презент).* Уз основу се додају наставци за поједина лица.

Из горе наведенога види се да су основе времена садашњег двоструке: једне на **е**, **је**, **и** или **ие**, а друге на **о**, **јо** или **но**. Оне прве служе за 2-го и 3-ће л. једн. и за 1-во и 2-го л. мн.; ове друге — за 1. л. једн. и 3. л. мн. Уз њих се domeћу горе наведени наставци за лица овако:

	I	II	III	IV
Једн. 1. л. мого-(м)	певајо-(м)	велјо-(м)	тоно-(м)	
2. л. може-ш	певаје-ш	вели-ш	тоне-ш	
3. л. може-(т)	певаје-(т)	вели-(т)	тоне-(т)	

- Мн. 1. л. може-мо певаје-мо вели-мо тоне-мо
 2. л. може-те певаје-те вели-те тоне-те
 3. л. мого-(нт) певајо-(нт) вели-(нт) тоно-(нт)

У првом лицу једнине, о од основе стапало се са **м**-наставком у староме словенском у **ж**. По томе је *мого-м, велјо-м*, кроз *могж, велјж* постајало *могу, вељу* (вида чл. 51 о **ж**). Исто тако је и *певајом, купујом*, кроз *певајж, купујж* постајало *певају, купују*. Овако изведено време садашње говори се и сад у глагола *могу, хоћу* увек и по свем народу, а по негде се говори још и *вељу* (иначе *велим*), *вољу* (иначе *волим*), *виђу* (иначе *видим*), *мишљу* (иначе *мислим*), *јашу* (иначе *јашем*).

Али, како је мало више казано (види и чл. 435), имају у српском језику три глаголске основе времена садашњег: *јес, дад* и *јед*, које нити имају горе поменутог **е**-наставка, нити тога ради **м**-наставак стапају у **ж**, којима по том, прво лице још од старина, гласи *јес-а-м* (с уметнутим *а*), *дам, јем* (с избаченим од корена *д*). С овима је у друштву и време садашње глагола *имати*, које је, по изузетку, још у староме словенском гласило *имам*.¹ Из тих глагола је **м** повратило се натраг, мало по мало, у све глаголе, те се тако образовало наше садашње прво лице времена садашњег на **м**, које се с основом подешава попут осталих лица.

Оно пак што се у старо време, у свих глагола без разлике (па и ових, којима основа времена садашњег нема наставка) чинило у трећем лицу множине, бива и сад. Кад се, тј. пред **нт**-наставком тога лица, десило **о**, оно се с **н** стапало у **ж**; кад ли се

¹ Са тим су у вези садашњи придеви *имућ* и *имућан*, јер је то старо садашње време имало у 3 л. мн. *имѣтъ*.

пак десило **и**, исто се с **и** стапало у **а**, завршетно пак **т** увек отпада. Тако имамо из *мого-нт*, *певајо-нт*, *купујо-нт* — *могѣт* (*мого-нт*), *певајѣт* (*певајо-нт*) и *купујѣт* (*купујо-нт*), које у српском, без отпалога **т**, гласе: *могу*, *певају*, *купују*. *Вели-нт* са осталим глаголима своје врсте стапало је у староме своје *ин* у **а** — *велат*, које у српском језику даје *веле*.

Као што је у српском језику од старина **т**-наставак трећег лица множине отпао, тако је отпао и **т**-наставак трећег лица једине осим јединога трећег лица једине *јест*, у коме се и до данас одржао.

441. 2. *Време пређашње несвршено* (имперфекат) постаје од основе времена садашњег овим путем:

Уз основу времена садашњег, којој се завршетно **е** дуљи у старинско **ѣ**, додају се као наставци: за 1-во лице једн.: *ах*, за 2-го — *аше*, и 3-ће — *аше*; за 1-во л. множ. — *асмо*, за 2-го — *асте*, и за 3-ће — *аху*. Кад се ти наставци дометну основи вр. садашњег с продуђеним завршетним **е** у **ѣ** глагола *трести* постају облици: 1. л. једн. *тресѣ-ах*; 2. л.: *тресѣ-аше*; 3. л.: *тресѣ-аше*; 1. л. множ.: *тресѣ-асмо*; 2. л.: *тресѣ-асте*; 3. л.: *тресѣ-аху*.

Мисли се да је *ах*, *аше* итд. старински имперфективни облик од основе *јес* (**ѣхѣ**, **јахѣ**) који је у старом словенском употребљен за везивање са свима глаголима поради образовања имперфекта.

Гласовно подешавање своди се на претварање **ѣ** у **и** или на једначење и сажимање, по гласовним законима, што ће се даље на свом месту навести.

У неких глагола се за образовање имперфекта употребљава и основа начина неодређеног (*писѣх* из *писа-ах*).

Свршени глаголи, ради *тренутности* радње коју значе, пређашњег несвршеног времена имати не могу.

442. 3. Начин заповедни (императив). Постаје од основе времена садашњег наставком **и** (којему је порекло у старијем **и**), пред којим се губи **е**-завршетак од основе. Начин овај има облике у једнини само за *друго*, а у множини само за *прво* и *друго* лице. Друго лице једнине одавно је изгубило свој лични наставак; *прво* и *друго* лице множине имају га и сад.

После основа на самогласник, ово **и** се претвара у **ј**. Тако постаје од *знати*, *чити*, *лити*, *певати*, итд. *зна-и* — *знаи* — *знај*, итд. У *чинити*, *хвалити* стеку се овим образовањем два **и**, од којих једно отпада.

443. 4. Прилог времена садашњег. Има најпре исти наставак **ит**, који има треће лице множине времена садашњег, и с њиме се основа исто онако слаже, како то бива у трећем лицу множине времена садашњег. Ну пошто је *прилог времена садашњег*, по постању своме, придевски облик, то се негда к овоме глаголском личном **ит**-наставку додавао придевски наставак **јѣ**. Тако из основе *тресе* постаје *тресонт-јѣ* — *тресѣтјѣ* — *тресуѣ*. Наше обично *тресуѣ* скаменило се од некадашњег првог падежа множине.

Али се овај облик сада не мења попут придева, као што се негда у језику чинило; он се сад говори као прави *прилог*, и нема никаквога падежног значења. У старо пак време мењао се у одређеном и неодређеном виду, у једнини и множини, и у сва три рода као сви остали придеви, али се то у српском језику одавно избочијало. Само од неколико глагола одржао се овај глаголски *прилог времена садашњег* још до данас као придев. То су придеви: *болеѣ* (од *болети*), *вруѣ* (од *врети*), *имуѣ* (од *имати*), *могуѣ* (од *моћи*), *држеѣ* (од *држати*), и *текуѣ* (од *тећи*) — али се и они данас мењају по придевској промени не као глаголски

придеви, него као *прави придеви*, с којима су се и у значењу и у употреби изједначили.

Како и овај облик значи радњу продужену или несвршену, то ни њега немају глаголи свршени, зато што свагда значе радњу тренутну.

Б. Наставцима састављеним с основом начина неодређеног постају ови облици:

444. 1. Начин неодређени (инфинитив). Он постаје наставком **ти**, нпр.: *ли-ти, ши-ти, хвали-ти, цева-ти*, итд. Ако се на крају основе десе гласови који не другују с гласом **т**, који је у почетку наставка — они се међу собом по гласовним законима подешавају. Од *крад-ти, плет-ти* постаје: *крас-ти, плес-ти*; од *греб-ти, црп-ти* — *греп-с-ти, црп-с-ти*; од *рек-ти, мог-ти* — *рећи, моћи*, итд.

445. 2. Време пређашње свршено (аорист) постаје наставцима: **х** за 1-во л. једн.; **е** за 2-го и 3-ће л. једн., ако је основа на сугласник и без инфинитивског наставка — основама пак на самогласник (с инфинитивским наставком или без њега) основа сама, без икаква наставка, врши службу тих облика једнине; **смо** за 1-во л. множ., **сте** за 2-го л. множ., и **ше** за 3-ће л. мн.

Ако је основа на сугласник, наставци се везују за основу уметком **о** (осим 2-ог и 3-ег л. једнине). Према томе од глагола *трес-ти* време пређашње свршено гласи: *трес-о-х, трес-е, трес-е; трес-о-смо, трес-о-сте, трес-о-ше*. Од *чу-ти* или *виде-ти* имамо: *чу-х, чу, чу*, итд., или *вид-ех, виде, виде*, итд.

446. 3. Прилог времена прошлог. И он је по постању своје придевски облик. Постајао је од основе начина неодређеног наставком **вѣс**. У првом падежу

јединине рода мушкога није ни у старо време било наставка, те је крајње с опадало, и остајало је само **ѣ** нпр.: *чу-ѣ*, *чуѣ*. Такав се облик и у српскоме језику може употребити за први падеж јединине рода мушкога.

За остале пак падеже и родове, глаголски прошастаи придев, изведен наставком **ѣс**, узимао је још придевски **јѣ**-наставка као и придев времена садашњег. Тако се, на прилику први падеж множине рода мушкога образовао наставком **ј-и**: *чу-ѣс-ј-и*, из чега је гласовним подешавањем и испадањем **ѣ**, излазило *чу-ѣи-и*. И тако се сад једино говори за све падеже и родове у српском језику, јер се некадашња придевска промена овога облика изгубила, и он се скаменио у непроменљиви *прилог времена прошлога*.

У кратко би се за тај прилог могло рећи да он постаје наставком *ѣи* (или наставком **ѣ** за први падеж јединине рода мушкога). Кад тај наставак дође после основа које се свршују на сугласник, онда се за основу везује уметнутим **а**: *илет-а-ѣи*, *трес-а-ѣи*, итд.

447. 4. *Прошастаи придев* постаје наставком **л**. Ако то **л** приђе к основи којој је на крају **д** и **т** — **д** и **т** испадају. Од основа *илет* — *крад* постаје по томе *илео*, *крао* (из *илетл*, — *крадл*). Ако ли то **л** дође уз основу која се свршује на други који сугласник, онда се између **л** и сугласника на крају основе умеће **а**. Тако постаје *рекао*, *пекао*, *могао* (из *рек-л*, *пек-л*, *мог-л*).

Прошастаи глаголски придев као именско-глаголски облик добива уз глаголски наставак **л** још и именске наставке јединине, множине и рода као не-

одређени придеви. Тако постаје *илео* (сад без наставка, у старо време *илел-ѣ*) *илел-а*, *илел-о*; *илел-и*, *илел-е*, *илел-а*.

Од многих непрелазних глагола овај прошаста придев обичан је и у осталим облицима придевским. Од *постао*, *изгорео*, *остарео* може бити и неодређени вид: *постао*, *постала*, *постало*; *изгорео*, *изгорела*, *изгорело*; *остарео*, *остарела*, *остарело*, и одређени: *постали*, *постала*, *постало*; *изгорели*, *изгорела*, *изгорело*; *остарели*, *остарела*, *остарело*, итд. И у оба вида могу се образовати сви падежи и јединине и множине као и у осталих придева.

448. 5. *Трпи* придев постаје наставком *ен*, *и* или *т*. Наставак *ен* употребљава се за основе на сугласник, на *и* или *у* и подешава се с гласовима који се где десе, нпр.: *печ-ен*, *стриж-ен*, (*пек-ен*, *стриг-ен*), *би-ј-ен*, *обу-в-ен*, *хваљ-ен*, (*хвали-ен*, *хвал-ј-ен*), итд. Наставак *и* или *т* долази само уз неке основе на самогласник, нпр.: *бра-и*, *зна-и*, *кле-т*, *простр-т*, *зва-т*, итд.

И трпни глаголски придев, као именско-глаголски облик, добива још и именске наставке за падеж, број и род по правилу неодређених придева. Тако *печ-ен* (у ком је у старо време био наставак *ѣ*), *печ-ен-а*, *печ-ен-о*; *печ-ен-и*, *печ-ен-е*, *печ-ен-а*.

Овај облик, у осталом, обичан је само у прелазних глагола, и још чешће него прошаста придев може имати и све облике одређених и неодређених придева. Тако: *хваљен*, *хваљена*, *хваљено*; *хваљени*, *хваљене*, *хваљена* и: *хваљен-и*, *хваљен-а*, *хваљен-о*; *хваљен-и*, *хваљен-е*, *хваљен-а*.

Врсте глаголских облика

449. По различности основа начина неодређеног глаголски се облици деле на ових шест врста:

Прва врста; у њој су глаголи с основом која је једнака с кореном, и нема свога наставка за основу, нпр.: *илет*, *крад*, *ли*, *пи*, итд.

Друга врста; у њој су глаголи с основом која је постала наставком *ну*, нпр.: *ги-ну*, *то-ну*, итд.

Трећа врста; у њој су глаголи с основом која је постала наставком *џ*, који у српском језику гласи *е* (*џ* или је или *и*), нпр.: *уме*, *виде* (*умје*, *видје*).

Четврта врста; у њој су глаголи с основом која је постала наставком *и*, нпр.: *хвали*, *проси*, итд.

Пета врста; у њој су глаголи с основа која је постала наставком *а*, нпр.: *чита*, *глода*, *зеа*, итд.

Шеста врста; у њој су глаголи с основом која је постала наставком *ова*, или *ева*, или *ива*, нпр.: *верова*, *војева*, *казива*, итд.

Прва врста

450. *Основе начина неодређеног* ове прве врсте немају никаква наставка за основу, и једнаке су с кореном. *Основе времена садашњег* постају наставком *е*, с којим се гласови од основе испред њега по законима гласовним подешавају.

Пошто се *основе начина неодређеног* на разне гласове завршују, то се по томе ова врста дели на ових седам раздела:

1-и раздео, у коме се основе свршују сугласницима *д* и *т*, нпр.: *крад*, *илет*;

2-ги раздео, у коме се основе свршују сугласницима *з* и *с*, нпр.: *гриз*, *трес*;

3-ћи раздео, у коме се основе свршују сугласницима, *б*, *п* и *в*, нпр.: *зеб*, *цри*, *илев*;

4-ти раздео, у ком се основе свршују сугласницима, г, ж и х, нпр.: *жег, цек, врх*;

5-ти раздео, у коме се основе свршују сугласницима н и м. нпр.: *почн, узм*;

6-ти раздео, у коме се основе свршују самогласницима осим р, нпр.: *ли, чу*;

7-ми раздео, у ком се основе свршују гласовима л или р, нпр.: *мл, мр*.

ПРВИ РАЗДЕО

Основе на *д* и *т*

451. Образац *плести*.

1. Основа времена садашњег: *плете, плето*.

Време садашње:

Једн. 1. л. плетѣ-м	Мн. плетѣ-мо
2. » плетѣ-ш	плетѣ-те
3. » плетѣ	плет-ѹ

Начин заповедни:

Једн. 1. л. —	Мн. плѣти-мо
1. » плѣти	плѣти-те
3. » —	—

Време пређашње невршено:

Једн. 1. л. плѣти-ј-ах	Мн. плѣти-ј-асмо
2. » плѣти-ј-аше	плѣти-ј-асте
3. » плѣти-ј-аше	плѣти-ј-аху

Прилог времена садашњег: *плѣтѹ-ћ-и*.

2. Основа начина неодређеног: *плет*.

Време пређашње свршено :

седн. 1. л. плѣт-о-х	Мн. плѣт-о-смо
2. „ плѣт-е	плѣт-о-сте
3. „ плѣт-е	плѣт-о-ше

Прилог времена прошлог : плѣт-а-вш-и, плѣт-а-в.

Прошастн придев : плѣ-о, плѣ-л-а, плѣ-л-о.

Трици придев : плѣт-ѣн, плет-ѣн-а, плет-ѣн-о.

Начин неодређени : плѣс-ти.

Овако се мењају глаголи: 1. С основом на **д**: бѣсти, грѣсти, јѣсти, класти, красти, пасти, прѣсти, сѣсти, са својим сложенима; по том довести, завести, итд.; 2. С основом на **т**: гњѣсти, мѣсти, мѣсти (за снег), расти, цвѣсти, са својим сложенима, по том: срѣсти (сусре-сти), обрести.

Напомене к овом разделу

452. Глагол *јести* (од осн. *јед*), који се у свему мења по обрасцу ове врсте, има време садашње како по обрасцу: *једе-м, једе-ш, једе*, итд., тако и од основе *јед*, без наставка **е-о** за основу времена садашњег. Време садашње од такве основе *јед* губи **д** пред личним наставцима првога лица једине и множине, те гласи *јѣм* (м. *јед-м*), *јѣмо* (м. *једмо*). Према томе су после удешени и остали облици времена садашњег осим трећег лица множине, које је лични наставак **нт** везало за основу уметком **о**, те одавно већ гласи: *једу* (*јед-о-нт, јед жт, једу*). Цело то време гласи сад:

Једн. 1. л. јѣм	Мн. јѣмо
2. „ јѣш	јѣте
3. „ јѣ	јѣду

Треће лице множине *једу* (у јужном говору *ѡју*) разликују се само акцентом од *јѣду*, које је по садашњем обрасцу (од основе времена садашњег *једо*).

У јужном говору гласи ово време садашње од основе времена садашњег *јед* овако: *йјем, йјеш, йје, йјемо, йјете, йју*.

453. *Раст* је од основе *раст*, и стоји место *раст-ти, расс-ти*. У прошастом придеву, противно правилу, *задржава т, те* има: *растао, расла* (где *т* испада ради нагомилања сугласника), итд.

454. Глаголу *пасти* садашње би време по овој врсти гласило: *паде-м*, али се тако не говори него: *падне-м*, узимљући, по другој врсти, наставак *не* за образовање основе времена садашњег. Од основе времена садашњег *падне* има глагол *пасти* и заповедни начин: *падни*, а од инфинитивске основе *падну* и прилог времена прошлога: *паднувши*. Тако исто и глаголи *сести, срести* имају време садашње: *седнем, сретнем* по другој врсти (од основе *седне, сретне*), покрај *седем, сретем*, што је по обрасцу ове врсте (од основе времена садашњег *седе, сrete*).

455. У пређашњем несвршеном могу се гласови *ија*, нпр.: у *плет-ија-х*, изједначити и сажети у *ѧ*: *плѧтах*. Од основе *једе* то време и не може гласити *јед-и-ј-ах* по обрасцу, него само изједначено и сажето *једѧх*, или *јеѧх*, где је из *дија*, гласовним спајањем, изашло *ѧѧ*.

ДРУГИ РАЗДЕО

Основе на з и с

456. *Образац: трести.*

1. *Основа времена садашњег: тресе — тресо.*

Време садашње:

Једн. 1. л. трѣсѣм	Мн. трѣсѣ-мо
2. „ трѣсѣ-ш	трѣсѣ-те
3. „ трѣсѣ	трѣсѣу

Начин заповедни :

Једн. 1. л. —	Мн. трéси-мо
2. » трéси	трéси-те
3. » —	—

Време пређашње несвршено :

Једн. 1. л. трéси-ј-âх	Мн. трéси-ј-âсмо
2. » трéси-ј-âше	трéси-ј-âсте
3. » трéси-ј-âше	трéси-ј-âху

Прилог времена садашњег : трéсѹ-ћ-и.

*2. Основа начина неодређеног : трес.**Време пређашње свршено :*

Једн. 1. л. трéс-о-х	Мн. трéс-о-смо
2. » трéс-е	трéс-о-сте
3. » трéс-е	трéс-о-ше

Прилог времена прошлог : трéс-â-вши ; трéс-â-в.

Прошати придев : трéс-а-о, трéс-л-а, трéс-ло.

Трици придев : трéс-ен, трéс-ен-а, трéс-ен-о.

Начин неодређени : трéс-ти.

Овако се мењају глаголи : 1. С основном на **з** : вéсти, грѣсти, мѹсти, са својим сложенима, и од основа **вез**, **лез**, **враз**, сложени : навéсти, увéсти, ѹлести, разврѣсти, уврѣсти, наврѣсти се ; 2. С основном на **с** : пáсти, и сложени од основе **нес**, о којој види у напоменама.

Напомене к овом разделу

457. Гласови **ија** у пређашњем несвршеном — **треси-ј-ах** — могу се изједначити и сажети у **â**, те то време може гласити **трéсâх**.

458. Основи начина неодређеног **нес** (у **донети**, **изнети**) у неким облицима отпада с краја **с**, а у накладу за отпало с коренито **е** се дуљи у **ѣ**, и основа

гласи **нѣ** (**нѣ** — **није**, како у ком говору). Ово су облици, у којима се то може догодити:

Начин неодређени: **доне-ти** (**доније-ти**).

Време пређашње свршено:

Једн. 1. л. доне-х (доније-х)	Мн. доне-смо (доније-смо)
2. „ —	доне-сте (доније-сте)
3. „ —	доне-ше (доније-ше)

Прошаста придев: **доне-о** (**дони-о**).

Трини придев: **доне-т** (**доније-т**).

Друго и треће лице јединине времена пређашњег свршеног има само од основе **нес**: **донесе**. А од те основе могу постати и сви они облици који постају од основе **нѣ**, нпр.: **донесох**, **донесао**, **донесен**.

459. Овамо иде и основа **јес**, која од вајкада нема никаквих других облика осим времена садашњег и *прилога* времена садашњег. Али она само по завршетку основе иде у овај раздео, јер своје једине облике, облике времена садашњег, образује непосредно од основе **јес**, не додајући јој наставке **е** за основу времена садашњег, као што остали глаголи чине. Таким начином образовано време садашње гласи:

Једн. 1. л. **јесам** (**јес-м**; **а** раставља два сугласника).

2. „ **јеси** (**јес-си**)

3. „ **јест** (**јес-т**)

Мн. 1. „ **јесмо** (**јес-мо**)

2. „ **јесте** (**јес-те**)

3. „ **јесу** (**јес-о-нт**, **јесџт**, **јесу**).

У трећем лицу множине уметнуто је **о** (као у глагола **даду**, **једу**, који се исто овако мењају). У другом и трећем јединине сачувани су у потпуности стари наставци тих лица.

Облици ови говоре се и скраћено: **сам**, **си**, **је**; **смо**, **сте**, **су**.

Још ваља код овога глагола запамтити, што је он још у старо време одречни прилог **не** с правим својим слогом је — **не-је** (*не-јесам*) сажео у **нѣ**; те тако одречено *јесам*, *јеси* гласи у источном говору: *нѣсам*, *нѣси*; у јужном: *нијѣсам* *нијѣси*; у западном: *нѣсам* *нѣси*. Треће лице једнине гласило је у старо време **нѣст**, али су оба крајња сугласника један за другим отпала, па је остало **нѣ**, које према три говора српска гласи: **нѣ**, **није**, **ни**. Уз **нѣ** источнога и **ни** западнога говора додавано је, на ново, скраћено треће лице једнине **је**, те је тако постало **неје** (по крајњим пределима источног) и **није** (по пределима западног говора). Али се данас по свима пределима источнога говора у којима се чистије говори, не говори: *несам*, *неси*, **неје**, него: *нисам*, *ниси*, **није**, па тога ради то заглађује и у књижевности, писаној говором источним.

Прилога времена садашњег, који би морао гласити **је-су-ћ-и* или **су-ћ-и*, садашњи језик нема: али је прилог времена садашњег тај исти, у староме словенском облику *су-шт-и* (ж. српскога *ћ* стари словенски свуд има *шт*) унесен у народни језик из црквених књига, па се и сад говори у значењу *исти*.

ТРЕЋИ РАЗДЕО

Основе на **б**, **п** и **в**.

460. Ове основе вежу сад наставак начина неодређеног за основу уметнутим сугласником **с**, пред којим **б** постаје **п** (да би се с њиме по звучности изједначило), нпр.: *греб*: *греб-с-ти*; *цри*: *цри-с-ти*; *зѣб*: *зѣп-с-ти*.

Образац: **гребсти**.

1. Основа врмена садашњег: *гребе* — *гребо*.

Време садашње:

Једн. 1. л. *грѣбѣ-м*

2. „ *грѣбѣ-ш*

3. „ *грѣбѣ*

Мн. *грѣбѣ-мо*

грѣбѣ-те

грѣбѣ

Начин заповедни :

Једн, 1. л. —	Мн. грèби-мо
2. » грèби	грèби-те
3. » —	—

Време пређашње несвршено :

Једн. 1. л. грèби-ј-âх	Мн. грèби-ј-âсмо
2. » грèби-ј-âше	грèби-ј-âсте
3. » грèби-ј-âше	грèби-ј-âху

Прилог времена садашњег : грèбѹ-ћ-и.

2. Основа начина неодређеног : грèб.

Време пређашње свршено :

Једн. 1. л. грèб-о-х	Мн. грèб-о-смо
2. » грèб-е	грèб-о-сте
3. » грèб-е	грèб-о-ше

Прилог времена прошлог : грèб-â-вп-и ; грèб-â-в.

Прошасти придев : грèб-а-о, грèб-л-а, грèб-л-о.

Трини придев : грèбен, грèб-ён-а, грèб-ён-о.

Начин неодређени : грèп-с-ти.

Овако се мењају глаголи : 1. С основом на б : дѹп-сти, зѣпсти, окѹпсти, са својим сложенима ; 2. С основом на п : тѣпсти се, црпсти, са својим сложенима.

Напомене к овом разделу

461. У глагола *у-су-ти, на-су-ти* од старине је основа за начин неодређени *сѹи*, а за време садашње *сѹиє* (*сѹио*). Основа начина неодређеног изгубила је с краја *п*, стари, на *у* налични, самогласник *ѹ* претворио се накнаде ради у *у*, и тако сад место *сѹи*, у основи начина неодређеног имамо *су* ; основа времена садашњег остала је *сѹє* (*сѹо*), избацивши само *ѹ* из средине, што се у таким приликама и иначе чини у српском језику.

462. Од основа са **в** на крају још се само говори глагол *плѣти* (плѣти), коме је основа начина неодређеног *пле* (плѣ), а основа времена садашњег *плеве* — *плево* (плијеве — плијево). Тај глагол у трпном придеву има *плевен*. На многим крајевима народа место њега је завладао глагол *плевити*, који иде по четвртој врсти.

ЧЕТВРТИ РАЗДЕО

Основе на **з, к и х**.

Образац: пећи.

1. Основа времена садашњег: *пеке* — *пеко*.

Време садашње:

Једн. 1. л. пѣчѣ-м	Мн. пѣчѣ-мо
2. » пѣчѣ-ш	пѣчѣ-те
3. » пѣчѣ	пѣкѹ

Начин заповедни:

Једн. 1. л. —	Мн. пѣци-мо
2. » пѣци	пѣци-те
3. » —	—

Време прѣђашње несвршено:

Једн. 1. л. цѣци-ј-ѣх	Мн. пѣци-ј-ѣсмо
2. » пѣци-ј-ѣше	пѣци-ј-ѣсте
3. » пѣци-ј-ѣше	пѣци-ј-ѣху

Прилог времена садашњег: пѣкѹ-ћ-и.

2. Основа начина неодређеног: *пек*.

Време прѣђашње свршено:

Једн. 1. л. пѣк-о-х	Мн. пѣк-о-смо
» » пѣч-е	пѣк-о-сте
» » пѣч-е	пѣк-о-ше

Прилог времена прошлог: пѣк-а-вш-и; пѣк-а-в.

Прошастн придев: пѣк-а-о, пѣк-л-а, пѣк-л-о.

Трени придев: пѣч-ев, пѣч-ѣн-а, пѣч-ѣн-о.

Начин неодређени: пѣћи (од *цек-ти*).

Овако се мењају глаголи: 1. С основом на г: жѣћи, лѣћи, лѣћи, мѣћи, стрѣћи; 2. С основом на ж: вѣћу, пѣћи, рѣћи, сѣћи, тѣћи, тѣћи, — и једни и други са својим сложенима.

Напомене к овом разделу

463. На крају основе има **ж** само један глагол, коме основа гласи *врх*. Пошто се с краја основе **ж** са **т** од наставка спајало у **ћ**, **р** се из корена по старом правилу, раширивало у **ре** (*рх*, у јужном говору *рије*) те за то и данас од те основе начин неодређени гласи *врѣћи* (*вријѣћи*).¹ Та се промена догађа само у начину неодређеном, а основа је за начин неодређени *врх*.

464. Од глагола *рећи* било је у старо време кратко без уметка образовано време пређашње свршено *ријех* (*рхх*). Према томе се и сад по јужним крајевима говори начин неодређени *ријети* или *ријећи* м. *рећи*.

465. Глагол *моћи* сачувао је у првом лицу једине садашњег времена старински облик *могу*. Кад је сложен с предлогом *по*, има и он по садашњем правилу: *поможем*, *поможеш*. С предлогом *уз*, који се меће пред *могу*, да би му се дало значење свршене радње, остаје стари облик *узмогу*.

466. Многи глаголи овога раздела имају гдекоје своје облике па другој врсти. Тако:

а. *Рећи*, *лећи* *помоћи* имају, истина, по правилу у времену садашњем: *речем*, *лежем*, *поможем*, али имају и по другој врсти: *рекнем*, *легнем*, *помогнем*.

¹ Међу тим и тај је глагол окренут на садашње правило. По Бачкој и по Шумадији већ се говори *врћи*.

Потпомоћи пак, *изнемоћи*, *занемоћи* имају само по другој врсти: *потпомогнем*, *изнемогнем*, *занемогнем*:

б. Глаголи: *врћи*, *дићи*, *стићи* и од њих сложени, по том глаголи: *побећи* (од основе *бег*), *улећи* (од основе *лег*) *запрећи* (од основе *прег*), *досећи* (од основе *сег*), *клећи* (од основе *клек*), *кликти* (од основе *клик*), *маћи* (од основе *мак*), *нићи* (од основе *ник*), *црћи* (од основе *црк*), *навићи*, *обићи* (од основе *вик*), *улећи се*, *прислeћи* (од основе *лек*), *замрћи* (од основе *мрк*), *замући се* (од основе *мук*), *натаћи* (од основе *так*), сви имају време садашње с **не**—**но**-наставком по другој врсти: *ергнем*, *дигнем*, *стигнем*, итд. Према томе они сви имају од исте основе и начин заповедни: *макни*, *стигни* (осим два: *врћи* и *побећи* с осталима од основе *бег*, који имају: *врзи*, *побези*, итд.). — Тога ради имају каткад по другој врсти трини придев: *ергнут*, *макнут*, *стигнут*, итд. па и начин неодређени: *ергнути* (и *врћи*), *стигнути* (и *стићи*), *макнути* (и *маћи*), итд.

467. Време *пређашње* несвршено може и у овом разделу спајати гласове **ија**. Тако из *теџијах*, *жеџијах* излази *течах*, *жежеџах* (*теџ'јах* — *течах*, итд.). Од *врећи* време *пређашње* несвршено и не гласи *друкчије* него *вршиџах*.

Од глагола *моћи* време *пређашње* несвршено по изузетку гласи: *могах*, *могаше*, итд.

ПЕТИ РАЗДЕО

Основе на **н** или **м**.

468. У старом језику ове су основе имале на крају **џн** (**џм**) или **џн** (**џм**), и онда је био закон, да се ти гласови кад се год у једном слогу на крају десе и у два се слога не раставе, спајају — и то: **џн** (**џм**) у **а**, а **џн** (**џм**) у — **џ**, па се то догађало и у начину не-

одређеном ове врсте. Пошто данашњи језик место старогa самогласника **а** има **е** а место **ж** — **у**, зато се све оне основе начина неодређеног, које су у старо време по поменутом закону имале **а** или **ж**, свршују на **е** или **у**. У основи пак времена садашњег, која постаје наставком **е**, напред поменути су се гласови **це** пали у два слога, нису долазили у једном слогу на крају, нису се спајали у **а** и **ж**, и зато се и у данашњем језику виде. Стара основа начина неодређеног **цѣ**н гласила је у старо време, по поменутом закону, у начину неодређеном **цѣ**, које данас гласи **це**, а у времену садашњем **цѣ-не** — **цѣ-но**, које, пошто је избачено **ѣ**, и данас гласи **це** — **це-но**.

469. Образац: **клетѣ**.

1. Основа времена садашњег: **куне** — **куно** (м. старог **клне**, из којегa се **л** претвара у **у**, јер би иначе морало бити самогласник и чинити слог).

Време садашње:

Једн. 1. л. кѹнѣ-м	Мн. кунѣ-мо
2. „ кѹнѣ-ш	кунѣ-те
3. „ кѹнѣ	кѹнѹ

Начин заповедни:

Једн. 1. л. —	Мн. кѹни-мо
2. „ кѹни	кѹни-те
3. „ —	—

Време пређашње несвршено:

Једн. 1. л. кѹни-ј-ѡх	Мн. кѹни-ј-ѡсмо
2. „ кѹни-ј-ѡше	кѹни-ј-ѡсте
3. „ кѹни-ј-ѡше	кѹни-ј-ѡху

Прилог времена садашњег: куну-ћ-и

2. Основа начина неодређеног: кле (клѧ м. клѧн).

Време пређашње свршено:

Једн. 1. л. клѧ-х	Мн. клѧ-смо
2. » клѧ	клѧ-сте
3. » клѧ	клѧ-ше

Прилог времена прошлог: клѧ-вп-и, клѧв.

Прошасти придев: клѧ-о, клѧ-л-а, клѧ-л-о.

Трпни придев: клѧ-т, клѧ-т-а, клѧ-т-о.

Начин неодређени: клѧ-ти.

Овако се мењају глаголи: 1. С основом на **н**: жѧти, пѧти (упор. напомене) са својим сложенима, и од основе че (чѧн) сложени; зачѧти, начѧти, почѧти; 2. С основом на **м**: жѧти (жѧм) са својим сложенима, и сложени од основе ѡм: ѡтѧти, ѡвѧти; надути се (од основе дѧм).

Напомене к овом разделу

470. Глаголу *жети* основа времена садашњег не постаје **е** — **о**-наставком, те не гласи *жне* — *жно*, како би по правилу ваљало очекивати, већ постаје **је** — **јо**-наставком и гласи *жње* (*жнје*) — *жњо*. Ова основа времена садашњег продире и наместо основе начина неодређеног, па се и тамо чује *жње* м. *жве*, нпр.: *жњети*, *жњех*, *жњевши*, *жњео* покрај правилнијега и старијега *жети*, *жех*, *жевши*, *жео*. Трпни придев већ и нема друкчије него само *жњевен* (*жње-в-ен*), према основи времена садашњега.

Основа времена садашњег говори се још и с уметнутим **а** међу прва два своја сугласника, те онда гласи: *жање* — *жањо*, нпр.: *жањѧм*, *жањѧх*, *жањѧи*, *жањѧћи*, итд.

471. Глаголу *пѧ-ти* основа је времена садашњег *пне* — *пно* али се она говори само кад је тај глагол сложен с предловима: *по-пне-м*, *за-пне-м*, итд. Иначе

глагол *цети*, кад је несложен, има само облике који постају од основе начина неодређеног, а место његове правилне основе времена садашњег говори се основа времена садашњег од сроднога по значењу глагола *цењати*, који се мења по петој врсти. Та основа гласи *цење* — *цењо*, и од ње су облици: *цењам*, *цењи*, *цењах*, *цењући*.

472. Време пређашње несвршено *кунијах* може се сажети у *куњах*. Иначе га већина глагола овога раздела, имајући значење свршених глагола, и нема.

ШЕСТИ РАЗДЕО

Основе на самогласнике осим *р*

473. Образац: *чути*.

1. Основа времена садашњег: *чује* — *чујо*.

Време садашње:

Једн. 1. л.	чүјѐ-м	Мн. чүјѐ-мо
2. »	чүјѐ-ш	чүјѐ-те
3. »	чүјѐ	чүјү

Начин заповедни:

Једн. 1. л.	—	Мн. чүј-мо
2. »	чүј	чүј-те
3. »	—	—

Време пређашње несвршено:

Једн. 1. л.	чүј-âх	Мн. чүј-âсмо
2. »	чүј-âше	чүј-âсте
3. »	чүј-âше	чүј-âху

Прилог времена садашњег: чүјү-ћ-и.

1. Основа начина неодређеног: *чу*.

Време пређашње свршено :

Једн. 1. л. чѹ-х	Мн. чѹ-смо
2. » чѹ	чѹ-сте
3. » чѹ	чѹ-ше

Прилог времена прошлог : чѹ-вп-и ; чѹ-в.

Прошати придев : чѹ-о, чѹ-л-а, чѹ-л-о.

Трини придев : чѹ-в-ен, чу-в-ен-а, чу-в-ен-о.

Начин неодређени : чѹ-ти.

Овако се мењају глаголи : 1. С основом на **а** : знѣти, стѣти ; 2. С основом на **и** : бѣти (кад значи ударати), бѣти (кад значи да што јест), вѣти, вѣпити или ѹпити, ѣти (ѣѣи), крѣти, лѣти, мѣти, пѣти, плѣти (коме се промена већином помешала с променом глагола *пливати*), рѣти, тѣти, шѣти, сви са својим сложенима, и сложени од основе **гъи** : обѣгнѣти, сѣгнѣти ; 3. С основом на **у** : дѹти, чѹти, по том од основе **у** : ѣзути, ѡбути, нѣзути. 4. С основом на **е** (**ѣ**) : дѣти, смѣти, и од основе *сиѣ* (*спѣ*) : дѡспѣти, прѣспѣти, итд.

Напомене к овом разделу

474—5. Глагол *знати*, имајући основу времена садашњег *знаје* (*зна-јо*), једначи и сажима оно *аје* — у **ѣ**, те му садашње време гласи : *знѣм* (*зна-јем*), *знѣш* (*м. знаје-ш*), итд. — Време пређашње несвршено путем сажимања гласи му исто тако : *знѣх*, *знѣше*, итд. (*м. знајѣх*, *знајѣше*), итд.

476. Глагол *смѣти* (*смѣти*), имајући у основи времена садашњег *смеје* — *смејо*, сажима у неким лицима тога времена *еје* у **ѣ**, те му садашње време гласи : *смѣм*, *смѣш*, *смѣ* ; *смѣмо*, *смѣте* — али *смѣју*. У јужном говору, где је основа вр. сад. *смије* — *смијо* (према староме *смѣје*, *смѣјо*), тога сажимања нема.

477. Време пређашње несвршено постаје (као што је познато из чл. 441) тиме, што се основе времена

садашњег завршетно *е* губи пред наставком за облик — *ах*, итд., као што се види у *чуј-ах*, *пиј-ах*, итд.

478. Глаголима *стати*, *дети* основа времена садашњег постаје **не** — **но**-наставком, као у другој врсти, те гласи: *стане* — *стано*, *дене* — *дено*, и од ње образују време садашње: *стане-м*, *дене-м* и начин заповедни: *стани*, *дени*. Времена пређашњег несвршеног и прилога времена садашњег ова два глагола и немају, јер су свршени.

479. Трпни *придев* постаје у овом разделу наставком **т** од основа: *би* — *бит*; *ви* — *вит*; *кри* — *крит*; *ли* — *лит*; *пи* — *пит*; *доби* — *добит*; *да* — *дат*; *позна* — *познат*. Од истих ових основа може трпни *придев* постати наставком *ен*, и тада се зев попуња некад сугласником *ј*, а некад сугласником *в*: *бијен* (који пут и *би-в-ен*), *са-ви-ј-ен*, *са-кри-в-ен*, *ли-в-ен*, *пи-ј-ен* (и *пи-в-ен*), *до-би-ј-ен* (и *до-би-в-ен*). Од *ми*, *ри*, *ши* трпни је *придев*: *ми-в-ен*, *ри-в-ен*, *ши-в-ен*, (каткада и *швен* без првога *и*). Основе на *у* и *е* имају трпни *придев* на *ен*, и попуњују зев сугласником *в*: *чу-в-ен*, *обу-в-ен*, *наду-в-ен*, *оде-в-ен*. И наставак **н** видимо у примерима *зна-н*, *да-н*.

480. Глагол *дати* има за садашње време основу *дад*, која припада међу оне три основе у српском језику од којих се време садашње образује непосредно, без образовања основе времена садашњег *е* — *о*-наставком. И основа *дад* избацује своје *д* пред личним наставцима првога лица једнине и множине, те има *дам* (м, *дад-м*) и *дамо* (м. *дад-мо*). Према томе су после удешени и остали облици времена садашњег осим трећег лица множине, које је по примеру осталих основа на сугласник од основе *дадо* личним наставком

ит образовано по садашњем правилу за 1. л. мн.: *даду*.
Цело то време гласи сад:

Једн. 1. л. <i>дām</i>	Мн. <i>дамо</i>
2. » <i>дāш</i>	<i>дāте</i>
3. » <i>дā</i>	<i>даду</i>

Међу тим овај глагол образује сад од онога *дад* и основу времена садашњег *дад-е* — *дадо*, и не само по првом разделу оне врсте (као *крад-е*, од *красти*) све облике који постају од основе времена садашњег (осим прилога времена садашњег, који је заступљен обликом *дајући* од глагола *давати*) као што су: *даде-м*, *даде-ш*, *даде*, итд.; — *дади*; *дади-ј-ах*, *дади-ј-аше*, него и у времену пређашњем свршеном говори се: *дадох*, *даде*, м. *дах*, *да*, као да је основа начина неодређеног *дад*.

481. У овој су врсти и глаголи којима се основа појачава сугласником *д*. Овај појав још долази и при образовању свршенога садашњег времена *не—но—на*-ставком, и помињаће се на ново у другој врсти. Међу глаголима ове врсте понајчешћи је тај појав при глаголима *зна-ти*, *де-ти*, *сме-ти*, *ста-ти*. Тако:

а. *Знати*, осим правилних облика по овом разделу, има појачану основу времена садашњег *знаде* (према *знад*) и од ње све облике: *знадем*, *знади*, *знади-ј-ах*, па и пређашње свршено *знадох*. У именске глаголске облике није продрла ова појачана основа.

482. б. *Дети* има исто тако *деде-м*, пређашњег несвршеног као свршен глагол и онако нема, по том пређашње свршено: *дедох*, па и начин неодређени: *дести* (као да је основа *дед*).

483. в. *Смети* има време садашње по правилу, а време пређашње несвршено: *смени-ј-ах*, време пре-

ђашње свршено: *смед-о-х*, и прилог времена прошлог: *смед-а-ви-и*, по основи *смеде*, *смед*.

484. *г. Стати* има време пређашње свршено *стадо-х* према основи начина неодређеног *стад*.

485. И глагол *и-ти* (*ићи*) прима ово д уз основу, која му онда гласи *ид*. Од те основе има све облике по првоме разделу ове врсте, па и сами начини неодређени гласи у гдекојим крејевима *ис-ти* (од *ид*, као *красти* од *крад*). Облици су тога глагола сад у целини оваки:

1. Основа времена садашњег: *иде* — *идо*.

Време садашње:

Једн. 1. л. <i>иде-м</i>	Мн. <i>иде-мо</i>
2. „ <i>иде-ш</i>	<i>иде-те</i>
3. „ <i>иде</i>	<i>иду</i>

Начин заповедни:

Једн. 1. л. —	Мн. <i>иди-мо</i>
2. „ <i>иди</i>	<i>иди-те</i>
3. „ —	—

Време пређашње несвршено:

Једн. 1. л. <i>иђах</i> (м. <i>иди-ј-ах</i>)	Мн. <i>иђасмо</i>
2. „ <i>иђаше</i>	<i>иђасте</i>
3. „ <i>иђаше</i>	<i>иђаху</i>

Прилог времена садашњег: *иду-ћ-и*.

2. Основа начина неодређеног: *ид*.

Време пређашње свршено:

Једн. 1. л. <i>ид-о-х</i>	Мн. <i>ид-о-смо</i>
2. „ <i>ид-е</i>	<i>ид-о-сте</i>
3. „ <i>ид-е</i>	<i>ид-о-ше</i>

Прилог времена прошлог: *ид-а-ви-и*; *иш-а-ви-и*; *иш-а-в*.

Прошаста придев: *и-ш-а-о*, *и-ш-а-а*, *и-ш-а-о*.

Трини придев: (**на-ид-ен* — нађен; *про-шас-т*).

Начин неодређени: *и-ти*, *ис-ти* (од *ид-ти*), *ићи* (према *наћи*, *доћи*, као што ће се ниже видети).

Прилог времена прошлог, прошаста, а понегде и *трини придев*, образовани су, као што се види, од корена *шад* опет по правилима првога раздела ове врста, само што је у *и-ша-ви-и* д с краја основе избачено место да се између њега и наставка *вш* уметнуло *а* (којим би начином тај облик гласио **и-шад-а-ви-и*). Томе корену *шад* предметнута је још и основа глагола *ити* — *и*, ма да је то са свим излишно.

486. Ако се глагол *ити* сложи с предлозима *на*, *до*, *по*, *мимо*, *за*, онда се *и*, које иза тих предлога на самогласно дође, зева ради, претвара у *ј*, те излази: *најти* (*на-ити*), *дојти* (*до-ити*), *појти* (*по-ити*); — *најдем*, *дојдем*, *појдем* (м. *на-идем*, *до-идем*, *по-идем*), итд., у свима облицима, из чега преметањем *јт* и *јд* (чл. 96) излази најпре *тј* и *дј*, па из тога после *ћ* и *ђ*: *наћи*, *доћи*, *поћи*; *нађем*, *дођем*, *пођем*, итд. С овим облицима, у којима је *ћ* правилним путем постало, уједначили су се и глаголи сложени с предлозима *об*, *из*, *от*, који би требало да гласе *об-ити*, *из-ити*, *от-ити*, а у времену садашњем и осталим облицима: *обидем*, *изидем*, *отидем* (као што се доиста и говоре тако, особито последњи), па се сад и они говоре: *обићи*, *изићи*, *отићи*, а у времену садашњем и осталим облицима: *обиђем*, *изиђем*, *отиђем*, ма да за то осим наличности никаква другог узрока нема. Одатле је та наличност продрла још и даље, те се сад чак и несложен глагол најчешће говори у начину неодређеном *ићи* м. *ити*.

487. С глаголима који основн додају *д* удружио се од старине још и глагол *бити* (који значи да *што*

јест), који је у старо време гласио *бѹти* — (тј. *бѹити* — *бѹјти*). Он има данас три основе: 1. Основу за време садашње: *буде—будо* (у старом језику *бѣде—дѣдо*); 2. Основу за време пређашње несвршено: *бе* (*бѣ* м. *бвѣ* из *бѹѣ* — *бвѣ*), и 3. Основу за начин неодређени: *би* (старо *бѹ*). По томе му промена гласи овако:

1. Основа времена садашњег: *буде—будо*.

Време садашње:

Једн. 1. л. бѹдѣ-м	Мн. бѹдѣ-мо
2. » бѹдѣ-ш	бѹдѣ-те
3. » бѹдѣ	бѹдѹ

Начин заповедни:

Једн. 1. л. —	Мн. бѹди-мо
2. » бѹди	бѹди-те
3. » —	—

Прилог времена садашњег: *бѹдѹ-ћ-и*.

2. Основа времена пређашњег несвршеног: *бе* (*бѣ*).

Време пређашње несвршено:

Једн. 1. л. бѣ-ј-ах (бѣх)	Мн. бѣ-ј-асмо (бѣсмо)
2. » бѣ-ј-аше (бѣше)	бѣ-ј-асте (бѣсте)
3. » бѣ-ј-аше (бѣше)	бѣ-ј-аху (бѣху)

3. Основа начина неодређеног: *би*.

Време пређашње свршено:

Једн. 1. л. бѣ-х	Мн. бѣ-смо
2. » бѣ	бѣ-сте
3. » бѣ	бѣ-ше

Прилог времена прошлог: *бѣ-вш-и*; *бѣ-в*.

Прошати придев: *бѣ-о*, *бѣ-л-а*, *бѣ-л-о*.

Триви придев: —

Начин неодређени: *бѣ-ти*.

У времену пређашњем несвршеном још у староме језику *бѣах* се сажимало у *бѣх*. Отуда сад и разлике по говорима: *бејах—бијах*; *бех—бјех*.

488. Али овај исти глагол, сложен с предлозима, иде већ не по овоме, него по обичном обрасцу. Тако се по обичном обрасцу мења *добити*, *задобити*, *снестити се*. Али се и у неким сложеним (који се у осталом сад ретко говоре) гдегде чују још и стари облици. Тако од *забити* (заборавити) има *забудем*, нпр.: Не *забуди* на којој си (Народ. Посл.); од *пробити* (на корист бити, пријати) има *пробудем*, нпр.: Попиј и ту и другу, да ти обје *пробуду* (Нар. Песма); од *збити* се има *збуде се*, и ово се последње још најјаче држи.

Исто д или *де* (*дер*), за које се мисли да је од корена глагола *дети*, напред поменутога, умеће се још, опет ради појачања, у многих глагола међу глаголску основу и међу наставак (у множини), или се просто додаје начину заповедном. Тако имамо: *Разбери-де-те*, *реци-де-те*, *кажи-де-те*, *зовни-де*, *нађи-де*, *уцитај-де*, *држ'-де*, *затвор'-де*, *донес'-дер*. То исто *де*, *деде*, или *дер* видимо и самостално али у вези са заповедним начином, нпр.: *Смиљанићу, дома дер се нађи*; — *Деде га зовни*; — *Де запевај јасно гласовито*; — *Де не лудуј*, итд.

СЕДМИ РАЗДЕО

Основе на л и р.

489. Ови глаголи у основи начина неодређеног шире основу старинским гласом *ѣ*, те често *мр-ти*, *мл-ти* излазе с поширеним *р* и *л*: *мрѣ-ти*, *млѣ-ти*, које у српска три говора гласи: *мрѣти*, *мријѣти*, *мрѣти*, — *млѣти*, *мљѣти*, *млѣти*. Од *млѣти*, јединога глагола с основом на *л*, основа начина неодређеног *мле* (*млѣ*) остаје и у осталим облицима који се од те основе изводе; од глагола пак на *р* основа је начина неодређеног час на раширено, час на нерашерено *р* (као у *тр-ти*) и по томе је и *р* непостојано: час је самогласник, а час сугласник.

490. Образац мрети.

1. Основа времена садашњег: *мре* — *мро*.

Време садашње:

Једн. 1. л. мрѣ-м	Мн. мрѣ-мо
2. » мрѣ-ш	мрѣ-те
3. » мрѣ	мрѣ

Начин заповѣдни

Једн. 1. л. —	Мн. мрѣ-мо
2. » мрѣ	мрѣ-те
3. » —	—

Време пређашње невршено:

Једн. 1. л. мрѣх (из мрѣ-ах=мрѣ-ах).	Мн. мрѣсмо
2. » мрѣше	мрѣсте
3. » мрѣше	мрѣху

Прилог времена садашњег: мрѣ-ћ-и.

2. Основа начина неодређеног: *мре* и *мр*.

Време пређашње свршено:

Једн. 1. л. мрѣ-х	Мн. мрѣ-смо
2. » мрѣ	мрѣ-сте
3. » мрѣ	мрѣ-ше

Прилог времена прошлог: мрѣ-вши; мрѣ.

Прошаста придев: мрѣ-о, мрѣ-л-а, мрѣ-л-о.

Трици придев: — (простр-т).

Начин неодређени: мрѣ-ти.

Овако се мењају глаголи: заврѣти, наврѣти, подврѣти, уврѣти се; дрѣти и дрѣти се (са сложенима), прождрѣти, задрѣти, одадрѣти, удрѣти, застрѣти, прѣстрѣти, с осталим сложенима.

Напомене к овом разделу

491. Глаголу *млѣти* основа времена садашњег гласи *меље* — *мељо* (тј. *мелје* — *мелјо*), а основа начина неодређеног свуда *мле*.¹

492. Глаголу *дрѣти*, кад није сложен с предлозима, основа садашњег времена за све облике, осим пређашњег нествршеног, гласи *дере* — *деро*, а у пређашњем је нествршеном *дре* (*дрѣ*). Кад ли је сложен с предлозима, онда има и свуда по правилу *дре* — и уз то *дере*, као кад је нествршен.

493. Глагол *трѣти* има у неколике различите облике, како му је различит начин неодређени (који би требало да гласи *трѣти*). Овде се наводи у првим лицима. Облици изван правила штампају се положеним словима :

Време садашње: *тре-м* и *таре-м* (с уметнутим а међу прва два сугласника).

Начин заповедни: *три*, итд.

Време пређашње нествршено: *трѣ-ах*, итд.

Прилог времена садашњег: *тру-ћ-и* и *тару-ћ-и*.

Време пређашње ствршено: *тр-х*, итд.

Прилог времена прошлог: *трѣ-о*.

Трѣни придев: *тр-в-ен*.

Начин неодређени: *тр-ти*.

Друга врста

494. Основа начина неодређеног образована је наставком *ну*, нпр.: *то-ну*. Основа пак времена садашњег постаје наставком *не* — *но*; *то-не* — *то-но*.

¹ У Даничића «Облицима» овај је глагол у трећој врсти, али га и сам Даничић у «Историји Облика», Београд, 1874., стр. 245. 251. има у овоме разделу, а тако и Миклошић у *Wortbildungslehre*, Wien 1876.

Образац : ТОНУТИ.

1. Основа времена садашњег : тоне.

Време садашње :

Једн. 1. л. тѡнѣ-м	Мн. тѡнѣ-мо
2. » тѡнѣ-ш	тѡнѣ-те
3. » тѡнѣ	тѡнѹ

Начин заповедни :

Једн. 1. л. —	Мн. тѡни-мо
2. » тѡни	тѡни-те
3. » —	—

Време прѣђашње несвршено :

Једн. 1. л. тѡњ-ѡх	Мн. тѡњ-ѡсмо
2. » тѡњ-ѡше	тѡњ-ѡсте
3. » тѡњ-ѡше	тѡњ-ѡху.

Прилог времена садашњег : тѡнѹ-ћ-и.

2. Основа начина неодређеног : тону.

Време прѣђашње свршено :

Једн. 1. л. тѡну-х	Мн. тѡну-смо
2. » тѡнѹ	тѡну-сте
3. » тѡнѹ	тѡну-ше.

Прилог времена прошлог : тѡнѹ-вш-и ; тѡнѹ-в.

Прошати придев : тѡну-о, тѡну-л-а, тѡну-л-о.

Трици придев : — (затегну-т).

Начин неодређени : тѡну-ти.

Напомене к овој врсти

495. Поради тога што махом значе свршену радњу, основе ове врсте већином немају времена прѣђашњег несвршеног. У којих га има, оне га образују као што

га образује *тонути*, а у *тонути* време пређашње не-
свршено постало је кроз ове *мене тон-ах, тони-ах,*
тонјах, тоњах.

496. Као што многе основе прве врсте прелазе у ову врсту временом садашњим, тако многе основе ове врсте образују време пређашње свршено и прошаста глаголски придев по обрасцима прве врсте, одбацивши наставак начина неодређенога *ну*. По томе од *стигнути* време је пређашње свршено: *стигох*, а прошаста придев: *стигао*; од *никнути*: *никох, никао*; од *макнути*: *макох, макао*, итд.

497. Неке основе, да би се сложиле с *ну*, наставком начина неодређеног ове врсте, избацују крајње своје сугласнике. Тако је *гинути* м. *гиб-нути*; *откинути* м. *откид-нути*; *загнати* м. *загрт-нути*; *кренути* м. *крет-нути*; *прснути* м. *прск-нути*; *свиснути* м. *свиск-нути*; *потиснути* м. *потиск-нути*. Кад се од оваквих основа образује пређашње свршено и прошаста придев по правилу прве врсте без наставка *ну* — онда се узима основа цела, заједно с оним сугласником који се пред *ну* избацује. Тако је од *погинути* — *погибох, погибла*; од *откинути* — *откидох*; од *загнати* — *загртох*; од *кренути* — *кретох*. Основе на *д* и *т*, као што су на крају наведене, не образују прошаста придев по правилу прве врсте, већ само време пређашње свршено. Тако је од *кренути* — *кренуо*; од *загнати* — *загнуо*; од *откинути* — *откинуо*, итд.

498. Од *свиснути* је *свискох, свиште* (м. *свишче*, где *шт* стоји место *шч*, који се гласови у нашем језику и иначе често замењују гласовима *шт*); од *прснути* — *прскох, прште*; од *потиснути* — *потискох, потиште*. Прошаста придев од тих и таквих глагола гласи: *свискао* — *свисла* (*свисела*, одакле *ѣ*, ради на-

гомилавања сугласника, испада); од *потискао* — *потисла*; од *прскао* — *прсла*, итд.

499. Неки глаголи образују само прошаста придев по правилу прве врсте. Тако: *увенути* има *увео*; *прозукнути* — *прозукао*, *прозукла*; *скркнути се* — *скркло се*; *усахнути* — *усахла*; *иструнити* — *иструо*; *подбунути* — *подбуо*.

500. Неки глаголи имају само време садашње по овој врсти, образовано с намером да се што већма покаже свршеност радње њихове, нпр.: ако *могне*, *дадне*, *смедне* (од *сме-д*, с придоданим *д*), *имадне*, *умедне*, *хтедне*, *знадне*, итд.

Трећа врста

501. *Основе начина неодређеног* постају наставком **ѣ** (*е* — *је* — **и**), нпр.: *ум-ѣ*, *вид-ѣ*.

Основе времена садашњег постају или наставком **је** — **јо** од начина неодређеног, нпр.: *умѣје* — **јо**; или од основе другојачије образоване наставком **и**, нпр.: *види*, *три*, *гори*. Према томе се и ова врста дели на два раздела.

ПРВИ РАЗДЕО

502. У овај раздео иду глаголи, у којих основе времена садашњег постају од начина неодређеног наставком **је** — **јо**: *умѣје* — *умѣјо*. Из **ѣје**, које се таким начином основама на крају нађе, у источном говору бива сажето дугачко *ѣ* (м. **ѣе** — **ее**) у свима лицима времена садашњег осим трећег множеине (где се, као што је познато, основа свршава на **јо** — *умѣјо*). Јужни говор из *умѣ-ј-е* има по својим законима *уми-ј-е*. Време пређашње несвршено постаје од основе начина неодређеног.

Образац умети (умѣти).

1. **Основа времена садашњег:** умеје — умејо (умѣ-је — умѣ-јо).

Време садашње:

Једн. 1. л. љмѣ-м	Мн. умѣ-мо
2. » љмѣ-ш	умѣ-те
3. » љмѣ	љмејљ

Начин заповедни:

Једн. 1. л. —	Нн. љмѣј-мо
2. » љмѣј	љмѣј-те
3. » —	—

Прилог времена садашњег: љмејљ-ћ-и.

2. **Основа начина неодређеног:** уме (умѣ).

Време пређашње несвршено:

Једн. 1. л. љме-ј-ѡх	Мн. љме-ј-ѡсмо
2. » љме-ј-ѡше	љме-ј-ѡсте
3. » љме-ј-ѡше	љме-ј-ѡху

Време пређашње свршено:

Једн. 1. л. љме-х	Мн. љме-смо
2. » љме	љме-сте
3. » љме	љме-ше

Прилог времена прошлог: љмѣ-вш-и; љмѣ-в.

Прошати придев: љме-о, љме-л-а, љме-л-о.

Трпни придев: —

Начин неодређени: љме-ти.

Овако се мења сад само још глагол *говети*, *уговети*.

503. Основа *уме* прима и *д* у времену пређашњем свршеном, те има: *умед-о-х*, *уме-д-е*, итд.

ДРУГИ РАЗДЕО

504. У овај раздео иду глаголи, у којих основе времена садашњег постају наставком **и** — **јо**, нпр.: *види* — *видјо*. Основа *видјо* чува се још само у ретким облицима *виђу* (из *видјо-м*), *вељу* итд. а иначе се у српском језику готово изгубила, јер се у 3-ем л. мн. основа *види* спаја с наставцима **нт** у *види-нт*, из којих је, познатим путем, образовано садашње *виде*. Основи *видјо* претходила је по свој прилици основа *види-јо*.

Образац ВИДЕТИ (видѣти)

1. Основа времена садашњег: *види* — *видјо*.

Време садашње:

Једн. 1. л. вѣдѣ-м	Мн. вѣдѣ-мо
2. „ вѣдѣ-ш	вѣдѣ-те
3. „ вѣдѣ	вѣдѣ

Начин заповедни:

Једн. 1. л. —	Мн. вѣди-мо
2. „ вѣди	вѣди-те
3. „ —	—

Време пређашње несвршено:

Једн. 1. л. вѣђах	Мн. вѣђасмо
2. „ вѣђаше	вѣђасте
3. „ вѣђаше	вѣђаху

Прилог времена садашњег: вѣдѣ-ћ-и.

2. Основа начина неодређеног: *виде* (видѣ).

Време пређашње свршено:

Једн. 1. л. вѣде-х	Мн. вѣде-смо
2. „ вѣде	вѣде-сте
3. „ вѣде	вѣде-ше.

Прилог времена прошлог: вѣдѣ-вш-и; вѣдѣ-в.
Прошастаи придев: вѣде-о, вѣде-л-а, вѣде-л-о.
Трини придев: вѣѣ-ен, вѣѣ-ен-а, вѣѣ-ен-о.
Начин неодређени: вѣде-ти.

Напомене к овом разделу

505. У начину заповедном, који би из *види* наставком и постајући, морао гласити *видиши*, последње и отпада и у другом и осталим лицима. Међу тим од истог глагола *видети* говори се заповедни начин и *виѣи*, према 1. л. ј. времена садашњег *виѣу* од основе: *вид-јо* (*види* чл. 504).

506. Време пређашње несвршено добило је садашњи свој облик, прошавши кроз ове мѣне. На основу *види* долато је *ах*, те је постало: *види-ах*, а из овога је, пошто се и претворило у *ј*, изашло: *видј-ах*, у коме је већ само по себи данашње *вѣѣах*.

У гдекојих глагола још се образује пређашње несвршено и од основе начина неодређеног, нпр.: *горе-ј-ах*, *седе-ј-ах* (*јужно гори-ј-ах*, *сједи-ј-ах*, итд.).

507. *Трини придев* не постаје од основе начина неодређеног као што би, по правилу, требало, него се гради, по правилу четврте врсте, од основе *види* — *види-ен* — *видјен* — *виѣен*. Правило четврте врсте продрло је у тај облик овога раздела зато, што су многи облици у једној и другој врсти једнаки. Само од глагола *триети* може се још чути *трини придев* у облику *триен* (м. *трие-н*) по правилу ове врсте. Али се и место тога говори *триѣн*.

508. Има глагола, у којих се још у старо време њ од наставка за основу начина неодређеног, дошавши после непчаника, претворило у *а*. То се догодило у коренâ који су имали на крају грлени сугласник,

који се пред непчаним **џ** најпре претворио у најближи му непчани сугласник, а после је тај, претварањем постали непчани сугласник, натерао **џ**, да се за њим у **а** претвори. Тако је од корена *бег* наставком **џ** постало *бегџ* — *бежџ*, *бежа* (*бежа-ти*); од корена *трк* — *тркџ*, *трча*, *трча* (*трча-ти*); од корена *вриск* — *вискџ*, *врисча*, *висча*, *вришча*, *вришта* (пошто је у старо време **шч** замењивано гласовима **шт**), итд. Таки су глаголи још: *блејати* (основе: *блеја* и *блеји*); *сјајати се* (основе: *сјаја* и *сјаји*); *бучати* (основе: *буча* и *бучи*); *лежати* (основе: *лежа* и *лежи*); *мучати* (основе: *муча* и *мучи*); *тиштати* (основе: *тишта* и *тишти*), итд. Време пређашње несвршено у њих постаје од основе начина неодређеног: *бежа-ах* — *бежџах*; *трча-ах* — *трчаџах*, итд. Исто тако ова врста глагола образује и трпни придев по правилу, од основе начина неодређеног, наставком **т** или **н**, нпр.: *држан* (*држа-н*); — *држаџт*.

Међу ове глаголе иде и глагол *стајати*, коме је основа за време садашње: *стоји*, а за начин неодређени: *стаја* (м. *стоја*).

509. Глаголи *стајати* и *бојати се*, имају у начину заповедном: *стој* м. *стоји*, и *бој* се м. *боји се* тога ради, што су, долазећи често у говору, крајње **и** иза **ј** изгубили.

510. Глагол *хотети*, који гласи и *хтети*, има основу времена садашњег са **је** — **јо**-наставком: *хотје* — *хотјо*, те му време садашње сад постаје и гласи:

Једн. 1. л. *хотјо-м* — *хотјџ* — *хоћу*.

2. » *хотје-ш* — *хоћеш*.

3. » *хотје* — *хоће*.

Мп. 1. » *хотје-мо* — *хоће-мо*.

2. » *хотј-те* — *хоће-те*.

Међу тим треће лице множине има правилно по овоме разделу: *хоте* (од *хоти*: *хотѣ-нт*), али се тако, по правилу, говори само у Црној Гори, а у осталом је народу, па и у књижевном језику, глас *ћ* из осталих лица, образованих од основе *хот-је*, продјо и у треће лице множине, те се говори и пише: *хоће*. Облици ови времена садашњег говоре се и без првога слога: *ћу*, *ћеш*, *ће*; *ћемо* *ћете*, *ће*.

У основи начина неодређеног више је у обичају основа *хте* (скраћена) него *хоте*, па се и време преташње несвршено говори и *шћах* (м. *хћах*, изједначењем по говорним оруђима) уз *хоћах*.

511. На послетку иста основа прима који пут и *д*, те има *хтед-о-х*, а *хтед* образује основу времена садашњег по другој врсти, те има *хтеднем*. Кад овај глагол у времену садашњем буде сложен с предлогом *уз*, — он онда може то време имати од основе *хтеје* — *хтејо* (*хтеје* — *јо*) по првом разделу ове врсте: *љсхтѣм*, *љсхтѣш*, *љсхтѣ*, *љсхтѣмо*, *љсхтѣте*, *љсхтѣју* (по јужном: *љсхтијем* итд.). Према томе иде и *захтети*, *прохтети*, према обрасцу *умети*.

512. Глагол *прѣти* (са сложенима) и *за-зрети* (са осталим сложенима: *назрети*, *обазрети се*), по томе што су у начину неодређеном налик на глаголе седмога раздела прве врсте, имају време садашње по тој врсти: *прѣм*, *прѣш*, *прѣ*; *прѣмо*, *прѣте*, *прѣ*; — *зазрем*, *зазреш*, *зазре*, *зазremo*, *зазрете*, *зазру*. — Исто тако и *зрети* и *врети* имају време садашње по правилу седмога раздела прве врсте, али јединину и прво и друго лице множине имају и по овој врсти: *зрим*, *зриш*, *зри*; *зримо*, *зрите* — *врим*, *вриш*, *ври*; *вримо*, *врите*. Треће лице множине и прилог времена садашњег увек су по првој врст: *зру* — *зрући*; *вру* — *врући*. Тако је и од *пру* — *прући*.

513. Глаголи ове врсте, ако е, постало од **ѡ**, имају у ком слогу и отегнуто, што је, на прилику, случај и у глаголском прилогу прошлога времена: ѡмѣвши, угòвѣвши, вѣдѣвши, жѣлѣвши, немају место такога е у јужноме говору правилну замену *ије* — него остаје *је* с таким истим акцентом: ѡмјѣвши, угòвјѣвши, вѣдјѣвши, жѣљѣвши, итд.

Четврта врста

514. Основа начина неодређеног постаје наставком **и**: нос-и.

Основа времена садашњег у главноме је једнака с основом начина неодређеног и гласи: *носи* — *носјо* (по свој прилици од *носијо*).

Образац носити.

1. Основа времена садашњег: *носи* — *носјо*.

Време садашње:

Једн. 1. л. нòсѣ-м	Мн. нòсѣ-мо
2. » нòсѣ-ш	нòсѣ-те
3. » нòсѣ	нòсѣ

Начин заповедни:

Једн. 1. л. —	Мн. нòси-мо
2. » нòси	нòси-те.
3. » —	—

Време пређашње несвршено:

Једн. 1. л. нòш-ах	Мн. нòш-а̀смо
2. » нòш-а̀ше	нòш-а̀сте
3. » нòш-а̀ше	нòш-а̀ху.

Прилог времена садашњег: нòсѣ-ћ-и.

1. *Основа начина неодређеног: носи.*

Време пређашње свршено:

Једн. 1. л. нòси-х	Мн. нòси-смо
2. » нòс-й	нòси-сте
3. » нòс-й	нòси-ше

Прилог времена прошлог: нòсй-вш-и, нòсй-в.

Прошати придев: нòси-о, нòси-л-а, нòси-л-о.

Трини придев: нòш-ен, нòп-ен-а, нòш-ен-о

Начин неодређени: нòси-ти.

Напомене к овој врсти

515. У начину заповедном бива што и у другом разделу треће врсте. Из *носи-и* постаје *носиу*, а томе последње **и** отпада. Али у глагола, којима је коренити глас **о**, као што су: *дојити, кројити, појити, спојити*, и прво **и**, стојећи после *ој*, изједначује се с **ј**, па потом дулећи у накнаду акценат у коренитом **о**, отпада, а тим истим путем ишчезава и **и**-наставак, те тима глаголима гласи начин заповедни: *дој, крој, пој, спој*, итд.

516. У времену пређашњем несвршеном и у трпном придеву **и** од основе претвара се у **ј**, које се с гласовима испред себе по својим законима саставља. Тако нпр.: од *водити* ти облици гласе: *вођах, вођен*; од *молити* — *мођах, мођен*; од *мислити* — *мишђах, мишђен*; од *љубити* — *љубђах, љубђен*; од *славити* — *славђах, славђен*; од *дојити* — *дођах, дођен*; од *учити* — *учах, учен*; од *творити* — *творях, творен*, итд.

Од *пустити* је *пуштах, пуштен*; од *крстити* — *крштах, крштен*; од *воштити* — *воштах, воштен*; од *смождити* — *сможден* зато, што се *иш* и *жш*, које би по горњем правилу дошло, претвара у **шт** и **жд**

(као оно **штч** што се претвара у **шт**). Па ипак **гнездити** се има **гнежђах** се.

517. Мнити (у староме језику **мњти**, те по томе у трећој врсти) има време пређашње несвршено и **мњах** по правилу, и **мниди-ј-ах**, по првој врсти, примивши к основи начина неодређеног **д**, што многи глаголи чине.

518. Окнити нема у трпном придеву **окњен**, него по правилу прве врсте **окнивен**. Тако је од **заднити** — **заднивен**, а и од **снити** било би **снивен**, а не **шњен**.

Пета врста

519. У петој врсти оснва начина неодређеног постаје **а**-наставком, нпр.: **чув-а**, **пис-а**, **бр-а**.

Основа пак времена садашњег постаје на три начина:

а. од основе начина неодређеног **је—јо**-наставком: **чуваје** — **чувајо**;

б. од корена на сугласник наставком **је — јо**: **писје** — **писјо** (из чега излази **пише** — **пишо**);

в. од корена на сугласник наставком **е — о**: **бере** — **bero**, или од корана на самогласник наставком **је—јо**: **сеје** — **сејо** (кор. **сѣ**).

Према тој разлици цела се промена дели на три раздела.

ПРВИ РАЗДЕО

520. Основа начина неодређеног постаје наставком **а**: **чув-а**, а основа времена садашњег постаје од те основе наставком **је — јо**: **чуваје** — **чувајо**. Крајњи гласови ове основе — **аје** — у времену се садашњем у свима лицима осим трећег лица множине једначе у **аа**, па сажимају у **â**; а у трећем лицу множине до-

гађају се познате промене. Време пређашње несвршено образује се од основе начина неодређеног (*чува-ах*) сажимајући два **а**, која тако једно до другог дођу.

521. Образац: **чувати**.

1. *Основа времена садашњег: чуваје — чувајо.*

Време садашње:

Јадн. 1. л. чѹвѹ-м	Мн. чѹвѹ-мо
2. » чѹвѹ-ш	чѹвѹ-те
3. » чѹвѹ	чѹва-ј-ѹ.

Начин заповедни:

Једн. 1. л. —	Мн. чѹвѹј-мо
2. » чѹвѹј	чѹвѹј-те
3. » —	—

Прилог времена садашњег: чѹвајѹ-ћ-и.

2. *Основа начина неодређеног: чува.*

Време пређашње несвршено:

Једн. 1. л. чѹвѹах	Мн. чѹвѹасмо
2. » чѹвѹаше	чѹвѹасте
3. » чѹвѹаше	чѹвѹаху.

Време пређашње свршено:

Једн. 1. л. чѹва-х	Мн. чѹва-смо
2. » чѹва	чѹва-сте
3. » чѹва	чѹва-ше

Прилог времена прошлог: чѹвѹ-вш-и, чѹвѹ-в.

Прошати придев: чѹва-о, чѹва-л-а, чѹва-л-о.

Три придев: чѹвѹ-н, чѹвѹ-н-а, чѹвѹ-н-о; — чѹвѹ-т, чѹвѹ-т-а, чѹвѹ-т-о.

Начин неодређени: чѹва-ти.

Напомене к овом разделу

522—3. У начину заповедном основа губећи своје завршетно е прима наставак и: *чувај-и*, којему такође завршетно и после ј отпада, као што то и у другим случајима бива.

524. Глагол *спати* образује све облике, који се у овој врсти изводе од основе времена садашњег, од основе *спи*, која, гласећи сама као основе четврте врсте, по правилима те врсте изводи и све поменуте облике. Тако је од тога глагола *време садашње*: *спим*, *спиш*, итд.; *начин заповедни*: *спи*; *прилог времена садашњег*: *спећи*.

525. Глагол *имати* прима који пут уз основу *има* још и *д*, и тада му се облици изводе по првом разделу прве врсте: *имаде-м*, *имади-ј-ах* (*имађах*), *имадо-х*. Од таке основе *имад* може му време садашње гласити и *не* — *но*-наставком, по правилу друге врсте: *имад-нем*, итд.

ДРУГИ РАЗДЕО

526. *Основа начина неодређеног* постаје наставком *а*: *писа*; основа пак времена садашњег постаје наставком *је* — *јо* од корена: *пис-је* — *пис-јо* — *пише* — *пишо*, а *ј* се од наставка по законима гласовним подешава са сугласником испред себе.

Време пређашње несвршено образује се од основе начина неодређеног као и у првом разделу ове врсте.

Образац: *писати*.

1. *Основа времена садашњег*: *писје* — *писјо*.

Време садашње:

Једн. 1. л.	пйшѐ-м	Мн.	пйшѐ-мо
2. »	пйшѐ-ш		пйшѐ-те
3. »	пйшѐ		пйшѹ

Начин заповедни :

Једн. 1. л. —	Мн. пѣши-мо
2. „ пѣши	пѣши-те
3. „ —	—

Прилог времена садашњег : пѣшѹ-ћи.

2. Основа начина неодређеног : писа.

Време пређашње несвршено :

Једн. 1. л. пѣсѣх	Мн. пѣсѣсмо
2. „ пѣсѣше	пѣсѣсте
3. „ пѣсѣше	пѣсѣху.

Време пређашње свршено :

Једн. 1. л. пѣса-х	Мн. пѣса-смо
2. „ пѣса	пѣса-сте
3. „ пѣса	пѣса-ше.

Прилог времена прошлог : пѣсѣ-вш-и, пѣсѣ-в.

Прошати придев : пѣсао, пѣса-л-а. пѣсало.

Трени придев : пѣсѣ-н, пѣсѣ-н-а, пѣсѣ-н-о ; — пѣсѣ-т, пѣсѣ-т-а, пѣсѣ-т-о.

Начин неодређени : пѣса-ти.

Напомена к овом разделу

527—8. Начин заповедни, полазећи од основе *писје*, додаје јој свој наставак **и** : из чега (одбацивањем завршетног **е**) постаје *писји* — **пиши**.

529. *Клати* има основу времена садашњег : **колје** — **колјо** ; отуда му време садашње гласи : **кољем**. Тај глагол има и време пређашње несвршено од основе времена садашњега : **кољѣх** (**колјѣ-ах** — **колја-ах**).

530. *Слати* има у времену садашњем и *шљем*, кад је сложен с којим предлогом (од *слјам*, путем законитих глаголских промена: по-*шљем*) и с уметнутим међу два прва сугласника *а* — *шаљем*.

531. Од *искати*, *бискати* било би *ишчем*, *бишчем* (путем познатих глаголских промена из *искје-м*, *бискје-м*), али се *шч* замењује гласовима *шт*, те је у тима облицима *иштем*, *биштем*, па тако бива свуда где се на исти начин гласови састану.

Од *дахтати*, *дрхтати*, путем гласовног једначења по говорним оруђима, бива *дашћем*, *дршћем* м. *дажћем*, *држћем*.

532. Глаголу *давати* (*да-а-ти*, *в* је ради зева) основа је за начин неодређени *да-в-а*, а за време садашње *даје* — *дајо*. Тако и *позна-в-ати* има основу за начин неодређени *познава* (*позна-в-а*), а за време садашње *познаје* — *познајо*.

533. Глагол *дрхтати* или *дрктати* изводи облике, који у овој врсти постају, од основе времена садашњег, образоване по правилу четврте врсте, те отуд има: *дрхтим*, *дрхти*, *дрхтећи*; *дрктим*, *дркти*, *дрктећи*.

ТРЕЋИ РАЗДЕО

534. *Основа начина неодређеног* постаје наставком *а*, нпр.: *бр-а*. Ако се корен свршује на самогласник, онда се зев попуња познатим начином, нпр.: *се-ј-а*, *кљу-в-а*. У корена на *у* то се *у* мења пред наставком у *ов*, те тако од *тру* постаје *тро-в-а* (*тру-а*).

Основа времена садашњег постаје наставком *е* — *о* од корена, ако се он свршава сугласником. При образовању основе времена садашњег, корен се који пут шири, нпр. од корена *бр* (*бра-ти*) основа је времена садашњег *бере* — *беро*, и корен је раширен самогласни-

ком е; од корена *зе (за-ти)* основа је времена садашње *зов-е*, и корен је раширен самогласником *о*.

Ако ли се корен свршује на самогласник, онда се основа времена садашњег образује наставком *је — јо*, нпр.: *се (од сејати) — сеје — сејо; кљу (кљувати) — кљује — кљујо; тру (тровати) — трује — тру-јо*.

Пошто основе и садашњег времена и неодређеног начина постају једне од корена на самогласник, а друге од корена на сугласник — то се овде показују два обрасца, један за основе од корена на сугласник, а други за основе од корена на самогласник.

Време пређашње несвршено постаје у оба два обрасца од основе начина неодређеног.

535. Први образац: *брати*.

1. *Основа времена садашњег: бере — бѣро.*

Време садашње:

Једн. 1. л.	бѣрѣ-м	Мн. бѣрѣ-мо
2. »	бѣрѣ-ш	бѣрѣ-те
3. »	бѣрѣ	бѣрѣ

Начин заповедни:

Једн. 1. л.	—	Мн. бѣри-мо
2. »	бѣри	бѣри-те
3. »	—	—

Прилог времена садашњег: бѣрѣ-ћ-н.

2. *Основа начина неодређеног: бра.*

Време пређашње несвршено:

Једн. 1. л.	брѣх	Мн. брѣсмо
2. »	брѣше	брѣсте
3. »	брѣше	брѣху.

Време пређашње свршено :

Једн. 1. л. брѣ-х	Мн. брѣ-смо
2. » брѣ	брѣ-сте
3. » брѣ	брѣ-ше

Прилог времена прошлог : брѣ-вш-и; брѣ-в.

Прошастаи придев : брѣ-о брѣ-л-а, брѣ-ло.

Трини придев : брѣ-н, брѣ-н-а, брѣ-н-о; брѣт, брѣт-а, брѣт-о.

Начин неодређени : брѣ-ти.

536. Други образац : сејати (сѣ-ј-а-ти).

1. Основа времена садашњег : сеје — сејо.

Време садашње :

Једн. 1. л. сѣје-м	Мн. сѣје-мо
2. » сѣје-ш	сѣје-те
3. » сѣје	сѣју

Начин заповедни :

Једн. 1. л. —	Мн. сѣј-мо
2. » сѣј	сѣј-те
3. » —	—

Прилог времена садашњег : сѣју-ћ-и.

2. Основа начина неодређеног : се-ѣ (сѣ-а).

Време пређашње несвршено :

Једн. 1. л. сѣјах	Мн. сѣја-смо
2. » сѣјаше	сѣјаште
3. » сѣјаше	сѣјаху

Време пређашње свршено :

Једн. 1. л. сѣја-х	Мн. сѣја-смо
2. » сѣја	сѣја-сте
3. » сѣја	сѣја-ше.

Прилог времена прошлог: сѣја-вш-и; сѣја-в.

Прошастаи придев: сѣја-о, сѣја-л-а, сѣја-л-о.

Трици придев: сѣја-н, сѣја-н-а, сѣја-н-о; сѣјат, -а, -о.

Начин неодређени: сѣја-ти.

Напомене к овом разделу

537. Од глагола *знати* основа је времена садашњег *жене* — *жено* (на место *ген-е*, јер се *г* пред *е* претвара у *ж*). У осталом тај се глагол, особито кад је сложен, мења и по првом разделу ове врсте. Отуд је *поренути* (м. *пожену-ти* као *море м. може*), као што сведочи и пословица: *порени, окрени* (м. *пожени, окрени*).

538. Од глагола *сати*, који је у старом језику гласио *съсати*, основа је времена садашњег *сада се* — *со* наместо старог *съсе* — *съсо* пошто *ъ* није замењено самогласником *а*, као у другим приликама, него је отпало.

539. Од глагола *ткати* основа је времена садашњег *тке* (тче — че) — *тко*, и из ње се образују облици по гласовним законима четвртога раздела прве врсте. По томе је 3. л. мн. *тку* (*тко-нт*), јер ту нема узрока ни да *ѣ* претвара у *ч*, ни да, пред тим *ч*, *т* испадне као у осталим лицима. Али је *ч* из осталих лица продрло и у треће лице множине, те се говори и *чу*.

540. Глаголи с кореном на *у*, као што су *ковати* (*ку*), *сновати* (*сну*), *тровати* (*тру*), имају основу начина неодређеног *кова*, *снова*, *трова*, (из *ку-а*, *сну-а*, *тру-а*), а основу времена садашњег: *ку-је* — *кујо*, *сну-је* — *снујо*, *тру-је* — *трујо*. У основи начина неодређеног *у* се мења у *ов*. Глаголи *кљу-в-ати* — *кљу-ј-ем*; *пљу-в-ати* — *пљу-ј-ем* попуњују зев у основи начина неодређеног сугласником *в*.

541. Време пређашње несвршено постаје, како јеказано у првом и другом разделу, од основе начина неодређеног.

Али су негда глаголи овога раздела могли имати време пређашње несвршено и од основе времена садашњег. Тако и сад *брати* може имати *бери-ј-ах* (и *берах*); *звати* — *зови-ј-ах*.

542. Начин заповедни другога обрасца постаје из *сеје* одбацивањем завршетнога *е*, а после и наставка *и* као што је свуда у основа које се свршавају на *ј*.

Шеста врста

543. Основа начина неодређеног свршује се на *ова*, *ева* или *ива*, нпр.: *купова*, *војева*, *казива*. *Ова*, *ева* и *ива* стоји место *у-а*, које се претворило у *ов*, а од *ов* је *ев* и *ив* постало.

Основу времена садашњег и сад имају сви на *ује* — *ујо*: *купу-је*, *воју-је*, *казу-је* — *купу-јо*, *воју-јо*, *казу-јо*.

Време пређашње несвршено постаје од основе начина неодређеног.

544. Образац: *куповати*.

1. Основа времена садашњег: *купује* — *купујо*.

Време садашње:

Једн. 1. л. кѹпујѣ-м	Мн. кѹпујѣ-мо
2. » кѹпујѣ-ш	кѹпујѣ-те
3. » кѹпујѣ	кѹпујѣ.

Начин заповедни:

Једн. 1. л. —	Мн. кѹпѹј-мо
2. » кѹпѹј	кѹпѹј-те
3. » —	—

Прилог времена садашњег: *купујѹ-ћ-и*.

2. Основа начина неодређеног: купова.

Време пређашње несвршено:

Једн. 1. л. кѹповѣх	Мн. кѹповѣсмо
2. „ кѹповѣше	кѹповѣсте
3. „ кѹповѣше	кѹповѣху.

Време пређашње свршено:

Једн. 1. л. купова-х	Мн. купова-смо
2. „ куповѣ	купова-сте
3. „ куповѣ	купова-ше.

Прило: времена прошлог: куповѣ-вш-и; куповѣ-в.

Прошасте придеве: купова-о, куповѣ-л-а, кѹповѣ-л-о.

Трини придеве: кѹповѣ-н, кѹповѣ-н-а, кѹповѣ-н-о; кѹповѣ-т, кѹповѣ-т-а, кѹповѣ-т-о.

Начин неодређени: купова-ти.

Б. О глаголским облицима сложеним

545. Сложени глаголски облици не постају као прости наставцима од основа, него се слажу од готових облика двају глагола. Они су или времена или начини, или стања.

Времена су сложена: 1. прошло; 2. давно-прошло; 3. будуће;

Начин је сложен: погодбени;

Стање је сложено: трино.

Сложена времена

546. *Време прошло слаже се из времена садашњег глагола јесам, и то из скраћеног облика: сам, си, је, и из прошастог придева оног глагола од којег се хоће*

прошло време, нпр.: *тресао сам, дао сам, пезао сам, брао сам, хвалио сам, или: ја сам хвалио, тресао, итд.*

547. Време *давно-прошло* слаже се из времена прошлог или из несвршеног пређашњег времена глагола *бити* и прошастог придева оног глагола, од којега се хоће *давно-прошло* време, нпр.: *тресао сам био, или: био сам тресао, или: тресао бејаш, тресао бех (бејаш или бех тресао); чуо сам био, био сам чуо, чуо бејаш, чуо бех (бејаш или бех чуо).*

548. Време *будуће* слаже се из облика времена садашњег глагола *хтети* (понајвише од кратких облика: *ћу, ћеш, ће; ћемо ћете, ће*) и од начина неодређеног онога глагола од кога се хоће *будуће* време, нпр.: *Хоћеш поћи, ал' ћеш гдно проћи; — Бог ће дати те ће добро бити; — Доћи ћу; — Рећи ћеш; — Отићи ћемо* итд.

Ако *ћу, ћеш, ће, итд.* долази иза начина неодређеног, томе начину отпада последње *и*, па се остатак саставља с *ћу, ћеш, ће, итд.*, у једну реч, нпр.: *хвалићу* (м. хвалит'ћу), *хвалићеш, хвалиће; хвалићемо, хвалићете, хвалиће.*

И гласовна изједначења бивају у овоме састављању својим редом, нпр. *плешћу* (м. плест'ћу), *вешћу, озећеш.*

У глагола којима се начин неодређени свршује на *ћи* — овога састављања нема, и засебице се пише начин неодређени, а засебице *ћу, ћеш, итд.*, нпр.: *поћи ћу, рећи ћеш, доћи ћемо, итд.*

Начин погодбени

549. Начин *погодбени* се слаже из пређашњег свршеног времена глагола *бити*: *бих, би, би; бисмо, бисте, би* (а не *бише*), нпр.:

Певао	(певала, певало)	бих
»	»	би
»	»	би
Певали	(певале, певала)	бисмо
»	»	бисте
»	»	би.

Трпно стање

550. *Трпно стање*, које могу имати само прелазни глаголи, слаже се од временâ глагола *бити* и глагола *јесам* и од *трпног* придева онога глагола од којег се хоће то стање. У *трпном стању* глагол се мења овако:

Образац: ХВАЛИТИ.

Начин неодређани: бити хваљен.

Време садашње: хваљен сам (ја сам хваљен), итд.
у свима лицима сва три рода и у оба броја

Начин заповедни: хваљен буди (буди хваљен), итд.

Време пређашње несвршено: бејаш, бех хваљен (хваљен бејаш, бех), итд.

Време пређашње свршено: хваљен бих (бих хваљен), итд.

Време прошло: хваљен сам био (био сам хваљен), итд.

Време давно-прошло: није у обичају.

Време будуће: хваљен ћу бити (бићу хваљен), итд.

Прилог времена садашњег: хваљен будући (будући хваљен).

Прилог времена прошлог: хваљен бивши (бивши хваљен).

ДЕО ЧЕТВРТИ

НАУКА О РЕЧЕНИЦАМА

1. Шта је наука о реченицама.

551. У науци о реченицама (синтакси) разматра се како се речи и облици њихови употребљавају за састављање реченица.

2. Шта је мисао и реченица.

552. Свака мисао, речима исказана, зове се *реченица*. По томе у свакој реченици обично има ово двоје:

- а. Оно о чему се говори, и то се зове *подмет*.
- б. Оно што се о томе подмету казује, и то се зове *прирок*.

Примери. Сунце греје. — Ливаде се зелене. — Види Бог. — Отац је добар. — Ружа је лепа. — Дан је ведар. — Бог је свемогућан. — Време пролази. — Планине су високе. — Потоци жуборе. — Цвеће вене, лишће пада, славуј се не чује.

Напомена. Ваља разликовати *представу* и *расудак* једно од другога. У примерима *Лепа ружа* и *Ружа је лепа* (или *Лепа је ружа*) прво је проста представа, а друго је расудак. Како уз расудак увек ваља знати *време* у коме бива оно што се њиме изриче, не може бити реченице (исказаногa расутка) без глагола. Распознавање подмета и

прирока ни по што се не сме чинити по месту, јер у српском језику ни подмет ни прирок никад нису везани за ово или за оно место.

3. Главни делови реченице.

553. Најобичнији су подмет реченицама именице и гдекоје заменице. Подмет се тражи градећи питање глаголом из реченице, којој подмет тражимо, и упитним заменицама, које ваља с тим глаголом удружити.

Примери. Птица пева. — Дани пролазе. — Друмови ће пожељет' Турака. — Цвеће вене. — Наоколо све почива. — То је било на чисти понедељник. — Све ти било у час добар. — Ја му причам. — Ти си дошао. — Он не верује. — Ја сам стена. — Ноћ настаје. — Ми спавамо — Ви ћете пропасти. — Они иду.

554. Али подмет могу бити и друге речи, и то на два начина:

а. Кад се уз њих подразумевају именице (што бива увек уз придеве, бројеве и гдекоје заменице);

б. Кад се те речи употребе у смислу именице, те собом заступају замисао какву.

Примери. Богати нађе доста пријатеља. — Сит гладну не верује. — Живи Бога хвале. — Један говори, а други ћути. — Сваки себи срећу кује. — Таки нам се хиљадили. — „Али“ ћевојци орећу губи. — „Сјутра“ бринуће се за се. —

555. На послетку подмет могу бити и *црости бројеви* (који се могу изједначити са збирним именицама), само што подмет број увек прати именица којој се број казује.

Примери. Седам паша ударише на кнеза. — У тај час долете девет златних пауница; осам падну на јабуку. — Смије му се тридесет сердара. — Из тебе му три сунца

грануше. — *Два славуја сву ноћ препеваше.* — Овце пасле *деије чобанице.* — Погибе ти *хиљада сватова.* — *Сто мисли дуга не плаћа.* — *Завапише девет брата.* — *Збор зборило осам везирова.*

556. *Прирок може бити двострук: или од самога глагола, или од глагола и каквога имена. По томе се прирок од самога глагола зове глаголски, а од глагола и имена — именски. Без глагола прирока не може бити, јер се глаголом казује време у које се збива оно што у реченици казујемо.*

Примери глаголскога прирока: Брат пише. — Славуји поју. — Настала је тишина. — Сунце ће заћи. — Турска сила аритисла Косово. — А Турчину очи испадше. — Како љуто кнеже проклињаше. — Сестрица се брату кунијаше.

Примери именскога прирока: Вода је најздравије пиће. — Штука је риба. — Ја сам твој брат. — Црква му је давно поднебесје. — То је био ђаво. — Летошња ће година бити родна. — Ти си девети. — Ево мене, ја сам ваша.

557. У именски прирок може се метнути свако име (именица, придев, број, заменица) којим се што може казати о подмету. Суштина прирока обично је тим именима и казана, а глагол је само спона, којом се саставља прирок с подметом. Као таква спона најчешће долази глагол *бити* у свима својим облицима. Из примера ће се видети како се у именском прироку могу наћи и различити падежи с предлогом или без предлога. Ради свога именскога постања, и прилози могу бити део именскога прирока.

Примери. Шешир је мој. — Мати је мила. — Он је војник. — Пред вама је сва будућа Србија. — Правда је у Бога. — Сунце нам је на заходу. — Далеко је дан.

— Блед је месец, ноћ је тиха. — Мајка је твоја уза те.
 — Онде су њихови двори. — Ноћ је црна, ради би но-
 њишту. — Збор ни (нам) био збором, а договор договором.
 — Ливада је лепе Маре. — Ласно је говорити, али је
 тешко творити.

558. Али не само глагол *бити*, но и други гла-
 голи могу служити као споне у именском прироку,
 ако им значење није довољно за прирок, те ако им
 је потребна још која реч као допуна. Ти глаголи
 обично казују бивање неко, а такви су: *постати, на-*
стати, остати, моћи, чинити се, звати се, јавити се,
видети се, стати (уз трајне глаголе), итд. Уз многе од
 њих и начин неодређени долази као име, те чини део
 именскога прирока.

Примери. Приповијетка у народу нашем зове се *прича*.
 — Они *постану* велика *господа*. — Најпосле *гладан оста*.
 — Милан ми *пада рођак*. — А вила се *начини бевејка*.
 — Чини ми се та вечера *чемерна*. — Ти се *створи* у ду-
 ћану *алва*. — То се не зове *радити*. — А то ви често не
можете ни знати ни разумети. — Вукашин *постане кра-*
љем. — *Постадоше лази ратарима*. — Лоша коб те *може*
стићи. — Нити се *зовите учитељи*. — Тај ће се *велики*
назвати. — Нитко да се не *јави скрбан*. — Који се с поља
виде лијеци. — Да с' *назове баница госпођа*. — Једном
 стане се цар *разговарати* са овојим синовима. — Српске
 старешине *стану се прикуљати* к Београду.

559. Кад је у именском прироку глагол *бити*
 спона, он се, с тога што је врло познат, може *изо-*
ставити.

Примери. Кућа моја чарна гора, а постеља камен
 ови. — Нигде стана, вода свуда. — Јунак негда, сад не
 јунак више. — Наоколо морске пене. — У свакоме Оби-
 лића плам. — Моја браћа све од скора, али сами соко-

лови. — Бог с њим и анђео божји! — Мало пљеве, доста вјетра.

560. Кад је подмет лична заменица, он се може изоставити, јер се види из личнога наставка у глаголском облику.

Примери. Жедан сам. — Стани. — Кад он чу то, постаде жалостан. — Чitam брзо. — Знате писати. — Певамо.

Али ако на таки заменички подмет пада сила мисли (логички акценат), онда се не може изоставити, и ваља га изреком казати.

Примери. Ја говорим, а он ни у уху. — Ја псето из бунара вадим, а оно ме уједа. — Ја једно питам, а он друго одговара. — Ти ћеш боље испећи, него ћу ја рећи. — Као што сам у огласу казао, ја сам оне ријечи донно amo у глави.

561. И прирок се каткад може изоставити као и подмет, ако је добро познат, или ако се по смислу може погодити ма и не био казан.

Примери. Нигде трага од дана бијела. — Други петли у пољу цетињском, а Новица паде на Цетиње. — Мурат Сриску, а Бајазит Босну, Мурат Еиир, а Мухамед Грчку, два Селима Ципар и Аффрику; сваки нешто, не остаде ништа. — Хвала Богу. — Добро вече. — Слава и част домаћину. — Поклон домаћину. — Добра срећа, незнања делијо! — То сребро нека теби. — Само полако, краљице! — С Богом, горо и дубраво! — Сунце у море, а он на кућни праг.

562. Има реченица, у којима се мисли само радња, или бивање, или стање како, а не мисли се ко га чини, нити се помиње од чега би то бивање или стање долазило. Таке врсте реченица, немајући подмета, зову се

реченице без подмета, и тога ради се глагол у њима употребљава у трећем непознатом лицу и у средњем роду у једнини (ако је облик, у коме се може род разликовати).

Примери. Смирло се. — Свануло. — Ђе кога боли. — Кад се меће камена. — Кад би у јутру. — Кад буде пред ноћ. — У том се смири са свијем. — Нешто се наоблачи. — Мутно му је пред очима. — Нестаде греха. — Бојати се било да сивовити таласи не шчепају ту лађу. — Ласно је говорити, али је тешко творити. — Ваља праштати и непријатељу. — Врло је мало таквих људи. — Док трајало свијета и вијека. — Не пристоји се мени. — Но њему не беше за чекање.

563. У реченици може бити или само један подмет и један прирок, нпр.: *Човек живи*; или више подмета, а прирок само један заједнички, нпр.: *Људи и животиње дишу*; или више прирока, а подмет само један заједнички, нпр.: *Али је Душан млад и плах*; или више заједничких и подмета и прирока, нпр.: *Мати његова и браћа његова стајаху на пољу и чекаху.*

Примери. Данас се љубе и друже, а сутра се псују и руже. — А крај тебе цветићи и трава. — Из свега племена стану излазити учитељи, лекари, управитељи и старешине народне. — На то се народ препадне и узбуну. — Топ за топом грми, јечи, сева. — Породица, друштво и отацбина притичу у помоћ матери. — Срећа, нада, будућност у вас. — Обрађена поља, села, вароши, путови, водоводи ницаху као некаквим чудом на овој од предивној земљи. — Тице, цвеће, сунце другамо те зову. — Стварају се, шарају се силна кола и колуту.

4. Разгранаванье реченице.

564. Осим подмета и прирока, реченица може имати и других речи. Оне се додају подмету или при-

року (често и једном и другом), да би се допунило или разјаснило оно што се у њима каже, и зову се *додатци подмету и прироку*. Таки додатци могу бити речи разних врста, и може их бити више на броју.

Примери. Узми^укен поток јури. — Живи Бога хвале. — Дунавом плови лађа лагана. — Гдено синоћ на но^улишту бесмо. — Овај човек зна све. — Кад Лазару одсекоше главу, на убаву на пољу Косову. — Нешто цвили у Стамболу граду. — Гором хладни ветри пире. — Жито желе лијепе дјевојке. — Његова је храна некувано корење. — Сви су твоји пали. — У његовој руци стоји смрт и живот нас свакога. — Сину сабља Јакшића Тодора.

565. Осим појединих речи у већем или мањем броју могу се као додатак подмету или прироку употребити читаве реченице, које се зову *додане реченице*.

Примери. Сваки који иште прима, а који тражи, налази. — Речи, које вам ја рекох, дух су и живот су. — У некаква човека био један чобан, који га је много година верно и поштено служио. — Ал' јунак не зна шта је ни муња нити гром. — Све је прошло што ми се миљило.

566. Додатци не морају припадати подмету или прироку непосредно, него се могу додати и један другом. Исто тако подмету, прироку или њихову додатку додана реченица може имати своју додану реченицу.

Примери. Облак крије звезде јасне. — Нек ме живу коњи растргају. — Жерав му с гриве стреса бео и крвав зној. — Ја гледам браћу моју, у боју рањену. — Једно јутро по јутрењи чујем ће звони велико звоно, које зове у цркву на сабор. — Неблагодарник је, који заборавља добро које је учињено. — Склони се онима који пролазе

испред тебе. — Сви ћемо заборавити све оно што је некад било. — Бог не да једном човеку сва добра.

в. Додатци подмету.

567. Ови додатци могу бити поглавито *придевни* (атрибути) или *самостални* (апозиције).

У *придевним* додатцима (атрибутима) подмет се обично описује по свагдашњим знацима или по сталној каквоћи својој. По тој природи својој такви су додатци понајвише *придеви*, и често их бива и више на једанпут. Именице могу бити само онда *придевни* додатак кад су употребљене у смислу *придева*.

Примери. Бела вила из горе дозива. — Жали неву старац бабо. — Код куће су га чекали врло хитни послови. — Тиха вода бријег рони. — Кад то зачу царица Милица. — Полегла је бјелица шеница. — Господарева очи коња гоје. — Најгоре прасе најбољу крушку добије.

568. У *самосталним* додатцима (апозицијама) ваља нам разликовати јесу ли ти додатци *именице* или *придеви*. Ако су именице, онда се њима подмет управо казује још једанпут, другим неким именом, које му припада када се гледа с некога другог гледишта. У ствари је тај самостални додатак од именице скраћена, подмету додана реченица, која се лако може развити у пуну реченицу.

Примери. Али Туре, Гавран-ага, већ три ноћи нема санка. — Стоји ага. горско звере, гвозден стуцац, камен тврди. — Ми, сиромаси, носимо им колаче. — Нек погинем, јунак, на јунаштву. — А другима, клетник, мироровати не да. — Ја их јесам. момче, ухватило.

569. Ако ли су *самостални* додатци *придеви*, онда се њима, онако као и именицом, обележава неко на-

рочито истакнуто својство подметово, којему се тиме логички акценат придаје. И овај самостални додатак од придева може се, као и онај од именице, развити у додану реченицу. За ову се службу употребљавају придеви неодређенога вида, чега ради овај подметов самостални додатак од придева изгледа као дупликат прирока.

Примери. Ко жив дочека. — Мутна тече Тара валовита. — Ој Дунаве, тиха водо, што ти, тако мутна, течеш. — Све је живо желело потећи у помоћ невољницима. — Јер сам јадан тешко оболио. — Белесна је сивоћ омркнула. — Те се нисам млада удомила. — Да здрав отидеш и натраг дођеш. — Дотле с' Милић мртав налажао. — Ао овете, мио и премио, красно ли те вишњи удесио!

570. Као *придевни додаци* могу се подмету додати и имена у другом падежу, с предлогом или без предлога, пошто им се значење једначи са значењем придевским.

Примери. То зачуо Дмитар од Удбара. — Тужан је јавк из околина, громак је одзив гласа тог, тврда је мишца српскога сина, свете су патње рода мог. — Лепше грло у Милоша царско, јесте лепше него је у виле. — У лазји су кратке ноге. — Вино пије од Јањока краљу. — Лети као муха без главе. — Нијесам ја тиква без коријена. — Убила ме рђа од тамнице. — Лијепа као вила од горе. — Леп је зоре осмејак, леп је дана огрејак.

571. Пошто су понајвише именице подмет у реченицама, све што је речено о придевним и самосталним додатцима подметовим вреди за све именице, па и за остале речи које могу бити подмет, и кад нису подмет, него кад су каква год друга реч у реченици. Тада та именица према придевним и само-

сталним додатцима представља главну реч, за коју се додатци везују.

Примери. И он носи *тицу ластавицу*. — Него мене старца послушајте. — Жали шарац тебе *господара*. — Мртав Марка на овог коња врже. — Та немој их младе погубити. — Гледа твоје *големи красоте*. — Да се врнем у *гору зелену*. — Ђевојка је своје очи клела. — Па потеже *копље убојито*. — Поздрави ми *краља, таста мога*. — Да јој *младој црне очи* пије. — Доведе му *без биљеге еранца*. — Још да имам *рибе од Орида*.

6. Додаци прироку

572. Ради допуне онога што се каже у прироку, понајчешће се обележава предмет радње глаголске, или се додају падежи који показују свезу радње глаголске с оним што се именицама казује, или се, по потреби, обележава простор, време, начин, узрок радњи глаголској, која је прироком казана. Ових разних додатака прирокових може бити и више на једанпут.

Примери. И кад је дошла недељица света, *полутину већ* премерио дан. — Ви стојите *око мене скупа*. — Платни небо као *живи пламен*. — Двадесет лета Ђурађ *напреже се, гризе и мучи; двадесет лета дугих сриском за круном чезне*. — О *кончићу златотканом* окреће се коло среће. — Сачувај ми, Боже, *децу, соколицу и боколе*. — То је братац *сеји* веровао.

573. Предмет се зове додатак прироков који стоји поред прелазних глагола у четвртом или у другом падежу.

Примери. Онда иште *суху дреновину*. — Ја ћу тебе учити свему *његову занату*. — Лијепо ти је низ поље гледати *жуту дуњу међу листовима*. — *Коју муку* најволиш мучити, оном ћу ти *душу извадити*. — Да подерем

танане кошуље, да те видам, и да те завијам. — Имам стару самохрану мајку и једнога брата рођенога. — Мрзе му језик, старину и обичаје. — А ја за браћу дајем и крв и живот свој. — Ви Грујице ни видели нисте. — Мајке немам, а сестрице немам. — Да не гледа сунца ни мјесеца, ни бијела данка ни јунака. — А не знаду стаза ни богаза.

574. Много су налик на предмет и остали падежи (други, трећи, шести), који се глаголу додају да би се показала веза редње његове са лицима и стварима на којима се врши.

Примери. Ко ме ћеш се приволети царству? — Ево теби три књиге стигоше. — Поведи их Звијезди планини. — А мени јунаку три туге задала. — Дијелећи кљасту и слијешу. — Туђину се хвали, а својему се пожали. — Мили Боже, помози свакоме, сваком брату и добру јунаку. — Суди нама, честити судија. — Спомени се и мене. — Своје сам се сјетио сестрице. — Те с' играју игре свакојаке. — Три пут си ме роиства отпустио. — Да се роиства ослободи. — Ко се дуга не одужи, тај се туге не отужи. — Дочепа се царске кћери. — Јер ако му ћегод руке дођем. — Чиста се злата рђа не хвата. — Тражи хлеба преко погаче. — Стаде брати цвијећа свакојега. — Бацашу се златеном јабуком. — Он мора свуда носом забости. — Главом маше, зубима шкргуће. — Који се камен често промеће, неће маховином обрасти. — Те се гора преођене листом, а земљица травом и цвијетом.

575. Простор или место, на коме се збива, и правац, којим се креће радња исказана у прироку, казује се или каквим прилогом, или именом у неком падежу с предлогом или без предлога.

Примери. Онда се он дигне у свет, да тражи заната. — Он одведе дете у своје дворе. — А крај мене поточић жубори. — Ал' месеца јоште нема туна. — Бијела свила

по мору плила. — Ја се попех на то брдо и на зелен бор, и погледах тамо амо, иде л' ко озгор? — Пени се реком лед. — Онудије сада проходисмо, оне магле онђе не бијаше. — По трави се осу студена росица. — На планини Турчин под чадором. — Гдје чујете трубу да затруби, онамо трчите к нама.

576. Време, у које се збила радња исказана у прироку, казује се највише каквим прилогом или именом у коме падежу с предлогом или без предлога.

Примери. Сунце јарко зашло већ одавно. — У тај мах нестало и коња и купца. — Али мајка куне без престанка. — Позадуго бане гостовао. — Царуј, куме, за седам година, осме подај мојему Урошу. — У по бурне, црне ноћи, Феруз-паша из сна скочи. — И теби сам данас добјегао. — Одмах пуче тридесет пушака. — Рече тада четеџија Тале. — Послије неколико времена сретеше се ова два брата.

577. Начин, којим се збива радња прирокова, казује се такође додатком, и то обично прилогом, или којим именским падежом с предлогом или без предлога.

Примери. Бејаше јако захладнело. — Храни мајка два нејака сина, на преслицу и десницу руку. — Људи вију жито на лопату, а жене на решето. — Хоћеш на срамоту, ако нећеш на лијепо. — Али га онај ни под који начин не дадне. — По том и умре на пречац. — У глас викну господа хришћанска. — Гони коње све у скок. — Ступа чета тихо, глухо. — Турчин му одмах извади готове новце, без речи. — Хитро иду како који може. — Дивно поља цвећем се осула. — Мени ноћца лако никад не протече. — Мајка ради тако стрљиво и тако милостивно. — Весело пјесме пјевајмо. — Љуљаху чисто слану пучину. Ђрмећ' гром обара, страшно лав уједа. — Врате се здраво и мирно. — Са виских стреха капље лагано кап по кап. — Јуначки ћу тебе дочекати.

578. У начин долази и *поређење* или *сличност*, додатак веома чест и обичан.

Примери. Па кроз гору ступа ка'но муња лака. — К'о деченце дошао сам амо. — Студени вечерњи вихор као лед стризаше по образу и ушима. — Висока је како оморика. — Још се опомињем као кроза сан. — Био сам као на ватри од стида. — Милијун људи гмиже к'о црв. — И подигла си цркву к'о тврди какав град. — А коњици као горске виле.

579. Узрок оне радње, која је у прироку, казује се највише именима кроз падеже и предлоге који значе узрок.

Примери. Дарујте ме ручицама зарад данка данашњега, зарад' ваше добре среће. — Неки страдају за злобу и неправду своју, а неки за незнање и будалаштину. — Видиш ће ћеш данас погинути, а за правду Бога истинога. — Са шта, брате, оде у хајдуке? — С кој си, млада, срећу изгубила? — Од једног ударца дуб не пада. — Да су га браћа из зависти оставила на овоме чардаку. — Од страха ћеш пасти са коњица. — Због сирота сунце сјаје. — Благо прогнанима правде ради.

5. Деоба реченица и синтаксе.

580. Реченице у којима има само један подмет и прирок зову се *просте*.

А кад се свезама или савезним (односким) замењеницама више таквих реченица постављају једна с другом, на различне начине, у једну реченицу (управо реченични низ), онда се то зове *сложена реченица*.

Примери. Што добром добра учиниш, није пропало. — Што цар рече, препорећи неће. — Друго вам не пишемо, него што читате и разумијевате. — Ко се роди, онај ће умрети. — Може један исти човек у једном послу право мислити, а у другом врло криво. — Сунце седа,

па се опет даже, после ноћи бели данак стиже; шат и мене моје сунце дође, шат и мене данак не мимође! — Слијепи прогледају, и хроми ходе.

581. Према томе што су реченице просте или сложене, и синтакса се дели: на *синтаксу простих* и на *синтаксу сложених реченица*.

Синтакса простих реченица излаже: по каквим се правилима главни делови реченице међу собом слажу; какав значај имају врсте речи и облици именски (с предлозима и без предлога) и глаголски у казивању мисли, и какав је начин питања и одрицања у реченицама.

Синтакса сложених реченица казује нам, на које се начине могу две или више реченица у једну целину саставити; како се сложене реченице скраћују; какав се ред даје речима у простим и у сложеним реченицама.

А. Синтакса простих реченица.

І. Слагање главних делова реченичних.

582. У слагању подмета и прирока, прироку обично заповеда подмет. А прирок се с подметом друкчије слаже кад је *глаголски*, а друкчије кад је *именски*.

Ако је, дакле, прирок *глаголски*, он ваља да се са својим подметом слаже увек у броју, лицу и роду (кад се год род може показати обликом глаголским).

Примери. Скуп више плаћа, а лијен даље иде. — Дивно небо ведриш и облачиш. — Догорели огњи већ одавно. — А са неба сунце запламтило. — Тешке су ме освојиле ране. — Јуначке су тада пале главе, углед'о се један на другога. — Дрвета се поломише, а људе и стоку у пољу град поби.

583. Ако ли је прирок *именски*, онда се спона слаже с подметом као и глагол *прирока глаголскога*, а она друга реч, ако је *придев*, *број* или *заменица*, слаже се с подметом у роду, броју и падежу.

Примери. Али змија бејаше лукава. — Родитељи ове деце нису били богати. — Његово је царство. — Ако је дете живосно и здраво, умеће се и само забавити. — Та је каша врло проста. — Дуги су јој часи брзи. — И ако је већ наступила јесен, опет дан беше врућ. — У његовим годинама страсти нису дубоке. — Ја сам у историјама налазио да је тај народ у неко време врло храбар и у оружју славан био.

584. Ако ли је она друга реч у именском прироку именица, и ако је у првом падежу, она се слаже с подметом само у падежу, а остало остаје како се деси.

Примери. Срби су једна грана великога племена словенског. — Ово је мој новац. — Хлебац је најпростије јело. — Језик је праведников сребро олабрано. — То нису новци тога трговца. — Јунаку су добар коњиц крила. — Срце ми је стена. — Ви сте данас деца. — Наша судба ваш ће бити глас. — Ове паре вијесу мито. — Прилика је најбољи помоћник. — Ви сте понос рода свог.

Напомена. Ваља упоредити и чланке 557 и 558, који показују да у именски прирок улазе падежи и осим првог. За таки именски прирок не могу вредити правила именскога слагања.

585. Ако су подмета два, или их је више, онда прирок по правилу долази у множину.

Примери. Ватра и вода добре су слуге, али али господари. — Неситост и лакомство хиљаду зала на људе навлаче. — Орао и лисица учине међу собом друштво. — Камен до кама, стена до стене небу се оижу крвју појене. — Срем, Славонија, Хрватска, Међумурје и Далмација чине Троједну Краљевину.

586. Али има доста примера, из којих се види, да се и покрај више подмета прирок ипак оставља у једнини, и да се тада слаже с оним подметом који му је најближи. У тим примерима изгледа, као да се оно што се у прироку говори приписује свакоме предмету поједиинце, а не свима у једанпут.

Примери. Те се диже сила и сватови. — Узрујало с' поље и равнина, задрхтала гора и планина. — Онђе расте смиље и босиље. — Онђе расте трње и коприве. — Будућност и прошлост око њих нам плива. — Просула се крвца, а из ње се диже школа, црква, вера, благо најмилије. — Који га је трепет и страх освојио. — Тако може чинити само кратка памет и рђаво срце. — Бог зна шта носи дан и ноћ. — Жетву жела вила и девојка. — Прође то лето и зима. — У његовој руци стоји смрт и живот нас свакога. — Кад ли долећео виленик и вила.

Напомена. Има примера, из којих се види, да је овој једнини прирока после више подмета узрок као недовршено скраћивање или стезање реченица. Таки су ови примери из Бр. Радичевића:

Оде лето и омара,
Лишће жути, пада магла,
(новос. изд. 31).

или:

Отац, мајка у гроб паде,
Брат и сеја драга.
(тамо 16).

587. Збирне именице у највише примера ишту да се прирок с њима слаже у једнини.

Примери. Цвеће је процвало. — Лишће жути веће по дрвећу, лишће жуте доле воће пада. — Мушкиње има-
ђаше првенство. — Где нам је и стока преко зиме бивала. — Кроз отворене вратнице улази марва, враћајући се с поља. — Силно воће му је било око куће засађено. — Бијело стадо блеји и дома се креће.

588. Али збирне именице: *браћа, господа, властела, деца* и све на ад понајвише ишту да прирок дође у множину, макар да се оне саме мењају у једнини, и макар да у једнини остају глаголски придеви из прирока.

Примери. Још су браћа сестри бесједила. — Где господа иију вино хладно. — Деца муче, ништа не говоре. — И браћа се сваде. — Млада телад мече, а говеда ричу. — Пустите трупље, да га звјерад разнесу. — Чељад она, која за мртвима жале и наричу, зову се цокајнице. — Сва горе споменута господа дочекала су ме лијепо.

589. Кад подмета нема, или се именовање подмета навлаш избегава, те се тај део реченице оставља неодређен или неименован, прирок долази у једнину и у средњи род (ако се у облику може показати род).

Примери. Еда би се могло дослутити. — Како је могло бити. — Како му драго, морало се радити како је наређено. — Цару је још прије било познато шта раде дахије по Србији. — Особито му се ражали. — Ваља да се зна кога ћемо питати и слушати. — У хајдука нити има куће ни кућишта. — Докле је год било хране. — Докле дневи половину било. — Да ти није мене било. — Мило ми је. — Лијепо је хвалити Господа. — Не би ли му одлануло.

590. Ако би се, онда кад има више подмета, десили различити родови — мушки је старији од женскога и средњега; ако ли различита лица — прво је старије од другога, а друго од трећег; а по старијему увек се влада прирок. Ако су у подмету родови женски и средњи, или два средња — прирок долази у мушки род.

Примери. Немој да се свађамо ја и ти. — Били некад брат и сестра. — Али ја и моја кућа служићемо

Господу. — Адам и Ева буду истерани из раја. — Мили су ми поштење и душа. — Моја два брата, старији Илија и млађи Лука, и ја вратили смо се к нашем стрицу Грујци. — Јер смо продани и ја и мој народ. — Велимир и Босилка били су од Турака заробљени. — А ти и дом оца твојега погинућете. — Трн у оку свећер теби били племе моје и Картаг бијели. — Ваздух и море беху укочени; сунце пржаше све приморје. — Небо и море беху мирни.

591. Ако су подмет прости бројеви даље од четири, онда прирок долази понајвише у јединину и у средњи род (ако се род може обележити).

Примери. Устало је тридесет момака. — А кад прошло девет годинаца. -- На њему је рана седамнаест. — Смије му се тридесет сердара. — Седам паша удари на кнеза. — Пије вино тридесет јунака. — Просило је седам алајбега. — А кад чуло тридесет хајдука. — Сто мисли дуга не плаћа. — Кад се испуни равно двије хиљаде година. — И сто чуда неба, земље разбило се о менека. — Погинуло двије стотине друга.

592. Међу тим бројне именице и заменице као што су: *стотина, хиљада, милион, неколицина, неколико*, као год и остали прости бројеви, почињући од *пет*, имају каткад прирок у множини.

Примери. Њих неколицина разлете се као одбрани брави. — Око по ноћи пријеђу обично неколицина Србаља у ову страну. — Највише нашијех књижевника пишу. — Докле су ме неколико моје браће пратили. — У тај час долети девет златних пауница, осам падну на јабуку. — Прођоше зимус сто година равно. — Тридесет и пет мојих прошастих година напонију ми да је подне мојега живота превалило. — Хиљада разлога, хиљада предрасуда сметати могу човека. — Кад чуше осталијех десет ученика. — Четири ста витезова излећеше из затвора. —

Уз њега су свих шест капетана. — То слушали тридесет сердара.

Напомена. Бројеве Миклошић (Syntax 53. итд.) сматра као збирне именице. Као год што се у нас збирне именице, кад су у подмету, што се тиче броја, на двојак начин слажу с прироком, тако је двоструко и слагање бројева, ма да је очевидно да први начин претеже. И као што при збирним именицама двострукоост слагања долази отуда, што у један мах надвлада граматички облик, а у други логичко значење, тако је исто случај и при бројевима, који су некад већином били просте именице женскога рода (*десетъ, десетъ*), а данас им се њихов некадашњи именички значај у осећању језика пред значајем количине готово истро.

593. Кад су у подмету бројеви *два, оба, три четири*, прирок иде у множину. Имена приложена тим бројевима као додатак, међу се у старинску двојину с наставком *а*. Глаголски придеви и кад су део прирока, примају такође облике старинске двојине.

Примери. Два су бора напоредо расла. — Сва четири ситне књиге пишу. — Три су тице поље ирелетеле. — У двору му три кола играју. — У вече дођу два анђела у Содом. — Да су у моје дјетињство била три поца у мојој кући. — Остану ми два сина. — Пошетале три сјајне звијезде. — Спрам наше куће преко потока били су три брата. — На угловима овога окова изображена су четири јеванђелиста.

594. Збирни бројеви средњега рода: *двоје, троје, четворо, петоро, десеторо*, итд., а исто тако бројне именице од горњих бројева наставком *ица* изведене ишту прирок или у множини или у једнини (средњега рода). Именични додатак тих бројева долази као обично у 2-ом падежу.

Примери. Дошло је петорица Турака. — Продато је осморо говеда. — Обоје се тешко ознојило. — Па су ова

тројица били отишли да га отму. — Тако су обојица отауштена била. — Обојица отрчаше у шуму. — А обоје сад почива. — Вјенчају се њих двоје. — Она двојица још и којекако тријаху те лисице. — Да су примљени троје коња.

595. Додатци к именицама (придевни и самостални), па биле те именице у подмету или у ком другом положају у реченици, слажу се са својим главним речима, што се тиче рода, броја и падежа, овако: придеви, заменице и бројеви слажу се, као и увек, у роду, броју и падежу, а именице само у падежу (осим где се случајно десе истога рода и броја).

Примери. Бела вила из горе дозива. — Па је ситну књигу написао ка Прилипу граду бијеломе, побратиму Краљевићу Марку. — Манастир Љубостињу основала је царица Милица. — Био један сиромаш човек. — Несретни слуга тако и учини. — Онда он весео узме из воде новчић. — Ја видим бојно поље, равницу аусту ту.

596. Кад је главна реч (у подмету или у другој служби) број, онда додатци који могу имати рода (придевни или самостални) међу се уз број, као уза своју главну реч, у средњи род.

Примери. Али се не наводи све ово пет начина у сваком поменутом броју. — Зашт' ја храним у мојему двору девет немо, друго девет слепо. — Од прије неко тридесет година почео се истраживати стари словенски језик. — Су његово седам харамбаша. — Ал' је боље тридесет хајдука, али старац Старина Новаче? Боље бјеше тридесет хајдука, али твоје среће не бијаше. — Напунимо вреће за све тридесет коња.

Напомена. У простим бројевима је данас надвладало њихово бројно значење, те су међу именима постали особита врста речи, која се не мења и која у конгруенцији тражи средњи род. У старо време они су били именице

женскога рода, и као такве мењале су се по падежима. У ст. слов. налазимо примере: *дрогѣжъ нѣтъ* (Асем.) — *Присвратѣ дрогѣжъ нѣтъ талѣтъ* (Остром.) — *Дѣждъ мноу дрогѣжъ шестъ хлѣтъ* (Супраол.) — *Дѣ шестѣ* (Пат. Мих.) — *Еса седмъ* (Никољско јев.) У старом српском такође се прилично држао тај облик ових речи. У Даничићевој Историји облика (Београд, 1874.) 241—244 налазимо: *Од друге седам годишт* (с номинативом м. генитива), *три десети, четири десети, четр дести*, итд. Миклошић, *Syntax* 56, наводи из писма цара Уроша од 1358 пример: *дрогѣу нѣтъ сѣтъ перѣперѣ доуѣроуѣмѣмѣ*, а у народним је песмама нашао примере: *ону осам браће твоје; сву их десет под мач оборио; за другу десет момак; на ноге се трећу десет момак.*

2. Употреба врста речи у реченицама.

597. Неке именице се говоре махом само у јединини; таке су: особне, мислене, збирне; по том многе именице које казују материју као што су: *земља, злато, сребро, гвозђе, песак, млеко, сир, лој*, итд. У ових последњих облик множине значи различите врсте именоване материје, нпр. *зѣмље, сирови, пескови, ѿдѣ*, итд. У многих се пак место праве множине употребљава збирна именица изведена од основе њихове, понајвише зато што им се правилна множина изобичајила. Тако нпр.: од *дете* била би правилна множина: *детѣта*, а говори се: *дѣца*, збирна именица нарочитим наставком образована од оне основе; од *човек* била би правилна множина *човеци*, а говори се *људи* (ст. слов. *людѣ*); од *брат* била би правилна множина *брати* или *братови*, а говори се *браћа*; од *пиле* била би правилна множина *пилѣта*, а говори се збирна именица *пилад*, или *пилићи*, које је последње множина од *пилић*, које се опет у јединини не говори. Тако је *јагње* и *јагањци* или *јагњад*; *теле* и *теоци* и *телад*; *прасе*, *прасци*, *прасад*;

гушче, гушчад, гушчићи, итд. У неких опет именица, као што су: *дрво, прстен, кремен, прут, трн, сноп, влат, итд.*, међу се место обичне њихове множине (која није из обичаја изашла) збирне именице, изведене од њихове основе, и тима се збирним именицама граматичком једином представља укупна збирна множина, нпр.: *дрве, прстење, кремене, пруће, трње, снопље, влаће, итд.*

Примери. По њој попало сиво голубље, сви јој голуби гуком гукаху. — То је било ситно округло зрнавље. — Но нек само Српство траје. — Онђе расте трње и коприве. — Лишће жуто доле веће пада. — Стане прикупљати бећаре и другу младу момчадију. — Сиромаш и просјаци бесједе о милостивима и немилостивима. — Махмут Бушатлија давао је праха, олова и кремена. — Посједају на камење један според другог — Поврати ме морском стењу и пучини. — А ученици његови огладњеше, и почеше тргати класје и јести. — Мутна тече Тара валовита, на њој нема брода ни ђуприје, а око ње борје и мраморје.

598. Што се тиче родова, вредно је запамтити, да се средњи род увек узима при подмету који значи што неодређено; по том — кад је подмет заменица, која, скопчавајући две реченице, собом упућује на мисао пређашње које реченице; и најпосле — кад у речеици нема подмета.

Примери. Тајно нешто из сна ме пробуди. — Ово би много било једној краљевини. — Сребрно је лијепо, а изглађено још љепше. — Колико је тобоца, толико је и зграде. — Има л' ишта љепше на свјету. — Какво ће семе никнути, каква ће бити жетва, то је у Божијој руци. — На огњишту није имало ватре. — Док трајало неба и Србинства. — И од тебе не остало трага. — Ал' је вама хљеба нестануло? — Тог чадора овђе није било. —

У нашој се земљи нигда није овакога момчета дизао. — Цијел Стамбол јесте позатворан од мојега страха великога, осим врата од Новогa Хана! Да л' у њему није никог нема, да л' је како *лудо и махнито*, које јоште за мој страх не знаде?

599. У придева с обликом разликују се два вида: *неодређени* и *одређени*. *Неодређени* показују у опште *каквоћу*, али *каквоћу* сваке ствари или лица из оне врсте којој се придева, и то му се опште значење не везује ни за каква *поједина* лица или ствари; *одређени* пак, показујући *каквоћу*, везује то своје значење поименце за поједине познате ствари и лица. Разлика се та најбоље види у именима особним: *Црна Гора* (држава српска) и *црна гора* (ма која у природи); *Вели Поток* (име села) и *вели поток* (сваки коме може пристати значење придева *вели*); *Ниво Село* и *Велико Село* (име села) и *ниво село*, *велико село* (свако село којему могу пристати они придеви). Пошто се ова разлика значења може чинити само при придевима који значе *каквоћу*, то придеви који значе друго што, нпр.: *својину* или *особину*, као: *попов*, *Божји*, *људски*, *српски*, итд. немају или једног или другог вида, и употребљавају се само у једном, ком год, од њих.

Ако се у придева може разиковати вид, онда се *у прироку* и *у самосталном подметову додатку* (чл. 569) *употребљава само вид неодређени*. У осталим пак приликама употребљавају се, по потреби значења њихова, и један и други вид.

Примери. Бог је добар. — Трава је зелена. — Стар курјак упави добра коња. — *Лепа* Маро, *лепа* ти си! — *Јарко* сунце, моје чедо *драго*, буд' *весело*, не буди *љутито*. — Пак се она *млада* одговара: „Ид' одатле, *млади* чобанине.“ — У једнога краља била две сина: један беше

лукав и неправедан, а други добар и праведан. Пошто им отац умре, рече неправедни праведноме: „Хајде од мене!“ Послије неколико времена среташе се ова два брата у путу јашући. Праведни назва неправедноме: „Помози ти Бог!“ — Великој души и од самога непријатеља истина је драга. — Сину муња из неба ведрога. — Ту нађоше студену водицу. — То зачула мила стара мајка. — Сједну сви наоколо, под један густе и широке јаблан. — А град бејаше широк и велик. — Чело му је високо; обрве густе, састављене, а очи крупне, плаве; нос покучаст, с исјеченим рњама; брови танки, дугачки; уста умјерена; уснице подебље, а иза њих се бијеле два низа крупнијех здравих зуба. — У раду своме вешт и вредан; у суду разуман, праведан и небојазан; у књижици и писму вичан; у животу добар и поштен: Јован је био у своме селу уважен као какав честити стари духовник. — Захвали се жути лимун на мору. — С оне стране Мораве бео чадор разапет. — Чарна горо, ауна ти си хлада. — Пуче пушка из горе зелене. — У Омера више Сарајева зелена му гора око двора. — Дилбер-Мара изгубила драгог. — А ја сам јунак морски трговац, што прекупљује бисер сифани.

600. Кад је реченица *поређен придев*, онда често долази за њим додатак онога с чим је поређење учињено, ма да се поређен придев може употребити и без икаквих додатака. Ако, дакле, уз поређен придев има додатака, онда поред првога реда (ступња) поређења додатак тај долази у 2-ом падежу с предлогом *од*, или са свезом *него* или *но*.

Будући су прилози што и придеви, само што поред глагола стоје, то се у поређењу држе истога правила којег и придеви.

Примери. Има дванаест коња за јаслима, да не знаш који је од кога *лепши*. — Ништа није жалосније човеку, него кад од својих сродних страда. — Бољи је један зец у чанку, него два у пољу. — Књижица ова никоме неће бити *милија* него вама. — Боље је кашто и изгубити, него

увредити добра пријатеља. — Не чинимо се *паметнији* од свију. — Што нам стари бољи од нас бише? — Та *љепша* је лијепа дјевојка, него триста загоркиња вила. — Да с *из српске крви* бољи Србин роди. — Колико је горе *глушћему и луђему* према *мудријему и вјештијему*? — *Милиј* ми је *ђевер* мој но рођени братац мој.

601. Други ред *поређења* долази или без икаква додатка, или му је додатак 2-ги падеж с предлогом од или *између*.

Примери. Најнесрећнији смо од свију људи. — Где света мудрост царствује, онда *највећа* господа *најбољи* су људи. — Кад *најмлађи* брат дође на ову воду. — *Најбољи* је пазар на својој кући. — И *најјаче* уздање пропада. — *Најгори* је залогај, којим се човек удави. — *Најслађи* је домаћи објед. — Обуку се што *најљепше* могу. — Сада ми је *јагњешце* од свих оваца *најбоље*. — Од свију је ових био *најзнатнији* капетан Коча. — Да су *између* свију Херцеговаца у Гацкоме *најбољи* пјевачи. — *Највећи* *између* вас да вам буде слуга.

602. Личне заменице имају гдекоје облике двојаче, веће: *мене, тебе, себе*, итд. и мање: *ме, те, се*, итд. Већи се говоре: 1. кад је на заменици сила говора, нпр.: *тебе су звали, а не мене; дао је и теби и мени*; 2. уз предлоге, нпр.: *од мене, од тебе, од себе; к мени, к теби, к себи, к нама*, само што се мањи облик четвртога падежа говори и после предлога, нпр.: *у ме, у те, у се; за ме, за те, за се; преда ме, преда те, преда се*; 3. у почетку реченица. Иначе се свуда говоре мањи облици.

Примери. Дао сам *ти*; поклонио сам *му*; видим *га* (упореди са: Дао сам *теби*, а не *њему*; видим и *њега* и *њу*). — А они *га* изберу за цара. — Твоја сама уста на те сведочише. — Мало по мало *накупи се око њега* до шест стотина јунака. — Али Давид то опет скине са *себе*. — Кад од *њега* поћеш, не осврћи се до наше куће. —

Ево мене, и вас, и душманѐ, роде! — Тебе нам сачува милостиви Бог. — Нек је вама подела, мени пред Бога молитва. — Данас јесте недеља, у њој с' ништа не дела. — Мене воде туђе очи. — Лијепо је царе даровао, дао њојзи хиљаду дуката. — Мени је добро. — Себе не угаси, а мене украси. — Тебе из уста, а Богу у уши. — Тебе хвале, а мене не куде.

603. Између присвојних заменица ваља запамтити заменицу свакога лица: *свој*, -а, -е, јер се њоме увек означава оно што припада лицу које је у подмету, па било то подметово лице прво, друго или треће, и било у једнини или у множини.

Примери. Твога дору водим *своме* двору. — Ја погубих *свога* сина Марка. — Виде Иван *своје* беле дворе. — Тада се Мојсије опрости са *својим* народом. — А он са *својом* браћом и младом отиде кући *своме* оцу. — Сваки је *свога* дома владика. — С тебе срећу изгубила нисам, ни са себе ни са *своје* мајке, ни са *свога* стара родитеља. — Сад што ћемо од живота *свога*? — Јер ћеш *своју* изгубити главу.

604. Заменице непознатогa трећегa лица (*који*, *ко*, *какав*, *колики* итд.) узимају се пред реченичне додатке (види чл. 565, 566) као савезне, те их скопчавају за реч којој се додају. У таким случајевима, кад заменица додатак реченични скопчава за *поједину реч* из главне реченице, мора се с том речју слагати у роду и броју, а у падежу не мора. Кад ли се додатак реченични скопчава за *целу мисао* пређашње реченице, онда заменична свеза долази у први падеж седњегa рода у једнини.

Примери. Иди у другу *земљу*, *коју* ћу ти ја показати. — Само молим *свакога који* би их писао, да он не поправља ништа. — И *момак који* му пошаше оружје. — Тешко оном *човеку* кроз *кога* долази саблазан. — Не

могу сви примити тијех речи, до *оних којима је дано*. — *Именујући људе који грађаху ту праћевину*. — И ко би ми задобио Хајку, дао бих му три товара блага. — *Ко свашто за зло прима, онај међу људе нек не иде*. — *Ко се не намучи, тај се не научи*. — Он би нашао себи *девојку, какву свака земља нема*. — *Срећа је оно, што људи за срећу држе*. — *Мајка ћерку на далеко дала, преко гора четири конака, то стајало пет шест годин' дана*. — *Колико воде попила, толико суза пролила*.

605. Кад се додата реченица скопчава за показну заменицу или за именицу са показном заменицом, чешће се место заменице *који, -а, -е* употребљава заменица *што*. Отуда заменица *што* долази место заменице *који* и у другим случајима. У гдекојим реченицама показна се заменица и не исказује, већ остаје само *што*.

Примери. Биров виче *оно што му заповеда кмет*; а кмет заповеда *оно што хоће село*. — Ово је *хлеб, што вам Господ даде да једете*. — Очистила с' она већа *брука, што окаља Србина са Вука*. — Ухватише *оно момче младо, што је њима бостан погазило*. — Идите у *село што је пред вама*. — Ој, ти *небо, штоно* рониш росне своје сузе на ме. — А ово је све било, да се збуди *што је казао пророк*. — Јагањци су, рек' би, тихи, *што бијаху горски лави*. — То је добра душа, *што ни муси зло не мисли*.

606. Показна заменица *какав* и односно *који* долазе каткад у значењу неодређене заменице *неки*.

Примери. Него да ми нађемо сви заједно *какав начин*. — И подигла си цркву *к'о тврди какав град*. — Кад *каква* сметња хоће да сузбије *младића*, он се тим више упиње да је савлада. — Камо л' да ми помоћ обећаш *какову*. — Ако га каштигујемо за *какову кривицу*. — Тебе нема, *моја мила мајко*, да за мене *коју* реч прословиш. — Свечанике *мале чича* не варује, али у недељу или у *који велики*

празник неће узети мотике у руке. — У јунака свилен појас, свилом накићен; с девојкама играјући скидао га; стадоше се довијати, да га наките; која конач, која новац, накитише га. — Има ли ту која церемонија? — Баш их нигде сунце не огреја, нит' их каква роса заросила.

607. Бројеви су или *прости* или *редни*. Прости бројеви долазе двоструко, као обични: *један, два, три, четири*, итд. и као збирни: *двоје, троје, четворо*, итд. Ови збирни су у једнини средњега рода, а у множини се могу говорити као придеви (нпр. *двоји, -е, -а; четири, -е, -а; деветори, -е, -а*). Они се употребљавају поред речи које имају само множину, или које само множином својом чине једно цело (а у то цело иду по две или више истих ствари), или поред живих ствари различитога рода и старости, или у опште, кад значењем својим обухватају онолико предмета колико број значи.

Примери. Двоје виле; троја врата; троја кола; четворе чарапе; петоре рукавице; шестори опанци; троји јаци. — Шаљите нам токе тријесторе. — Опет иду петоре кочије. — Уведосмо све тридесеторо коња. — Десеторо чељади. — По смрти наше матере остане нам отац, с нас шесторо деце, удов. — Дјед осморице краљева и двојице императора. — Домаћин му поклони петоро говеда. — Викну Јуже ћеце деветоро. — Краљ наиђе на ту пећину, у којој опази двоје красно ћеце. — Огањ који се вади тарући двоје липово дрвљади једно о друго.

608. Број *један, -на, -но* често не значи број, него се употребљава у значењу *неки, -а, -о* и у том случају може имати и множину.

Примери. Био један цар. — У оближњем једном селу. — Једни веле ода зла је рода. — Једне жању, друге сноплје вежу. — Једне ноћи сиромаси се сви искупе на

један брег, па се почну договарати. — Они оташе причати, да долазе с једног другог острва.

609. Разлике у значењу глаголском искачу на видик, кад се глаголи размотре по томе: *откуд излази и на коме се врши*, и по томе: *какво трајање показује радња њихова*.

Гледајући на подмет, од кога излази, и на предмет (ако га има), на коме се врши радња глаголска, глаголи се могу поделити на *прелазне*, *непрелазне* и *повратне*, који се последњи деле на *повратне*, *просте* и *узајмичне*.

Прелазни глаголи (који би се по својој природи могли назвати *предметнима*) значе да за радњу, која се њима казује, треба двоје: *подмет*, од кога радња излази, и *предмет*, на коме се та радња врши.

Према томе двоје може и казивање радње њихове ићи од *подмета*, или од *предмета*, из чега излази да у тих глагола има *радно* и *трино* стање.

Непрелазни глаголи показују радњу, бивање или стање, у коме се подмет сам собом налази, не потребујући горе поменуте предметне допуне.

Повратни (прости и узајмични) глаголи показују радњу, коју лице, што чини подмет реченице, само на себи врши. Ту се, дакле, *подмет* и *предмет*, прелазних глагола у једном лицу састају. Ако се радња та враћа на подмет који значи једно лице, зову се ти глаголи *прости повратни*; ако ли се враћа на два или више подмета, онда се зову *узајмични повратни глаголи*.

Примери. Невесело гледа, тужно проговара. — Какви тебе, срце, тајни јади ломе? — Грохотом се смију, гора се разлеже. — Памти заповести његове. — То изусти, па душицу пусти. — Раде земљу и држе стоку. — Предраг

седи пије рујно вино. — Руке шире у лице се љубе. — Тиха росо, што не падаш на ме? Падала сам за два јутра на те, ово сам се била забавила, гледајући чуда великога, ђе се вила с орлом завадила. — Не могу се љаци да се сложе. — Милош и Сава науме да се побратиме у цркви.

610. Што се тиче *трајања* радње глаголске, оно се може показати: или непрекидно (продужено), или на разне начине *ограничено*. *Непрекидно* је, кад радња траје неко дуже време без ограничавања, као на прилику: *летети, горети, вртети, кметовати, црнети*, итд. *Ограничено* је, кад се радњи, која се именује глаголом, бележи у трајању њеном: или *један тренутак*, у ком се она догодила и свршила, нпр.: *луинути, дати, стати, скочити, крочити*, итд.; или *крај* трајања кроз неко извесно време, нпр.: *поцрнети, напчевати, увести, провртети*, итд.; или *почетак* трајања, за које се не казује, докле ће се продужити; нпр.: *полетети, забелети се, задрмати, забоleti, запевати*, итд. — На посметку може се глаголским обликом показати да се радња, било непрекиднога, било *ограниченога* трајања, у више пута понавља, нпр. *лétати* (више пута *летети*), *сédати* (више пута *сести*).

Према овоме, глаголи по трајању радње могу бити:

а. *Несвршени*, у којих се радња показује просто као трајна или непрекидна, нпр. *писати, плакати, војевати*.

б. *Свршени*, у којих се радња показује као да се у једном ограниченом тренутку догодила, обележавао се у том тренутку почетак, крај или целина радње, нпр.: *заплакати, пожутети, грунути*.

в. *Учестани*, у којих се понављање једне исте радње показује. Учестаност радње може се обеле-

жити и при несвршеним (нпр. *лétати* спрам *летети*; *прогоревати* спрам *горети*) и при свршеним (*ноћивати* спрам *ноћити*, *стајати* спрам *стати*, *мицати* спрам *маћи*).

611. Ову особину постизавају словенски језици, а међу њима и српски, наставцима глаголских основа и предметањем предлога. Тако су, на прилику, скоро сви глаголи друге врсте (*пла-ну-ту*) свршени; тако су глаголи пете врсте првога раздела (*да-в-а-ти*), што су од глаголских основа¹ произведени, већином учестани; а исто тако и глаголи шесте врсте на *ивати* (*ноћивати*, *казивати*, *распитивати*). Глаголи четврте врсте, произведени од именâ, махом су свршени (*рочити*, *скочити*, *ноћити*, *вѣрити*, итд.). Све остале врсте и разделе, кад су без предлога, понајвише бележе несвршену радњу. У слагању предловима, од несвршених обично постају свршени (*клет*и — *проклет*и; *мрет*и — *умрет*и; *трајати* — *дотрајати*; *старети* — *остарети*), а од учестаних несвршени (*давати* — *издавати*; *кляњати* — *приклињати*).²

Често се уз више предлога значење глаголске радње показује не само по трајању учестано, него се и свеза глаголске радње шири на више подмета или предмета, нпр.: *испровлачити*, *поизодносити*, *посмицати*, *испогибати*, *поустајати*, *испоразболевати се*, *понастицати*, итд.

Каткада се разлика међу обичном учестаном радњом бележи и дуљењем гласника у корену, што искаче на видик дугачким акцентом. Нпр.: *загледати* — *заглѣ-*

¹ *Лег-а-ти* од *лег* (лећи); *разуме-в-а-ти* од *умѣ* (умѣти); *враћати* од *врати* (*врати-а-ти*, *вратј-а-ти*, *враћати*).

² Овако је у апсолутној већини случајева (Miklošić Syntax 320, итд.), али се догађа и противно, нпр.: *водити* — *проводати*; *носити* — *проносати*; *ходати* — *проходати*, *исходати* (ib. 331).

дати; *нати́евати* (*нати́јевати*) — *нати́евати* (*нати́ијевати*);
окидати — *оки́дати* (упор. чл. 58 и 59).

612. Има несвршених глагола, који само временом садашњим прелазе у другу врсту, да би се показала свршеност радње њихове, нпр.: *ако могне, дадне, хтедне, смедне, умедне, знадне, имадне, немадне*. Из истог се узрока време садашње у многих глагола може сложити са предлогом *уз*, и тиме му се значење, поставши свршено, у одређеним реченицама једначи са значењем времена будућег.

Напомена. Онда цар *немадне* куд. — Али га *не могне* наћи никако. — Док *умједне* собом окренути. — А мати му је *не хтедне* дати. — Ако само пола од онога *уверујеш*, што ти се казује и предаје. — У јутру прије зоре *сједне* на четоканк. — Благо вама, ако вас *узасрамоте* и *усирогоне* мене ради. — А она *уздахне* и заплаче се, али му *не смедне* казати. — Па ако и сад *не усхте* послушати што је право и поштено, шта нам остаје онда? — И који у закону сагријешите, по закону ће се осудити на дан кад Бог *узасуди* тајне људске. — Али му нико ништа *не умједне* и *хтедне* казати. — А ја ћу се Богу молит', да ми *цвеће чува*; кад га *усхте*ш откинути, нека те угрува. — Па им онда *не дадне* несрећа, да се опет измакну на Љубић.

613. Напред је (чл. 610) казано, да свршени глаголи показују *почетак, крај* или *целину* једне, извесним простором ограничене, радње. Има пак прилика где глаголу треба одржати значење трајне или учестане радње, и опет и такој радњи показати *почетак*. У таким приликама узима се за ту потребу у помоћ глагол *стати* као помоћни.

Примери. Ја ти докопам нож, пак станем у ћошку дувар *прокопавати*. — Стану се *бити* с Гушанцем, но Гушанац их надвлада и истера из Београда са свим. —

Српске старешине, одмах по Божићу, стану се са својим момцима *прикуљати* к Београду. — Стаде царе *кућити* сватове. — Киша је још у јутру, кад су Французи почели ударати, стала *ромињати*. — Једном стане се цар *разговарати* са својим синовима. — Кад се мало чете помноже, онда стану *нагонити* и оне људе који не би хтјели, и стану им куће *палити* и бити их и *гонити* их као и Турке — Одрастао од петнаест љета као други од тридесет година, ста се добра коња *прихватати*. — Ето отуд до три горске виле, напише се воде студенице, па, код воде *сташе беседити*.

614. Кад су реченице без подмета (или се подмет прећуткује), употребљава се треће лице једнине потребнога времена, и додаје му се заменица се. Глаголи који значе *бивање* могу и без заменице се стајати у реченици без подмета. Ако се у сложеним временима може обележити род, онда се у реченицама без подмета узима средњи род.

Примери. Обично се *иде* к манастиру. — Обноћ се *спава*. — Да се Марку за гроб не *разнаде*. — Овако се обично *почиње*, кад се *зове* на крсно име. — Кад је *било* већ пред ноћ. — Стаде велика *вика* људи и жена. — Бетића се *дома не десило*. — *Писано је*. — Нигде се тога *није видјело* у Израиљу. — *Мрзи* ме се овђе *распасиват*'.

3. Употреба облика у реченицама.

1. ИМЕНСКИ ОБЛИЦИ.

а. Падежи без предлога.

Први падеж.

615. У првом падежу стоји *подмет*, заједно са својим придевним и самосталним додатцима, ако их, и које од њих, има.

Примери. Рука *руку* мије, а образ *обадвије*. — У њега су *књиге* *староставне*. — Очи *господареве* коња *гоје*.

— *Бањска војска* прво удари на турски шанац на Ба-чишту. — На гробу му стоји и сад белег, *прост камен* без икаква записа. — Кнезу Милошу дође једном *један сељак* из Јасенице, по имену *Андрија*. — А она, *несрећница*, куд има погледати?

616. У првом падежу стоје још имена што састављају именски прирок.

Примери. Ти ли наста тај јунак на земљи? — Бог је спор, али *достиган*. — Ви сте видели свету. — Учини се *голема сирота*. — Кад се он створи *лепа трговина*. — Тај ће се *велики назвати*.

Други падеж.

617. Други падеж има у нашем језику најразличнија значења.

Тако реч у другом падежу без предлога показује својину, тј. да нешто припада ономе што она значи.

Примери. Виноград је *Љутице Богдана*. — Ово ј' рука нашега *Дамјана*. — Мио братац *војводе Милоша*. — Сестра *Леке капетана*. — Није *сваке тице* једнако месо. — Стане својим и свога брата познаницима *поручивати*. — Узе главу *светога Лазара*. — У његовој руци стоји *смрт* и живот нас *свакога*.

618. Али припадање или својину не може показивати сама именица у другом падежу, него мора бити поред ње какав год додатак. На прилику може се казати: *кућа мога оца*, али не: *кућа оца*; може се казати: *плетиво оне жене*, али не: *плетиво жене*. Кад нема додатка, припадање се казује придевом начињеним од оне речи, а други се падеж не употребљава. Нпр. место: *кућа оца*, каже се: *кућа очина*; место: *плетиво жене*, каже се: *плетиво женино*.

Примери. На тужбе кнезовске и спахијске. — Уђосмо у кућу човјекову. — Јер су изумрли који су тражили душу дечију. — Младожењо, грана босиљкова. — Дај, ми, Боже, очи соколове и бијела крила лабудова. — Свега села овце, а кнежево звонце.

619. Међу тим каткад стоје и без тога додатка имена којима нешто припада.

То може бити у три случаја:

а. Кад је одређени придев реч којом се припадање казује;

б. Кад има више речи којима се припадање исказује;

в. Кад се припадање презимену приписује.

Примери. Ал' драгога двори затворени. — У име оца и сина и светог духа. — Кула Ђришића. — Чардак Алексића. — Мајка Југовића. — Крвницима оца и матере.

620. Другим падежом именице с придевом казује се својство или каквоћа лица или ствари.

Примери. А напријед јунак на вранчићу, необична ока и погледа, необичне слике и прилике. — Дође момче црна ока, на коњицу лака скока. — Човек добре руке. — Старац бијеле косе и браде. — Сад су људи чудновате куди. — Брат је мио, које вјере био. — Зле је клетве а добре молитве. — Човјек нарави кротке и свијести разборите. — Вељко је био танка и висока струка, смеђе косе и врло малих бркова, дугуљастих сувих образа, широким уста и подугачка, мало покучаста носа.

621. После речи које значе меру какву, или се могу узети у таквом смислу, и после бројева даље од четири, меће се у други падеж именица која значе мерену или бројену ствар.

Примери. Литра злата; аршин платна; товар шенице; капља воде; чаша вина; дан хода; сто година; триста дуката, итд. — Помало је *такијех јунака*. — Имам доста вина и *ракије*. — Додајте ми мало воде *хладне*. — Ја му дадох киту *босиока*. — Труба *платна*. — Она нађе један комад *сабље*. — Отуд лети јато *соколова*. — На годину све по три товара, један *воска* а други *тамјана*, трећи товар *бистра зеитина*. — По том прође три године *дана*.

622. Некоје заменице неодређенога значења (трећега лица) у средњем роду показују неодређену количину, и због таког значења траже као додатак други падеж оне ствари од које се та количина мисли. Таке су заменице *што, штогод, нешто, ово, оно, то*.

Примери. Што је који *робља* заробио. — Што год има у Сењу *јунака*. — Он с оно *своје војске*, што је могао извести из *шанчева*, изиђе пред Турке. — С ово *брата* дочекаћу Турке. — Не једе ништа за по *дана*. — Оно *кућа*, што није било изгорело, Срби раскопају. — Да још и ово *кукавнога робља* за тебе погубимо. — Они знаду и без *њега шта* у Босни *Турака* имаде. — Не жалим себе, но жалим то јадно *бечице*. — Пошто изгори то *кућа*, *зла* ми замјена. — Тако му даде по *нешто уздарја*. — Чује да је уврх *горњег краја* села Липолиста *Срдан Илија* с *нешто дружине*. — Што *бетета* у вече омркне, још толико у *зору* *осване*. — А и што је *војске* у *Турака*, *војска* им се јесте побољела.

623. Други падеж значи често и сам собом неодређени део онога што значи реч која је у том падежу.

Примери. Као да си дошао *ватре узети*. — Да *хладне* воде захитиш. — Дај ми, Боже, *ветра* са планине. — Нек донесе *тамјана*. — Изнесе у зубима *пијеска морскога*. — Кад је *масла*, није *брашна*. — *Свега* имаш у бијелу двору. — Накупова *сване трговине*. — *Воде* пише, *хлеба* заложеше. — Пожелећеш *неге материне*.

624. Према томе се значење неодређеног дела често узима у преносном смислу за ствари мислене, које се и не могу делити.

Примери. Да је игде брата, да пожали. — Док је мене и на мени главе. — Није чувено, од како је света. — Ђе несрећа, ту и среће има. — Рђом кап'о, док му је кољена. — Докле је вијека.

625. Често лепо стоји други падеж, значећи неодређени део, у предмету одречених прелазних глагола, нпр.: *Коње дајте, орржја не дајте.* Али се често, особито кад је на предмету одреченога глагола сила говора, предмет оставља у четвртом падежу, нпр.: *Повади ноже од паса, да удри јелу по грани; не удри јелу по грани, нег' младу Јану по глави.* — *Не зови зло,* јер само може доћи.

Примери. Мајке немам, а сестрице немам. — Ја срамоте поднети не могу, ни жалости велике трпети. — Ви Турака ни видели нисте. — Не могаху пута разазнати. — Не рече речи. — Не зна језика. — Не говор'те, не гријеш'те душе. — Да им Марко не види сабаља. — Да не гледа сунца ни мјесеца.

626. Другим падежем се казује и време, у које се збуде каква радња.

Примери. Једанаестог октобра. — Ми ћемо те често воходити, у години свакога месеца, у месецу сваке недељице. — Бог не плаћа сваке суботе. — Сваке младе неђеље долази на ту воду из околних села мноштво народа. — Оне године удари град, те побије оно село.

627. Други падеж долази као допуна после многих придева, којима се казује *цуноћа, довољност, вредност*, или томе противно: *глад, жеђ, жудња*, итд. А исто тако и после глагола што су изведени од тих придева.

Примери. Жедан коњиц *водице*. — Пун радости. — Сит сам *свега*. — Ми смо жељни *добријех гласова*. — Вриједно је *вјечнога сиомена*. — Радиш је достојан *своје плате*. — Вриједи *царева града*. — Нијесам ожеднио *вина*. — Свако ми зрнце *дуката ваља*. — Вук не вије, што је *меса гладан*. —

628. Тако исто долази други падеж као допуна и после повратних глагола, кад су сложени с предлогом *на*.

Примери. Подиг'о се ор'о небу под облаке, да с' нагледа *чуда и љепоте сваке*. — Па се напиј *водице хлађане*. — Да се *јарка сунца* нагрејемо. — *Здрављица* се наносили. — Да се *санка* наспавамо. — Ја се *наших жубер-воде*, намирисах *жуте дуње*. — *Живијех* се *мука* намучио.

629. Осим ових ишту иза себе 2-ги падеж као допуна и некоји прелазни глаголи, као: *избавити*, *опростити*, *ослободити*, *поменути*, итд. — па онда многи повратни, на прилику: *сетити се*, *одрећи се*, *бојати се*, *оставити се*, итд.

Примери. Да ме *избавиш муке и смрти*. — Сачувај ме, Боже, *биједи невидовне*. — Тако ћеш се *одужити дуга*. — Ко се *одрече мене* пред људима. — *Бога* се *боји*, а *људи* се *стиди*. — Зато се *таковијех мјеста* клоне сви. — Чувај се *мога коња*. — Ко се *дуга* не одужи, тај се *туге* не отужи. — Три пут си ме *роиства* опростио. — Да с' *немирна манем пута*.

630. Други падеж такође долази после чуђења, с ускликом или без њега, и поред показних прилога *ево*, *ено*, *ето*, итд.

Примери. Ао *света големога*, ао *јада мога*! — Турским главам' *гору китим*, о *хајдучке дивне среће*! — Мили

Боже, тешке муне! — Виђи књигу, нечувених јада! — Чудне граје око нашег двора! — Ево, море, Краљевића Марка! — Ево вука пред твој двор! — Ал' ето ти Љутице Богдана! — Ето, царе, лијепе дјевојке, а ето ти од Арапа главе!

631. Исто тако долази други падеж у заклетвама, у којима нема глагола. У други падеж долази оно чим се ко заклиње.

Примери. Бога ти! — Јесте, царе, данашњег нам дана! — Нисам, мајко, живота ми мога! — Не, Стојане, твога ти јунаштва! — Тако ми вида очињег! — Тако ти овога и онога свијета! — Кујунџија, тако ти заната! — А тако ти среће и јунаштва, и тако ти сретнога весеља!

632. Други падеж стоја још и уз именице које значе глаголску радњу, и које су понајвише начињене од глагола. Уз њих у другом падежу стоји предмет оне глаголске радње која се тим глаголским именицама казује.

Примери. Зидање Раванице. — У превођењу сваке књиге. — О прошењу дјевојке. — Без питања цара и везира. — Никад не могу да дођу к познању истине. — Љубав похвале и разумна жеља славе и лепога имена. — Учитељ незнабожца. — По разбињу Турака.

633. Врло је чест други падеж у реченицама без подмета, уз глаголе без подмета употребљене. У таким приликама често се у другом падежу налази реч, која би, при друкчијем склопу реченице, сама била предмет.

Примери. Има људи који би пристали. — Има нас свакојаких. — У сваком житу има кукоља. — Кад је масла није брашна. — Па ће бити вина и дувана. — Певај, брате, ти се не бој виле, док је мене Краљевића Марка,

и мојега видовита шарца, и мојега шестоопера златна. — Док трајало неба и Србинства. — Докле текло сунца и месеца. — Или ти је блага понестало. — Божја од вас не остало трага. — Може бити да би се нашло и сланих извора. — Претргло се вина. — Такових људи треба народу.

Трећи падеж.

634. У трећи падеж меће се ствар или лице, кога се тиче оно што се у осталој реченици каже. Тицање је различито, и у овим примерима понајчешће намера, циљ или крај некога кретања или рада.¹

Примери. Пак ти идеш цркви Раваници. — Када иде у Текију цркви. — Дође јунак Босни каменитој. — Кад ја пођем роду мому. — Хајдемо судији. — Да похити кући. — Трчи, сине, двору бијеломе. — Ево теби три књиге стигоше. — Да га она изведе везиру. — Шећерли му каву изнијела. — Себи ореш, себи сејеш, себи влачип, себи ћеш и жети.

635. Тога ради трећи падеж долази после многих прелазних глагола, који, осим што ишту у четвртом падежу као додатак предмет свој, траже још у трећем падежу лице или ствар којег се тиче њихова радња.

Примери. Изнеси ми хаљине. — Не води ме двору бијеломе. — Пустите га цару под шаторе. — Невоља свачему човека научи. — Одреш ми свезе на рукама. — Отвор'те му врата. — Заноса му од злата јабуку. — Гони Марка бијелу Звечану. — Донеси га двору господскоме. — А воде га под шатор везиру. — Да ти понесем један ћуп масла. — Коњу дадох снопак ћетелине. — Оне двије рибе раздијели свима.

¹ Значење трећег падежа одредио је Даничић овако: „У трећем падежу реч показује да нешто ступа у свезу с оним што она собом значи. Кад се иде кући, ходу је крај у кући, по чему се довољно може разумети речена свеза.“ —

636. Из истог узрока, показујући лице или ствар које се тиче радња глаголска, трећи падеж долази после многих непрелазних глагола, као: *помоћи, служити, бранити* (кад значи: *кратити*), *судити, кметовати, претити, досадити*, итд.

Примери. Бог му помогао. — Служи цару. — Не бране никоме молити. — Суђено му. — Мили Боже, помози свакоме, сваком брату и добру јунаку. — Којој овци своје руно смета, онђе није ни овце ни руна. — Служи њима дијете Грујица. — Не вјерује ни својим очима. — Кад ко пријети коме. — Шта брани мени да се крстим. — Рука руци суди.

637. Исто тако долази трећи падеж као додатак и поред неких повратних глагола, као што су: *осветити се, досетити се, надати се*, итд.

Примери. Молимо се вишњем Богу. — А нико се јаду не досети. — Ко год прође, свак се чуду чуди. — Свакоме се готов наругати. — Ко би се томе досетио. — Па се цару часно поклонеше. — Уклони се цијану као и луду. — Не бојте се глави ни животу. — Ко се туђем злу весели, нек се своје нада.

638. Трећи падеж показује неки пут и присвајање (припадање), нарочито заменицама.

Примери. Љутица Богдан и сестра му. — И крепка ти десна рука била — Нико сам себи не може судија бити. — Златна су јој крила. — Посједаше, ђе је мјесто коме. — Бачевци су Дрини на обали, према Осату. — Стоји мору на обали. — Које су доцније биле извор несрећи његовој и породице му. — Овај је старатељ детету меште оца и мајке.

639. Као што при заклетвама у други падеж долази оно чим се ко, или у што се куне, тако у трећи

падеж долази онај коме се заклетва управља, или од кога излази. Исто тако и при жељи.

Примери. А тако ми никога до Бога! — А тако ти моје вјере тврде! — 'Вако било свакој друзи, која мајке не слушала! — Да ти је на здравље! — Благо мајци која те родила, и јунаку који те имаде! — Тешко брату једном без другога!

640. И трећи падеж служи као допуна уз глаголе који се употребе у реченицама без подмета. У тим приликама је у трећем падежу каткад оно што би, при друкчијем обрту, било подмет.

Примери. Пак се кнезу било дожалило. — Стужује ми се. — Ту се Ајки мало задр'јемало. — Чисту образу мало воде треба. — Да ако и мени кад сване. — Прохте ми се, једном, путовати. — Од ина се цару не могаше. — Да ће моме болу бити боље. — Како мени данас, тако њима до века. — Мучно бјеше Наход-Симеону. — Тешко оном свакоме јунаку што не слуша свога старијега. — Врућина ми је. — Мука ми је.

Четврти падеж.

641. Четврти падеж без предлога најчешће је предмет, тј. реч која показује ствар на коју прелази, управо на којој се врши радња прелазних глагола.

Примери. Градити кућу. — Копати јаму. — Отварати врата. — Пријеђоше горе, поља и ливаде, обиђоше луке и стада бијела, и питоме села свијетла и весела. — Ја обиђох многе доле, многе реке, многа врела, — горе, луке, стене голе, многе дворе, многа села. — Што ти градиш многе задужбине? — Отворићу дворе јаворове.

642. Пошто се предмету, због тога што је понајвише именица, могу као и подмету (чл. 571) додавати самостални додатци обе врсте (чл. 568 и 569)

може предмет према тим својим додатцима изгледати као подмет према прироку. Пошто пак ти додатци, заједно с предметом као са својом главном речју, долазе у четврти падеж, то се покрај гдекојих глагола (као што су: *чинити, творити, делити, ставити, метнути*, итд.) виде два четврта падежа, од којих је у једном предмет, а у другом његов самостални додатак.

Примери. Честита бих њега учинио. — Да га учини свога краља. — А погледе створи стријеле. — Него га је Бог такога дао. — Не држах себе достојна да ти дођем. — Кума међу крститеља Јована. — Да те ставим вељег везира. — Блажене називамо оне који претрпјеше. — Ма ме за то крива наћи нећеш.

643. После именица: *страх, срам, срамота, стид, брига, туга, воља*, кад су оне прирок у реченици без подмета, долази у четврти падеж заменица, којом би се, при друкчијем обрту реченице, исказивао подмет.

Примери. Није га страх од страшне смрти. — Стид је мене у очи гледати. — Колико те год воља. — Јер га страх бејаше у Бога гледати. — Нити га је за то брига. — Препале се, срамота га било. — Да је није кроз го-рицу туга.

644. Тако је исто и у глагола, кад се у реченицама употребе неодређено или без подмета.

Примери. Ђе кога боли. — Кад јунака доболело беше. — Мрзи ме се овде распасиват'. — Кога тишти. — Притискује ме. — Пробада ме. — Жуљи га да плати.

645. У четврти падеж без предлога меће се реч којом се хоће да означи мера (за простор или тежину или време).

Примери. Камен око три аршина висок, један аршин широк, једну стоцу дебео. — Тежи је једну оку. — Ва-

љају стотину дуката. — Служи ме већ трећу годину. — Све ноћ препјеваше. — Седми дан стигосмо на своје мјесто. — Он оста неко време у Азији. — Једно јутро, кад огрија сунце. — Онај дан изишавши Исус из куће.

Пети падеж.

646. У петом падежу реч показује да се зове оно што она значи, и тада је обично пети падеж самостални додатак (апозација) подмету.

Примери. Шта си дочекала, домовино драга! — Богом браћо, огњени змајеви, немојте се тако завађати! — Иди к мраву, те се научи, о лењивче! — Оди, једини аријатељу дома мога! — Ти си неспокојна, краљице! — Надај се данас, витешки роде! — Мили Боже, на свему ти хвала!

647. Облик петог падежа долази по неки пут место првога падежа као подмет, али само у песмама, да би се испунио стих.

Примери. Узе књиге Краљевићу Марко. — Кад те зачу Вукашине краљу. — То је Вуче књигу проучио. — Весео је и наш домаћине. — Маче војску Ерцеже Степане.

Шести падеж.

648. У шести падеж без предлога меће се реч која показује *средство* или *оруђе* којим се врши радња каквога глагола.

Примери. Војници потресени лепотом околине, а забринуте изласком боја, јеђаху са спим безорно. — Јоште путник туда ногом лаком ходи. — Пише се руком и пером. — Тица лети крилима. — Умиј мене студенем водицом. — Те се гора преодене листом, а земљица травом и цветом. — Што по вас дан плугом плужи. — Три је леда главом проломио.

649. У шести падеж меће се реч која показује начин на који бива радња каква.

Примери. Којом бих га смрћу уморио? — А шапатом збори сиротиња. — Тајом иду кроз гору. — Киша пада капљама. — Моје племе сном мртвијем спава. — Муком муче ропске слуге. — Сва се чета ижљубила редом. — Реком крвца пољем тече.

650. У шести падеж меће се реч, која показује кретању (мицању) простор, или простирању место.

Примери. Он отиде земљом и свијетом. — Другијем путем отидоше у своју земљу. — Небом свеци сташе војевати. — Три девојке цвеће посијале, брдом смиље а долом босиље. — Пусте Турке десном страном Мораве на Дунаво. — Тама долом, тама гором.

651. Врло згодно се овим падежом може казати време.

Примери. Часом ведро, а часом облачно. — Сарајево рано затворено, а у јутру зором отворено. — Недељом и свецем излазио би с њима у шетњу. — Ученици га узеше ноћу.

652. Каткада у 6-ом падежу стоји именски део именскога прирока.

Примери. Он ће другим бити Скендербегом. — Да сам тобом, ја бих друкчије радио. — Вукашин постане краљем. — Учини се црним Арачином. — Земља се управо може назвати родном. — Кућа му се кућерином звала.

653. Предметов самостални додатак (чл. 642) налази се каткад у шестом месту у четвртном падежу. У том случају шести падеж изгледа као прирок према четвртном падежу (предмету) којему се додаје, и у коме би био замишљени подмет.

Примери. Учини га дружба старешином. — Да Мишоша зетом учинимо. — Лава робом да учини. — Сваки, који себе царем гради, противи се ћесару. — Ко је мене поставио судијом или кметом над вама? — Кад те таким познајемо.

654. Шести падеж долази као скраћен реченични додатак поређења и начина, који се може растворити у реченицу која би се почињала са као или док.

Примери. Уђе кадетом у регементу. — Жене које су беојкама биле у краљицама. — Нека бих коњем у гору текла. — Свака је добра девам, но да је видимо невом. — Скендербег је срца Обилића, ал' умрије тужним изгнаником. — Да је у Кочину крајину дјететом заробљен. — Волим мријет', него робом живјет'.

655. У разном смислу долази шести падеж као додатак после многих глагола, као што су нарочито: *клет*и се, *заклет*и, *молит*и, *кумит*и, *братит*и, а и после гдекојих придева, као што су: *довољан*, *задовољан*, *плодан*, *родан*, *сиромашан*, *обичан*, итд.

Примери. Ја сам задовољан оним што има. — Мачва је обилна житом. — Старјешина није свагда годинама најстарији у кући. — Ја Божијом довољан сам судбом. — Закле је небом и земљом. — Кунем ти се Богом. — Кумим те хлебом твојим. — Насијао сам њиву шеницом. — Кад кога нуде ручком.

Седми падеж.

656. Седми падеж који значи место или бављење сад се не употребљава без предлога, као што се употребљавао у старо време. Останци од тога још су се сачували у речима: *лети*, *зими*, *ономадне*, *лане* (*лани*), *врху*, *меште*, *јави*, итд., које се речи сад сматрају као

прилози и предлози, а не више као именице у седмом падежу.

6. Падежи о предлогом.

657. Предлози се с именима употребљавају, да покажу свезу или положај онога што имена значе. Та се свеза или положај може тицати стварног или мисленог значења.

У стварном значењу може предлог показивати место или правац. С местом је обично везано мировање, а с правцем кретање.

Примери. Кућа у пољу. — Пут кроз поље. — Бој на Мишароком пољу. — Става преко поља. — Облак врх земље. — Благо под земљом. — Свештеник пред црквом. — Камен код моста. — Крчма за гором. — Иде кроз ливаду. — Попео се на планину. — Пузи по земљи. — Пошао дуж реке. — Поред стене, поред жбуна, на врлетни стиже крај. — Над хучним морем, на кршном стењу.

658. У мисленом значењу предлози најпре показују време у коме се, после кога се, пред којим се, или око кога се што ради. Осим тога се у времену разликује почетак, правац, трајање, крај, и то управо и означају предлози.

Примери. Преко године. — У години сваког месеца, у месецу сваке недељице. — До јутра. — По Митрову дне. — За јутра. — Од јуче. — Пред пролеће. — Под јесен. — Доћи ће на Ђурђев дан. — За годину. — Тако стаде за три године. — Постарај се да дођеш пре зиме. — Од тога дана почела је царовати међу њима тишина.

659. Осим тога мисленим се значењем предлога може казати узрок, као што се види из примера.

Примери. Умро од туге. — Учинио је од своје воље. — Ја сам с тебе допао тамнице. — Са тога се врло ра-

срдио. — Пропао с нерада. — Знам да из незнања оно учинисте. — Да су га браћа из зависти оставила на оном чардаку. — Не могаху пута разазнати, од мириса ситна босиока, од љепоте румене ружице. — Видиш да ћеш данас погинути, а за правду Бога истинога. — Њему вјеру за невољу даје. — Пак се за то расрдио на ме. — За што се насмеја?

660. Тако су од првих стварних значења постала мислена, те се говоре предлози, који иначе значе место или правац поред именица мислених, код којих не може бити говора о месту или правцу.

Примери. У гњеву. — Сред сумње и страха. — Радио је мимо закон. — Учинио је то по заповести. — Замислимо се над несрећом народа свога. — Тежимо за славом и сјајношћу у будућности. — Лако је сваком код памети. — На наше се молбе смилуј. — Нада те се не нашло јунака. — Ал' га онај ни под који начин не дадне. — Тако му све иде у назадак.

661. По овоме што до сад видесмо о значењу и употребљавању предлога с падежима, видимо да се један исти предлог може употребљавати за врло различна значења: за место, за време, за правац какве радње, за начин, за узрок којим је што било, за материју од које је што начињено.

Примери. Отишао на град. — Дао сина на науке. — Осудили га на смрт. — Што на игри изгубите. — На сабљи су три балчака златна. — Сеја брату кроз плач одговара. — Пак потрча кроз Мироч планину. — Знадем узрок, зарад кога сте дошли. — Пак погледа пут жаркога сунца. — Од дана на дан све горе. — Јеси л' ип'о до краја мора? — Изнад њега копље прелетело. — Примише нас због дажда који иђаше и због зиме. — За времена српскијех краљева и царева. — Чека до пред зору. — Па извади дивно одијело, све од сребра и од чиста злата. — Само вода са жубором са камења што се слива.

662. Да би се могла исказати ова различита значења, предлози се слажу с разним падежима. Има предлога који се слажу само с једним, а има их, који се слажу с два или с три падежа.

Од предлога, који се служу с другим падежем, ово су главни:

663. а. Без, које значи да нема онога што значи реч у другом падежу, и осим (осем, сем), ван, изван, које значи одлучивање и изузимање, у ком значењу последњи предлог (*изван*) вреди највише за место.

Примери. Тешко брату једном без другога. — Не остави, Боже, без пријатеља. — Лети као муха без главе. — Ни риба без воде, ни звијер без горе. — Кад ко што говори без слике и без правога реда. — Два без душе, трећи без главе. — Као да наш језик, осим свију језика на овом свијету, никаквих правила нема. — Нико није благ осим једнога Бога. — Сјем остале војске паде Ускоковић Станко витез. — Нико други није могао чути ни разумјети осим њих двојице. — Али тога изван Славоније нигде нитко још видио није. — На ове речи будем ван себе. — Вода све носи изван срамоте.

664. б. Близу, до, код, крај, поред, од. Сви ти предлози значе спољашње крајеве места око кога се почиње или свршује радња или бивање; а последњи, уз многа преносна значења, значи почетак у опште.

Примери. Кад су свати близу двора били. — Кад дође близу села. — Ви сте ближе Бога и чудеса. — Дошавши јеж до једне кладе, увуче се под њу у буково лишће. — Да је памет до кадије као од кадије. — Заредио од куће до куће као водичар. — За то теби до небеса хвала. — Заспала Јока код стада. — У Крушевцу код воде Мораве. — Играли се врани коњи крај Мораве на обали. — Истави лонац од ватре. — Кад буду поред цркве. — Који је поред њега јахао на коњу. — Изобилан сам радошћу поред свију брига.

665. в. *Више, ниже, врх, изнад, испод.* Ови предлози значе место више или ниже чега. *Врх* долази често сложено с другим предлозима, нпр.: *уврх, наврх, саврх (сврх), поврх*, итд.

Примери. Буздован зауја *више* куће. — Има биљег *виш'* десне обрве. — Ко *више* себе пљује, на образ му пада. — А коњи нам *врх* ливаде нека пасу код кладенца. — И гори јој коса *наврх* главе. — *Уврх* софре стари Југ-Богдане. — Горњи град има један зид горе *поврх* стијене. — *Ниже* цркве табор поставио. — Соко њого паде на колена, *изнад* њега копље прелетело. — К њему дође сив зелен соколе, *испод* крила ситну књигу пушти. — Пошетао паун тица *испод* наранче. — *Испод* стида проговара.

666. г. *Из, исеред, иза, око, сред* (сложено с другим предлозима, нпр.: *усред, насред*, итд.). Од ових предлога значе *из* и *сред* унутрашњу, а *исеред, иза, око*, спољашњу страну каквога места, сваки по свом значењу. Према томе су постала и пренесена значења.

Примери. Нек ме пусти *из* тамнице клете. — Глад и курјака *из* шуме ишћера. — А *из* мисли претешких се трже. — Бјежи Марко *исеред* родитеља. — Вичући по вароши удари *исеред* дућана. — Кад су били мало *иза* града. — *Иза* гладне године дође и сита. — Донеси ми воде *иза* горе. — Кад видје Исуо много народа *око* себе. — Ко лов лови *око* двора мога? — *Око* ручаног доба удари непријатељ на Црногорце. — Усадих лозу *сред* винограда. — *Усред* ноћи као *усред* подне.

667. д. *Дуж, преко, пут* — значе правац; а *преко* има, према томе, и пренесена значења.

Примери. Црни вране прелетео *преко* мора дуждевога. — Ударе *преко* ливаде скоро покошене. — Голу сабљу *преко* крила држи. — Да су то људи учинили *преко*

његове воље и заповијести. — И ви други *дуж* Дунава. — Кад с тисућу тисућа се војске диже *пут* истока. — Пак погледа *пут* жаркога сунца.

668. ђ. Пре, после, за. Прва два предлога значе време, раније или позније онога што значи реч с тим предлозима у другом падежу употребљена; последњи значи опет време, и то донде, док траје оно што значи реч с тим предлогом.

Примери. После некога времена отиде најстарији брат сестри у походе. — *Послије* кише јапунце не треба. — Протужило самоуче ђаче у недјељу *прије* зоре б'јеле. — Тако су прогонили пророке *прије* вас. — Сваку чашу *прије* цара пије. — За времена српских краљева и царева овај је сав крај био под владом њиховом. — Да замјену стечем за живота. — Дошао за вида. — Оца свога једва сам познао, за детињства мога он је пао.

669. е. Место, у. Први значи замену, а други свезу различите врсте међу оним што значи реч с тим предлогом, и оним чему се додаје.

Примери. Место воде потече вино. — Мјесто комада даде ђетету чутаву погачицу. — У ратара црне руке а бијела погача. — Лепше грло у Милоша царско, јесте лепше него је у виле. — Онде заноћи у једнога пустињика. — У нашега милостива кума на руци му златан голуб гуче. — Задужују се у трговаца. — Јер вјере није у невјере. — У млађега поговора нема. — Зла погледа у добра јунака. — Што заиштеш у Бога, даће ти. — Три пут сам те у оца просио.

670. ж. Због, ради (рад'), зарад, од, из, са значе узрок или марење; последња три поред различитих других, стварних и мислених значења имају и ово.

Примери. Примисе нас све *због* дажда који иђаше и *због* зиме. — Љуте мрзости *због* њих су постале. —

Многи зарад свете вере крв пролити не хајаше. — *Рад'* ноћи се зубље увијају. — Народ, који и онако воде ради долази. — Јер се многа лијепа пушка носи само дике ради. — Свака тица од свог кљуна гине. — Од Петра ме ухвати грозница. — Тако се сад од оваке силе и зулума похајдучи половина народа. — У јунаку срце препукнуло од жалости за браћом рођеном. — Из шале смо одавде лећели. — Да су га из зависти продали. — Ја ћу с тебе изгубити главу. — Пропао с нерада. — Мало л' од векова с неслоге крви с' проливало српске?

671. *з. Између* показује место или издвајање између чега двога или измеђ' некакe множине појединих лица или ствари.

Примери. Сједио негђе између Мучња и Јавора. — Срби га дочекају између Параћина и Ћуприје. — Он тад пушћа своје бојно копље своме шарцу између ушију. — Један између вас издаће ме. — Изберу између себе двадесет старих Турака.

672. *С трећим падежем* слаже се само предлог *к* (*ка*), и значи да се нешто миче, или да је обрнуто пут онога што значи реч с тим падежем употребљена.

Примери. Отид у хајдуке к Станоју Главашу. — А кад Комнен у планину дође ка ономе зеленом језеру. — Кад дође к себи. — К њима језди Владета војвода. — Пак се обрне к вратима. — Из љубави к нашем народном језику. — Кад је било к вечеру.

673. *С четвртим падежем* слажу се предлози *уз*, *низ*, *кроз*, *мимо*, и показују правац мицања или радње какве. Из тога значења излази да се *уз* каткад једначи са *поред*.

Примери. Пуштих хрте низ ливаде, а огаре уз дубаве. — А он оде уз бијелу кулу. — Иду уз плуг. — Те извади од злата јабуку, уз јабуку хиљаду луката. —

Уз крива човека пропадне кадшто и прав. — Па он сиђе низ бијелу кулу. — Па погледа низ брдо. — Ти стријељај кроз прстен јабуку. — Диже главу оде кроз сватове. — Везана га воде кроз планину. — Сјутра ћу ти мимо дворе проћи. — Ни убиј, Боже, мимо свијет, ни помози, Боже, мимо свијет.

674. *Са седмим падежем* слаже предлог *при* и значи место бављења, од чега се после изводе преносна значења.

Примери. Седлан га коњиц *при* брегу чека. — Соба *при* земљи. — Што зборите, јесте ли *при* себи? — Кад су били *при* вечери. — На глави јој алем камен драги, *при* коме се ходити виђаше.

675. Сад ћемо изређати и предлоге који се слажу са два падежа.

Тако се с *другим* и са *шестим* слаже с или са или *су*. Кад се слаже с *другим падежем*, реч у томе падежу најчешће показује место које се оставља; а кад се слаже са *шестим падежем*, онда — друштво или заједницу.

Примери. А. С *другим падежем*. Сави се соко са града. Скиде с главе калпак и челенке. — Не идеш ли са поља Косова? —

Б. Са *шестим падежем*. Кад су се са мнош враћали. — С ким си, онаки си. — Са Јанком су четири сердара. — С вама дошла свака срећа.

676. С *другим* и *трећим* падежем слажу се предлози: *против* (проћу) и *супрот*. Реч с тим предлозима значи да је нешто спрам ње, или просто или у непријатељском положају. *Против* с *трећим падежем* већ је ретко, и налази се у старијих писаца.

Примери. Отиде *против* непријатеља. — *Проћу* цркве о јели зеленој. — Да је то *суи*рот војништву и јунаштву. — Погибе на боју *против* Турака. — Ја усадих виту јелу, *суи*рот јеле жуту дуњу. — Кад се двојица *против* кога закуну. — Који војује *против* закону ума мојега.

677. С *четвртим* и са *шестим* падежом слажу се предлози: *за, међу, над, под, пред.* С *четвртим* се падежом служу ови предлози, кад реч, уз коју су, значи место на ком се нека радња свршује или зауставља; са *шестим* се пак падежом слажу онда, кад реч, уз коју су, показује место на коме се што бави, почива или бива. Из ових главних значења развијају се остала споредна или пренесена.

Примери. А. С *четвртим* падежом. Докле зађе *за* горицу сунце. — Мртав паде *под* коња дората. — Надне се *над* извор. — Погледа *пре*да се. — Дође *међу* браћу.

Б. Са *шестим* падежом. За горицом студена водица. — *Под* брегом град. — *Над* извором стоји јела. — *Пред* тобом је срећа и несрећа. — Нека је доста љубави *међу* браћом.

678. С *четвртим* и са *седмим* падежом слажу се предлози: *на, о, по у.* Сви ти предлози, кад су с *четвртим* падежом, показују да реч, која стоји с њима у том падежу, значи место на ком се свршује или зауставља радња каква; а са *седмим*, да реч значи место на ком се што врши или бива. Ти предлози могу имати и пренесених или мислених значења.

Примери. А. С *четвртим* падежом. Спустише га *на* земљицу црну. — Обесио хаљину *о* клин. — Доћи ће враг *по* своје. — Идите *у* село што је пред вама. — Зле су мисли *на* њих нападе. — *На* кога је оставио царство. — Није ми *о* главу. — Дао се *у* мисли.

Б. *Са седмим надежем.* Нек на кули не затвори врата. — Бој на Лозници. — У суботу осташе на миру. — Чисто држим да на правди страда. — Виси као капља о листу. — О свом труду и муци живи. — Отиде глас по свој земљи оној. — Разапеше по пољу шаторе. — У свакој кући има дима. — У јунаку срце препукнуло. — У његовој вољи то не стоји. — Кад се човек у бризи и невољи жали.

II. ГЛАГОЛСКИ ОБЛИЦИ.

А. Времена.

а. Време садашње.

679. *Садашње* време показује радњу која се збива онда кад се о њој говори, или се иначе у свако доба догађа. Понајвише је трајна.

Примери. Божији се закон светкује и *штује*, — седа глава јоште у руку *целује*. — Те *облачи* дивно одијело. — Сваки *води* хиљаду сватова. — Ће се старији не *чују*, ту Бог не *помаже*. — Опет *носи* ведро чело као младић он високо. — Заман силно Туре *геди*, да *досади* каурину. — Мало се *плашим* од величина и *тегобѣ* својега посла. — Школа *постаје* нека друга кућа. — Неко *каже* на један начин, а неко на други. — Што дете *чује*, то *учи* и *прима*.

680. С тога што је у значењу садашњег времена главно *трајност* радње, употреба је истог времена у свршених глагола ограничена, те се често једначи са значењем времена будућег. Тако ти глаголи имају садашње време у овим случајима:

а. Кад су употребљени у *подређеној реченици*.

Примери. За тим опет нападне ме брига, да се народ како не *побуни*. — Ако *слаже*, лаж му на поштење. — Да змија *окуси* од мене, отровала би се. — Игла, ако и кроз *алато прође*, гола *изађе*. — Кад *уходиш*, неће се стезати кораци твоји; а ако *потрчиш*, нећеш се спотакнути. —

Мање чете на све стране пошљи, да га приме, ако на њ *наиђу*. — Да ми неће бити просто, ако целу књигу на српски *не преведем*. — Ако (вели) *буде* дијете лудо, оно ће потрчати и за угљевље; ако ли *не буде*, оно ће за дукате. — Ако *уживите* по мојим уредбама, и заповијести моје *уздрижите* и *ушчините*, даваћу вам дажд на вријеме. — Старац некуда изиђе, а њему рекне: читај, синко, док ја *не дођем*.

681. б. Кад се казује оно што у свако доба, као по неком правилу, бива.

Примери. Огњени тресак најпре удари у врхове високих гора. — Ће ко *никне*, ту се и *обикне*. — И гуска каткад на леду *посрне*. — Благо човјеку који *нађе* мудрост, и човјеку који *добије* разум. — Па и оно ведро небо горе, и оно се за часак *навуче*, бура *дуне*, громови *захуче*. — У 'вакој се гори најлакше *залута*. — Велика дрва дуго расту, али за час *пагну*. — Невоља свачему човека *научи*.

682. У свези с овим последњим значењем 2-го и 3-ће лице једнине (ово последње понајвише с повратном заменицом се) и 3-ће множине времена садашњег употребљавају се у реченицама без подмета, или у реченицама у којима се подмет оставља неодређен, зато што се може ма ко или што се могу многи као подмет замишљати.

Примери. Да од њих не можеш *очију* одвојити. — Песма се разлегала у селу, у пољу, у лугу, у гају — куд се год *макнеш*. — *Кажу*. — Лоше мајци ће пушку *обрате*. — Баква је оно место гдје се *стаје* ногом, кад се *меће* камена. — *Говори се*.

683. У историчком или приповедачком слогу, кад се хоће живље причање, често садашње време долази у смислу *пређашњег* свршеног. Тако употребљено време

садашње зове се *садашње историчко*. Највише се употребљава од свршених глагола.

Примери. Био један ловац, па кад једном отиде у лов у планину, *изиђе* преда њ ован са златном вуном. — Царев син *усије* још једну чашу воде, *пукне* обруч и трећи: онда се буре *распадне*, а змај *излети* из њега, па на путу *ухвати* царицу и *однесе* је. — *Лежим* по цео дан; нигде *викога* да ми чашу хладне водице до руке *дода*. — *Пожелим* видјети онај дивљи народ и њихово живљење. — Предраг *скочи* на ноге лагане, пак *узима* луке и стријеле, пак *излази* на друм за бусију, пак *заседа* за јелу зелену. — Кад у јутру дан *осване*, *устане* царев син, па *однесе* оцу оне обадве јабуке. — Владика *крене* своју војску од Вучјега Студенца.

6. Времена прошаста.

684. У казивању онога што је прошло, може се имати обзира или на различито *трајање* прошасте радње или само на *прошлост* у опште.

Тако се глаголска радња извршена у прошлости може обележити с погледом на *трајање* као *свршена* у неком ограниченом простору времена (*говорих*), или као *несвршена*, *трајна*, без ограниченог простора у времену (*говорах*).

Може се, пак, без обзира на *трајање*, гледати показује ли се радња просто као *прошла* у онај мах кад се о њој *говори* (*говорио сам*), с тим да означена пропашност још траје у онај мах кад се *говори*, и то је *прошасност* у опште схваћена или још не прекинута; или се радња хоће да покаже као *прошла* нџ у онај мах кад се о њој *говори*, него далеко пре тога, у прошлости (*бејаш говорио*, *бех говорио* или *био сам говорио*), и то је опет у опште схваћена али већ у прошлости прекинута или давнашња прошлост.

За прво двоје употребљавају се облици изведени наставцима од глаголске основе, а за друго служе реченице, састављене од облика глагола *бити* и *прошастога придева* употребљенога глагола.

685. Кад се хоће да покаже радња, која се догодила у прошлости у ограниченем простору времена, био тај простор целина, почетак или крај, онда се употребљава *пређашње свршено* (аорист).

Примери. Господ рече ученицима. — Зачуше се гласови, и муње засеваше. — Први рђе на врата рајска. — Окрену га низ поље зелено. — Како стиже, сунце граму. — Ражљути се змају огњевити, па се изви небу под облаке. — Браћа нарасташе и ојачаше. — Ето већ прође толико дуго време, како нисам добила од тебе никаква гласа. — Опаса је, док је она искићени зубун обукла.

686. Кад ли се хоће да покаже радња, која се догодила у прошлости као трајна или несвршена, и кад се ни у ком погледу неће да показују границе времену његаина трајања, онда се употребљава *пређашње несвршено* (имперфекат). Ради свога значења, свршени глаголи овога времена имати не могу.

Примери. О томе никад не говорасмо. — Сестрица се брату кунџаше. — Вјетар ружу низ поље ношаше. — Кад се с Маром сватови враћаху, починуше под жутом неранцом. — Он још хоћаше говорити, али му умукосе уста. — Сунце се лагано у море спушташе. — Бијаше доба ручање, и снијег покршаваше по височијим брдима. — Чобан пође кроз шуму, и идући чујаше и разумеваше све што говоре тике и траве.

687. Облици обадва ова пређашња времена употребљавају се каткад у реченицама, кад се показује жељење, дивљење, итд., у којим случајима често се уз глагол додаје 3-ћи падеж личне заменице (*ми, ти*).

Примери. Бијаше читати! — Чудна ти ми годинца дође! — Бјеше ми га давати, докле могах жватати. — Добро ти ми код тебе бијаше! — Гдјено синоћ на конаку бјесмо, господску ти вечер вечерасмо!

688. Исто тако *пређашње свршено* казује каткад радњу *будућу*, којом се приликом облик за *време прошасто свршено* употребљава, да се покаже како ће се поуздано догодити оно што се у будућности одмах очекује (јер се већ казује као да се догодило).

Примери. Авај мене до Бога милога, ће погибох јутрос пред механом. — Не сложи се барјам са Божињем. — Ко се за вешала родио, не утопи се. — Будаду не преврну ни молбом ни претњом. — Ко се дима не надими, он се огња не нагрија. — Ја ти сад печена ђурка не донесох, ниси ни то заслужио. — Ја ћу узети једнога коња, па одох по свијету. — Не нагоји онда коња, кад баш ваља на војску њи.

689. Кад ли се, без обзира на *трајање*, хоће нека радња да покаже уопште као *прошаста у онај мах* кад се о њој говори, као *још непрекината прошлост*, онда се узима *време прошло* (перфекат), управо реченица састављена из садашњег времена глагола *бити* (сам, си, итд.) и *прошастога придева* потребнога глагола. Глагол *бити* као спона (чл. 559.) може се изоставити.

Примери. Извила се златна жица врхом из мора, савила се првијенцу око појаса. — То зачула мила стара мајка, па је њојзи врло чудно било. — Кад то чула блажена Марија, утр сузе од бијела лица. — Онда му мати приповеди све по реду, како је имала три кћери као три руже, и како их је нестало, па како су их тражили узалуд на све стране. — Вила му се по памети успомена, кад је ходио да купује рибе свецу, и кад се кући враћао. — Прочитала сам прву главу у твојој књизи, и очекујем

продужење, па да ти кажем шта мислим. — На њему је чудно одијело, кроз чакшире *пропала* кољена, кроз рукаве *пропали* лактови, кроз капу му перчин *пропадно*. — Но књига му, с којом је увек време *прводио*, у лађи остане. — Сарајево, што си *потавнело*? — Бошњаци су највише *долазили* на лађама под именом чамџија. — *Закиселила* жена лонац млијека.

690. Кад ли се прошасност радње, о којој се говори, показује као така не тек у онај мах кад се о њој говори, него већ и од пре у прошлости; кад нам, дакле, та радња изгледа као *свршена давнашња прошлост*: онда се употребљава *давно-прошло време* (*plus-quamperfectum*), које је као и горње, реченица сложена од *пређашњег несвршеног или прошлог времена* глагола *бити* (*бејаш* [бех] или *био сам*) и *прошастог придева* потребнога глагола.

Примери. Веће сам се од болести *предигао био*. — И тако начини сјенице сав збор што се *вијаше вратио* из ропства, и борављаху под сјеницама. — Сви се Богу *бјеху обрнули*. — И сâм сам тамо *био послао* своје синове, па сад су се вратили. — Турци из Палежа и Уба *побегли су били* како смо, страже почели чувати. — Лукин син, што остаде код оружја, мета на оне што *вијашу благо потегли*, но му зрно не доврже. — Још *нијесмо* матер честито ни *ожалили били*. — Али овога *неразмишљенога посла* не *вијаше* отац *потврдио*, и тако још могаше благослов Исаку допасти.

Напомена. Ово тумачење обадва ова сложена прошла времена потврђује се, кад се састав њихов просто са граматичке стране разложи. Анализа нам износи пред очи реченицу, у којој је глагол *бити* спона, а *прошаста глаголски придев* прави прирок. Спона *бити* показује и ту, као и у свима реченицама именскога прирока, време у које се збива оно што се прошастим глаголским придевом просто приписује подмету као адјективно прошасто својство онога што се казује глаголом од којег је тај придев.

Отуда је са свим правилно наше називање још непрекинуте прошлости, прошастога у онај мах кад се говори тако рећи садашње прошлости, (Ја сам говорио), и давнашње прошлости, пошастога одавно (Ја *бејаш* говорио. Ја сам *био* говорио). Пример: *Сад сам говорио, а тада говорио бејаш* — антитезом *сад* и *тада* такође посведочава ово тумачење. Оба та времена, дакле, нису по граматичкој анализи ништа друго него реченице с именским прироком. Наше мисли подупиру се примерима, у којима се исти прошаста глаголски придев употребљава изван прирока као додатак подмету или предмету, нпр. *Остарела мајка. — А човек умире изнемогао. — Агара метне својега сина, од жеће изнемоглога, под једно дрво. — Тако исто долази тај облик у именскоме прироку као именски део уз глагол за прирок недовољан, нпр.: Ко чујаше, *нечуо* се чини. — Па ко виђе, чини с' *невидио*.*

в. Време будуће.

691. *Време будуће* нема такође особитога облика у српскоме језику. Оно се по некад казује садашњим временом свршених глагола (које се тога ради каткад слаже с предлогом *уз*), а обично реченицама сложеним помоћу времена садашњег глагола *хтети* и *бити* (*хоћу* или *ћу* и *будем*).

Кад је време будуће сложено од садашњег времена глагола *хтети* и од начина неодређеног употребљенога глагола, оно је *реченица намере*, из које се и развило значење времена будућега. Слагање времена садашњег од глагола *хтети* с начином неодређеним бива на разне начине, а често тако, да отуд гласовним спајањем једна реч изађе, нпр. *паићу*.¹ Радња будућег времена, овим начином казана, показује се увек као извршена и самостална, и не може се замишљати

¹) Пасти ћу (упоредити: доћи ћу), паст'ћу, пас'ћу.

да ће се још каква радња после ње или у свези с њом у будућности догодити.

Примери. Ја ћу ласно копље окренути. — Пашћу за народ свој. — То је знак и појав, да нас изгубити хоћете. — Боловаћу, преболети нећу. — Ти се хоћеш дијелити од свијета бијелога. — Онда ће доћи сви грађани, и гледаће трг, и дивље се, а девојке, које дођу по воду, говориће по граду.

692. Али ако се казује да ће се у будућности догодити две радње, као предња и потоња, од којих једна треба да се изврши пре но што друга настане, те се *предња од те две будуће радње* показује као извршена (*futurum exactum*), онда се та *предња* казује :

или временом садашњим свршенога глагола, које се често *слаже* с предлогом *уз*;

или реченицом, састављеном од *будем* и пропастага и трпнога придева употребљенога глагола (*ако будем могао, ако будем послан*);

или предметањем пред *будем* начина неодређенога (*ако знадбудемо*), где се каткад још и *уз* додаје (*ако узмогбудем*).

Последња су два начина прилично ретка.

Не ваља сметнути с ума ни то, да се овако замишљено време будуће подудара с погодбеношћу, те махом и долази у подређеним погодбеним реченицама

Примери. Да опет хвата хајдуке, који успрелазе. — Ако *узиштеш*, наћи ћеш. — Него опет, колико се *узможе*, постараћу се еда би се јоште што отело од смрти. — Кад *буде* испред поноћи, он се пробуди, па погледа на јабуку. — Ако за седам дана то не *урадиш*, није на теби главе. — Кад она *дође* са својим другарицама у галију, ти је води све из дућана у дућан. — Што *будемо* на ватру сложили, оно ћемо љепше поградити. — Ако *буде* Милош

преш'о Дрину, Милоша ћу на мејдан зазвати. — Обећавајући се, да ће ми послужити, у чему *буде* могао. — Кад одрасте и *знадбуде* за се. — Ако ја с вјером не *могбудем* поћи од вас натраг у народ, са свим мојим друштвом, гледајте куда ћете. — Ако цар *хтједбуде* чинити што против вас, ови ће кнезови држати нашу страну. — Ако ми *узидете* на оупрот, и не *хтједбудете* слушати ме, додаћу вам седам пута више мука према гријесима вашим. — Ако ј' тако познат' не *могбудеш*, ти је зови у зелену башчу. — Ако и *узамогбудеш* што хоћеш, немој чинит' што хоћеш. — А како ће проповиједати, ако не *буду послани*. — Ако *суђено буде*, ја сам рад издати још ове књиге на свијет. — А ја идем још мало, ако *будем* до ноћи могао, у башти чепкати. — Ако мени судњи данак *дође*, те ти *будем*, поборо, *погинуо*, ради мене осветити л'јепо.

Напомена. Облици *хтједбуде* (ћедбуде Вук, Дан. III. 154; Давичић, Мојсије III. 26, 21), *могбуде* (узамогбудеш Дан. Posl. 2), *знадбуде* (Петранов. 164) ретки су, али се налазе у слогу, у коме је обично врло чист језик. Очевидно је у *хтјед*, *мог*, итд. начин неодређени, крњењем гласовно измењен.

693. Кад се у приповедању хоће међу прошастим чинима да разликује *предњи* и *цотоњи*, то се чини временом будућим, и тада се *време будуће* узима за *казивање прошлости*, и то за казивање оних *цотоњих* чина, те би се овако употребљено могло назвати *будућим историчким*.

Примери. Отац Јован с њима на овој страни остати није могао, но вратио се у Србију, и удов бивши, оженио се по други крат, и узео био здраву неку из Врбице села девојку Илинку, с којом ће другу децу *изродити*; но само један син Михаил, кога се ја опомињем, преживи, а друга су му деца сва помрла била. — За сестру по том *чућемо*, да ју је најмлађи стриц наш Георгије (од ње умољен) једну ноћ одвео и за неког Теодоровића удао. — Но она нам на скоро по удадби својој доћи није могла, стидела

се ваљда; а по том ће нам се и рат замести, и тако ју ми више нисмо видели. — По свему видим *рећи* ће судица с достојанством, да вам деца имају лепе дарове. — Но даде Бог, те ће се на скоро некако и рат с Немцима *почети*, и с тим ће нас'зло ово *мимоћи*. — На то ће *рећи* најстарији син: ја ћу ноћас чувати јабуку.

694. Често се, за казивање онога о чему се не зна да ли се доиста догодило, узима будуће време глагола *бити*, сложено с прошастим или трпним придевом употребљенога глагола (*биће погинуо*). И ово је доста ретко.

Примери. Ти имадеш брата јединога, он је тебе на војску цареву, страх је мене *биће погинуо*. — А човек *биће* зар мало и *наит*. — Но *ћеш бити чуо*, и да ти је, негђе у сусједство, дошао васеленски патријара. — *Биће* до сад и онај *ручао*, ко је јутрос краву изгубио. — *Биће њих* (кладе) *оставила* овде вода, па се ја бојим, да не дође да их носи!

695. Често се *будуће*, сложено од садашњег времена глагола *хтети* и начина неодређеног, употребљава у подређеној уступној реченици с погодбеном свезом ако, где би иначе било места времену садашњем или прошлом.

Примери. Биће теби вина изобила, ако цару *неће* ни *достати*. — Кад отац *остари*, он преда старјешинство најпаметнијему својему сину, ако ће бити и најмлађи. — Започну пјевати редом свима који се налазе у кући; ако ће их колико *бити*, оне ће свакоме особито и према њему припјевати. — Но ћу ја мојим читаоцима приповедити и исказати сву непристрасну и јавну истину, како је речени Скочић изабран за архимандрита у Далмацији, ако ће се и *смејати* овоме обичају. — Мајмун је мајмун, ако *ћеш* га у какве хаљине облачити.

Б. Прилози и придеви глаголки.

696. Глаголски прилози времена садашњег и прошлог употребљавају се увек, да покажу подређену глаголску радњу, којом се ближе објашњава радња, исказана у прироку. Они се могу сматрати као скраћене додане реченице, и како им је подмет обично познат или казан, лако их је у такве реченице растворити.

Глаголски *прилог времена садашњег* показује да радња, која се њиме каже, бива у једно време са радњом из главне реченице, и да је трајна.

Примери. Он удари другим путем, *молећи се* Богу да му да срећу. — Отиде, *чудећи се* у себи шта би. — Слуга, *видећи* све ово, обрадује се врло. — И не *имајући* никаква посла, дању смо највише спавали. — Па отиде *натраг кукајући*. — *Седећи* ја беспослен недељу дана, мислио сам да ми више ништа не треба учити. — Тешко Турком, *тргујући* с Марком. — Ил' јездите преко неба равна, *гледајући* земље и градове. — Ти, човјек *будући*, градиш се Бог.

697. Глаголски *прилог времена прошлог* показује да радња, која се њиме каже, бива пре оне радње, која се казује глаголом главне реченице.

Примери. Бећир-паша, *дошавши* у Ниш, расписа да му дођу све спахије. — Он се стресе, *видевши* каква се несрећа догодила. — Пак *окупи* храбре витезове, на студен је камен покровчио. — Аврам, *погледавши*, опази три човека и потрчи им на сусрет, и *поклонивши* им се до земље, рече. — Све ово *обишавши* и *виђевши*, врати се *натраг* у ону собу. — Па *извадивши* из марама ону љуску, протре је мало.

698. *Прошаст* глаголски *придев*, за који смо већ видели како се употребљава за склапање прошлог и давнопрошлог времена, узима се у непрелазних гла-

гола још и као обичан придев, управљајући се у свему по правилима која вреде за придеве.¹ Значење му је, да је радња која се глаголом казује, извршена на своме подмету, те се последак њен као *својство* придева именима.

Примери. Остарела мајка. — Огрејало сунце. — Оружје све прашно и зарђало. — Агара метне својега сина, од жеђе изнемоглога, под једно дрво. — А човек умире изнемогао. — Говорио остарелој мајци. — Па сустала коња одјахао. — Бледо, слабуњаво и зачамало дете као да немаше више од пет година. — Бар је могао загрлити свога васкрслога сина. — Да се сита нагледам засталога језерца под гранама врба. — До мрака мрклог.

Напомена. Ова служба прошастог глаголскога придева ограничена је само на непрелазне глаголе зато, што само у њих радња може остати атрибутивно у раднику; радња пак прелазних глагола оставља радника. С тога је служба трпнога придева прелазних глагола (упор. чл. 701.) по суштини једнака с овом службом прошастог придева у непрелазних глагола. Разлика облика долази од различите глаголске природе.

699. Још се прошастим придевом казује жељење, благосиљање, заклинање или проклињање.

Примери. Душмани ти под ногама били! — Жив ти био и ко те родио. — Од руке му ништа не родило. — Рђом као'о, док му је кољена! — Који вели да сам од зла рода, не имао од срца порода! — Гује му се око срца виле! — А тако ме не родила мајка, већ кобила, која коња мога, покупићу по Босни јунаке. — Живо, руке, не сустале! — А јадџи га прни знали! — Тако те моје муке не споцале! — Тако био благословен и ти и твој пород! — Не била вас вашег брата жеља! — И свој своме био у невољи.

¹) Неки сада обични придеви, од којих се више њих могу и поредити, постали су управо од оваквих глаголских придева. Таки су: зрео, врео, кисео, труго, смео, мркан, остали, зарђали, итд.

700. Из значења жеље развија се погодбено значење, тако да прошаста придев долази у погодбеним сложеним реченицама, означајући погодбу (услов), под којом се нешто може или не може догодити. Из тога долази и значење допуштања.

Примери. Било глава, биће барета. — Јео, не јео; *ио*, не *ио*; *терао*, не *терао* — нећеш га стићи. — Ко је Србин и српскога рода, а не *дош'о* на бој на Косово, не имао од срца порога! — Макар *били* ваши дани заборавом претраани. — *Био* дакле ја или они, тако проповиједасмо, и тако вјеровасте. — Чуј, Боже, моју клетву, да ја мом намерењу невере учинити нећу, јал' ова десница њега осветила, јал' сува остала. — *Познао* ме тко да сам роб, не *познао*, морам тражити што јести. — Ако *био* торбоноша, *био* мајци жив! — Брат је *ио*, које вјере *био*.

701. Трпни глаголски придев употребљава се поглавито за састављање трпнога стања у прелазних глагола, али осим тога он служи и као обичан придев, далеко чешће него прошаста глаголски придев. У трпном придеву налази се скоро увек скраћена реченица. Значење му је, да је радња, која се глаголом казује, извршена на своме предмету, те се последак њен, као својство, придева именима.

Примери. Моји рани виногради, ни *рађени*, ни *грађени*, босиоком *посађени*, а ружицом *заграђени*. — *Злаћене* гране, бисерно лишће. — Орао *устрељен*. — Докле Мојсије могаће држати *подигнуте* руке, дотле надбијаху Израиљци. — Имао сам лепе куће, и гледао их из *шуме спаљене* и *срушене*. — Обојица, дивно *помирени*, латисмо се горе и зелени. — Живот се човеков не цени по великом броју година, већ по количини добра, *учињеног* отаџбини и човечанству. — Кад би мор'о чекат' лава гладна, *рањена*! — Оставите чаше *позлаћене*. — Разгледао сам *чудеса невидјена* истога града.

В. Начини.

702. Начини су: *одређени, неодређени, заповедни* и *погодбени*.

У *одређени* начин броје се облици свију времена која смо већ прошли. У том се начину увек разликује *време*, у које се радња збила, *лице* (макар и треће непознато или неодређено), коме се радња приписује, и *број* (тих лица или подмета). Долази у реченицама, којима се *што излаже* (потврђује или одриче), *пита*, или уз то *чуђење* исказује.

Примери. То је братац сеји *вјеровао*. — Сестрица се брату *кунијаше*. — Киша је *ударила* пљуском. — Зора *оеше* мутна. — Што је теби, моја вјерна љубо? — Чија ће их мајка *дочекати*, чија л' браћа коње *прихватити*, чија л' сеја даром *даривати*? — Кад *полазиш* кући? — Из кога си села? — Ао Боже, да вељи си свети! — Благо човјеку, коме Господ не *прима* гријеха! — Ој Дунаве, ој ти реко силна, ала си *умилна*! — Лијепо ли је погледати уз високо ведро небо! — Ама сам *озебао*!

703. У *неодређеном* начину не именује се лице, број и време. Он долази као име глаголске радње, и употребљава се као скраћена, прироку додана реченица (нпр. Ласно је *заповедати*). Тога ради што је начин неодређени име глаголске радње, он се као глаголска именица и употребљава често у именскоме прироку као именски додатак глаголима који су по свом значењу недовољан прирок (нпр.: *То се зове не радити; Стаде царе купити* сватове, итд.).

Начин неодређени може се растворити у начин *одређени*, којим се поступком и скраћена реченица претвара у потпуну подређену.

Примери. Идем, царе, у Косово равно, за крст часни крвцу *прољевати*. — Знадијаху злато *растопити*, и са њиме

ситне књиге *писат'*, око себе рају *сејетовати*. — Да ли се ми учимо *гледати* и *слушати*? — А то ви сами често не можете ни *знати* ни *разумјети*. — Рано рани Туркиња *ђевојка* на Марицу *бијелити* платно. — Извади најпре брвно из ока својега, па ћеш онда видјети *извадити* трун из ока брата својега. — Тко се снизи к росној трави, сангом *кријепит'* снагу тијела. — Не моглоше темељ *подигнути*, а камо ли *саградити* града. — Немојте се тако *заваљати*. — Стаде царе *кушити* сватове. — Пак стану *разговарати* госта. — Немој свакој тици *бити* кобац. — Јер ти дуго *боловати* нећу. — Не дајте ме, ако Бога знате, *узидати* младу и зелену.

704. Кад је начин *неодређени* додана реченица уз име или уз *прилог*, онда се начином *неодређеним* казује она радња и бивање, за коју се главном реченицом говори каква је или на што је.

Примери. Боље јој је у земљи *бити*. — С тога је у највише примјера језик рђав и тежак *разумјети*. — Мука је *погодити*, лако је *рећи*. — Лакше је *стећи* него *сачувати*. — Лијеп је *гледати*, но какав је *мирисати*? — Ружно је *смејати се* туђој несрећи, па макар несрећник био и рђав човек. — Жени и човеку *ружно* је и срамотно без посла *стајати*. — Јер ми се чини лудо сужња *послати*, а кривице његове не *јавити*. — Срамота је сивоме соколу *ћерат'* дуго јато јаребица, па за себе не *уловит'* мяса. — Необичан јунак *погледати*. — Да су Римљани достојни имати оне законе. — Зло је *поћи*, а горе не *поћи*. — Није *вриједан* брат његов *звати се*.

705. При *начину* *заповедном* осим обична значења његова за *заповедање*, *мољење*, *опомињање*, *световање* *жељење*, итд. ваља *запамтити* неке особине. Тако се може друго лице *употребити* место *трећег*.

Примери. *Посади се*, домаћине, нека ти је част! — Мучи, момче, тако т' Бога, *окани се* туге! — О мани се *туђа света*, *ман'* се *зноја* и *невоље*! — *Видајмо се*, док

је раније, не кајмо се у невријеме. — *Буди воља твоја.* — *Помози Бог.* — А сваке речи и помисли, да ј' у добар час. — *Помагај, тко се још крстом крсти.* — Ко је коњик, притежи колане; ко је пјешак, притежи опанке.

706. Начин заповедни нема облика за прво лице јединине и за треће ни јединине ни множине. Кад би затребали, ти се облици казују облицима времена садашњег, пред које се у том случају стављају речце: *нека, да.* Тако се често даје глаголу смисао допуштања (пермисив, концесионал) који каткад излази једнак са жељењем. А тако сложена долазе тога ради понекад и она лица која имају свој облик. Место времена садашњег употребљава се који пут и време прошло.

Примери. И ако погинем, нека погинем. — Пустите трупље, да га зверад разнесу, нека им се не зна гроба на овом свијету. — Нека знаш да си већ долијао. — Док има крви, нека се пролева. — Да играмо, да пјевамо, док војна не имамо. — Ђурђев данче, кад ми опет дођеш, код матере мене да не нађеш! — Куде год ходиш, нека јадикујеш! — Част да ти је! — Посади се, домаћине, нека ти је част! — Ал' и нека све тако буде, немојте, браћо, да ропћете на свога краља. — Бог да прости! — Да Бог да! — Да си жив и здрав! — Да Бог сачува! — Како примиш лист књиге бијеле, одмах да си на ноге скочио! — Одмах да си пошао к овцама!

707. Начин заповедни употребљава се и у приповедању онако као садашње или будуће историчко, кад се међу пропастим радњама, о којима се приповеда, жели разликовати предња и потоња. У таком случају се потоња казује начином заповедним.

Примери. Онда сједне на коња, па тјерај за њима. — Пограбисмо пушке, те о рамо, па се вери и тамо и амо! — Кад се шћаше ођест' куд да иде, па обуци оне

пусте токе, шал првени *свежи* око главе, а *цани* му перчин низ рамена, двије пушке *метни* за појасом, и *припаши* мача о појасу, а у руку *уами* цеџердара. — Дијете спопадне, па *повуци* тамо, *повуци* амо, али не може да је (букву) ишчупа. — Брже боље спреме се на пут, седну на коње, па *бежи*! — Стојша га дочека, те се ухвате у коштац, те се *понеси*!

708. *Начин погодбени* нема такође особитога облика, него се саставља од *прошастога придева* потребнога глагола и *пређашњег* *свршеног* глагола *бити* (које у овом случају у трећем лицу множине нема *бише* него *би*). Начин овај значи да може бити, или да се жели, или да обично бива оно што се њиме казује, те с тога реченице, у којима је, губе одређени и изречни облик. Као таке долазе те реченице и у приповедању и иначе, где се год неће што изреком и с потпуном одређеношћу да каже. Како тај начин значи могућност, претпостављајући повољне или противне погодбе, он је махом саставни део погодбених реченица.

Примери. Овај господин у острову овом имађаше лепе дворе, у које често *би* преко лета с фамилијом *долазио* и по неколико дана *провеселио се*. — Како *би* оставио оца сама. — *Грнуо би* ватру рукама. — Жалост је ово за нашег оца била; више *би* пута, седећи, погледао на нас, и сузе *би* му на очи *удариле*. — Гладан будући *ишао бих* тамо, но уморан не поуздах се у ноге. — Данас *бих* ти *дао* агалуке код нашега цара честитога. — Онде *заноћи* у једнога пустињака, па га *запита не би ли* му *знао* казати што за девет златних пауница. — Почеше се разговарати, како *би* *побегли*. — Кад *би* *дошла* каква сирота пред кућу, снаха *би* свој залогај сироти *уделила*; кад *би* млеко од оваца *носила* кући, она где *би* год *видела* рупицу на путу, *одмах би* *ренла*: „Овде мора бити *кака бубица*“, па *би* *јој* *узула* млека. — Ласно *би* *било* научити људе онеме што не знаду, али нек'-дер се *нађе*, ко ће их оду-

чити од онога што знаду, ван да би свемогући Бог чудо хотео учинити. — Би ли каквих понуда? — И ја бих могао свршити на том приповијетку, да ми није само још једног догађаја. — Ако ли би ко имао да се жали на какву неправду у селу, он би долазио међу људе на скуп. — А и сам где би чуо да Турци ударе, да одмах пред њих изађе. — Један старац све би говорио да би оном добро платио ко би му казао како може умрети.

Г. Стање радње глаголке.

709. Како за казивање радње прелазних глагола (чл. 609.) треба *подмет*, из кога радња излази, или који је врши, и *предмет*, на коме се радња збива или врши — тако се и реченице с таким глаголима могу уде-сити, да им казивање почиње или од подмета (Ја сам га похвалио) или од предмета (Он је био од мене похваљен), према потреби или жељи да се подмет или предмет истури као главни део реченице. Ако је реченица удешена тако, да казивање износи радно лице као подмет, онда је глагол у *радном стању*; ако ли је удешена тако, да казивање износи предмет (на коме се радња врши) као подмет, а прави се подмет казује (ако је именован) у додатку, онда је глагол у *трпном стању*.

710. Тако трпно стање казује се у српскоме језику на два начину. Први је начин да се употреби облик *трпнога глаголског придева*, сложен са свима облицима глагола *бити*. Тако се добивају за трпно стање сва времена, као што је горе у члану 550. показано.

Како значење трпног придева (чл. 701.) показује извршену радњу, исто се значење одржава и у трпном стању. Прави подмет долази у реченицама трпнога стања или у 2-гм падеж с предлогом *од*, или у 6-ти

падеж без предлога. Реченице трпнога облика у ствари су реченице с именским прироком, у коме је глагол *бити* спона а трпни придев именски део прирока.

Примери. За ово надање *оптужен сам*, царе Агрипа, од Јевреја. — Ој поносна богињо везаних очију, што си била слављена од народа свију. — *Послан* од старога владице црногорскога Петра. — Што је теби од Бога *заповеђено*. — *Не буди* од мене речено. — *Поштован* од овога народа. — Курјак, сав *издрипат* од паса. — *Биће покорен* од свију и *суђен* од свију. — *Ливаде су уређене* бијелим цвијетом и црвеним. — Који *су освећени* Богом оцем и одржани Исусом Христом. — *Стијешњени* врагом и ђаволом. — Да моја књига од свакога рода и века људи добро *буде примљена*.

711. Најчешће је овако трпно стање у прелазних глагола, кад се они десе у реченицама у којима се прави (радни) подмет прећуткује или никако не именује (као што је у реченицама без подмета), јер се казивање више обзире на предмет него на подмет. У таким реченицама у ствари је истакнут граматички подмет, пошто се прави радни подмет прећуткује.

Примери. Да разгледамо што је до сад на томе пољу *урађено*. — Тако је *писано*. — *Суђено је*. — Сви *су* му путеви *отворени*. — *Откривен је* пакао пред њим. — Али још *није* казано што је најлепше. — И ти *ћеш бити* *благословен*. — По чадору окол' у околи *разастрти* лепи сази. — Ако *будем* добру рабру *дата*. — Иза гдекоје кривице *биле су одређене* жртве. — Куће *не бјеху* *пограђене*. — *Постављени* *бише* вратари и певачи. — Јер ти је боље да погине један од удова твојијех, него ли све тијело твоје да *буде* *бачено* у пакао. — Овај човјек могаше *бити пуштен*, да не рече да хоће к ћесару. — Да *ће* тако бити, као што ми *би* *речено*. — *Знано буди* пред сваким судом и правим људима.

712. На други се начин казује трпно стање у српском језику, кад се облицима глаголским дода заме-

ница свакога лица се. У том случају прави подмет долази као додатак прироку у 6-том падежу без предлога, или у 2-ом с предлогом од.

Примери. Јер једноме се даје духом ријеч премудрости. — Јер ће се многу умножити дани твоји, и додаће ти се године животу. — Благословима праведнијех људи подиже се град, а с уста безбожничких раскошава се. — А од кола, које игра пред кућом, зацјева се: Првијенче господине! — Ту су се за заслуге похвале и венци и др. давали. — Науке морале су се пером писати. — Код нас госпoде никад се не наређује. — Смијева му се да иде некуд за крстима, и ће се шљегло некаквога пука. — При другој прилици више ће се о томе беседити. — Не деле се више крвави мегдани. — Питаће се на што је коме живот овај дат. — Ако је и до половине царства, даће ти се. — Да вам је, дакле, на знање, да се незнабошцима посла спасење Божије. — Осим тога плаћало се везиру по сто гроша.

4. Питање у реченицама.

713. Кад је ма који члан реченице (подмет, прирок, предмет, или који год од додатака) или са свим непознат, или неизвeстан, може се за њ питати, у коме се послу употребљавају упитне заменице и прироци. Реченице, у којима се тако што случи, јесу *упитне реченице*.

714. *Питање* се може тицати или *подмета* или *предмета* или *додатака* њихових. Ако су са свим напознати, долази питање за лица заменицом *ко*, за остало заменицом *шта*. Ако ли само није извесно оно што се о њима мисли, онда се уз речи, које су тај неизвeстан подмет и прирок, употребљавају упитне заменице, прилози и свезе: *какав*, *који*, *чиј*, *како*, *да*, *зар*, *ли*, итд.

Примери. Ко силази оно туда? — Да л' то вранац његов иде? — Шта ви тражите? — Ти ли си се царе учинио? — Је л' суза оно, крв ли из срца нечијег? — Какве тебе савладаше виле данас, брате, у морској отоци? — Да ја видим двије силне војске, чија л' гине, чија л' задобива? — Чија с' љуба, чија ли си сеја? — Да л' је кула славног кнез-Лазара? — Хоће л' поље магла притиснути, да л' је магла, да л' је сриска војска? — Шта треба деци да чине, те да буду добра? — Што је тебе, моја вјерна љубо? — Зар сам ја чувар брата својега? — А да што би рекли, да то буде?

715. Исто тако питање се може тицати *прирока*. У том случају глагол (помоћни, ако је време сложено) најчешће излази напред, додаје му су упитна речца *ли*, или се преда њ стављају упитне речце: *зар, да, еда*, итд. У одговору глагол се (у сложеним временима помоћни) понавља, нпр.: *Видиш ли? — Видим. — Јеси ли дошао? — Јисам, или: Дошао сам.*

Примери. Идете ли сви заједно? — Јесте ли здраво присиели? — Јеси ли ноћас спасао? — Хоћеш ли сутра доћи к мени? — Није ли ти отворен свет на све стране? — Србин жели!... А ви хоћете ли? — Та зар би тако презрели вас? — Да нијеси о злу чијему вијећао? — Еда ли га валовита бурна вода где занела? Еда ли је громовита удрила га гдегод стрела? — Еда ли је Бог неправедан, кад се срди? — Јеси ли ми данас у животу?

716. Исто тако се може питати за остале додатке *прирокове*, као што су: *место, време, начин, узрок и различити падежни додатци*. Питање се почиње прилогом или заменицом, према томе о чему се пита. Тако су за *место* упитни прилози: *где, камо, куд, одакле, откле, откуд*, итд.; за *начин*: *како*; за *узрок*: *зашто, што, рашта*; за *време*: *кад, докле*, итд.; а за различне падежне додатке пита се упитним заменицама с предлогом и без предлога.

Примери. Ах, пусти моји дарови, коме ли шћасте остати? — Одакле су они? — Да куд ће ти покор и срамота? — *Б*е си, брате, од Сења Тадија? — *К*уд се беде цар-Немање благо? — *К*ако бисмо дете омравили и са светлим царем завадили? — Том се чуди царе господин, откуд чедо у гори зеленој? — *З*ар да се ми без тебе међ' Србље вратимо? — *К*амо теби брада јучерања? — Ој, ђевере, камо твоја снаша? — *З*ашто се не кажете? — *Ш*то вам песма колом не окреће? — *Ш*то ће момци, што оружје св'јетло, што ли коњи, што ли чадорови? — О ти, вишња сило, кад ћеш ми ми помоћи? — Царе Лазо, честито кољено, коме ћеш се привољети царству? — *Р*ашта ове горе уздрхташе?

717. Реченице с упитним обликом служе каткад и за казивање дивљења.

Примери. Ао Боже, да вељи си, свети, ао свете, да леп ли си, клети! — Златни кове и сребрни, *лијепо* ли сјаш! — *Бесомучно* л' ти је то голобрадо момче, подсмевајући се рече Самуило. — *Леп*о ли је погледати уз високо ведро небо! — *Лијепо* ли ова сабља чита! *Дивно* ли нас данас разговори! — *Да чудно* ли с главе погибосмо? — *Лијепо* ли могах без ове главобоље! — *Скупо* ли продаде онога старца?

5. Одрицање.

718. Кад се глаголом, који је у прироку, хоће да одрече подмету оно што се о њему говори, ставља се пред глагол прилог *не*. Ако је време сложено или прирок састављен, онда се прилог *не* ставља пред помоћни глагол, или пред глагол који је спона.

Примери. *Не помаже* неправедно благо. — Јер *не* познају онога који ме је послао. — С почетка *нијесам* на то *ни* мотрио. — *Не* бој се, мој синко, ја *нијесам* за друго дошла, него да те дарујем. — Око моје *неће* више видјети добра. — Шта ти знаш, што ми *не бисмо* знали?

— Шта разумијеш, што не би било у нас? — А тако ме не родила мајка, већ кобила која коња мога, и мушкијем не пасала пасом, и турскијем не назвала гласом, покупићу по Босни јунаке. — Никад санку вјеровати није. — Да ми неће бити просто, ако целу књигу на српски не преведем. — Што ти не би већ било закона у Црној Гори, ни живљења међу Србима. — Ту нема гријеха ни јада.

719. У начину заповедном или се може поступити по овом правилу, на прилику: *не чини, нек не чини*, итд., или се при одрицању може тај начин сложити из глагола *немој*, итд., и начина неодређеног онога глагола од кога се хоће начин заповедни. Неодређени начин може каткад доћи и растворен, као додата реченица. А кад је начин заповедни склопљен са *да* или *нека* (по чл. 706), одрицање се врши по општим правилима.

Примери. Немој певати. — Немојте плакати. — Немојте се љутити детета и слушкиње ради. — Немој завидјети насилнику. — Пустити ме, да идем господару моме, немојте ме заустављати. — Рећи ћу Богу: немој ме осудити! — Дакле, немојте, браћо, губити надања, јер ће све добро бити. — Немојмо, људи, тако пренаглити, него се разберимо. — Немојте ни најмање да сумњате о томе. Да се ниси усудио! — Да не мрднеш! — Да се ниси макао одатле!

720. Ако се одрицање шири на две или више реченица, или на два или више додатака, свезама везаних, онда се за свезу место *и* — *и*, или — или при потврђивању, узима при одрицању: *ни* — *ни* (*нити* — *нити*). То *ни* — *нити* каткад одмењује и *не* у првој реченици или у првome додатку.

Примери. Више се нису играли, *нити* су марили једно за друго. — Не звекеће гвожђе светло, *нити* грме

смртне цеви, *ни* на лаган ступај ногу *озивљу* се сјајне токе. — *Ни* си гладног нахранила, *ни* жеднога напојила, *нит'* си гола преодела, *нити* боса преобукла. — У себе се поуздати немој, *ни* у руку, *ни* у бритку сабљу, *ни* у твоје копље отровано. — Остала је твоја замјеница *ни* код мога *ни* код твога двора, *ни* код моје *ни* код своје мајке. — У свијет га још није таквога *ни* ко чуо, *нити* ко видео. — Мрзњији су ми они него Турци, а *ни* мислим за њих *ни* за Турке. — Није бабо расковао благо на нацаке *ни* на бојна копља. — Разуман човјек *нити* је страшљив, *нити* пак преко мјере слободан.

721. Ако у реченици с одречним глаголом дођу какве неодређене (трећега непознатог лица) заменице и прилози, па је одрицање опште, онда те заменице узимају одречни облик, слажући се са прилогом *ни* (*нико*, *ништа*, *никад*, *нигде*, итд.). Број један једначи се и у овоме са оваким заменицама (упор. чл. 608.). Кад ли пред тако одречне заменице дође какав предлог, место му је међу *ни* и заменицом: *ни* у кога, *ни* по што, *ни* на кога (место: у *никога*, по *ништо*, на *никога*, итд.).

Примери. Али му *нико* *ништа* не умједне и не хтједне казати. — Кад погледаш с града изнад себе, *ништа* немаш лијепо виђети. (Упореди с овим: Немам ти *шта* казати. *Ништа* не хити, *нити* *што* изостави). — Од сад се не прашта више *ниједна* кривда. — Како *нијесу* они у томе послу *ниједан*. (Упореди с овим: Да чува џебану као очи своје у глави, и да се не би један *фишек* узалуд потрошио). — Други *нико* *није* знао *ништа*. — *Нико* *није* дошао. — *Никоме* *није* лакше помоћи него вама. — Некакав момак, врло лењив, који *никаког* заната *није* имао. (Упореди с овим: Да не би могли Арнаути крадом пакост *какову* учинати). — *Никад* санку вјеровати *није*. — *Ничије* силе он се не боји. — Не куните се *никако*. — Да се више *ни* у *шта* не меша. — Он ти се *ни* на какве уговоре предао *није*. — Ако би ко дошао, да не каже за њих *ни*

по што. — Да се не би нико усудио ни под који начин једну кућу у немачку страну претурити. — Никако се немој ни с ким разговарати. — Онда већ нисам ни на шта мислио.

722. При глаголима и у реченицама које значе бојазан или закраћивање, реченица којом се казује оно од чега је бојазан или што се закраћује, долази у одречном облику.

Примери. Јер су честе у Латина страже, па се бојим да те не ухвате. — Бојим се да није пошао у Требиње, да те давом чини. — Како се не бојиш да земља под тобом не пропадне, или да те гром из ведрa неба не удари. — Но ја се бојим, да ти ниси побегао. — Добро ће бити, јербо ја све стрепим, да откуд на нас не натрапају. — Јер јој Мардохеј бјеше забранио да не казује. — Него ми је жао било, да збрана милостиња моме манастиру без мене не пропадне.¹ — У мени постане неко подозрење, да ме онај за мнош идући с даске не стровали. — Јер га је страх, да се не утопи. — Али се ја на то нећу потписати, нити се противим да тако не буде.

723. Одривање се може оснажити особитим истављањем онога чега се одривање тиче, или по чему се сила одривања види. У таким се примерима често осећа прикривено поређење, које би се, кад би било изречено, везало за реченицу прилогом камо ли, што доиста и бива у гдекојим примерима. Речи, које се за овако снажење одривања употребљавају, долазе са свезом ни.

Примери. Нећемо га помињати ни жива ни мртва. — Који не знаду ни да сам жив. — Ја ти сад печена ћурка не донесох, ниси ни то заслужио. — Ти нијеси ни чуо јунака, да камо ли очима видио. — На то Тале ни

¹ Овде је страховање више смислом него правце изречено.

да гледа неће. — Не знам ни ја сам како. — Не вриједи ни луле духана.

Б. Синтакса сложених реченица.

І. Врсте сложених реченица.

724. Везивање више простих реченица у једну сложену реченицу (реченични низ) бива на два главна начина, *приређивањем* и *подређивањем*. С тога се сложене реченице и деле на *приређене* или *подређене*.

725. *Приређивањем* (coordinatio) су реченице сложене, кад се тако једна с другом у сложену реченицу саставе, да све просте реченице стоје једна према другој као засебни и потпуни делови, и да ниједна није везана ни за какав део пређашње реченице начином којим се реченични додатци или допуне везују за своју главну реч или реченицу (чл. 565.). Тога ради су сви делови приређивањем сложенога реченичног низа међу собом једнаки и један од другог независни. *Приређивањем* у једну сложену реченицу састављене просте реченице могу бити повезане једна за другу различитим свезама, или могу једна за другом следовати и просто, без икаквих свеза.

Примери. Страшно риче запад ветар, тресак млати бор и раст. — И народи подигоше с', бише крепки, бише славни. — Обазре се и погледа на ме, с' себе скиде коласту азију, с' себе скиде, па је мени даде. — Измиче га из те многе крвце, умива га хлађаном водицом. — Мајка преде танку жицу, а синчић пред њоме седи мали, држи тицу, па се игра њоме. — Уз'о б' гусле, ал' ми дркће рука; запев'о бих, али сам промука'. — Муж је бранич жене и ђетета, народ бранич цркве и племена.

726. *Подређивањем* (subordinatio) су пак сложене реченице онда, кад је мисао, казана у једној, проста

допуна или додатак мисли или речи друге реченице, Тога ради просте реченице, *подређивањем* у једну сложену реченицу састављене, не само да *нису међу собом једнаке*, него су свагда *зависношћу* једна с другом *повезане* тако, да се у сложеној реченици, *подређивањем* склопљеној, мора *разликовати главна и споредна*. Главна је реченица у *подређивањем* сложеним реченицама средиште, око којег се *споредне* реченице нижу, везујући се за поједине речи главне реченице којима су додатак, или једна за другу.

Примери. На источној водопађи Мироча извире један поток који се доцније зове Јабуча. — Сељаци већ мисле да је он и онемог. — И кад би дошао чијој кући, обично би стао уз врата. — Ако се наша нахија дигне, ти ћеш одмах отићи у устанике. — Ми ћемо живети како сами хоћемо. — Не говорећи више ником ни речи, Асан пушташе узде коњу да граби брже. — Сакуј мени статве и брдила, и остало што стану ваљаде. — Та устани, Никола, да идемо у гору, да правимо корабе, да возимо душице с овог света на онај. — Тада ће се куповати њиве у овој земљи, за коју ви кажете да је пуста. — Ја љубим оне који мене љубе. — Виче на уласку у град, где се отварају врата. — Немој ме се оглушити, док сам жив.

(— Милош и Сава другари су, од како су зазнали за се.

727. Ма да су у правилу, овако јасно подљене међу собом реченице *сложене приређивањем и подређивањем*, и ма да су у подређеним реченицама оштро двоје реченице *главне од споредних* — у говору су ти начини често један с другим испреплетани. Начини *приређивања и подређивања* долазе наизменце, час један, час други, у једном истом низу простих реченица; реченице се с једног гледишта виде као главне а с другог као споредне, као год што додаци подметови и прирокови према својој главној речи изгледају

као *додатци*, а према својим додатцима су они сами главна реч. Споредне реченице кад их је више, у једној, подређивањем сложеној реченици, могу међу собом стајати као подређене и приређене, могу све припадати једној главној реченици, или појединце редом једна према другој стајати час као главна, час као споредна.

Каткада се главне са својим споредним сматрају као целине (чланови), па се те целине као чланови међу једна уз другу *приређивањем* или *подређивањем*. У говореном и писаном слогу гранају се на све стране разлике овога низања, а овде ћемо додати само неколико примера.

Примери.

I. 1 Дигоше се свати потовати, 2 сваки иде 3 како који може, 4 Милић оде 5 како коњиц може.

Чланови су: 1-ва; 2-га и 3-ћа; 4-та и 5-та. Приређене су 1, 2 и 3, 4 и 5. Споредне су 3-ћа, подређена 2-ој, 5-та, подређена 4-тој.

II. 1 Који оно добар јунак бјеше, 2 што једанпут бритком сабљом мане, 3 пак двадесет одсијече глава.

Овде је 2-га подређена 1-ој; а 2-га и 3-ћа су приређене једна другој.

III. 1 Ако је квасац свет, 2 то је и тијесто, 3 а ако је коријен свет, 4 то су и гране.

Овде су чланови: 1-ва и 2-га према 3-ћој и 4-тој, и то у приређеном начину. Међу собом су: 1-ва подређена 2-ој као погодба, а тако исто 3-ћа 4-тој.

IV. 1 Кад дође време 2 да млађи заузму места својих старијих, 3 а то време долази врло брзо, 4 онда је прилика 5 да се олако поправи све 6 што није било добро у старијих.

Главна је 4. Њој је у првом реду, подређена 5. а овој је подређена 6. Четвртој као главној у другом реду је подређена 1. овој је подређена 2. а према 1. с њеним додатком 2. приређена је, на основу супротности, 3.

V. 1 Каже им се 2 које сада господар 3 да није ту, 4 него је оставио пред овом војском својега војводу Лому, 5 но што би ради, 6 да њему објаве.

Овде 1-ва, 2-га, 3-ћа и 4-та с једне, и 5-та и 6-та с друге стране стоје као два приређена супротна члана. Међу собом 2-га, 3-ћа, 4-та долазе као споредне, подређене 1-ој, а од њих је 3-ћа подређена непосредно 1-ој, 2-га је подређена 3-ој која је према њој независна, а 4-та је као супротна приређена 3-ој; на послетку 6-та као споредна подређена је 5-тој.

VI. 1 Ја сам наумио 2 да је мало намучим, 3 и да је научим, 4 еда би се како поправила.

Овде је 1-ва главна, 2-га, и 3-ћа су њој подређене а међу собом приређене, а 4-та је подређена 3-ој.

VII. 1 Смислим 2 казати оно 3 што није, 4 не бих ли се барем доста насмејао.

Овде је 1-ва главна, 2-га, 3-ћа и 4-та њој су подређене али тако, да је 2-га подређена 1-ој, 3-ћа — 2-ој, и 4-та — главној заједно с поменутих додатцима.

VIII. 1 Је ли младић што учио, 2 и је ли што научио, 3 не зна се; 4 али је живео онако 5 како живе они 6 који се не баве науком.

Овде су реченице 1-ва, 2-га, 3-ћа један члан, а 4-та, 5-та и 6-та, други, и та су два члана један другом приређени. У првоме члану 3-ћа је реченица главна, а њој су подређене 1-ва и 2-га, које су опет међу собом приређене. У другоме члану 4-та је главна, овој је подређена 5-та; та је опет главна према 6-ој, која је подређена 5-ој.

I. Приређивањем сложене реченице

728. Начин приређивања независних сложених реченица може бити према *спојености*, *раздвојености*, *супротности* мисли које се у реченични низ везују.

Спојним начином су приређене реченице, које обичним начином просто једна за другом следују, и то или без икаквих свеза, или скочане свезама: *и*, *а*, *иа* (*иак*), *те* (*тер*), или упитном речцом *ли*.

Примери. Дете једва дочека *и* пође с њим. — Пева путник, *иа* силази кроз камење низ планину. — Књигу пише Жура Вукашине, тајно пише, а тајно је шаље. — Био један човек, *иа* имао јединца сина. — Ја ћу живети, *иа* умрети. — Пробудиш ме, *иа* пратиш, *и* гониш по вас дан. — По свршетку метанише *и* целива му десницу, *иак* сједну оба на разговор. — Здрав да си ми, војвода Милошу, *иа* ми *и* ти штогод проговори. — Расрди се млађани Ненаде, *иак* удари на тријест јунака, — Шта плива гором, долом, *те* прља бели снег? — Он иште *те* иште. — Тако њему Бог *и* срећа даде, *те* ухвати рибу златнокрилу. — Новчић одмах падне на дно, а он се сагне *те* га извади. — А слуге с батинама стоје *те* бране. — Ченгићи, Љубовићи *и* многи други посташе аге, *тер* су на раду хући но Турци дошљаци. — Надањем се веселите, у невољи трпите, у молитви будите једнако. — Душа ми се разиграла, срећа ми је пропевала. — Ко би мене воде напојио, ко *ли* би ми хладак начинио, тај би души мјесто ухватио.

729. *Раздвојним* су начином приређене реченице, у којима се набраја више једнаких међу собом чла-

нова, али се не показује да они чине целину, него да сваки члан по вољи може опстати искључујући остале. Оваке се реченице скопчавају свезама *или* — *или* (*а — а, ја — ја, али — али, јали — јали*), *ни* — *ни*, *нити* — *нити*, (*воља — воља, које — које*). И оваке реченице могу се приређивати без свеза, особито кад је у њима прошаста глаголски придев (чл. 700.).

Примери. Или купи халат, *ил'* остави занат. — Ствар немогућа, а о њој мислио, а је у животу тражио. — Ја право, ја никако. — Но *ал'* чујеш, *али* и не чујеш, у Призрену у бијелу граду, поглавицу Леку капетана. — *Али* волиш по мору пливати, *али* волиш на ватри горети, *али* волиш да те растргнемо. — Донеси ми једну купу вина, *јали* вина, *јали* воде хладне. — *Јали* отми, *јал'* за благо купи. — *Ни* вриједну теци, *ни* мало вриједну остави. — *Ни* горе посиједи, *ни* без дрва дома дођи. — *Нити* грми, *нит'* се земља тресе, *нит'* удара море о брегове. — *Познао* ме тко да сам роб, не *познао* — морам тражити што јести. — *Вољ'* ти пити, *вољ'* ти капу купити. — Трећи с' десет по гори разбеже, *које* к гори, *које* к води хладној. — Игрђу се виногради, *које* да се трава шкодљива истреби, *које* пак да се земља испод чокоћа извуче.

730. Кад ли се у једној реченици казује мисао, противна мисли друге реченице, онда су такве приређене реченице *супротне* и обично се скопчавају свезама *а* (*ја*), *али*, *ну*¹, *него* (*но*), *већ*, *ама*. Каткада се супротне реченице постављају једна уз другу без икакве свезе, а каткада се везују упитним обликом.

Примери. Сан је лажа, а Бог је истина. — Ту је Милош, а ту је и Вук. — Ја нерадо о смрти говорим.

¹ Ст. слов. *иѣ* и *иѣ* српски *иоу* и *иѣ* (види те речи у Даничића рјечнику), руски *иу* и *но*. Књижевним познатим путем уобичајило се ово послије и код нас, али је неправилно, и од њега ваља разликовати но постао гласовним сажимањем од *него*: Боље је свашто јести но свашто говорити.

али без икаквог страха очекујем последње вече свог живота. — Не реси га ни сребро ни злато, него крјепост и мантија црна. Ми нијесмо дошли да се с вама бијемо, него да вас питамо од кога вам је криво. — Сакуп овај на зло не приличи, но на радост и на вјечну дилу цијелога рода хришћанскога. — То не било јарко сунце, већ то били брат и сеја. — Није мени моја рана тешка, већ је мени на срдашцу тешко. — Можда ће ми се казати да разговор брата и сестре прате ти исти добитци, ама ја сумњам, пошто прилике нису са свим сличне. — Онамо га глад, и горе... туђин чека, овде ропство тешко и муке кржаве. — Вукашин чека на милог сина, на правду Урош и домовина. — Ко је вјера, ко ли је невјера. — Чиј је био прије, а чиј ли је сада. — Обноћ греде, а обдан почива; јунак негда, сад не јунак више. — Није свако тијело једно тијело, него је друго тијело човјечије, а друго скотско, а друго рибље, а друго птичије.

II. Подређивањем сложене реченице

731. Подређивањем сложене реченице разликују се по оној вези коју има подређена са главном. Подређена пак реченица у ствари није ништа друго него обичан додатак подметов или прироков, раширен у читаву реченицу. По томе је и подређене реченице најприродније поделити по оном истом начину, по ком су и подметови и прирокови додатци у реченицама подељени.

732. Тога ради, у реченицама које су додате подмету, или именицама и заменицама у опште (ма у којој реченичној служби), разликоваћемо:

а. *Придевске реченице*, којима се у неку руку замењује придевени додатак (атрибут) уз именице;

б. *Именичке реченице*, које стоје на место самосталних додатака обе врсте (чл. 568—9).

У реченицама пак, које су додате прироку или прироковим додатцима, разликоваћемо :

в. *Реченице предметне*, које показују на што прелази радња глаголска главне реченице ;

г. *Реченице у којима се исказује намера* онога што је речено у прироку главне реченице ;

д. *Реченице у којима се исказује погодба* онога што је речено у прироку главне реченице ;

ђ. *Реченице у којима се казује допуштање* (пермисивне) онога што је речено у прироку главне реченице ;

е. *Реченице у којима се казује поређење* онога што је речено у прироку главне реченице ;

ж. *Реченице у којима се казује време* онога што је речено у прироку главне реченице :

з. *Реченице у којима се казује место* онога што је речено у прироку главне реченице :

и. *Реченице у којима се казује последица или узрок* онога што је речено у прироку главне реченице.

а. **Придевне реченице уз именицу, придев или заменицу.**

733. Придевне реченице објашњавају из ближе именици, придев или заменицу у реченици, онако као и придеви и скопчавају се за своју главну реч заменицама савезним или трећега непознатог лица, каткада пак прилогом где, кад, или свезом да (нако). Пошто главна реч може бити именица, придев или заменица, и примери ће се према томе распоредити, и у овом ће се чланку навести именице и придеви. Оваке реченице су, по својој природи, често само расклопљен придевски или приложни облик глаголски.

Примери. И јаво који их вараше би бачен у језеро огњено и сумпорито. — У другом делу уписивани су неки акти који су после следовали. — Али ми ћемо да се

задовољимо природом што је близу нас. — Сто пута сам гледао облаке ће из мора дођу на гомиле. — Угледа у чести овна где се заплео роговима. — Ах, има још један пут да се верна крв бадава не просипа. — Ту нађоше једну невјестицу ће јој горе и ноге и руке. — Ако би још било потребе да ти се то напомиње. — Милош заште све српско робље што су Турци оне године из Нахије Шабачке били одвели. — По казивању људи међу којима се ово цјева. — Затече неке Влахе да вуку сено у шанџ к Турцима. — То је најзгодније време да се на њих удари. — Незадовољан што је кнез Милош с Марашлијом углавио мир. — Недра отаџбине и пространа су и готова свакад, да даду места свима честитим и вредним синовима својим. — Благо земљи која се може поносити таким синовима својим. — Али је један Бог који чини све у свему. — Свуд са мном иђаше брига како ће те приче примити читаоци. — Простак, пак, све је рад да остане као што су му и стари били. — Кад опазе за собом змаја где их тера. — Кад види мајку где плаче. — Где му је оружје што је пасао, где ли му је коњ што га је јахао. — Има вријеме кад се рађа, и вијеме кад се умире; вријеме кад се сади, и вијеме кад се чува посађено; вријеме кад се убија и вријеме кад се исцјељује; вријеме кад се разваљује и вријеме кад се гради.

734. Где је пак главна реч заменица, обично су заменице одређенога лица та главна реч, и оне нападају и главној реченици, а подређена се реченица почиње придевним заменицама трећег непознатог лица, које се, баш ради ове службе своје, и зову савезнима. Често се заменица главне реченице изоставља.

Примери. Она браћа што се добро хвале, братац брата познат не могаше. — Онај који вас је створио, одржава вас. — Срећа је оно што људи за срећу држе. — Ви сви који сте из босанскога пашалука, излазите на поље. — Тешко онима који зло зову добро, а добро зло. — Тешко онима који мисле да су мудри. — У исто време

одбијао је оне који су, испреко Мораве, надирали на Темнић. — Једите све што се пред вас донесе. — Сад ће бити (оно) што ће бити. — Онај што иде за мнош, јачи је од мене. — Нису никако могли остати онаки како су дошли.

б. Именичке реченице уз именице или заменице.

735. Именичке реченице, онако као и самостални додатци уз подмете (како подметни тако и прирочни) допуњују или описују оно што казују именице или заменице у реченицама, али начином више одвојеним и самосталним и мање везаним за своју главну реч него што је случај у придевских реченица. Иначе су и оне реченице везане за своју реч истим везама којима се и придевске везују, или немају веза никаквих. И ове ћемо реченице разгледати у два члана, према томе је ли главна реч именица или заменица, узимљући најпре на ред именице.

Примери. Дође ми Сали-ефендија, који је био мога оца брата, и јоште пет старих Турака. — Пред оним градом била је једна чесма, с које је сав град носио воду. — Вратимо се ја и Живан буљубаша, који смо ту на састанку били, и нађемо где нас чека стари кнез Никола Грбовић. — О Паштрмцу је било много причица, које су врло занимљиве. — Народ пак, коме је зулум и онако био додијао, стане се већма и већма бунити. — Су чим ћете изаћ' пред Милоша и пред друге српске витезове, који живе докле сунце грље. — Ту се помоћу једнога пријатеља позна са српским трговцем Стефаном Живковићем, који је из Београда био утекао од зулума дахијскога. — Она се у разговор, макар какве науке он био, умешати могла. — Његови појмови, ма колико да буду недотупавни, ницаће из спољнога света.

736. Именичка реченица може се, исто тако, додати и уз заменицу као главну реч.

Примери. Но ми опет нећемо на вас, који сте мирни и добри цареви Турци; ви се одвојте до чаршије горе. — А по том ми живи, који смо остали, заједно с њима бићемо увести у облаке на сусрет Господу на небо. — И у тренут ока ми се нађосмо у порти београдске цркве, а она, сирота, ниска, мрачна, чађава, уваљена у рупу, без звона да се огласи, без крста да се расазна, права магаза! — Колико их је, који често преврћу ту књигу? — Има нас и таквих, који бисмо хтели да Милошева беседа буде онака кака је данас нама угодна и пријатна. — Ми који смо знали кнеза Милоша, који смо слушали његов говор, вршили његове заповести, дивили се брзини његова мишљења и обиљу његова рада, дужни смо чувати од заборава све што попуњава слику тога реткога Србина.

в. Подређене реченице за предмет уз глаголе.

737. Уз прелазне глаголе може потребати да се оно што се исказује предметом, каже целом једном реченицом. Таке реченице што заступају предмет, скопчавају се за своју главну реченицу заменицама или свезама: да, где, како, е, итд., или упитном речцом ли, или савезном заменицом, или стоје без икаквог савезног знака.

И остали падежни додатци или просте допуне прирокове, у којима се казује оно што се глаголом врши, могу се исто овако као предмет развити у читаву подређену реченицу.

Примери. Па се крило на чекрк окреће, те казује *коги* ејетар пуше. — Ми ћемо њима казити *на кога* смо се подигли; а они ће знати *за што* смо се подигли. — Видим *како је* данас. — Види *хоца да се* преварио, а не зна *како ће* одступити од своје ријечи. — Бог зна *јесам ли и толико* заслужио. — И рекоше Бог им опростио, *да сам велики* зликовац. — Кад дођемо у двор *к коме* оцу, он ће теби давати *што год* заиштеш. — Чује у шуми *неку* писку, а не знадијаше *шта је*. — Па ми реци

говорим ли право. — Љутит ага мрко гледа где се силом дивит' мора силан арслан горском мишу. — Те се боји где ће погинути. — Да не би Срби опазили гдје они бјеже. — Или ваљда краљ мисли да ми не знамо како ваља за свог цара умрети. — Међу собом вијеће учиниле којом ће га смрћу уморити. — Колико ноће ноћас би, не вргох савка на очи, слушајућ' коло ће игра. — По неки болеснија нада се да ће дуго живети. — Пошто је дуго времена вино из бачве точило, стане се чудити како вино једнако тече.

г. Подређене реченице за намеру.

738. Кад се у подређеној реченици казује намера радње, исказане у прироку главне реченице, онда се подређена реченица скопчава за глагол главне реченице свезама: *да, еда (једа), нека, како, или* се узима упитни реченични облик и погодбени начин.

Примери. Иде брату у другу одају, *да он буди брата Драгутина.* — Он продаје девет винограда, *не би ли се одужио дуга.* — Једва смо се овамо савили, *еда како ви то претечете.* — Пошљите му лист књиге бијеле, *нека дође граду Вучитрну.* — Подај му, *нека једе.* — Нек се Срби тријебе братском враждем, *како би му лакше било пашовати.* — Ил' ми кажи шта да чиним, *да те смирим и утешим?* — Макни српом, *да ти видим руку.* — Даћемо ти мор-доламу, *да нам поиграш.* — Тада пође да купи мало земље, *да би мртваца својега у своју земљу упокоао.* — Да га замоли, *не би ли ми учинио милост.* — Да им тако притужи, *не би ли они показали и остало своје друштво.* — Дуждевић ме зове у сватове, *да му будем девер код девојке.* — Па ћемо сутра ићи на салаш, *да носимо пастирима, нека се и они провеселе.* — Ал' тек што ти нога крочи, *да уније у пећину.* — Једно Туре измакнуло било, *не би л' Јанку уграбило главу.*

д. Подређене реченице за погодбу.

739. Кад се у подређеној реченици казује *погодба, по коју може или не може бити оно што се*

казује у прироку главне реченице, онда се подређена скопчава за главну или упитним реченичним обликом, или свезама и прилозима: *да, ако, кад, док (докле).*

Примери. Да из неба плаха киша падне, није не би на земљицу пала, већ на добре коње ил' јунаке. — Да ти можеш добит' агалуке, најприје би себе извадио. — Да ти имаш крила соколова, пак да паднеш из неба ведрога, перје мяса не би извијело. — Ако суђено буде, ја сам рад издати још ове књиге на свијет. — Ако види да су Римљани достојни имати оне законе, да им их да; ако ли нађе да Римљани, због свога незнања, нису достојни Сононових закона, а он да их врати натраг. — Ако Афис-паша дође са триста људи, да га примимо у Београд; ако ли поведе више, да се бијемо с њим. — Кад би сви људи били разумни и правдољубиви, не би били међу њима ни кавге ни неслоге. — Кад би трговац свагда добивао, не би се звао трговац, него продавалац. — Кад би пророци били, не би били људи. — Докле гођ Бог човеку не узме ум, не може мал. — Док пушка не цукне, чути се не може. — Док се човек дима не надими, не може се ватре нагрјети. — Ал' да вјетру дадеш плећи, тер да гледнеш низ вјетар равнином, видео би гдје скуп људи ступа. — Не дајте ме, ако Бога знате, узидати младу и зелену. — Видиш ли само приличан начин да можеш побећи, бежи. — Мислиш ли ме мртва пожалити, пожали ме док сам у животу. — Србин жели, а ви хоћете ли? срећа, нада, будућност у вас. — Ако вранац буде среће старе, под тобом ће вранац испливати.

ђ. Подређене реченице за уступање или допуштање (пермисивне).

740. Догађа се да се у подређеној реченици казује погодба, по коју може или не може бити мисао главне реченице, али се ипак уступа или допушта оно што се казује прироком главне реченице, извршила се или не извршила погодба наведена у подређеној реченици. Подређене реченице, у којима се така уступна по-

годба казује, скопчавају се за главну свезама: *нек, да, и, ако, ако и, макар, премда, ма (ма да), буд' (буди), баш и да,*

Исто значење има и прошаста глаголски придев, кад значи жељење. Тај прошаста глаголски придев може доћи и двапут једно за другим, други пут са свезом *да (Ко био или: Ко био, да био).*

Исто тако долази двапут једно за другим цела уступна реченица, кад је у првој подмет заменица *непознатог трећег лица*, или се у њој налази таке врсте прилог (*ако, где, итд.*), а друга се за прву везује свезом *да (Ко си, да си; Где је, да је, и тако даље).*

Примери. Али и *нек* све тако *буде*, немојте, браћо, да ропћете на свога краља. — *Нек' осуши*, ал' зашто *пресуши*? — Ја сам синоћ у вас на *конаку* био. А *чобан* му одговори: *Нека си био*, пут те *навио*. — *Да то вера и подноси*, Омер-ага се *ласно* не би дао *предати* Србима. — *Ако и нису Срби ударили на ове Турке*, они су цело лето *једнако* ударали на Србе. — *Љубав* *никад* не *престаје*, а *пророштво* *ако ће* и *престати*, *језици* *ако ће* и *умукнути*, *разума* *ако ће* *нестати*. — *Ако је црн*, није *ђаво*. — *Мајмун је мајмун*, *ако ћеш га у какве хаљине облачити*. — *Макар* *колико да је* *измајсторисан* и *дотеран* *човечији* *говор*, *опет* му је *јамачно* *корен* у *природи*. — *Ружно је смејати се* *туђој несрећи*, *па макар* *несрећник био* и *рђав човек*. — А ја *нећу* *Турчин бити*, *макар* *главу на раменима* *више не носио*. — *Морам га објавити* и *истину казати*, *макар се* *ко и* *няругао*. — *Најпосле* *да* *прокушамо*, *премда* *ја не стојим добар за следства*. — *Његови појмови*, *ма* *колико да буду* *недотупавни*, *ницаће* *из спољнога света*. — *Буд' ми* *закла коња на ливади*, и *сокола у зеленој баичи*, *зашт' ми* *закла чедо у колевци*? — *Сладак је* *сан* *ономе који ради*, *јео* *мало или много*. — *Какав си, да си, и где си, да си, на овом или на оном свету*, он *иште* *те иште*. — *Њему ће од нас* *јабука* *непрестано* *ићи* у *своје време*, *где био он да био*. — *Да ће* *живот* *изгубити* *без сваке милости*, и *који био да био*. — *Какав* *наук*,

тако и читање, ка је да је, о њему се бавим. — Помисао на сами повратак, баш и да им буде суђено избавити се, — страшила их је јако. — Али се Срби не одрже, премда изгубе неколико знатних људи. — Откуд год је, он је рода мога. — Ако и јест крива врата, ама лијеп мирис дава.

е. Подређене реченице за поређење или начин.

741. Често се догађа, да се пореди међу собом оно што се каже у две реченице.

Поређење реченица може бити на више начина.

Често се, на прилику, хоће да покаже да је међу собом једнако оно што се казује у главној и подређеној реченици. На тај начин поређене реченице скопчавају се међу собом заменицама или прилозима изведеним од заменица: *какав — такав; толики — колики (или: колики — толики); онолики — колики; као год што — тако; како — тако; како — онако; као оно — тако; као што — тако*, итд.

У подређеној је реченици обично заменица непознатог лица, или прилог од ње изведен.

Примери. Како је мир прошасте године између Срба и Турака начињен, онако је и трајао. — Како ноћ бој прекине, тако Турци заноће око шанца српскога. — Ти ниси толико несрећан, колико ти се чини. — Како би било пролеће без сунца, такво је детенце без слободе. — Као год што подржава јакога и великога, тако се исто стара о слабоме и маломе. — Наши су дани онолики колики беху Лазареви, Обилићеви и Милошеви. — Па како се год ми сад бринемо о њима, тако ће се они после бринути о нама. — Као што се пјесме по народу различито пјевају, тако се и приповјестке различито приповиједају. — Колико се овај посао чини ласан, толико је још више широк и дугачак. — Куга и мач не убијају толико људи, колико убија пиће вина и ракије. — И ко оно вихар, када завихори, е тако се вас дан витлају по гори. — Он веровахе у победу свога правца онако тврдо, као што вероваше у живот народа свога.

742. Овако се поређење у реченицама може казати простије, једном само реченицом, тако да изгледа као начин којим се свршило оно што се у реченици каже. Тада се реченице везују за своју главну свезама као (ка', ка'-но, кан'да, као да, као што, као год), како.

Примери. На небу им душе царовале, ка' им име на земљи царује. — Заборави ме, као што ја тебе нигда заборавити не могу. — Свест о дужности развија се с временом, као год и знање о истини. — Када игра, кан'да паун шеће; кад говори, к'о да голуб гуче; кад се омије, кан'да сунце грије. — Народ оружје да да, и да буде раја као што је и био. — Играју се на бијела јата, како јата дивних лабудова, кад се небом ведријем играју. — Агн чадор ине наткрилио, ка'но лабуд птица бела беле птице голубове. — Ал' ми ћемо, као што смо били, један другом свагда бити мили. — Небо је црвено, као да је крвљу обливано.

743. Кад ли се поређењем реченица износи неједнакост онога што се у двама реченицама породи, онда се такве реченице скопчавају једна с другом свезом него (но, што — то, што — тим), или у једној долази поређен придев или прилог, а подређена су за њу скопчава заменицом што или што год, или свезама: него, него што, него ли. Као што примери показују, овако поређење дотиче се појединих делова реченице.

Примери. Волимо те, Страхинићу бане, но сву земљу, нашу царевину. — Волим скочит' у воду Мораву, него љубит' на срамоту Турке. — Боље је јело од зеља, гдје је љубав, него од вола угојена, гдје је мржња. — Тако народу опет постане милији рат него ли таки мир. — Што се ближе сунцу тече, све то мање зрак му пече. — Пре ће око око ми издати, нег' Војислав свога Владислава. — Пре ће ова рука усахнути, и у устима језик укочит' се; пре ће с' ово сунце предерати, и славно ми с' колено утрти; пре ћу т' мртву пред собом видети, или живу у

гроб закопати: нег' што ћу те оном дати ког ни име нећу да с' преда мном каже. — *Што је зрелије* грожђе и *што је мање водено*, тим угаситијег лица бива вино. — А што су Турци то више одбијали и развлачили, то је Србима жеља све више и више расла и развијала се. — *Што више љубави враћаш*, *више ћеш је примити*. — Него му се развеселаваше лице *све више*, што се ближе примицасмо приморју. — Туга разливена по њезином лицу, *више је казпвала о њезиној жалости*, него црнина, коју је носила на себи.

744. Има још поређења, у коме се у једној реченици износи оно што је *мање*, *лакше*, *могућније* или *извесније*, с намером да се у другу стави оно што је *веће*, *теже*, *немогућније* или *неизвесније*, па и то у уопштом облику, те се тим начином једно или друго обара или потврђује. Уз одрицање је прва од ових реченица понајчешће одречена. У таквом поређењу друга се реченица везује за прву свезама: *него (но)*, *камо ли (а камо ли, да камо ли, немо ли, а немо ли, т. ј. не камо ли)*, *то ли*; или је у првој *не само*, а у другој *него и*.

Примери. Не могаше темељ подигнути, *а камо ли саградити града*. — Ти нијеси ни чуо јунака, *да камо ли очима видио*. — И не би га пренијеле виле, *а камо ли ноге на јунаку*, Црном Гором на бијелу дану. — Јер се догађаји искваре и у онсме истом нараштају, у коме су се догађали, *а камо ли за неколике стотине година*. — Сама Главашева глава доста би била, *да Милоша увери шта се и о његовој ради*, *а камо ли још овакав поздрав од гаваза*. — Имам блага, колико ми драго, градио бих десет манастира, *а немо ли себе оженио*. — Досадно студену камену, *а немо ли цару Сулејману*. — Којима нитко ништа не може, *а то ли отрцана просјачад*. — Кад издаде оваког јунака, кога данас у свијету нема, *то ли мене сјутра издат' неће*. — Ја се заклињем останцима светог живота твога, *да ћу Србију узвисити не само оружја*

силом, него правдом и законима. — По селима су Срби не само за мале кривице, него и за главу судили. — Пак не само што поставе муселиме и по онаким паланкама, куд' никад нису били, него још и војске по неколике стотине оставе у свакој паланци на трошак народни.

ж. Подређене реченице за време.

745. Кад се у подређеној реченици казује *време* у које се догодило оно што је у главној казано, онда се реченица подређена везује за додатак прироков главне реченице што казује време, а то је обично прилог изведен од заменице *трећега познатог лица* (тада, итд.). У истом случају прилог се изведен од заменице *трећег непознатог лица* (када, итд.) ставља у подређену реченицу, те излазе парови: *када — тада; када — онда; како — таки, једнак; докле — дотле*. Или се подређена реченица која показује време везује просто за своју главну реченицу прилозима: *кад, док (докле), чим, како, пошто, тек*.

Примери. Кад настала година четврта, тада виче са планине вила. — Кад у јутру јутро освануло, и градска се отворише врата, тад ишета царица Милица. — А кад виђе да му не науди, онда пусти вјетра студеног. — Лепо су га свати дочекали, како с коња, таки за трпезу. — Док дођоше кићени сватови, дотле с' Милић мртав належао. — Док сам се мало повратио и на ноге себе исправио, дотле њу на галију одведу, а мене на брегу оставе. — Докле су дотрчали, дотле је он већ издахнуо био. — Славно га он и пород му, док трајало свијета и вијека. — Шта чини мајка, чим јој дете поодрасте. — Ти ћеш код мене, док сам ја жив, остати. — Трипут совру очима прегледа, док је брацу лице угледала. — Ова моја два друга нека остану овде, док се ови послови не сврше. — Не стрелјајте по гори јунака, док је гласа Краљевића Марка. — Старац некуда изађе, а њему рекне: читај, синко, док ја не дођем. — Како змија паде на земљицу, једнак змија у

дувар одмиле. — *Кад* стигоше цара и сватове, цар му даде хиљаду дуката. — *Како* је дошао, призове себи кнеза и све кметове. — *Ал'* тек што се ухвати у коло, дуне некакав вихор. — *Пошто* с осталим женама и ђецом из Неготина испрати и он своју жену у Пореч, дође му један пријатељ. — *Пошто* се он врати, и баба остане сама с дететом, онда му стане говорити. — *Тек* соколу прво перје никне, он не може више мировати.

3. Подређене реченице за место.

746. Кад се у подређеној реченици казује *место* на коме се догодило оно што је у главној реченици казано, онда се подређена реченица везује за додатак прироков главне реченице, што казује *место*. Кад је тај додатак прилог изведен од *трећега познатог лица* заменице: *тамо, ту, онамо, онде*, итд., онда у подређеној реченици долази прилог, изведен од заменице *трећега непознатог лица где (кјде), докле*. Тим се истим прилогом скопчавају за главну реченицу и остале споредне реченице за место, ако се казује *бивање или радња која се на месту збива*; ако ли је у *радњи или бивању кретање*, онда се таке реченице скопчавају прилогом *куда, откуда*, итд.

Примери. Али *тамо* плода бити неће *где* не цвета у пролеће цвеће. — *Бе* полазе такви гости, *ту* све напредује као трава о Ђурђеву-дне. — *Бе* се гусле у кући не чују, *ту* је мртва и кућа и људи. — *Где* чујете трубу да труби, *онамо* трчите к нама. — *Бе* је од ње капља крви пала, *онђе* расте трње и коприве. — *Где* се који застао *онде* и нека седи. — После тога успуза се до једног места, *где* је камењак био издубен. — Хајдуке опколе *онде* на вису, *где* се они бише од јутра до мрака. — И опета *нигде* кута, *идено* млађан да се станим. — Јер се управо још не зна *докле* Срба има у Арнаутској и Македонији. — Па отиду *куд* су наумили. — Па га човек запита *куда*

иде. — Аџис-паша побегне чак у Ниш, где на скоро по том, које од срамоте, а које може бити од страха, и умре на пречац. — Сахранише Милић-барјактара, куда јарко смирује се сунце. — Он мене запита *откуда сам*, и јесам ли одавно овде.

и. Подређене реченице за последицу и узрок.

747. Каткад се подређеном реченицом казује последица или узрок онога што се излаже главном реченицом. Таке се реченице скопчавају за своју главну савезним речима *јер* (*јербо*), *с тога*, *зато*, *што*, (каткад и *где*), *будући*, *како*; или у главној долази тако, које се и прећуткује, *толико* итд., а у споредној да. Кад се овака реченица скрати, од ње постаје глаголски прилог садашњега времена.

Овамо иду и подређене реченице које су додатак подмету (чл. 734.), само што реченица са показаном заменицом, показујући последицу, долази овде као подређена. (Ко погине [онај] *умрети на постељи неће*).

Примери. Па ми стери мекану постељу, ни дугачку ни врло широку, *јер* ти дуго боловати нећу. — Волим дати коња на размену, *јер* не могу пјешке путовати. — Жао му је што ће дати благо, *са тога* се врло расрдио. — И по семену твојему биће благословени сви народи на земљи, *зато* што си послушао глас мој. — Ал' овако он ће ми судити, *што* моју дужност не чиним. — Посланица је таки човек управо требао, *зато* га драговољно изишту. — Добро ће бити, *јербо* ја све стрепим да откуд на нас не натрапају. — Црна Горо, убила те туга, *како* но је жеђ данаске мене, *ђе* у теби хладне воде нејма! — Авај мене до Бога милога, *ђе* погибох јутрос пред механом. — *Будући* да овде у пустињи нити су имали сенатори шта јести, нити је ко долазио да се суди, *зато* се (савет) премести у манастир Боговађу. — *Будући* да он није гледао да се и његову сину надјене име каквог свеца, тако је по смрти његовој и његов син почео славити онај дан. —

Будући да се старате за духовне дарове, гледајте да будете онима богати, који су на поправљање цркве. — Како су куће биле све дрвене, и на већу још несрећу турску дуне ветар, тако ватра за један час обузме сву варош. — А стока нека стоји у целости, будући да су капетани и кнезови осведочили и на душу узели, да је стока ви-вилајетска. — Сад је, дакле, само требало почети, но будући да је била још зима, зато Милош одложи почетак. — Још се не могу да разберем, тако ми је овај чудни сан забунио главу. — Он би се тако лудо гњевом разјарити могао, да косу на глави себи чупа и зубима шкрипи. — Све се наби, да кркнут' не море. — Тице певаху, да ваздух јечи. — Доле у дубљини с таким шумом ваљало је неко језеро своје таласе, да ми чисто упи заглуну. — Турака у јуришању толико изгине, да се Афис-паша потово уплаши. — То је сувише, рече краљ, који у мало не паде на узнако од тога гласа, али кога великодушност беше толика, да још стеже руку овоме гадноме врећачу. — Али једно гладан да бих камена загризао, а друго из љубопитства, приступим к вратима. — Ко год одвећ хвали једнога народа без разума простоту, или мора бити и сам простак, или је лукав и злохитар. — И који не узме крста својега и не пође за мнош, није мене достојан. — У крв ће нам вјере запливати, биће боља која не потоне. — Тога ради и ја, не могући више трпљети, послах да познам вјеру вашу. — Један је, не слушајући напомене које су му давале, навукао на се болест. — Цар, дознавши од слугу шта је и како је, метне у вече под браду сунђер. — Срби пак, осиливши и већ готово завадивши се с царем турским, стану гледати згоде и тражити узроке да опет на њих ударе.

2. Скраћивање простих и сложених реченица.

748. Скраћивање реченица може бити на два начина:

1. *Изостављањем* оних делова реченичних који су излишни, или без којих ће се смисао опет добро разумети;

2. *Замењивањем* једних граматичких облика другим: дужих краћим, сложених простим.

1. *Скраћивање* изостављањем.

749. С тога што су познати или се лако могу погодити, изостављају се спона *бити* (види чл. 559.) или *прирок* (види чл. 561.).

Примери. Кућа моја чарна гора, а постеља камен ови.
— Нигде стана, вода свуда. — Наоколо морске пене. — Нигде трага од дана бијела. — Хвала Богу. — Дсбро вече.
— Слава и част домаћину. — С Богом, горо и дубраво.
— Сунце у море, а он на кућни праг. — Сваки понос, сваки дика, нада, у свакоме Обилића плам. — На тај начин школа постаје нека друга кућа, у којој је учитељ отац а ви његова деца. — Ни Тодора, ни од њега гласа.

750. Кад се у сложеним реченицама деси више једнаких подмета или једнаких прирока, онда се те реченице стежу у скраћену сложену реченицу (чл. 563. и чл. 578. поређења и сличности), и у тој буде више подмета или прирока, или више њ једних и других.

Примери. И сунце је охладнело, једва сипа зрак. — О колико у њој звездица трепери, кол'ко сјајних, светлих, врлих успомена. — У томе ме нађоше очишћена у цркви, ни с народом, ни с виком. — По језеру вранац коњиц плива, а за њиме злаћена колевка. — Наша земља све се више развијала, а тако исто и живот у њој. — Ка' да Душан велики устаде, ка' да Србе позва на освету. — Све ми мило ноћца расплашила; што не могла у таму завила. — На једанпут мајстор скочи у воду, и почне пливати. — А сад чујеш лелек мученика, јаук, писку, тешке уздицаје. — Ми идемо преко села, а облаци преко неба. — Та је грађевина много налик на грађевину других бегова и богатих Турака; али је све њих надманила својом необичном величином, својим распоредом, а можда највише својим положајем према сунцу. — Пламти небо као живи

пламен. — Да му се исповиједаш као сад мени. — Заспа као заклан. — Ми вам не можемо ништа помоћи као ни себи. — Дјела његова бијаху зла, а брата му праведна.

751. Као год што се чини с подметом и прироком, кад су у више реченица једнаки, тако се исто чини у сложеним реченицама и с додатцима и осталим речима у реченици, кад су једнаке или међу собом, или с подметом и прироком, па ма, на прилику, иста реч била у једној реченици предмет или други који додатак, а у другој прирок, или обратно.

Примери. Па ћеш бити госпођа краљица, прести свилу на златно вретено, свилу прести на свили сједити, а носити диву и кадиву. — Колика најприје дангуба, а послије безмјерни, немили труд. — Јер ће на једнога мрзити, а другога љубити, или једноме вољети, а за другог не марити. — С мање муке а више плаће дарове и благодети природе задобија. — Али се заваде Аврамови пастири с Лотовима око паше. — Зар не би он нас одавде извео, да је икако могуће. — Хоћу све право, тако ми бабове душе и тако се моја с његовом на они свијет не препредала. — Сад кажи, шта сам ја без круне, шта ли је мој Сениша? — Дође пред кућу Мрковића, кад ли је пуста затворена. — На то ми одговоре да су у њих епископи и свештеници све сами Грци, и да се врло ријетко ћегођ нађе Бугарин. — Које су доцније биле извор несреће његовој и породици му. — Ако је што чуо или клео, нека заборави и откуне.

752. У подређеним сложеним реченицама (чл. 736, 742—746), гдје је у главној реченици обично показана заменица или прилог (*онај, тај, тамо, онамо, тако, дотле, тада* итд.) копча, за коју се скопчава, подређена реченица кроз своју савезну заменицу или прилог, често се заменица или прилог главне реченице изостављају.

Примери. Ко нагли без обзира, далеко не одлази, а много поквари. — Ја ћу везат', што ми братац даје. — Вршите сваки, што вам је дужност. — Јер чега се бојак, дође на мене, и чега се страших, задеси ме. — Освета је наопака и проклета; ко њу прати, душу губи, пород трује, колијевку губа. — Снјевају што бити не може. — На небу им душе царовале, ка' им име на земљи царује. — Народ оружје да да, и да буде раја као што је и био. — Кад говори, к'о да голуб гуче. — Ти ћеш код мене, док сам ја жив, остати. — Кад стигоше цара и сватове, цар му даде хиљаду дуката. — Пошто им прочитамо ову нашу осуду, помирисмо их и ижљубисмо. — Тице певаху, да ваздух јечи. — Свз се наби, да кркнул' не море.

II. Скраћивање замењивањем.

753. Целе додане, подређене, реченице могу се стегнути у једну или неколико речи. То се у подређеним реченицама, које су додатак подмету, прироку и предмету (чл. 733 и даље), чини подметовим и прироковим додатком (нарочито самосталним додатцима, види чл. 568. и 569.), или истога значења четвртим и шестим надежом (чл. 642. и 653.), или прошастим и трпним придевом (чл. 698. 701).

Примери. Ми, сиромаси, носимо им колаче. — Нек погинем, јунак, на јунаштву. — Него мене, старца, послушајте. — Књигу пише Жура Вукашине Видосави, љуби Момчиловој. — Поздрави ми краља, таста мога. — Не држах себе достојна да ти дођем. — Честита бих њега учинио. — Ја се млада бољем добру надам. — Њега су Турци још малена заробили. — Да ви знате наше намастуре, наших славних цара задужбине. — Тко ће љута амаја преварити, тко ли њега сивавакива наћи. — Поставих те оца многијем народима. — Ти је мораш учинити срећну и честиту. — Учини га дружба старешином. — И Турчина зовеш каурином. — Девојке ме врагом зову. — Градимо га лажом. — Хоћете да ме направите свињаром.

— Агара метне својега сина, од жеђе изнемоглога, под једно дрво. — Па сустала коња одјахао. — Пролијте крв њихову, на њихову олтару накићену цвећем. — Имао сам лепе куће, и гледао сам их из шуме спаљене и срушене. — Орао устрељен. — Или имаш што сакривено у себи. — Човјек, рођен од жене, кратка је вијека и пун немира.

754. Подређене реченице времена или последице и узрока (чл. 745, 747), могу се стегнути или сажети прилогом садашњег и прошлог времена (чл. 696 и 697) и глаголском именицом која се од трпног придева наставком *ије* (*је*) гради (спасен-ије, виђење). Ако се у приређених реченица радња збива у једно време, може једна постати подређена и скраћена прилогом времена садашњег

Примери. Путујући тако удари на једну воду, и идући покрај те воде, сретне се с једним човеком у зеленим хаљинама. — Чујући Стојша из двора овај разговор, изађе и он пред змаја. — Добар може постати само чинећи добро. — Ил' јездите преко неба равна, гледајући земље и градове. — Видећи ја, да је он велики шаливац. — Јер за тијем уздишемо, желећи обући се у свој небески стан. — Ти, човјек будући, градиш се Бог. — Потопивши сами скеле на другој страни, кажу им, да су скеле покварене. — То рекавши, баци новчић у поток. — Пошавши још мало даље, дође под један град. — У превођењу сваке књиге. — По разбију Турака. — О прошењу девојке. — Направише од боја чардаке, без питања цара и везира (Упореди: Да те везир погубит' не може, док честитог цара не запита).

755. Подређена реченица за намеру (738), за предмет (чл. 737), и подређена реченица уз именице подмета или прирока, може се стегнути начином неодређеним (чл. 703. и 704.).

Примери. Рано рани Туркиња ђевојка на Марицу бијелити платно. — Тко се снизи к росној трави, санком

кријешит' снагу т'јела. — Кад погледаш с града изнад себе, ништа немаш лијепо *виђети*. — Лијепо л' је под ноћ *погледати*. — Почнем му, дакле, овако *говорити*. — Не бих рад робом *бити*. — Није нам суђено *живјети* заједно. — Кад ја сједнем *вечерати* вечеру. — Не да Турчин главу *укинути*, не да своје руке *иштетити*. — Али волиш по мору *пливати*, али волиш на ватри *горети*. — Не дајте ме опет у јарам ропства *ухватити*.

Напомена. Многи наши писци очевидно беже од начина неодређеног, растварајући га где год доспеју. Ако проуче ово мало примера и потраже их још у врсним делима нашега језика, која се не могу потворити нечистином, увериће се ласно, да тиме крате језику нашем једно од старинских својстава и лепота његових.

3. Намештање или ред речи.

756. Ред речи у реченицама може бити *редован* или *обрнут*.

Кад је *редован* *ред*, међу се речи онако како по граматичком склопу једна за другом треба да дођу. По томе склопу долази на прво место подмет, пред њим додатак од придева или именице, а за њим додатак од реченице. После подмета и додатака његових иде спона, ако је потребна, за њом прирок и прирокови додатци.

Али у говору и у писању често затреба да се речи ређају једна за другом по сили мисли које се у њима исказују. Тоба ради често у ствари изађе ред речи са свим *обрнут* према синтактички *редовноме*, јер сила мисли деси се баш на оној речи, којој би по синтактичком реду било место на послетку. А у таквом случају та реч оставља своје место и излази напред.

Примери. Из земље излази хлеб. — Леп је зоре осмејак, леп је дана огрејак. — Ту не јекну јака кршна. — Усред

поља мирна, пуста, стародавна расте липа. — Дела ваша сунцу равна неће скрити ноћца тавна. — Тад пролети сред народа млади Бочарис. — Седа му је пала брада по кафану зеленом. — А вихар хучи, тавних гони облака ред. — Клецаше слаба нога пода мном. — Тајни неки чини ми се знак. — Није терет то мој прави. — У сву гошпштину српску удари гром из ведрa неба. — Јунаку су добар коњиц крила. — У име Бога, у час добар сунце истече.

757. Како год речи, тако и реченице, кад су сложене, могу се једна за другом ређати начином *редовним* и *обрнутим*. По редовном начину иде, на прилику, *подређена* реченица после главне. Међу тим ради изношења на већи углед једне или друге мисли догађа се са свим обратно, и тада је *обрнути* начин ређања *реченица*.

Примери. Мрзећи на ало, држите се добра. — Шта вреде српске народне песме, довољно је познато. — И скочивши на њих, човјек, у коме бјеше али дух, надвлада их. — Они који мачем секу, од мача ће и погинути. — Ох, кад сунце летње плаве, хоће јунак да сустане. — Сузама обливен устане он, и благосиљајући нас рекне нам: да се више ничег не бојимо, јер нас је Бог под своје крило узео. — Место да се држим залива, ја се упутих у поља, доста родна и обрађена, кроз која се овде онде отварају лепи изгледи. — Који говори да је у видјелу, а мрзи на својега брата, још је у тами. — Једно што је био тек скоро Турцима дао реч, а друго што је поврх тога био уверен да ће тако неспреман почетак пропасти, науми Милош са свим друго нешто. — Што је год неразумно, неправедно и неваљало, било у философу или у простаку, у грешнику или у свецу, у богату или у сиромашу, то нигде своју натуру не измењава, него свугда и за свагда не ваља. — Кад ме је отац у цвету година мојих за проседог Стевана дао; кад му је предел Северина поклонно, земљу природе дивотама украшену, која споменике великих Римљана удивљеном оку изобилно представља; кад

је ударје ово сјајношћу других драгоцених ствари надвисно — није могао помислити да ће кћи његова у двору Стевановом остати постидна.

758. Често реченице, померене са свог места, дођу међу подмет и прирок, или међу главне делове реченичне и непосредне њихове додатке. То су *уметнуте реченице*.

Примери. Деца, док су мала, не знају ништа. — Неће вам се до века, овако као сада, давати све што вам треба. — Ако се уквари цвет, онда род, баш и да доспе, неће бити ни леп ни добар. — Ствар — а о њој мислио, а је у животу тражио — немогућа. — Ласкам себи, ако се не варам, да ћеш ју са задовољством читати. — Чувајте се, рече ми он даље, од нездрава читања. — За име света, повиче, шта је?

ДОДАТАК

I. Реченични знаци.

II. Главна правила о правопису.

I. РЕЧЕНИЧНИ ЗНАЦИ.

759. Где је крај којој речи, познаје се у писаном или штампаном слогу по празном простору, који се међу појединим речима оставља; где је крај којој реченици, или из којих се делова или самосталних целина склапају реченице или цели реченични низови, познаје се по нарочитим реченичним знацима. Кад се говори или гласно чита, на тим се местима гласом застајкује, или се глас мења, диже или спушта, мање или више.

760. Реченични су знаци од користи за потпуно и јасно разумевање онога што се у реченицама казује. Каткад бива да различито постављени реченични знаци могу разумевање упутити на различите начине. Тога ради се за њих не могу поставити потпуна ни до краја одређена правила, него тек главна начела, а свакоме је остављено, да тим знацима означи начин читања или разумевања онако како сам жели.

Примера ради наводе се два три огледа. — У реченици И угледају огањ далеко у једној пећини, запета се може ставити после огањ и после далеко. У првом случају (И угледају огањ, далеко у једној пећини) изаћи ће значење да је огањ угледан у пећини самој, само далеко. У другом случају (И угледају огањ далеко, у једној пећини) изаћи ће значење да је огањ угледан у даљини у опште, и да је у тој даљини пећина била место на ком је огањ угледан. — У

реченици *И глас изиђе од пријестола који говори*, ако би се оставила тако без запете како је, могло би се разумети да *пријесто говори и глас даје*. Да би се то избегло, ваља поставити запету после *пријестола* (*И глас изиђе од пријестола, који говори*), и онда ће додана реченица *који говори бити* упућена на *глас* као на своју главну реч. — У реченици *У другом делу уписивани су неки акти који су после следовали овим редом*, запета се може ставити после *акти* и после *следовали*. У првом случају додатак *овим редом* везаће се за глагол *следовали*; у другом пак, за глагол *уписивани су*. — У реченици. *Па то место да заузме неко из света који никаквих заслуга нема за Србију*, ако се стави запета после *света*, тиме ће додана реченица *бити* упућена на *неко* као на своју главну реч, а без запете би се она могла везивати и за *свет* као за своју главну реч, што би смисао коначно мењало. — У реченици *А напријед јунак на еранчићу, необична ока и погледа, необичне слике и прилике* запета после речи *еранчићу* чини да се додатци што после те речи следују везује за реч *јунак*, којој и припадају.

761. Реченични су знаци ово:

1. Запета (,),
2. Тачка и запета (;),
3. Две тачке (:),
4. Тачка (.),
5. Знак почивке (—),
6. Знак питања (?),
7. Знак узвика (!),
8. Знаци прекида (.... или —),
9. Знак заграде (() или []),
10. Знак навођења „“, или ‘, или —).

I. Запета.

762. Запетом се свагда одвајају једна од друге свеколике приређене (чл. 725) реченице у обичним сло-
женим реченицама као и у реченичним низовима, осем
где би се место запете употребио други који знак,
што ће се, ниже на свом месту, навести.

Примери. Он не иде у бијелу цркву, већ он иде у
то поље равно, те он сије бјелицу шеницу. — Немарна
рука осиромашава, а вриједна обогаћава. — Царев син
устане, оправи се и захвали пустињнику, па пође како му
је казао. — Корен јој је од сувога злата, гране су јој
дробнога бисера. — Још сам мало времена с вама, па
идем к ономе који ме посла. — По том се паша крене
са спахијама и с осталом својом војском, и дође те прими
од Нијемаца Београд и Смедерево, и остали се Турци
стану враћати сваки својој кући, а баше остану по Босни
и по другим мјестима око Србије. — Моје племе сном
мртвајем спава, суза моја нема родитеља, нада мном је
небо затворено, не прима ми плача ни молитве, у ад ми
се свијет претворно. — Гледа га, гледа, па онда тресну
о земљу.

763. Запета се пише свуда редовно и онда кад
у неком приређеном реченичном низу, пред поједином
реченицом тога низа или пред последњом од њих, стоје
свезе *и, или, ја, (јали), нити, ни.*

Примери. Да се јадна за зелан бор хватим, и он би
зе зелен осушио. — Радња му је ишла добро, и он је
стекао красне новце. — Мој гроб никад није покрио бус
рођене ми земље; њега никад није оквасила суза мојих
рођака, нити га је огласила заповка шумадинска. — Је
ли ово одиста Београд, или је неко друго место? — Ја
њу, ја ниједну. — Сједоше људи да једу и да пију, и
усташе да играју. — Ни би сина, ни од сина гласа. —
Или волиш царству небескоме, или волиш царству земаљ-

скоме? — Нема лица без црвена винца, ни радости без зелена венца. — И би ондје у пустињи дана четрдесет, и куша га сотона, и би са звјерињем, и анђели служажу му. — Или грми, ил' се земља тресе, ил' удара море у брегове. Нити грми, нит' се земља тресе, нит' удара море у брегове, већ дијеле благо светитељи. — Ил' вас ткогод увр'једио брата, ил' нејаку драги противнику живот дигнув огр'јешно душу, или путну затворио врата, ил' д'о вјеру а кренуо њоме, или гладну ускратио храну, ил' рањену не завио рану: све је гријех, све су дјела прика, без кајања нема опросника.

764. Кад у којој реченици има више било подмета, било прирока, било подметових и прирокових додатака једне исте врсте, сви се један од другог одвајају запетама.

Где пак, било подмети, било природи, било њихови додатци, нису једноставни, него су раширени својим додатцима, у целину се увимљу и додатци, а запетом се одвајају све посебне целине, као што би се чинило кад би нераширене биле.

Примери. А сад остаје вјера, над, љубав, ово троје. — С почетка беху деца збуњена, преплашено гледаху, заметено одговараху, окрућено иђаху. — У рушењу Турства и дизању Српства, Милош је био свакад један исти, свакад непроменит, непомерно сталан, вечито веран, никад забораван, никад уморан. — Није чудо, сине, што ћеш у таком селу видети људи нерадника, људи пијаница, људи свакојака владања, људи у некој душевној чами. — Док заједно зађоше (месец и даница) за високу планину, за студену водицу. — Обуците се, дакле, као избрани Божији, свети и љубазни, у срдачну милост, доброту, понизност, кротост, и трпљење. — Опет видјех под сунцем да није до брзијех трка, ни рат до храбријех, ни хљеб до мудријех, ни богатство до разумнијех, ни добра воља до вјештијех, него да све стоји до времена и згоде. — Јеђаху, пијаху, жењаху се, удаваху се до онога дана кад Ноје уђе у ковчег.

765. Кад су два подмета (уз један исти прирок), или два прирока (уз један исти подмет), или два каква год додатка које било једне главне речи везани свезама *и*, *ни* (*нити*), или (*ја*, *јали*), а, *те* (у значењу *и*) пред те се свезе залета не ставља. Тако се чини и кад су поменуто двоје последњи у реду већем од два, где тих свеза нема међу претходним члановима, или кад их је више од два, а једну целину чине (што нарочито може вредити за *и*), или кад двоје и двоје целину чине.

Примери. Вино пију Новак и Радивој. — Београд, Шабац, Смедерево, Ужице, Кладво и Соко узеше облик бојних поља. — Овај прима грјешнике и једе с њима. — Неке је довела невоља или потреба. — Копаоник и Жељин још нису обелели, Јастребац и Ртањ још нису лица своја завили маглом. — Десном га је руком ухватио за десницу и за бритку сабљу. — Живот је тежак а кратак. — Сад су пак многи уди а једно тијело. — Боље ти је бити сиромаш а праведник, него богат а неправедник. — Нема ни мени ни теби. — Ја умио а не имао, ја имао а не умио (све једно је). — У оно време људи нису спавали ни седати, већ посртали с носа на уста, а с уста на нос. — Ја и мој вођ као путујемо к Београду. — Ни множина ни разноврсност послова, ни озбиљност оних прилика не сметаху Кнезу да се некад и слатко пошали. — Не слушајте ни нас ни по што. — И уђе с њима у цркву идући и скачући и хвалећи Бога. — Бог Аврамов и-Исаков и Јаковљев. — Господе Боже, ти који си створио небо и земљу и море и све што је у њима. — Турци су врло често долазили на бачију Вељкова оца, те јели, пили и односили сир, масло и млеко. — Гости су седели, јели, пили и разговарали се. — Отишао те донио воде. — Иди те га зовни! — Узми те једи. — И као удов поп дошао те се покалуђерио овдје. — И тако отиде те понови Сретеније.

766. Где је пак у таким случајевима какво набрајање, или је у набрајању поступност, или пењање,

или спуштање, или ређање с по једним или с по два члана, онда се запете међу члановима набрајања на крају, макар се они почињали и свезама *и, ни (нити), или (ја, јали), а*.

Примери. У љубави, у пријатељству, у мржњи, у тековини, у освети, у власти, Милош је могао бити и прав и дволичан, и сталан и променљив, и веран и забораван. — Можете их видети и у гуњу, и у капућу, и у ћурку, и у униформи, и у раси. — Нови насељеници мењали су у један мах и климат, и веру, и начин живота, и начин управе, и суседство. — Остала је твоја замјеница ни код мога ни код твога двора, ни код моје ни код твоје мајке. — Хоће једном бити према глави, јали мојој, јали према твојој. — После тога ни ја, ни Љуба, ни баба, не проговорисмо ни речи о теби. — Ни сабљом, ни пушком, ни благом, ни влашћу, већ једином искреном љубављу, према својој наставничкој, својој научничкој и књижевничкој дужности; ту је пошту он освојио оним танацким перцем својим, које није писало ни за паре, ни за славу, ни за допадање, ни за опадање, него да учини, по својој могућности, дворбу и угодбу науци и отаџбини. — Само да не пострада који од вас као крвник, или као лупеж, или као злочинац, или као онај који се мијеша у туђе послове.

767. Где има више подмета или прирока одвојених запетема, запета се не меће међу последњи подмет или прирок и међу реч која би му следовала или претходила. Кад има општи подмет, у ком се уједно кажу сви дотле наведени подмети, он се само одваја од посебних подмета, али се ни он не одваја од речи која за њим следује, или му претходи.

Примери. Пјесме, загонетке и приповијести, то је готова народна књижевност. — Добри људи, гостољубиви домаћини, гозбени свечари, они имаху доста званица и гостију. — Старо и младо, жена и дете, све ти то ингле-

ски говори. — У Задру колонел Мајна, капетан Јово Грбљанин, конте Зорзи Габо из Кандије, госпођа Ана, Рапсоманићи и мој љубими Лазар Славујевић Мостаранин с својим другом Симетом, и прочи купци Сарајлије, сви су ми ови тако добри и мили били. — Ни они ни ја, не записасмо имена мојих родитеља. — А сад остаје вјера, над, љубав, ово троје. — Путови сви насути, прави, широки; путника свуд много; путне гостионице велике, чисте, лепе; села честа, голема; куће по селима беле, лепе; народ одевен, весео. — А највећа особина великих планина јесте, што се из њих копа злато, сребро, гвожђе, олово, итд. — Свуд штрче одломци од греда, комади од зидова, удови од телеса мртвих људи. — По равним правим насипима врвели су путници коњици, коњици, пешаци.

768. Ако која било реч у реченици има више додатака једне врсте, невезаних свезама, ти се додаци, по мало час назначеном правилу, један од другог одвајају запетом, али се запета не меће међу главну реч и онај додатак који јој непосредно следује.

Примери. Како ћеш се обикнути без свећице, без стражице. — Буди углед вјернима у ријечи, у живљењу, у љубави, у духу, у вјери, у чистоти. — Пред нас ће изаћи невеселе сенке толиких честитих, толиких заслужних људи, засутих непознањем, заборављених непоштовањем. — Не умију двору пута наћи од мириса рана бо-сиока, од љепоте руже и виоле, од честине ситне мачуране, од ширине зелене наранче. — По улицама, по дућанима, гостионицама ври народ. — Остала је твоја замјеница ни код мога ни код твога двора, ни код моје ни код твоје мајке. — Бесмо ли код какве цркве или код манастира, или у некаквој школи — не унем казати. — За том је реформацијом Доситије уздисао не из сујете, не из увреде, не из моде, не из леденога квекерскога срца, него из топлог уверења, из сопственога искуства, из свакидашње историје живота свога. — Помози ми на путу, на суду, на тамној ноћи, на чарној гори, на мутној води,

на уранку, на подранку, на беломе данку, и на сваком страшном месту. — Срби су њему давали сијена, јечма, дрва, оваца, говеда, меда, масла, а по мало и новаца.

769. *Самостални* подметови додатци, који се могу наћи и осем подмета уза сваку именицу или заменицу у реченици, одвајају се запетама с обе стране, кад су год именице (апозиције, чл. 568), а кад су придеви, или у придевном смислу употребљене именице, онда само кад су пространији.

Примери. Ма да је био у пуној слободи, опет он, стари одметник, никад није хтио сјести другојаче него да су му леђа чим било заштићена. — А она, несрећница, куд има погледати? — Брже стере мекану постељу, ни дугачку ни врло широку. — И никад им, пасијим вјерама, измамити ријеч не могосмо. — Ја чекам лепу Јелицу, Ивана бана сестрицу. — Ој Дунаве, тиха водо, што ти тако мутна течеш? — И аун задовољства, он оде, задовољан данашњим даном, низ дубраву. — На гробу му стоји и сада белег, прост камен без икаква записа. — И ушавши у кућу, видјеше дијете с Маријом, матером његовом, и падоше и поклонисе му се. — Све је устало, и старо и младо. — За то ти, сине човјечиј, спреми што треба за сеобу. — Посла на њих огњени гњев свој, јарост, срдњу и мржњу, чету злијех анђела. — Сви му се, и ми и Поцерици, поклонисмо и благодарисмо.

770. Потпуно су налик на именичке самосталне подметове додатке и остала понављања разних речи у реченици, начином потањега описа или гледања с друге стране и по другим знацима. С тога се и таки додатци одвајају запетама од речи којима су додани.

Примери. Ту, у тој густој шуми, има нешто мало рудине. — Нећемо ми сами, без вас, чувати Вањева. — Виђао сам овде, у Београду, где турски војници пале радосне ватре у славу његових победа. — Овде чак, пред

нашим очима, шта видимо? — Једном, лицем на Божић, рече он својој жени. — Пред пашиним конаком, на високу шиљку, зија глава војводе Станоја Главаша. — У свакој нахији, у главној вароши, сједи кадија и муселим.

771. Одвајају се свагда запетом подређене именичке реченице (чл. 735, 736) које заступају самосталан додатак уз именице или заменице. А одвајају се запетом од своје главне реченице исто тако и све остале подређене реченице осим придевских (чл. 733 и 734) и предметних (чл. 737) реченица.

Примери. Над овим је свима хајдучима око Цера био главни управитељ Ђорђије Ђурчија, који се родио у Сријему, у селу Босуту. — Вас, који сте викли томе боравити тр'језне дане, тко вас хаје плоде л' крши вином? — Јер вам се данас роди спас, који је Христос Господ, у граду Давидову. — Ако за седам дана то не урадиш, није на теби главе. — Кад јој се син опаше снагом, он заиште од матере ону пушку, да иде с њом у лов. — Писмо је отворило пут уму људскоме, да се приближи к Богу по могућству своје. — Онај исти дан, у који се најстарији брат вјенчавао, он узјаше на вранца. — А како да га се не бојимо? Њега, који се није никога бојао. — Приступите, који сте послани на град, сваки с оружјем својим смртницем у руци.

772. Али између речи којој је додата каква подређена реченица и између почетне речи исте реченице запета се не пише:

а. Кад је та подређена реченица придевска (чл. 733), т. ј. кад заступа придев уз какву год именицу у реченици. Такве су реченице за своју реч везане савезаним (трећега непознатог лица) заменицама, и оне се од своје главне речи запетом не одвајају нарочито онда, када су те савезне заменице одмах до те речи, кад је придевска реченица непосредна допуна својој

именици, и кад је с њоме у истом падежу. У другојачијим приликама јасност често тражи да се и такве реченице запетом одвоје.

Примери. Милош заиште све српско робље што су Турци оне године од Нахије Шабачке били одвели. — По казивању људи међу којима се ово ајеза. — У девојке ће бити тица на рамену што је увек код себе има. — Стаде на гори која је с истока граду. — Гдје је креч којим мазасте? — Врати ће се у пакао безбожници, сви народи који заборављају Бога. — Они су као лав који хоће да растрже, и као лавић који сједи у потаји. — Благословен Господ Бог Јаковљев што походи и избави народ свој. — Еда би нас опростио те напасти што толики свет помори. — Прота Матеја поповао је мирно у својој нурји, старајући се да заведе у цркви и парохији ред какав је видео у Срему.

773. 6. Не одвајају се запетом придевске подређене реченице, које се дају као допуна каквој год заменици као главној речи. Од њих треба разликовати подређене именичке реченице (736 чл.) додане заменицама обично личним, јер за њих вреди друго правило (чл. 771).

Примери. Благо онима који су чистог срца. — Научио сам све што треба. — Једите све што се пред вас изнесе. — Сад ће бити (оно) што ће бити. — Нису никакo могли остати онакви какви су дошли. — Сврх свега што се чува, чувај срце своје. — И све који су око њега, расијаћу у све вјетрове. — Нема међу њима такога какав си ти, Госпoде, и нема дјела таквијех какав су твоја. — Не знате ли да они што трче на трку, сви трче, а један добије дар? — То је онај што му се лађа подавила. — И оно што је видео у колима, и оно што је видео на нашим лицима, учини, те он на једанпут скиде фес.

774. в. Пошто су реченице времена, места и начина, у којих су прилози од оваких заменица обра-

вовани (*ту* — *где*; *тамо* — *иде*; *онуда* — *куд*; *онда* — *кад*; *онде* — *где*; *онамо* — *куд*; *онако* — *како*, итд.) истога порекла и природе као што су и ове напред наведене, то се и у њих подређене реченице времена и места и начина не одвајају запетом од своје главне речи, кад год непосредно за њом следују, нарочито још ако је изостављен одређени прилог трећег лица.

Примери. Он је увек *тамо где* су људи на окупу. — Остави је *ту где* је. — Он допре *онамо куд* окати не може. — Је ли то могло тако лако бити *онда кад* се све мењало? — Сад можеш ићи *куд* си пошла. — Тад он (*коњ*) *дакле* као да се с трке враћа, и *дркле* као прут. — Ђорђе дотрчи *тамо где* пушка пукне. — Ти *коњи* нису имали оне достојанствене хладноће и питомости, коју би показао један Арапин или Енглез и *онда кад* би га шибао бичем. — Непокорни живе *где* је суша. — Не одзивај се *кад* те нико не зове. — Не пири *где* те не жеже. — Ни *ђаво* није *онако црн* као што људи говоре. — Отишао *где* пијетли не пјевају. — И бијаше сахат *трећи кад* га разапеше. — И учиних тако *како* ми се заповједи. — Поред куће јураше река као да *јој* је *ту* матица. — Какво је позорје оставила вода *куда* је год прошла. — Мени ће бити као безумнику *што* бива.

775. Не одвајају се запетом од своје главне речи ни придевске реченице уз именице и придеве, које су везане свезама *да*, *где*, *што*, *кад*, итд., и често заступају или какав глаголски придев или прилог, или неки падеж с предлогом.

Примери. Не вргох санка на очи, слушајућ' *коло где* игра. — Она *браћа што* се добро хвале. — Има још један *пут да* се *верна крв бадава* не *просипа*. — Ако би још било *потребе да* *ти се* и *то напомиње*. — Ту *нађоше* једну *невестицу где* *јој* *горе* и *ноге* и *руке*. — Угледа у *чести овна где* се *запале* *роговима*. — *Онај што* *иде* за *мног*, *јачи* је од мене. — После ћеш срести *другога где*

носи шарана у чуну. — Гдје је цар јудејски што се родио? — Мајстор што прави врата сједи мало даље, тамо на десно. — Ријеч што чујете није моја, него оца који ме посла. — Загрлимо се и пољубимо, задајући један другоме реч и веру да се нећемо никад растати. — Паша одма извади и прочати царев *ферман* да се башама није слободно враћати у Србију. — Ми нисмо били у стању више шта да чинимо. — Сам у себи признаје да су дјела његова рђава или зла, али би опет рад да их свијет за најбоља прима и држи. — Ми смо сви наумни да живимо. — Ми свакога дана то јачи из борбе излазимо, с потпунијем ујеђењем да смо на свом мјесту. — Другог начина немају да нам нашкоде. — Тада беше прилика да се одморим. — Добије допуштење да иде с војском, да га убије. — Народ је био крепак да пораз претрпи и да се нада успеху. — Тражи хлада где ће хладовати. — Казуј гробље где је упокана. — Осам година бијаше Јосији кад поче царовати. — Јеђаху, пијаху, жењаху се, удаваху се до онога дана кад Ноје уђе у ковчег. — Тако ће бити у онај дан кад ће се јавити син човјечиј. — Пропадам у дубоком глибу гдје нема дна.

776. д. Не одвајају се запетом од свога глагола оне подређене реченице, у којима се целом реченицом казује предмет глаголске радње, или оно чему би била управљена глаголска радња. Те су реченице за свој глагол везане или савезним заменицама или свезама да, где, што, како, колико, е (види чл. 737.). У њима се често налази расклопљен начин неодређени.

Примери. Граби и ти од смрти што год више можеш. — Овим се путем не да Бог зна шта постићи. — Ми не можемо све да разумемо. — Моји земљаци немају кад ни да помисле колико је туђа земља и костима тешка. — Па се договоре да ору земљу и да сију шеницу. — Ја чујем да ти узимаш од људи мито, и да судиш криво. — Да му се испарта где ће бити бразде. — Цар му да све, и учини како је искао. — Сједоше људи да једу и да пију, и усташе да играју.

777. Ђ. Ако је која од напред наведених реченица што се запетом не одвајају везана за своју главну реч свезама *и*, *ни* (*нити*), неће се запетом одвајати од своје главне реченице ни прва, која је непосредно додата, ни друга, која је с том првом приређена, нарочито ако би се десило да је путем скраћења (изостављањем подмета, или прирока, или којег а од додатака) с првом јаче везана.

Примери. Удруже се међед свиња и лисица, па се договоре да ору земљу и да сију шеницу. — Не разумију ни шта говоре ни шта утврђују. — Нијесам рад ни да га у врећи кроз моју кућу пронесу. — Није ли, дакле, добро човјеку да једе и пије и да гледа да му је души добро од труда његова? — Зна се да је човјек и да се не може судити с јачим од себе. — Које ишаху за њим и кад бјеше у Галилеји. — Често не знамо ни куда се провлачила (трговина) за турскога мрака. — Он је једнако код цара просио да му изун и ферман даде да покупи војску и на дахијама освету за оца да учини.

778. Кад је подређена реченица постављена испред своје главне реченице, запетом се обележава крај подређене, а почетак главне реченице.

Примери. Који недостојно једе овај хљеб или пије чашу Господњу, крив је тијелу и крви Господњој. — Ноћас, док двапут пијетао не запјева, три пута ћеш ме се одрећи. — Како се укаже зора, отиду двојица да одсеку бадњак. — Обаљујући грм, гледе да падне на исток. — Ко мудро мучи, лијепо говори. — Да се сами од Турака отети не могу, то су знали сви. — Што су гођ људи на овом свијету измислили, ништа се не може испоредити с писмом. — Прву причу коју од данас напишем, наменићу Даничићу. — И кад коме Бог даде богатство и благо, и даде му да ужива и узима свој дио и да се весели с труда својега, то је дар Божји. — Гледајући с каквим весељем деца дочекују њене речи, ја помислих у себи да

се у таком раду тешко може уморити учитељ а сустати ученик. — Све о чему је само сумњао, сад му се показа уштом истином.

779. Исто тако се запетом одваја и прирочни додатак за место и остале околности, кад је год тај додатак пространији, а по обрнутом реду речи долази пре подмета или пре правога почетка своје главне реченице.

Примери. *С оне стране а на два три корака од обале,* видесмо један изврнут плуг. — *У рушењу Турства и ди-зању Сриства,* Милош је био свакад један исти. — *У да-нима страдања,* никад се није поништио; *у данима успеха,* никад се није понео. — *Усред таког одморка без одмора,* усред такога починка без покоја, дође ми ово твоје писмо, драги пријатељу. — *Ни међу првима ни међу другима,* њега не чекаше раскрчено место. — *Од свих списа зладике Петра II,* само је Горски Вијенац преведен на немачки језик. — *После материне смрти,* Димитрија узе к себи тетак његов Никола Парчанин. — *Ноћас, док двацут пијетао не зацјева,* три пута ћеш ме се одрећи. — *Осим слугу и чиновника паробродских,* на обали стајаху још само два човека. — *Онијех који мрзе на ме ни за што,* има више него косе на глави мојој.

780. Тако се исто каткад одвајају запетом прилози или приложне узречице начина или времена, којима се каткад реченица почиње, али које немају везе са самим смислом у реченици исказаним, него су као нека свеза или тврђење, понављање или одрицање онога што хоће да се каже, или што је казано раније.

Примери. *У осталом,* мир је међу њима и нама са свим отежан. — *Пре или после,* сумње нема да ћемо се побркати. — *И сад, у позне дане,* кад ветрић таласе нија. — *На послетку,* има и таквих предговора, у којима писци одговарају на примедбе. — *После тога,* кад су се Срби стекли на Врачар и опосели Београд, дахије побегну низ

Дунав у Адакале. — *Сутра дан*, у нашем „Друштву Српске Мladeжи“ бејаше доста разговора о јучерашњој теми.

781. Именице у петоме падежу обично не улазе у састав реченице, и тога ради се одвајају запетом. Кад је пети падеж у почетку реченице, запета долази после њега, а кад је у средини, пети се падеж (заједно са својим додатком, ако га има) одваја с обе стране запетама. Кад их је више, или се набрајају, поступа се с њима као и с осталим члановима слога који се набрајају или понављају.

Примери. Чарна горо, не буди јој страшна; црна земљо, не буди јој тешка; вита јало, пусти широм гране, начини ми заручници хлада; кукавице, рано је не буди! — И ето га до петнаест дана, мој Тодоре, бијелу Будиму. — Боже и данашњи красни данче, јутрошње јутарце и јарко сунашће, помилуј мене грешнога!

782. Одвајају се запетама, као и пети падеж, речи које се међу пред реченицу, или уносе у њу, или за њом додају као узвици, приклињања у смислу усклика, којима се почиње, подупире или прекида реченично казивање.

Примери. Прођите сс, браћо, за Бога, доста је већ! — Боже мили, чуда великога! — Хвала Богу, рђавога друштва! — Мало за тим почеше поздрављати Турке у граду кумбарама, тешке њине муке! — Виђи књаву, нечувених јада! — Бога теби, ђаконова љубо! — Ој Бога вам, два путника стара! — На, то ти је служба. — Да, да! Старешина мора бити и најмудрији и највреднији. — Добро, добро, видећемо и ту светињу. — Тако ми Христа сааситеља, срамота целог српског рода. — Не, моје ми грјешне душе! — Одмори се и повечерај, па сутра, Боже здравље, после јутрење (пођи!). — Чујеш ти, море, што ја тебе питам? — Немој ме само отурати од себе, живог ти Бога!

783. Исто тако се запетама с обе стране одвајају уметнуте речи, које су одвојене од свог правог места у реченици, па уметнуте међу речи с којима непосредне везе немају, у намери да би се поставиле на видније место у реченичном slogу. Тим се речима понајвише казује време, место, начин и друге околности.

Примери. Погледасмо сва тројица, и, *после обичних питања о здрављу, о путу, о умору, о конацима, о глади, о жеђи,* рећи ће онај старији. — Велики везир, *нешто јунаштвом а нешто надмоћном силом,* победи Бошњаке. — Бања и рат имају нешто заједничко: *за рат се, на име,* чине спреме годинама, а *и за бању.* — Године 1848, *месеца марта,* букне пештанска буна. — Приповијетка у народу нашем, *особито по јужнијем крајевима,* највише се зове прича. — Тада, *неких година,* може да буде код те богомоље по хиљаду душа. — Она је, *с другим госпођама и девојкама,* служила око стола. — Стојковић Миленко родио се у селу Кличевцу, *на Дунаву,* у Пожаревачкој Нахији. — Знам добро, *у осталом,* да се то за сада никакo постићи не може. — Свет, *најпре из радозналости,* а *после из учешћа,* поче пристајати уз кола.

784. И читаве се реченице умећу међу речи једне реченице. Те се уметнуте реченице увек одвајају запетама и с почетка и на крају.

Примери. Данас, *како видиш,* од народа све зависи. — Зар ти, *вели,* у радни дан сједиш пред механом? — На тој сабљи били су, *кажу,* исписани берати Кулинове фамилије. — А *недјељом* црква, *рекох вам,* пуна пунцата. — Уз пут, *било оа пешачи било да седи на сврачинама,* свакад звиждука или лагано попева.

2. Тачка и запета.

785. Тачка и запета (;) се пише:

1. Међу члановима приређених реченичних низова, нарочито кад су исти пространији, или кад су у каквом

ређању и набрајању, или кад се, при том ређању, неки реченични члан и понавља.

Примери. Правда изискује да ником ни најмању увреду не творимо; врлина хоће да другима помажемо и добро чинимо; и здрави нам разум крепко налаже да се чувамо да нам нико зло не учини. — Зрно по зрно, ето погача; длака по длака, ето бјелача; камен по камен, ето палача; ногу пред ногу, дођох на гору. — Дакле чуј, свети патријарше, глас народа нашега; прихвати нашу понуду; узлети над обичне људе; узвиси се међу изванредне духове. — Маринко пак имаше на себи чошне чакшире, а на прсима му се сијаху токе од грла до појаса; на глави му бејаше вес, с дугом свиленом кићанком; на врату му се љуљаше сребрни ланац од сахата; оружје му је све заљевено у чисто сребро. — Као да је сам Бог тако хтео, да други стварају идеје, а ти да створеним идејама тело створиш; да други изјављују вољу народа, а ти да изјављеној вољи живот дадеш; да други желе срећу народа, а ти да жељу ту испуниш; да других буде глас будућности, а твоје да буде дело будућности; да друге познаје потомство по идејама, мислима, осећајима и жељама, а тебе по чистим великим делима: и у колико и најлепше мисли, осећаји, жеље и говори морају уступити великим делима, у толико да мора уступити и спомен других спомену твоме. — И само десет месеци касније, ваздух је над Београдом проламала рика турских градских топова; улице је београдске заузео лом огорчене борбе; земљу је српске престонице прскала крв нових жртава за извршење неизвршених права српских.

786. 2. Међу приређеним реченицама (или реченичним низовима) и кад су краће, ако је у њима исказано неко супрот - постављање и разлика, на коју ваља пажњу скренути.

Примери. Језик је праведников сребро одабрано; срце безбожничко не вриједи ништа. — Има земаља, које су страховите лепотом својом; има их, које су чудновате

суморношћу својом; има их врло брдовитих, а има са свим равних. — Што су врата суха злата, на њих вила сина жени; што су врата од бисера, на њих вила ћер удава. — У данима страдања никад се није поништио; у данима успеха никад се није понео. — Кад дође зима, онда се обично разиђу по зимовницима, понајвише јатацима, па се начине као слуге; а кад закука кукавица, и гора се стане зеленити, онда сваки иде на рочиште. — Што су гођ Турци бољи и мање зулума, то је мање хајдука; а што су гођ Турци гори, то је више хајдука.

787. 3. На преломима различитих реченичних низова, кад су исти пространији, или кад је каква год потреба прелом обележити.

Примери. На један мах Авала ми се свали с леђа; умирих се, одморих се, задовољих се, развеселих се. — Преста наука, преста радиност, преста миран живот грађанског напредовања; права отаџбине дођоше у опасност, и свако припаса оружје и пође на одбрану њихову. — Кад ко убије човека, онамо се слабо тражи крвник, него се иште крвнина (најмање 1000 гроша); па се крвнина не плаћа само кад ко убије кога, него и кад човек падне с дрвета или с коња, те се убије, или се утопи у воду, или умре од зиме, или му макар шта било, само кад се нађе мртав. — Паше су тако вјерне својој цару, да су међу њима врло ријетки који би свој живот бранили против царске воље и заповијести; а може бити да се у хиљади не би један нашао, који не би волио од свога цара умријети, него у хришћанској земљи живјети. — Данас хајдука највише по 10—12 иде заједно; а макар их само два или три била, опет се зна које им је харамбаша (старјешина).

3. Две тачке.

788. Две тачке се пишу:

1. При навођењу чијих год речи, пред самим почетком навода.

Примери. Сви рецимо: У име Бога. — Не говори ближњему својему: „Иди и дођи други пут, и сјутра ћу ти дати“, кад имаш. — Опомињите се ријечи, коју вам ја рекох: Није слуга већи од господара својега. — Рекох му: Зло ћеш проћи, ако наставиш како си почео; а он ми одговори: Моје судбине нико променити не може. — И говораше: Покајте се, јер се приближи царство небеско. — Неки вели: Уклони ме с пута, да ме добри коњи не погазе.

789. 2. Кад се иначе хоће што да побраја, пред самим почетком тога побрајања.

Примери. Кад дођемо у двор к моме оцу, он ће теби давати што год заштеш: сребра, злата и камења драгога. — И ја ћу вам учинити ово: пустићу на вас страх, суху болест и врућицу, које ће вам очи искварити и душу уцвијелити, и залуду ћете сијати сјеме своје, јер ће га јести непријатељи ваши. — Те облачи дивно одијело: самур-калпак и чекрк-челенку, а на себе три ката хаљина. — И данас су онамо још најобичније момачке игре: метање камена, скакање, рвање и гађање у нишан. — Не знам, драги чико, чему овде пре да се дивим: увек ведру небу, горостасним планинама, плавоме мору, или вавек благој клими?

790. 3. Место побрајања узима се објашњавање, потврђивање, исказивање другим речима и поближе онога што је у претходној реченици казано. Или се после побрајања у кратко понавља и у целину своди оно што је побројено. У таким случајима две тачке долазе на такоме реченичном прелому.

Примери. Највећа је част на мрску: љети печено јагње, а зими прасе, уз то погача, медена ракија и цицвара и гибаница. — У тој изби чудно чудо кажу: б'јесно Туре гдје се крсту клања. — Архимандрит је Стефан био врло прикладан човјек: раста танка а висока, лица бела и весела, косе смеђе, образа дугуљастих. — Пастири, који уз двојнице гоне своја весела стада по Космају; њихове витешке игре метања камена с рамена; њихова хајка на курјака; њихове несташне шале; њихова веровања, са

вилама и вилинским колом; Ивањ-дан са венцима ивањскога цвећа; Космај, са Марковим Столом, са његовим планинским ливадама и пашњацима, његовим гудурама и вировима: све је то он умео сложити ванредно сретно у овај свој спев, да би то, да није трагичкога свршетка, била најлепша идила што је може бити. — Свуд иди мудро: мотри, разбирај, извештавај се. — Стрина ти не може никад да буде без бриге: сад опет хуче, кад ће те видети окућена. — У тај мах донеше домаћину неке телеграме: пријатељи с разних страна Србије честитају му имени дан. — Ни тко шапће, ни тко збори, ни тко пјева, нит' се смије: од сто гласа гласа чути није. — Бања и рат имају нешто заједничко: за рат се, на име, чине спреме годинама, а и за бању.

791. 4. Место тачке и запете (види чл. 787. тач. 3) на преломима већих реченичних низова, у којима су поједини чланови већ издвајани тачком и запетом.

Примери. Истина је, да су се по духу тога нама непријатељског времена они престали Србима звати; истина је и то, да се Србима и неће да зову; истина је, на послетку, и то, да се братска љубав између нас умалила и место њезино отуђење заузело: али, хоће л' и може ли то отуђење, на свагда постојати; треба ли то раздељење и на даље да постоји? — У Шумадији нема брда, високих као Ртањ; нема планина, големих као Копаоник; нема стена, голих као Сто; нема равни, глатких као Мачва, нити река као што су Млава и Ибар: али има брежуљака, обраслих свакојаким дрвећем; има питомих лука, родних коса и цветних долова, да од њих очију не можеш одвојити. — Кад помислим да ће у овој обласној скупштини половина, а можда и више иноплеменог елемента бити; кад видимо да нам овај иноплеменит елемент није свој, није одан, него шта више противан; кад расудимо колика вештина, колика духовна снага, колико богатство, колика енергија у суседству нашем стоји, која ће радо и весело овом иноплеменом елементу у помоћ притећи, која ће, можда, за задатак свој сматрати, да уплив тога елемента сили и

множи: онда мислим да ми се бар лако опростити може, што у овој гаранцији изнутрашњој баш никакве, ама никакве гаранције не видим, и што мислим да ће нас лед бити, откуд се ми надамо да нас сунце греје.

4. Т а ч к а.

792. Тачка се пише увек, кад се једна мисао искаже цела, на крају реченица или реченичних низова. Нема правила о томе где треба стављати тачку, пошто то зависи једино од онога који пише, и пошто се често о завршетку једне и о почетку друге потпуне мисли може мислити различито.

Само у реченицама упитним и у онима које имају смисао узвика, тачка се не пише, због тога што место ње долази знак питања или узвика.

5. Знак почивке.

793. Знак почивке (—) пише се место другог кога знака нарочито:

1. Кад нешто долази неочекивано или супротно ономе што напред стоји, или се на исто хоће нарочита пажња да скрене.

Примери. 1. Саул пође да потражи ослице свога оца, пак нађе — краљеву круну. 2. Слава, сила и богатство променљив је образ мрака, и грдиња таје [протиче] свака, и остаје вечно — ништа. 3. Краљица му даде коња и рекне да зајмири кад га узјаше, па ће коњ стане, онде да сјаше — ту ће бити кућа његова оца. 4. Они би имали поделити међу собом оно мало славе и гласа што их српска књижевна публика може да подели — или удели. 5. На небу облаци — на срцу камење. 6. Све утекло, све отплови до једине бурне тиге — галебови. 7. Онамо га глад и, горе — туђин чека; овде ропство тешко и муке кржаве. 8. Овде су жене прави живомученици, или, ако ко миоли

да је лепше — прави јунаци. 9. Све избледи — и одушевљење, и љубав.

794. 2. Кад се хоће или је потреба да се јаче одвоји уметнута реченица (једна или више њих) од оне у коју је уметнута.

Примери. 1. Добро што човек чини — а никад га не може довољно чинити — једино је благо које му остаје после смрти. 2. Сад — кућа врата нема, а прозор високо — не може да се припне. 3. У ови исти час — Божја воља! — цар спаваше. 4. Још као деца — било да се јуре по прљуши, било да се купају у виру; било да беру трешње или млате орахе; било да ваде тице или хватају раке; било, најпоследње, да се грудвају и санкају — њих су два увек били нека задруга, нека заједница.

795. 3. Кад се хоће или је потреба да означи место некога реченичног дела који је изостављен. По томе се почивка пише и међу бројевима место предлога до.

Примери. 1. Облак крије зв'језде јасне, ноћ и струка — гвожђе сјајно. 2. Са севера јој (Црној Гори) је Херцеговина, с југа — Арбанија, с истока Стара Србија, а са запада Бока Которска. 3. Младост — лудост; старост — слабост. 4. Тешко онима који зло зову добро, а добро — зло. 5. На Цетињу данас може бити 120—130 кућа. 6. На север од Копите дигао се у небеса сури Сто; на запад — Црни Врх, Малиник, и још к југу Ртањ; на југ — Тупижница, а онамо на југоисток невесело чами заробљена Вршка Чука.

796. У почетку одељака, којима се означава у тексту говор појединих лица у разговору.

Примери. У то доба двоје момчади, у варошком руху, дошавши пешке пред школске вратнице, стадоше и окренувши се Стојни Васиной, која иђаше с воде, упиташе:

- Где је овде школа, девојко?
- Ето то је школа пред вама! одговори им она, мењајући обрамицу на друго раме, — а оно су Чича Јован и Чича Степан, наш учитељ и црквењак.
- Зар оно? зачуђено упита један од момчади.
- Оно! оно! понови девојка и оде својим путем.

5. Знак питања.

797. Знак питања се меће место тачке на крају једне или више упитних реченица.

Примери. Ој сватови, драга браћо, јесте ли здраво? Идете ли сви заједно гором зеленом? — Ој орлови, орлови, летите ли високо? — Шта је најбитнији знак једне народности? Чиме се поглавито одликује један народ од других народа? — Јесам ли ово ја, или ко други? — Није л' мајка родила јунака, да отиде огањ да увиди: ил' су Турци, или су хајдуци? — Па каква је то црква што вели да не да братити се? — Куд се ђеле цар-Немање благо, седам кула гроша и дуката? — А у вароши? Тамо је са свим друкчије. — Народ, народ! Ко ће народ сложити? Шта ли зна прости народ?

798. Кад је један члан какве подређивањем сложене реченице упитна реченица, а други није, нарочито при обрнутом реченичном реду, знак питања заступа место запете.

Примери. Како по браћи? упитах ја. — Како то, оче? рече владика. — Зар оно? зачуђено упита један од момчади. — Хоћу, ја што ћу? одговори он: ни убиј, Боже, мимо свет, ни помози, Боже, мимо свет.

799. Знак се питања меће само уз чисто непосредно питање; с тога се уз посредна питања, која су питања више по облику и по смислу, него ли у ствари, тај знак не употребљава.

Примери. Кад те стане болети глава, питаћу те је ли ти то од Бога или од душмана. — Ја не знам како бих је описао. — Гушанац запита Сулејман-пашу, ко ће њему платити што је оно лето војевао са својим крдалијама.

7. Знак узвика.

800. Знак *узвика* се ставља место тачке после речи или реченица, у којима се живљим начином исказује дивљење, изненађење, бојазан, страх, радост, жељење или какво год узвикивање. Тога ради се меће и после петог падежа.

Примери. С вама дошла свака срећа и сам Господ Бог! — Који вели да сам од зла рода, не имао од срца порода! — Ко за славу вино пије, помози му Бог! — Како си пропао, господару, Бог с тобом! — Поштована господо! — Драга браћо! — Добро вам вече! — Предајте се, бре! — Колико и колико још има! — Ј'о Неnade, моје јарко сунце, рано ти ми ти беше изашло, па ми рано тако ти заседе! — Мој босиљче из зелене башче, рано ти ми беше процватио, па ми тако рано ти увену! — Срам их било! — Чујте и почувте! — Нећеш, не! — Брже, брже! — Колико ли слава важи, кад се брза смрт пријави! — Народ, народ! Ко ће народ сложити?

801. Знак *узвика* може се ставити после првога члана сложене реченице, или се, иначе, може реченични низ за њим настављати. У таким случајима знак тај стоји место запете.

Примери. Шта је? Шта је? Казуј брже! повикаше и Мујо и Авдија. — Бог и Ристос! одговореше гости, и сви усташе на ноге, и поскидаше капе. — Добро нам вече! рече осорно овај човек. — Не мене, Тимо! викну Живко, па се испружи на земљу, јер му за вратом пуче песница. — Тако, тако! повикаше многи из окола.

8. Знак прекида.

802. Знак *прикида* (... или —) употребљава се да се обележи прекинут или недоречен говор на оном месту где прекид почиње.

Примери. 1. То није лепо да ви — али је најбоље ћутати. 2. Он проговори: „Зар ти неси мени нигда...“ и на једанпут умукне. 3. Извини. Овакова нагла промена; плахост Душанова; мекоост Стефа... Ништа се без прилике не може учинити. 4. Има људи који ће се свега на свету подухватити, и увек ће се протурати; но ја... 5. „Кајите се, јербо зора рана наћ' ће многог куд за вазада гре се; кајите се“ — али у грлу добру старцу ријечца запе.

9. Знак заграде.

803. Знаком заграде () или [] одвајају се у току реченице уметнуте речи или реченице, које имају свој засебан смисао и умећу се ради објашњења и тумачења, без велике везе с оним што се у осталој реченици говори.

Примери. Синко! ја ти на то не умем ништа казати, него иди Премудроме (т. ј. Соломону). — И изишавши у трећи сахат (у јутру око десет сахати) видје друге гдје стоје на чаршији беспослени. — Кромпири су од скоро познати, и врло се мало сију (више као рјеткост него потребе ради), премда би могли бити од велике помоћи. — Од поврћа се највише сије грах (пасуљ), купус и лук (бијели и црни). — Кад се и овај везир врати, те каже да говедар не да ђевојке, док царев син не научи какав гођ занат (само нек је занат), онда царев син зађе по чаршији, да гледа какав је занат најлакше научити.

10. Знак навођења.

804. Знак *навођења* „“ употребљава се да се одвоје од осталог текста нечије речи које се хоће да

наведу онако како их је неко други рекао или написао. Знак навођења меће се у почетку и на крају тих речи.

Примери. 1. Сеја брата на сунашце звала:

„Хајде, брате, на сунашце јарко,

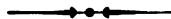
„Да се јарка сунца нагрејемо,

„И лепоте красне нагледамо,

„Како језде кићени сватови.“

2. „Дај ми лећа, гладан сам!“ рече Исак Јакову, а Јаков му одговори: „Хоћу, ако ћеш ми продати старешинство.“

3. Онда стриц онога момка рече цару: „Сад ћемо му заповедити друго, што заиста неће моћи учинити.“

II. ГЛАВНА ПРАВИЛА О ПРАВОПИСУ

805. У овим правилима о правопису говориће се:

1. О гласовима,
2. О акцентима,
3. О употребљавању везице (-),
4. О употребљавању апострофа ('),
5. О састављању речи,
6. О речцама *не*, *и*, *ни* у састављању и растављању речи,
7. О прилозима од реченица,
8. О скраћеним речима, и
9. О писању бројева.

1. Гласови у правопису.

806. Главна разлика међу усменом и писаном беседом у томе је, што усмена беседа ломи или чланџа говор по акценатним, а писана по граматичким речима. Раније је наговештено (чл. 75—76), да акценатну реч састављају по две, по три граматичке речи.

У писаној беседи чланање се слога врши само по граматичким речима. На акценатне се речи пажња не обраћа, па се ни све оне гласовне промене које се догађају у кругу акценатних речи, такође на ум не узимљу, као да их и нема. Тога ради се не пише

збоогм (као што се говори) него с *Богом*; нити се пише *збратом*, него с *братом*; нити *шњим*, него — с *њим*; нити *жђуром*, *зђуром* него — с *Ђуром*; нити *жђацима*, *зђацима*, него с *ђацима*; нити *кмедгајо* него *кмет-Гајо*; нити *каће*, *кђћеш*, него — *кад ће*, *куд ћеш*; нити *свѣдно*, него — *све једно*; нити *нѣдем*, него — *не једем*, итд.

На својим местима у овој граматичкој, нарочито пак у петом одсеку ових правила, говори се о оним речима, при којима се ово правило изузетно не примењује.

807. У писању граматичких речи гледа се на изговор, који је основа писању речи у српском језику. Али пошто по самој природи писане беседе књижевном језику није могућно до краја следовати усменом изговарању, које се каткад колеба и по местима и по дијалектима, овде ће се, ради писања, на ново поменути гдекоја правила, поменута већ на свом месту у науци о гласовима. Тако:

а. У групама *аи*, *ои*, *уи*, пише се следствености ради *ј*, и ако се оно у говору скоро са свим губи. Тако се пише (чл. 63.) *помишљаји* (а не *помишљаи*), *који* (а не *кои*), *својим* (а не *своим*), *славуји* (а не *славуи*).

Противно томе *ј* се следствености ради не пише (ма да се у говору осећа, може бити више него у горе поменутим речима) у *чинио*, *био*, *водио* и у сличним многобројним глаголским прошастим придевима, или у падежима именица од тих придева образованим, као што су *чиниоци*, *носиоци* *пратиоци*, итд.

б. Групе *иј* и *ији* пишу се, такође следствености ради, по постању, без обзира на сажимање које се у изговору врши (чл. 64. в.). По томе се пише *Србији* (а не *Срби*), *јаснији* (а не *јасни*) *чиј* (а не *чи*), *лиј*

пијмо (а не *ли*, *пи*мо), *историјски*, *спахијски* (а не *историски*, *спахиски*), итд.

в. Једначење и сажимање *во* у *џ* или *џ*, нпр. као = *каџ*, *кџ*; *дошао* = *џџиџ*, *џџиџ*, итд., које се у читавој гомили речи по дијалектима редовно врши, у књижевном се језику не бележи (чл. 66, а). Изузетци су потребе стиха у поезији, и дијалекатско записивање чијих речи у прози. Томе је слично *уз'о* м. *узео*; *мин'о* м. *минуо*; *вес'о* м. *весео*.

г. Сугласници *д* и *т* остављају се у писању без промене (чл. 82., напомена) пред *с* и *ш*, те се, по томе, пише *градски*, *председник*, *братски*, *проклетство*, *одштети*, итд.

По том се правилу са *д* и *т* поступа каткад и пред *џ* или *џ* (чл. 98), те се следствености ради, може писати *судџи*, *подчинџи*, *надчовџи*, *вруџи*, *почџи*, итд.

д. У поређеним придевским облицима као што су *најјачи*, *најјаснији*, остављају се оба *ј*, и не примењује се на њих правило о избацивању једнога од два једнака сугласника (чл. 97., напомена), што су то непостојане или привремено сложене основе, само за извесну прилику склопљене.

ђ. У случајима где је *р* самогласник а стоји поред другога самогласника, тако да би се могло прочитати и као самогласник и као сугласник, међу се изнад њега две тачке — *р̑* — за знак да се треба читати само као самогласник, нпр. *тр̑о*, *мр̑о*, *сур̑жица*, *пор̑вица*, *зар̑ђати*, *гр̑оце*, итд.

808. О употреби великих и малих слова у писању речи могу се поставити ова правила.

Велико слово се пише:

а. У почетку реченице или реченичног низа, био исти у почетку говора, или после тачке.

б. После знака питања, знака узвика и знака прекида, кад год ти знаци реченицу завршују.

в. У почетку сваког одсека (алинеје) у тексту.

г. У почетку стихова.

Месец јасни, звезда јато,
И сунашце умиљато,
Зору што нам небо шара,
А и муњу што га пара,
И ту силну грома буку,
И олује страшну хуку,
Ти сатвори, вељи Боже!
Ко овако јоште може?

д. После две тачке, кад се чије речи наводе у самосталном облику, онако како су казане.

Примери. Онда ће анђео рећи: Знате ли шта? Овако да уредимо. — И Исус стаде пред судијом, и запита га судија говорећи: „Јеси ли ти цар јудејски?“ — Сви рецимо: У име Бога.

809. Још се велико слово пише у појединим речима кад год значе особна имена, где год се хоће што било да истакне или као једно и засебно међу равнима, или као предмет на који се жели пажња да обрати. По томе се великим словима пишу:

а. Сва особена имена, припадала лицима или чему било другом. Где се деси да је особно име састављено из именице и придева, великим се словима пише како именица тако и придев.

Примери. Александар, Србија, Милош, Јанковић, Не-
надовић, Маринко, Рушањ, Жарково, Неготин, Црна Гора,
Балканско Полуострво, Јадранско Море, Црно Море, Ве-

лико Село, Ново Брдо, Нови Сад, Морава, Бела Река, Ртањ, Копаоник, Суха Планина, Стара Планина, итд.

б. Реч *Бог*, кад значи јединога хришћанскога Бога пише се великим словом, а малим кад значи чијега другог бога, нпр.: *бог Јупитер*. Исто се тако великим словом пишу и речи којима се може означити једини хришћански Бог. Те су речи: *Вишњи, Свевишњи, Све-могући, Господ*, итд.

в. Присвојни лични придеви образовани наставцима *ј, ов, ев, ил* од особних имена пишу се великим словом, нпр.: *Ивањ, Јовањ, Миланов, Душанов, Милићев, Србинов, Моравин, Маријин, Јовин*, итд.

Али општи присвојни придеви, образовани наставком *ски*, пишу се увек малим словом, нпр.: *јовањски, ивањски, њљински (илијински), моравски, савски, српски, душановски*, итд.

Придев *Божји* или *Богов* од речи *Бог* (кад значи хришћанскога Бога) пише се такође, по том правилу, великим словом, а придеви *божански, боговски, боговетни* пишу се увек малим словима као и остали придеви на *ски*.

г. Збирна народна имена, као: *Српство, Словенство, Србадија*, итд. пишу се великим словом, а сви придеви од народних имена, образовани наставком *ски*, пишу се, по горе наведеном правилу, малим словом, нпр.: *српски, турски, немачки, француски*, итд.

д. Имена корпорација, установа или власти пишу се такође, по правилу о особним именима, великим словом, нпр.: *Српска Народна Скупштина; Државни Савет; Велика Школа; Српска Краљевска Академија; Округ Подрински; Општина Београдска; Касациони Суд; Министарство Народне Привреде; Еснаф Трговачки; Занатлијско Удружење*, итд.

ђ. Имена празника, као што су: *Божиф, Ускрс, Сретење, Благовести, Цвети, Велики Петак, Свети Јован, Свети Сава*, итд. пишу се великим словом.

Имена пак дана недељних (понедељак, уторак, итд.) и имена месеци (јануар, фебруар, итд.) ваља писати малим словима.

е. Имена, дата по различитим верама, значила она придеве или мислене и заједничке именице, којима се називљу људи оне вере, или вера сама, пишу се увек малим словом, нпр.: *католицизам, будизам, хришћанство, мусломанин, мојсијевац, идолопоклоник, незнабожац, хришћански, незнабожачки, манихејски, богомилски*, итд.

ж. Имена наука: граматика, историја, математика, земљопис, итд. пишу се малим словом, осим где би се, ради потребе нарочитог истицања, велико слово употребило.

2. Акценти у правопису.

810. Акценат се узима у помоћ, где би год, без њега, могла изаћи нејасност у разумевању, или је писац рад да означавањем изговара брже изазове оно схватање које сам мисли, или оно изговарање које назначавача.

Та се потреба најчешће показује у обележавању падежних облика или лица у временима глаголским као што су нпр.: *жена* (1 пад. једн.) и *женѧ* (2 пад. множ.); *људи* (1 пад. мн.) и *људѧ* (2 п. мн.); *брѧ* (1 п. мн.), *брѧ* (2 п. једн.) и *брѧѧ* (2 п. мн.); *мисли* (3 л. једн., вр. сад.), *мисли* (више падежа једнине и множине) и *мисли* (2 п. мн.); *рѧчи* (разни пад. јед. и мн.),

речи (7 пад. једн.) и *речи* (2. пад. мн.); *граду* (3 п. једн.) и *граду* (7 п. једн.); *облаку* (3 п. једн.) и *облаку* (7 п. једн.); *народа* (2 п. једн.) и *народа* (2 п. мн.); *муже* (3 л. једн. времена садашњег) и *муже* (3 л. једн. времена пређашњег свршеног); *цара* (од воде) и *цара* (новац); *царом* (новцем), *царом* (два и два) и *царом* (воденом); *месни* (придев од *место*) и *месни* (од *месо*: меснѣ покладе); *дѣла* (2 п. од *део*) и *дѣла* (2 п. од *дѣло*); *да* (савез) и *да* (3 л. једн. вр. сад.); *иде* (3 л. једн. вр. сад.) и *иде* (3 л. једн. времена пређ. свр.); *прѣко* (прилог) и *прѣко* (предлог с акцентом променљивим); *сам* (заменица) и *сам* (1 л. јед. врем. садаш. од глагола *бити*); *само* (прилог) и *само* (заменица средњег рода), итд.

Узбичајено је већ да се други падеж множине у именица обележава само високо дугим акцентом на последњем слогу; остало се обележава по потреби.

Примери. Од сто *гласа*, *гласа* чути није. — Нјко не зна шта се иза *брда* ваља. — Ја ћу вечерас говорити *баба*, а *баба* ће *баба*, а баба ће већ с ђецом наредити ствар како треба. — Ударимо, божем, прече, па се уверисмо да је *прѣко* *прѣче*, а около ближе. — При том није лизао *руку* у висину.

Сваком момку по честицу даје
Тајне *пѣ*ке, хљеба небескога,
Сваком момку по капљицу даје
Тајна *пѣ*ка, вина небескога.

А дошавши на Исуса, кад га видјеше да је већ умро, не пребише му *голицу*. — И да имају власт да исцељују од *болести*. — Док не видим на рукама његовијем рана од *клина*, и не метнем прста својега у ране од *клина*, нећу вјеровати. — *Он* с отлукане поскакаше доле на ђубре.

3. Везица.

811. Везица (-) се употребљава поглавито у оним сложеним речима, у којима је јединство или непотпуно или са свим ново, или је потребно да им се саставни делови и сваки за се покажу. По томо се везица употребљава:

1. У гдекојим именицама сложеним од готових облика (чл. 296. итд.), нарочито ако су мање обичне.

Примери. Бугар-кабаница, клин-чорба, мермер-авлија, хаџи-недомак, Шар-планина, испи-чутура, надри-књига, назови-род, Бог-помоћ (Капу скида, Бог-помоћ назива), сам-други, Хајдук-Вељко, поп-Марко, кмет-Јанко, итд.

2. Кад се застарели облик *дне* говори с присвојним придевима од светитељских имена, нпр.: *Ђурђева-дне, Петрову-дне, Михаљу-дне, Митрова-дне*, итд.

3. Кад су придеви (или прилози) сложени с приложним придевом на првом месту као одредником (чл. 277), где би год то слагање било ново, или подугачко или би иначе потреба била, да се сложај јасности ради обележи.

Примери. Далматинско-дубровачки, западно-хришћански, јелинско-српски, источно-словенски, руско-словенски, политичко-сатирички, немачко-српски, итд.

4. У сложеним редним бројевима.

Примери. Двадесет-први, тридесет-девети, сто-први, двеста-седамдесет-седми, итд.

5. У прилозима сложеним од именице и именице или придева и именице, или кад се нека приложена реченица у прост прилог скаменила, изгубивши своје реченично значење, или кад се прилог понавља.

Примери. Час-по (Окрећући час-по леђа онима с којима је говорила), дан-данас, сутра-дан, на ште-срца, на ште-срце,¹ бог-ме (боме), да-боме, ја-боме, бој-се, бог-зна, кад-и-кад, може-бити, итд.

6. Међу заповедним начином и де или дер, које му се додаје ради ојачања.

Примери. Викни-де, стани-де, дај-дер, итд.

7. Уз прилоге кад се у заповедању или нуђењу употребе као усклици, те им се, живости ради, додаје те, глаголски лични наставак 2-ог лица множине, и то међу прилогом и наставком те.

Примери. Овамо-те, хајдемо-те, де-те, деде-те, дедер-те, дела-те, на-те, брзо-те, давор-те, итд.

8. Заменички додатак но (од оно), који се, ради појачања значења, додаје заменицама, прилозима и свезама, нпр.: што-но, који-но, кога-но, па-но, ка-но (као-но), ко-но, где-но, итд.

4. Апостроф.

812. Апостроф (') се пише место каквог избаченог самогласника. Апостроф обуставља свако подешавање сугласника.

Примери. Скин' оружје, незнана делијо, па нос' главу куда теби драго! — Јеси л' чуо, где причају људи? — Но с' обуци што се можеш лепше. — Понес'те му сабљу на рукама. — Држ'те. — Лез'те.

¹ То је на **тѣште сръдѣце**. Миклошић наводи из неке србуље пример: **мѣдѣ на уѣте сръдѣце**. У облику на **ште срца** — **ште** је узето као прилог, а у облику на **ште-срце** као придев.

813. Апостроф се пише и у случајима дијалекатског једначења и сажимања самогласника, где се год то једначење не прима у књижевни језик. Апостроф долази место гласа који је једначењем ишчезао.

Примери. Ка' или к'о (место као, па по том ка'мо, река' или рек'о (место рекао), скин'о (место скинуо), вес'о (м. весео) итд.

5. Састављање и растављање речи у писању.

814. Често бива да једноставну логичну представу или појам казују две или три граматичке речи, што нарочито бива кад су речи апстрактнога, формативног значења као што су заменице, предлози и свезе, удружене с речима стварнога значења као што су именице и глаголи. У писању тих речи правопис редовно гледа на граматику, те понајчешће по граматици засебице пише речи мислено одвојене и онда кад оне само у друштву с другима неко значење износе. Противно томе, логичне се речи пишу састављено, или некад састављено а некад растављено из ових нарочитих разлога:

а. Састављено се пишу оне логичне речи, у којих је који год део у језику застарео, окрњио се, или обамрло, те му се, тога ради, самостално значење у језику више не осећа.

б. Састављено се пишу свагда оне логичне речи у којих своје првобитно значење не задржава ни први ни други део, већ саставак има треће, своје засебно значење.

в. Где је случај да гдекоје мислене речи час задржавају засебно значење својих саставних делова, час

опет исто по тачки б. мењају, чега ради се оне, према тим случајима, некад пишу растављено, а некад састављено.

Према овима правилима прегледаћемо збирку мислених речи коју смо могли прибрати, означивши како где писати треба.

815. Пишу се састављено (по правилу а, мало пре наведеном):

1. Именице *подне*, *поноћи* (пол-дне, пол-ноћи), — прва због застарелог облика *дне*, а обадве зато, што се увек без промене у такоме саставку говоре.

2. Бројеви *обадва*, *обадве*, *обадва*; *обадвоје* — јер први део губи своју променљивост. *Обадвојица* је именица, образована од *обадвоје*.

3. Бројеви *двеста*, *триста*, — јер у првome и *две* и *ста*, а у другоме *ста*, припадају облицима језика, који су данас изумрли.¹

4. Прилози, састављени од броја и именице: *једанпут*, *двапут*, *трипут*, *једаред*, *дваред* — зато што је њихово приложно значење укочило облик, те се каже од *једанпут* м. од *једног пута*, *двапут* м. *два пута*, од *једаред* м. од *једног реда*, итд.

5. Прилози, састављени од именице и заменице *ономадне*, *ономлани*, *ононачери* — јер се у њима налазе обамрли седми падежи заменице и именице *ономъ дње*, *ономъ лани*, итд.

6. Заменички додатци *зи*, *ке* који се, ради појачања значења, додају заменицама и прилозима (или свезама), нпр.: *њојзи*, *данаске* итд.

7. Прилози, састављени од предлога и заменице, као што су: *рашта* (зарашта, порашта) и *крошто* (рад'

¹ *Две* је 1 падеж за средњи род; *ста* је млађи облик двојине.

шта, кроз што), *отоич* (отóлйч — од тóлйч) због окрњеног облика.

8. Прилози састављени од предлога и имéна: *заста*, *одиста*, *довече* (довечер), *одмах* (умах, отпут, упут), *очас* (од час), *узгред*, *ускос* (уз пркос), *сазад*, *дзјд*, *озјди* (па према томе и *одзада*), *узалуд*, *унакрст*, *умало* — што им се други део или за се не говори, или је према предлогу обамрo.

9. У тај ред се може уврстити и *посве*, пошто се *све* (средњи род од заменице *вас*) с предлогом *по* сад већ и уз именице ретко кад или никад не говори, чега ради је у *посве* приложно значење (Још се не бијаше *посве* смркло; Овоме је одговор *посве* прост) са свим надвладало, те се самостално значење саставних делова готово и не осећа.

10. Прилози, састављени од предлога и именá која се самостално не говоре, нпр.: *наизуст*, *наочиглед*, *изненада*, *изубаха*, *изнутра*, *унутра*, *изобила*, *напомол*, *навлаш*, *нахеро*, *обноћ*, *обдан*.

11. Прилози, образовани нарочитим наставком који се облику с предлогом (или без предлога) придаје, нпр.: *изручке*, *наопачке*, *натрашке*, *наизменце*, *поименце*, *наокришке*, *потрбушке*, *полошке*, *поревбарке*, *обадверучке*, *левке* (*лијевке*), итд.

12. Прилози, састављени од предлога и прилога, који се према ком год разлогу горе постављенога правила не могу писати засебице. Таки су прилози: *доведе*, *донде*, *докле*, *досле*, *наопослен*, *одвеће*, *одвећ*, *одакле*, *окле*, *откле*, *оклен*, *отклен*, *одселе* (оселе), *одуд*, *отуд* (а према томе и *откуд*).

13. Свеза *премда*, сложена из предлога *прем* и *свезе да*.

816. Исто тако се, по правилу б, зато што саставак има треће засебно своје значење, пишу састављено:

1. Заменице *васколик, савколик* (као и остале сложене са *сва-*, које су на своме месту, чл. 32, наведене), *којеко, којешта, којечиј, којекоји, којекакав, а* исто тако и прилови истога постања: *свакако, којекако, свакад, којекад, свагде, којегде, којекуда, свакуд (свукуд)*. Место *које-* видимо *што-* или *где-* у *штогод, штогде, штокад, штоко (шотко), штокоји, шточиј, штошта* или у *гдеде, гдегод, гдекоји, гдешто*.

2. Прилог *тоцрв*, у ком је састављена заменица, и редни број.

3. Прилози састављени од предлога и именâ, у којих је приложним значењем надвладано посебно значење саставних делова: *завек, увек, страга (састраг, остраг*, ово последње и по правилу а) *натраг, споља, сутра (сјутра), ујутру (кад значи сутра), напоље, напољу (кад значи ван), сместа (кад значи одмах), уједно, заједно, управо, уздуж, испрва, истиха (кад значи лагано), налик, наопако*.

4. Предлози, састављени од предлога и предлога, пишу се састављено где год саставни делови нису јасно задржали сваки своје самостално значење. Тако се заједно пишу:

Изван;

Извише, повише;

Наврх, уврх, поврх, саврх (сврх) одврх, доврх;

Подно, удно, надно, садно, додно;

Након, напокон;

Искрај, накрај, открај, покрај, украј;

Скроз;

Окром;

Између;
Наместо, уместо;
Изнад;
Сниже, понизје;
Наоколо;
Испод;
Напоред, според, успоред;
Сипред, испред;
Сипреко, испреко;
Сирам, наспрам;
Суипрот, насуипрот, сипроћу, сипроћ, суипроћ;
Заради, поради;
Осем;
Насред, исред, сасред, посред, усред;
Уочи, наочи, надомак, наизмак.

Напомена. Има примера, у којима два предлога стоје само један до другог, задржавајући потпуно сваки своје засебно значење. Таки се предлози и пишу сваки за се. Ти су случаји у примерима: *На према се; На по се; На низ брдо; На под ногу; Преко сред сриједе; Преко сред Косова; По с три копља у висину скаче; Узевши сваком руком по за један колац; Међу воденице по с два камена; Кроз сред турске војске; Чекавши до пред зору.*

5. Сложени се предлози пишу састављено и онда кад се употребе у приложном значењу, као нпр.: *Наоколо, напред, понапред, унапред, попријед, сувише, одвише, повише, попреко, унаоколо.*

6. Прилови с дометнутом заменицом, или два прилога један с другим сложена пишу се увек састављено. Примери су: *кадишто, гдешто, гдекад, гдегде, каткад* итд.

817. По правилу *е*, према томе је ли значење саставних делова сачувано или промењено, пишу се речи

час састављено, а час засебице у случајима који се ниже наводе.

1. Предлог *по* некад значи ограничавање, умањавање значења оне речи пред којом се налази, и тада се често у значењу изједначава са прилогом *прилично* (нпр. *По* у годинама, *По* за дуго); некада пак значи понављање или назначаваче реда, мере или времена.

У првом случају *по* се пише састављено; у другом пак засебице од оне речи пред коју је у поменутој служби стављено.

Примери састављања. Потање, помекуше, побољи, потврђи, појак, помекав, подоста, подалеко, поодавно, поблизу, понајпре, итд.

Примери растављања. По вас дан; по мало; по нешто; по иеки пут; по каткад; по један; по двоје; по троје; по десеторо; по с три копља; по сто дуката; — *Дан по дан*, док и смрт за врат. *Длака по длака* ето бјелача; *зрно по зрно*, ето погача; *капља по капља*, ето Морача.

2. Прилог *год* може пристајати уз заменице *ко*, *што* (*шта*), *који*, *чији* *какав*, *колики*, или уз прилоге *како*, *где*, *кад*, *док* (*докле*), *колико*, и може гдекојима од истих придавати два значења, према којима се пише састављено или растављено.

Ако *год*, пристајући уз поменуте заменице или прилоге даје истима значење *неодређеног* или *неназначеног* лица, времена или места; ако оно губи свој акценат и с поменутим се прилогом слаже у једну реч, па *коггод* значи *неко*, *штдгод* — *нешто*, *гддгод* — *негде*, *кадгод* — *некад*, онда се *год* пише састављено с оним прилогом с којим је сложено: *коггод*, *штдгод*, *гддгод*, *кадгод*.

Ако ли год, пристајући уз поменуте заменице или прилоге, даје истима значење *неограниченог* лица, времена или места, тако да се може разумети о сваком лицу, времену или месту које се може помислити; ако то год задржава свој акценат, и не слаже се са заменицом или прилогом у једну реч; ако ко год значи *ко му драго, ко било*; *што год* — *што му драго, што било*; *где год* — *где му драго, где било*; *кад год* — *кад му драго, кад било, ма кад, макар кад*, — онда се год сматра као засебна реч, и пише се свагда растављено.

3. Има случајева, где заменички облици с предлогом честим говорењем добију треће, потпуно прилошко значење, којим се прво значење и заменице и предлога затамњава; а има случајева, где и предлог и заменица своје засебно значење у потпуној јасности задржавају. Ти су случаји у примерима који ће се одмах сад навести.

а. *Зашто* и *зато* често су питање и одговор за узрок, и у тим се приликама са свим забацује првашње значење предлога и заменице. Тога ради се *зашто* и *зато* у том значењу пишу састављено.

Примери. Зашто се насмеја? Ни за што; само онако. — Зато су међу вама многи слаби и болесни. — Зашто се чини така штета? — Зашто брљаш уста своја таком псовком, од Бога не нашао? — Зато ме је страх. — Те он покаже прави узрок, зашто се сви одричу.

Кад ли пак за *што* и за *то* незначе питање и одговор за узрок, него задржавају свако своје посебно значење предлога и заменице, онда их ваља писати свако за се.

Примери. За што му се молио, то му удијелио! — Да нам учиниш за што ћемо те молити. — Нема у кући

ништа живо за што би му се ваљало бринути. — Можеш ли ми за то дуговати. — Нисам знао за то. — Ништа за то. — А мој брате, за то ме не криви.

б. По што пише се растављено кад и предлог и заменица остају свако у свом значењу; кад ли се пак *пошто* употреби у подређеним реченицама времена, те у њему потамни посебно значење предлога и заменице, а надвлада прилошко значење нечега претходног у радњи или у времену, онда се обе речи пишу уједно.

Примери растављања. По што, по то! — Ни по што, Господе! — Они не смеду ни по што. — По што јабуке? — Оно ствар вриједи по што се може продати.

Примери састављања. Пошто је неко време учитељствовао, запопи се на једну добру нурију. — Пошто ове то примиш, крени се на пут. — Пошто се онђе с њоме намиримо, вратимо се натраг. — Пошто се пријави, пусти га цар преда се, па га запита.

в. Сличан је случај са *по чем* или *по чему* и *почем*. Кад и предлог и заменица задржавају своје посебно значење, као што је у примерима: *Ни по чем нијеси мањи; По чему се брдо и сад тако зове* — онда се и предлог и заменица пишу засебице. Кад ли надвлада приложно значење сумњања, те *почем* стане значити *може бити, можда*, или стане ограничавати смисао глагола и реченице, или, као *пошто*, почне показивати што у времену претходи, онда *почем* ваља писати као једну реч састављено.¹

Примери. Не би ли се почем потурчио. — Ако почем дође. — Почем се не зна у које време и кад ће ме смрт затећи, то сам рад да се по овој мојој последњој вољи поступи. — Али о првој врсти имамо још неколико речи, и нарочито поводом приповетке „У борби живота“, почем

¹ *Почем* је у овом другом значењу Вук забележио у Рјечнику, али је у књижевности скоро са свим потиснуто сличним *пошто*.

„Калуђер“ још није ни свршен, те се разговор о њему може да остави онда кад га добијемо потпуна израђена.

г. Мало даље показате се зашто се *ниједан*, кад значи *нико*, *никоји*, пише састављено. Од тога је значења одвојено значење одреченога побрајања (искључивања у побрајању), у ком како *ни* тако и *један* своја засебна значења задржавају, нпр.: *Ни један ни други*. Тoga ради се у овом другом случају *ни један* пише растављено.

6. О речцама *не*, *и*, *ни* у састављању и растављању речи.

818. Како одречни прилог *не* у слагању основа утиче на ону основу с којом се сложи, говорено је напред на свом месту (чл. 300). Овде пак, правописа ради, ваља само додати да се, покрај именских основа, *не* пише састављено и са глаголско-именским облицима, кад се год они употребе у потпуно именском значењу (у ком се именским значењем глаголско значење надвлађује). По томе ваља писати: *немир*, *неред*, *небрат*, *незналица*, *невешт*, *нечист*, *немиран*, *несавитљив*, *невесео*, *незрео*, *незнан*, *неопран*, *нерођен*, *неко*, *некакав*, *некоји*, итд.

У свима пак чисто глаголским облицима и у онима глаголско-именским, у којима је глаголско значење јаче од именског *не* се пише растављено, нпр.: *не знам*, *не знађах*, *не знадох*, *не могу*, *не могах*, *не могах*, *могао не могао*, *знао не знао*, *да бих се и не вратио*, *не знајући*, *не знавши*, *не могавши*, *не могући*, *не моћи*, *не носити*, итд.

Напомена. Смисао упућује где **не** задржава посве засебно и самостално значење од речи пред којом се налази, и где га никако саставити не ваља. Тако је: *нџ ја*; *нџ ми*; *нџ ви* (него они); *нџ брат* (него непријатељ); *нџ одречено* (него неодређено); Јер владика треба да је без мане, као Божиј пристав: *не* који себи угађа, *не* гњевљив, *не* пијаница, *не* бојак, *не* лаком на погани добитак; него гостољубив, благ, поштен, праведан, свет, чист.

У овим случајевима понајвише и сам акценат (упоредо с логичким акцентом) упућује на засебно значење које истакосмо.

819. Али где је **не**, спојено с глаголом у једну реч, изгубило своје одвојено значење, или још пред собом и предлог има, или се с почетком глагола у једну реч сажело, не може се од глагола одвајати, него ће се као и у осталим напред наведеним случајима, с њим заједно писати.

Примери су; нестати, кад значи *ишчезнути*, где га ваља разликовати од *не стати*: *Нестало ми коња* и *Не стадох на земљу*. Тако је *немам* из *не* *имам*, *нисам* (изузетно по западном говору место *несам*) или *нијесам* из *не* *јесам*; тако је *нећу* из *не* *'оћу*; тако је *занемоћи*, *обнемоћи*, *обневидети*, *пренемагати се*.

Тако је и *немој*, које је постало из *не* *мози* (начин заповедни од *моћи*), али се на крају окрњило и првашњи смисао изгубило те га ваља писати састављено.

820. Кад је **не** сложено с прилозима, с тим се прилозима поступа као и с придевима са **не** сложеним, пошто су прилози већином од придева и образовани. По томе се **не**, сложено с прилозима, пише понајвише састављено, нпр.: *невешто*, *недавно*, *недалеко*, *невесело*, *необично*, *немирно*, *несрпски*, *нехришћански*, *немилице*, *нехотице*, итд.

Међу тим има прилога, у којима се **не** одржава у своме засебном значењу, те га треба писати засе-

бице, на што већ и смисао засебно упућује. Таки су прилози: *не само, не тако, не много, не мало, не тамо*, итд.

821. Свеза *и* и прилог *ни* (који такође као свеза служи), кад се сложе са заменицама непознатог лица, упитним или савезним: *ко, што, (шта), чиј, који, какав, колики* или с прилозима њима сродним *како, кад, где, куда*, дају тим заменицама и прилозима особито значење. Свеза *и* даје оно исто значење које даје и прилог *год* или речи *било* и *му драго*. По томе *икоји* значи *колико макар који*, или *који год* или *који му драго* или *који било*; *икад* значи *колико макар кад* или *кад год*, или *кад му драго* или *кад било*. Прилог пак *ни* даје тим истим речима право одречено значење: *нико, ништа, ничиј, никуда*, итд. Тога ради се у тим речима и свеза *и* и прилог *ни* пишу састављено с поменутих заменицама и прилозима. Али ако би пред тако сложене речи дошао какав предлог, предлог долази међу *ни* и заменицом (чл. 721), и тога ради се сложај распада, нпр.: *ни у кога, ни по што, ни на чијем, ни од куда*, итд.

Све друге заменице или прилози одржавају како са *и*, тако и са *ни* своје значење, и тога ради се и пишу растављено, нпр.: *и он, и ја, ни ми, ни сам*, итд.

7. Прилози од реченица.

822. Има примера где се читава реченица скаменила у прилог, и где је над првашњим реченичним значењем приложно значење надвладао. Од *Ако Бог да* или *Да Бог да*, које се уз реч говори по хришћанском побожном обичају, изашао је нарочит прилог

богдице (Да сам ја, *богдице*, то онда знао; Да је *богдице*, он дошао; Познао сам сабљу баба мога, да сам, *бог-дѡ*, у твојим рукама, и ти би ме 'вако наљутио).

Налик је на то и *богме*, *боме*, *да-боме*, *ја-боме* (Бог ме; да, Бог ме; ја, Бог ме), које се скаменило у прилог, и говори се, без помишљања на право му значење клетве, као обично појачавање тврђења или одрицања. Тако је исто *Бог-зна* (дијалекатски и *бо-зна*) које већ служи као прилог за умеравање значења оне речи пред коју се стави.¹

На тај су начин из реченица постале приложне узречице *бој-се*; *ваља* или *ваљада* (које се већ одваја од *ваља* да у првобитном значењу, ма да је и само од истог постало); *можда* (из *може* да место *може* бити да); *буд'* (из *буди*); *дај-буди* (дај *буди*); *бива* (којим Бошњаци тврђење или одрицање појачавају); *да-ви'ш* (дијалекатски место да *видиш*; *нека* (од изгубљенога глагола *нехати*).

Као правило за писање ових речи може се поставити, да их ваља писати растављено где је год још јасан обични смисао сваке речи; састављено пак, где је год значење постало потпуно приложно, растављајући везицом саставне делове, еда би се помогло бржем разумевању, и еда би се наговестило како је обично засебно значење већ потиснуто целокупним приложним значењем.

8. Скраћене речи.

823. Скраћене су, управо неисписане, речи које сваки час на извесним местима долазе, па се тога

¹ Још старије је од тога *Бог те веси*. У М. Ђ. Милићевића читамо: *Механа* је у Рипњу била *Бог те веси* од кад.

ради не исписују целе, него се од целе речи пише једно или више слова с тачком као знаком скраћења на крају. По томе се место *господин* пише *г.*; место *госпођа* — *гђа*; место *госпођица* — *гца*; место *доктор* — *др.*; место *професор* — *проф.*; место *и тако даље* — *итд.*; место *на пример* — *нпр.*; место *то јест* — *тј.*; место *ове године* — *о. г.*; место *динара* — *д.* или *дин.* И особена се имена пишу скраћено: *К.* место *Коста*; *Ст.* — место *Стеван*, или *Стојан*, или *Станко*, итд.; *М.* — место *Марко*, *Милан*, итд.; *Јов.* — место *Јован*.

Главна је правило у скраћивању, да се тачка као знак скраћивања ставља и после сугласника и после самогласника, само кад је скраћивање сведено на једно слово; кад ли се пак више слова узима, ваља тачку ставити после сугласнога слова.

Реченични знаци, запете, тачке и запете, итд., осим тачке, који би долазили после скраћене речи, међу се после тачке за скраћивање као да би реч била исписана у целини.

9. Писање бројева.

824. Главна је подела бројева на просте и на редне.

Прости бројеви у тексту, кад су год мањи, или појединце у излагању долазе, пишу се, као и остале речи, словима. Већи бројеви, или бројеви у тексту где се чешће употребљавају, где је управо о њима реч, пишу се цифрама. Цифре простих бројева пишу се без икаква знака.

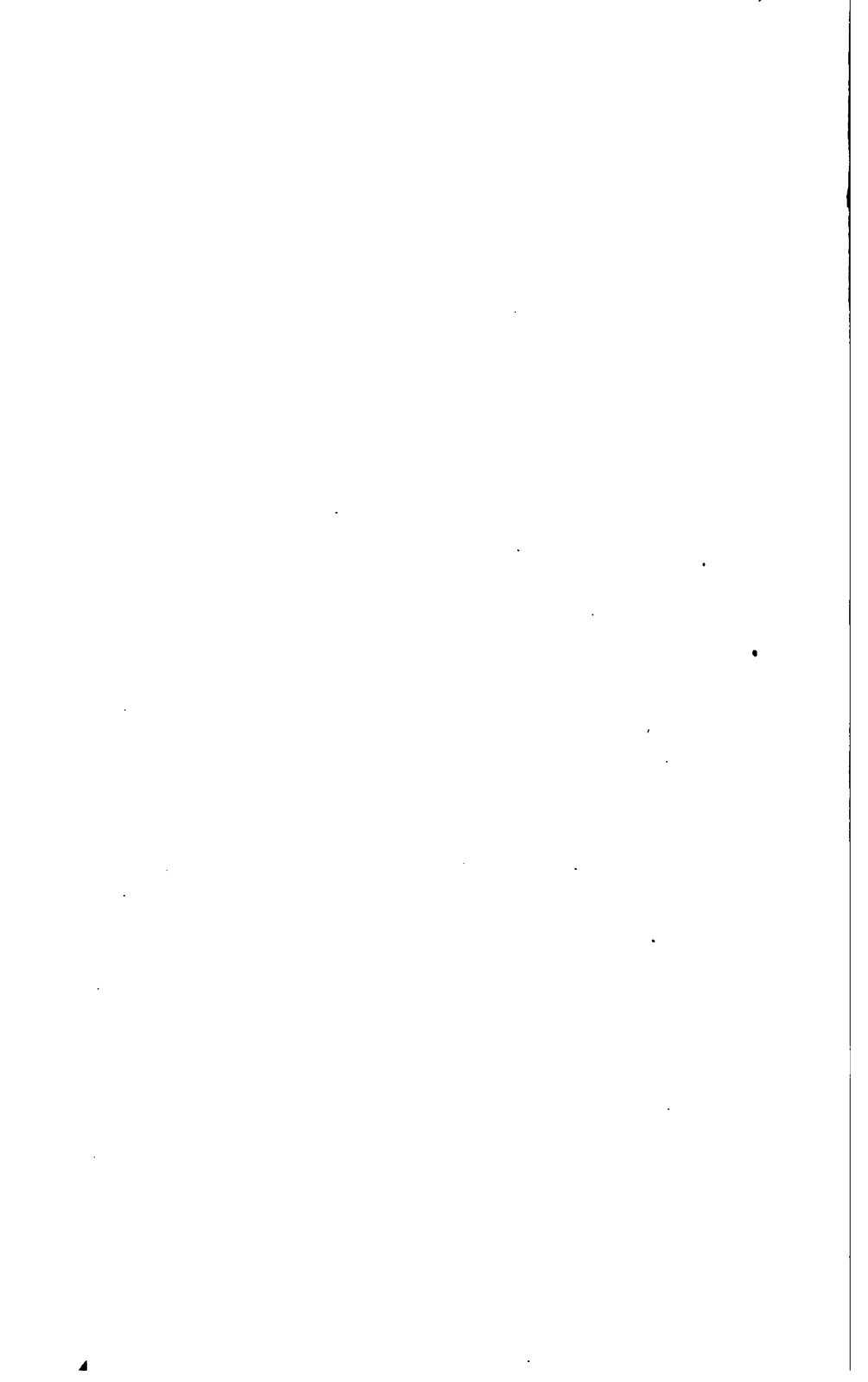
825. Исто се тако поступа и са писањем редних бројева, само што се разликовање редних бројева од

простих обележава нарочитим знацима кад није обележено само по себи.

Обележени су редни бројеви сами по себи кад значе редни број месеца, или хришћански летопис, и ту је сувишно још какав знак додавати.

Иначе се редни број обележава или додавањем довршетка *-ви*, *-ги*, *-ћи*, *-ми*, *-ти* уз бројеве, састављајући везицом тај довршетак и број, или се после редног броја ставља, тачка, којом се, кад то треба, од простог броја разликује.

Ј Љ У Ч

Бројеви упућују на чланке

- А** свеза или усклик, 22, 40, 114, 728, 730; — међу више реченичних делова, 765, — при набрајању или ређању, 766; — заменички корен, 114.
- а** непостојано, 147, 159, 180, 234, 236, 322, 324, 363, 419, 447, 459; — постало од њ, 180, 189, 213, 236, 254—5, 257, 397; — постало од о, 130, 131, 153; — уметнуто међу сугласнике ради растављања, 81, 104 (види горе *непостојано*); — уметнуто пред л, 325, 364; — уметнуто при образовању основе 251; — уметнуто међу почетне сугласнике, 470, 530; — уметнуто у 2-ом падежу множине 323, 346, 357; — прирасло на крају 2-ог пад. мн., 323.
- а-наставак именичких основа**, 105, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 230, 279.
- а-наставак глаголских основа**, 105, 107, 127—133, 134, 141, 449, 519.
- а** постало од ђ после непчаника, 124, 149, 239, 477, 508.
- а** постало из аа и ае, 520, 528; — постало из аја 475; — постало из ае, 523, 543; — постало од аје, 475; — постало од ија, 457; — постало из ао, 807.
- аа** постаје а, 520.
- а** — а, свеза, 729.
- ав-наставак при придевским основама**, 250; — при основама од заменичких облика изведеним, 261; — при заменичким основама, 271.
- ава-наставак при именичким основама**, 195; — при придевским основама 250; — при заменичким основама, 271.
- аво-наставак при придевским основама**, 250; — при заменичким основама, 271.
- агин**, 240.
- ад-наставак при именичким основама**, 194; — при збирним именичким основама, 372; — при именичким основама у слагању подмета с прироком, 588.
- ад-ае-наставци при именичким основама**, изведеним од прошастог придева, 227.
- ае** претворено у ее — е, 66; — претворено у а, 523, 528, 543.
- азбука грађанска**, 46; — црквена 46.
- аи** у српском правопису, 63, 807, 6.
- аја** сажето у а, 475.

- ајѐ** изједначено, па сажето у **а**, 475.
- аји** и **аи** у српском правопису, 63, 807, 6.
- аџџ**, 268.
- ак-**наставак за диминутивну глаголску радњу, 136; — при именичким основама, 201, 205, 206, 208; — при именичким основама изведеним од облика, 226, 227, 228, 229; — при придевским основама, 254—5, 259; — при заменичким основама, 271.
- акв-**наставак при именичким основама, 201; — при заменичким основама, 271.
- а** камо ли, 744.
- ако**, 13, 40, 695, 739, 740.
- ако** Бог да, 822.
- ако** будем могао, 692.
- ако** будем послан, 692.
- акоџ**, 22.
- акоџа**, 72.
- ако** знадбудемо, 692.
- ако** и, 740.
- ако** му, 75.
- акв-**наставак при заменичким основама, 271.
- ако** узмогбудем, 692.
- акценат**, 56, 69, 70; — у разлици српских говора, 77; — у разликовању падежа, 356, 375; — променљив при састављању акценатне речи, 76; — у разликовању одређеног и неодређеног придева, 415, 422; — у правопису, 805, 810, 818.
- акценат** логички, 818; — на подмету, 560.
- акценатне** речи, 75, 806.
- ал**, постало снажењем из **л**, 149.
- алатаст**, 245.
- алва**, 31.
- алексиначки**, 257.
- али**, 730.
- Али-аги**, 353.
- али** — **али**, 729.
- алинеја** у писању, 808.
- алка**, 31.
- аљ-**наставак при именичким основама, 170.
- аљкав**, 250.
- ам**, стари наставак за 3-њи падеж множине, 361.
- ама**, свежа, 730.
- амн**, стари наставак за 7-ми падеж множине, 361.
- амо**, 272.
- амо-**наставак при прилошким основама, 272.
- амина(ти)**, 133.
- ан-**наставак при именичким основама, 173; — при придевским основама, 236, 237, 241; — наставак — **џнџ** — при придевским основама, 239; — при придевским основама, изведеним од прилога времена садашњег, 260; — при основама, изведеним од заменичких облика, 261; — при бројним основама, 262.
- ана-**наставак при именичким основама, 173; — наставак — **џна** — при придевским основама, 239.
- Андра**, 152.
- Андрџа**, 64.
- Андриџа**, 64.
- Анђелија**, 158.
- анђелка**, 91.
- Анђуша**, 224.
- а** неко ли, 744.
- ан-ин-**наставци при именичким основама, 174.
- Анка**, 206.
- ано-**наставак, **џно**, при придевским основама, 239.
- ански-**наставак при придевским основама, 257.
- ањ-**наставак при именичким основама, 180.

ао усклик 22; — постаје *аа—а*, 66; — постаје *оо—о* или *о*, 66; — изједначено у *а*, 807. **аорист**, 685.

апозиција, 567, 568; — **придев**, 569; — **уза** сваку именицу, 571; — и њено слагање с главном речју, 595; — **тражи** само неодређени вид **придева**, 599; — и **први падеж**, 615; — **уз предмет**, 642; — и **пети падеж**, 646, — и **шести падеж**, 653, — и **запета**, 769.

апостроф, 805, 812—813; — **обуставља** мењање сугласника, 812; — **обележава** једначење, 813.

ар, постало снажењем од *р*, 149.

ар-наставак и **димиинутивна** глаголска радња, 136; — **уз именичке основе**, 162—163; — и **пети и шести падеж**, 327; — **при именичким основама**, 206.

ара-наставак **уз именичке основе**, 162, 163.

арапче, 192.

Арбанија, 158.

Арнаути, 126, 174.

Арнаутка, 206.

аспара, 358.

аспре, 358.

аспри 358.

аст-наставак **при придевским основама**, 244—6.

аста-наставак **при придевским основама**, 244—6.

асто-наставак **при придевским основама**, 244—6.

ат-наставак **при именичким основама**, 187; — **при придевским основама**, 243.

ата-наставак **при именичким основама**, 190; — **при придевским основама**, 243.

ато-наставак **при придевским основама**, 243.

атрибут, **понајвише придев**, 567; — **од 2-ог падежа**, 570; — **уза** сваку именицу, 571; — и **слагање са главном му речи**, 595; — и **први падеж**, 615; — **раширен у целу додану реченицу**, 732.

ау, 22.

ах, **усклик**, 22.

ах-наставак **за 7 пад. множине**, 361; — **за пређ. несвршено**, 441, 447, 506.

ац-наставак **при именичким основама**, 213, 214, 215; — **при именичким основама изведеним од прошлога придева**, 227; — **при имен. осн. изведеним од заменичких облика**, 229.

ач-наставак **при именичким основама**, 218, 219.

ача-наставак **при именичким основама**, 218, 219.

аш-наставак **при именичким основама**, 221, 222.

В **уснени сугласник**, 79; — **јасан сугласник**, 80; — **испада пред н**, 497; — **не трпи пред собом зд, ст или шт**, 102; — **тражи ј између себе и л**, 86.

ба-наставак **при именичким основама**, 186, 195.

баба, 342.

бабетина, 178.

бабин, 240.

бабо, 342.

баболичан, 279.

бабура, 167.

бабурина, 175.

бављење, **казано предлогом**, 674.

бадава, 37.

бадар, 234.

бадемов, 252.

бадњак, 202.

бадњи, 241.

баја, 128.

бајало, 167.

- Бајчета, 132.
 ба́ка, 200, 353.
 ба́кин, 240.
 бакрач, 219.
 бакрачић, 133.
 бакрен, 238.
 балавац, 215.
 Балканско Полуострво, 809.
 балчак, 91.
 баница, 214, 354.
 бановица, 215.
 банство, 188.
 бањица, 212.
 бардачина, 175.
 баретина, 175.
 барица, 212.
 баровит, 247.
 бахат, 187.
 бацакати, 136.
 бачва, 83.
 Ба́чванá, 72.
 Бачванин, 83, 174.
 Бачванка, 206.
 Ба́чванче, 72.
 баш и да, 740.
 бв даје б, пошто е отпада због једнакости говорних оруђа, 100.
 бе, 487.
 бег, 124, 466, 508.
 бегац, 216.
 бедник, 72.
 бедра, 159.
 бедро, 159.
 бежа, 124, 508.
 бежати, 508.
 бежах, 508.
 бежи, 141.
 без 39; — у сложеним основама, 281; — с другим падежем, 663.
 безазлен, 104, 281.
 безазленост, 191.
 безбожан, 281.
 безбожност, 191.
 безбратница, 281.
 безроткиња, 281.
 безглаван, 281.
 безгрешност, 191.
 безданица, 215.
 безимен, 281.
 безочан, 52, 281.
 безочњѣ, 52.
 безочанство, 189.
 безумље, 72, 86, 111.
 бејах, 690.
 бејах запевао, 428.
 бејах тресао, 547.
 бејах чуо, 547.
 бејах хваљен, 550.
 — бѣл, 91.
 бел, 230.
 Бела Река, 809.
 белац, 215.
 беле, 125.
 белети, 33, 35.
 бѣлило, 167.
 Бели Поток, 599.
 бѣлица, 77, 215.
 беловљев, 253.
 белограб, 277.
 белодани, 126.
 белолик, 230, 279.
 бѣлий, 415.
 белца (од белац), 91.
 бељ, 155.
 бељи, 85, 103.
 бенетало, 167.
 бео, 26, 92, 230, 259, 415, 419.
 београдски, 257.
 бео поток, 597.
 берах, 541.
 берачица, 214.
 берба, 195.
 берберка, 206.
 берберин, 174.
 бере — бѣро, 519, 534, 535.
 беријах, 541.
 бесан, 259, 419.
 бесмртност, 191.
 бесн, 419.
 бесолица, 281.
 беспослен, 273, 281.
 беспослица, 281.
 беспуће, 82.

- бесцен, 281.
 бесцење, 82.
 бех, 547, 690.
 бех тресао, — чуо, 547.
 бех хваљен, 550.
 би (бити), 57, 106, 116, 479, 487, 549, 708.
 библиотека, 63.
 бива, 130, 822.
 бивање и реченице за место, 746, — исказано глаголима, 609, 614; — и време садашње, 681.
 бивати, 58.
 бивен, 479.
 биво, 64.
 бивол, 64.
 биволски, 91.
 биволче, 72, 91.
 бивши хваљен, 550.
 бијах, 90.
бије — **бијо**, 474.
 бијел, 92.
 бијен, 479.
 биљо, 165.
 било (од бити), 821.
 бимбер-грожђе, 296.
 био, 92, 807.
 биограф, 63.
 биографија, 63.
 био сам, 690.
 био сам тресао, 547.
 био сам хваљен, 550.
 био сам чуо, 547.
 бирати, 130.
 Бирач, 322.
 бировљев, 253.
 бистар, 26, 234.
 бисер, 70, 160.
 бискати, 531.
 бисмо, 549.
 бисте, 549.
 бистрина, 177.
 бит, 479.
 бити, 58, 116, 225, 473, 474, 487, 557, 684, 689, 690, 694, 708, 710, 810; — и време будуће, 691; — изостављено као познато, и као спона у прироку, 557, 558, 559, 749.
 бити хваљен, 550.
 битка, 116, 228.
 битки, 353.
 биће погинуо, 694.
 бићу хваљен, 550.
 бих, 549.
 бих хваљен, 550.
 бише, 708.
 биштем, 531.
 бјелица, 77.
 благ, 259.
 благо (усклик), 22.
 Благовести, 809.
 благосиљање, исказано прошастим придевом, 699.
 благослов, 111.
 благод, 191.
 блаженство, 188, 228.
 блато, 183.
 Блашко, 207.
 блебегаш, 221.
 блебетуша, 223.
 блебеће, 143.
 блед, 26, 230, 259.
 бледе, 125.
 бледети, 125.
блѣдъ, 125.
 блѣј, 148.
блеја, 124, 508.
 блејати, 35, 508.
 близу, 37, 39; — и други падеж, 664.
 ближе, 37.
 ближњајив, 251.
 блистати, 33.
 бѣ, 91.
 бобац, 216.
 бобов, 252.
 Бог, 73, 809.
 бог Јупитер, 809.
 бѣга, 152, 353.
 Бога (за пра, за права), 64.
 богаљаст, 245.
 богатији, 259.
 богатство, 23, 188.

- богац, 216.
 Богдан, 156.
 богдице, 822.
 бог-зна, 811, 822.
 Бог ме, 811, 822.
 богме, 811, 822.
 Богов, 252, 809.
 боговетни, 809.
 боговски, 809.
 богомилски, 809.
 богомоља, 155.
 Богородица, 111, 213, 273, 278.
 Богородице, 354.
 Богородичин, 240.
 богпња, 53.
 Богпћ, 156.
 Бог-помоћ, 811.
 Бог те веси, 823.
 бод, 130, 147.
 бодац, 213.
 бодља, 169.
 бодљика, 203.
 бодљикав, 250.
 бодцати, 136.
 бѡжѡ, 101.
 божанство, 189.
 божански, 257, 809.
 божаство, 189.
 Боже, 88.
 бѡжѡ, 101.
 бѡжп, 101.
 Божидар, 156.
 Божиј, 231, 809.
 Божији, 231.
 Божић, 809.
 божићњи, 241.
 божићовати, 135.
 божјак, 201.
 Божји, 26, 101, 231, 423, 599.
 божѡгробац, 277.
 божур, 164.
 божьство, 189.
 бо-зна, 822.
 бој, 57, 116, 149.
боја, 124.
 бојажљив, 251.
 бојазан и знак узвика, 800; —
 у одрицању, 722.
бојазн, 251.
 бојак, 116.
 бојати се, 124, 509; — тражи
 2-ги падеж као допуну, 629.
 бојац, 116, 213.
 Бѡјо, 156.
 бој се, 509, 811, 822.
 бол, 91, 147, 154.
 болесник, 102.
 болест, 72, 73, 251.
 болестан, 237.
болест-љив, 102.
болест-нив, 102.
 болећ, 443.
 болећница, 226.
 болешљив, 102, 251.
 болна, 91.
 болник, 72.
 болта, 91.
 болтапија, 91.
 боља, 154.
 бољарка, 206.
 бољма, 272.
 боме, 811, 822.
 бора, 149.
борави, 126.
 борба, 195.
 борик, 203.
 борје, 157.
 борѡвница, 71.
 Босанка, 206.
 Босна, 54.
 босѡног, 230, 279.
 босотиња, 182.
 бости, 130, 451.
 боцати, 136.
 боцкати, 136.
 бочина, 175.
 Бошњак, 85.
 Бошњакиња, 182.
 Бошњакуша, 224.
 бошњачки, 257.
 бошњо, 342.
 Бошко, 82.

- бр**, 130, 149, 534.
бра, 128, 519, 534.
брза, 133.
 бравче, 192.
 брадат, 243.
 брадвурина, 175.
 брадетина, 175.
 браздаш, 222.
 брале, 318, 343.
 бра-н, 448.
 бранити (кратити) тражи 3-њи падеж, 636.
 Бранко, 207.
 брао сам, 546.
 брат, 183, 339, 597.
 братац, 216.
 братов, 252.
братови, 597.
 бѣотом, 89.
 брати, 35, 130, 534, 541, 597; — као образац мењања, 535.
 братија, 158.
 братим, 126.
 братимити, 126.
 братимство, 188.
 братити, с додатком шестог падежа, 655.
 бра́то, 152.
 братственик, 204.
 братски, 257, 807.
 братство, 82.
 братучед, 273.
 браћа, 86, 158, 339, 597; — и слагање с прироком, 588.
 бра́цин, 240.
 брачан, 52.
брачњнњ, 52.
 брашанце, 216.
 брашнар, 163.
 брашнара, 163.
 брашнарка, 206.
 брашвен, 238.
 брвнара, 163.
 брѣда, 810.
 брѣда, 810.
 брѣда, 810.
 брдељак, 206.
 брдијех, 350.
 брдина, 175.
 брдина(х), 361.
 брдо, 70.
 брег, 74.
 брѣга, 74.
 Брегава, 196.
 брегови, 74, 103.
 бреговима, 74.
 брѣгу, 74.
бред, 149, 232.
 брећ, 232.
 брежина, 175.
 брезик, 203.
 брезовача, 219.
 брекиња, 182.
 бreme, 199.
 бремена, 103.
 бремено-ноша, 278.
 бременоша, 278.
 бременит, 247.
 брѣсѡка, 357.
 бреска, 357.
 бресква, 115, 357.
 брешчић, 193.
 брз, 230, 259.
 брзак, 201.
 брзац, 215.
 брзина, 177.
 брзо, 37.
 брзолов, 277.
 брзоплет, 20, 273, 277.
 брзорек, 230, 277.
 брзо-те, 811.
 брига, и четврти падеж, 643.
 бри-ица, 213.
брија, 128.
 бријаћњ, 248.
 бритва, 186.
 брица, 213.
 брјегови, 103.
 брјемена, 103.
 бркат, 243.
 брод, 149.
 број и именица састављени у једну реч 815; — и њему додане речи, 596; — као обе-

- лежје одређеног начина, 702;
 — како се слаже кад је при-
 рок, 583; — у подмету, 555;
 — у прироку, 557; — у ста-
 рини обична именица, 596.
 бројач, 110, 218.
 бројеви, 21, 28, 310, 311, 316;
 — и почивка, 795; — и име-
 нички облици, 411—412; —
 како се пишу, 805; — у под-
 мету, 554, 591—4; — прости,
 262; — прости и редни, већи
 и мањи у писању, 824; —
 редни, сложени, 811; — са-
 стављени у писању, 815; — у
 сложеним основама, 298.
 бројена ствар уз број, 593, 594;
 — у 2-ом падежу, 621.
 бројне основе, 262.
 броџаст, 245.
 броћем, 39.
 бржи, 86.
 брснат, 243.
 брст, 183.
бубња, 133.
 бубрежак, 206.
 бубрези, 87.
 бубуљ, 171.
 Бугарин, 46, 126, 174.
 Бугарка, 206.
 бугар-кабаница, 296, 811.
 бугарски језик, 42.
 буд 740, 822.
буде — будо, 487.
 будем, 692; — и остали облици
 тога глагола, 487; — и време
 будуће, 691.
 буди 740, 822.
 Будимац, 214.
 Будимка, 206.
 будизам, 809.
 буди хваљен, 550.
 будуће време, 34, 545, 548, 691;
 — за прошлост, 693; — каза-
 но пређашњим свршеним, 688;
 — казано временом садашњим
 свршеним, 145, 612, 680.
 будуће историчко, 693, 707.
 будуће са значењем неизвесно-
 сти, 694.
 будуће погодбено, 695.
 будући, 747.
 будући хваљен, 550.
 бѹкалѹште, 227.
 букач, 218.
 буква, 83.
 буквик, 203.
 Буковик, 204.
 Буковица, 215.
 Букуља, 171.
 буѹоок, 278.
 буника, 203.
 бурад, 194.
 бѹрњаѹк, 72, 202.
 бусенит, 247.
 бусење, 157.
 бућ, 22.
 бућкало, 167.
буча, 508.
 бучати, 508.
 бучје, 157.
 бушак, 205.
 буши, 205.
 буѹуља, 171.
бѹд, 234.
бѹ, 487.
бѹти, 487.
бѹ, 487.
бѹлѹ, 125.
бѹдо, 487.
В испада после **б**, 100; — по-
 пуња зев, 61, 128, 131, 132,
 148, 479, 532, 534, 540, —
 при једначењу и сажимању
 самогласника, 64, 65; — не
 једначи се само по звучности,
 нити пред собом тражи јед-
 начења, 83; — тражи да се
 уметне **л** између њега и **ј**.
 86; — уснени сугласник, 79;
 — јасан сугласник, 80.
ва, заменички корен, 114.

- ва-** наставак при придевским основама, 249.
вабац 213.
вабек, 816.
вадивек, 299.
вазда, 272.
вал, 91, 149.
ваљада, 822.
ваља да, 822.
ваљда, 822.
Ваљевац, 214.
ваљевски, 26.
вам, 390.
вами, 391.
ван, 816; — и други падеж, 663.
вапити, 473.
варалица, 227.
вареник, 228.
варињак, 202.
варошанин, 174.
варошанка, 206.
варошанче, 192.
вас, сва, све, 32, 96, 269, 397, 815.
вас, 2. пад. мн. 261.
Васа, 162.
Васиљ, 72.
васколик, -а, -о, 32, 427, 816.
васколики, 427.
ватраљ, 170.
ватриште, 209.
ватромет, 20.
ваш, 32, 261, 366.
вашй, 2. пад. мн. 366.
вашију, 366.
ве, 4 пад. мн. 389.
вед, (довести), 57, 116, 149.
ведар, 116, 234.
ведро, 159.
веже, 142.
вез (известн), 213, 456.
везак, 206.
везанија, 228.
везач, 218.
везивавши, 429.
везивали, 429.
везиват, 429.
везивати, 429.
везиваху, 429.
везиваше, 429.
везир, 72.
везица, 805, 811.
везу међусобну у језику који корени показују, 114.
везују, 429.
везујући, 429.
век 77, 78.
векovati, 78.
веле, 440.
вели, 141, 440.
велика и мала слова, 808.
Велика Школа, 809.
великац, 216.
великачак, 255.
Велики Петак, 809.
велико село, 599.
Велико Село, 599, 809.
велим, 57, 440.
величанство, 189.
величина, 71.
вељу, 51, 440, 504.
вену, 122.
венче, 88.
венчић, 87.
веома, 37, 38, 272.
ветар, 321.
вѣра разних имена писати малим словом, 809.
вербални корени, 113.
вереник, 228.
веридба, 195.
вѣрити, 611.
верност, 191.
верова, 449.
весаоце, 216.
весаљце, 216.
веселије, 157.
веселити се, 33.
веселяк, 202.
веселе, 86, 157.
весео, 807.
вес'о, 807, 812.
веси, 823.
весло, 346.
вѣсти, 456.

- вѣт, 96.
 ветриц, 212.
 ветрогоња, 278.
 ветромет, 147, 278.
ВЕТЪХЪ, 96.
 већ, 730.
 веће, 154.
 већма, 272.
 вечав, 52, 78.
 вече, 338, 370.
 вечер, 160, 338, 370.
 вечера, 155.
 вечерас, 114.
 вечерњача, 219.
 вечерњи, 241.
 вѣчери, 376.
 вечерица, 212.
ВЕЧЪНЪ, 52.
 вешала, 167.
 вештак, 202.
 вештаствене именице, 24.
 вештац, 215.
 вештица, 215.
 вѣштчина, 175.
 вѣшћу, 548.
 ви (заменица), 29, 31, 268.
 ви, 3-њи пад. мн. 390.
 ви (вити), 57, 64, 116, 479.
ВИД, 184.
 вид у придева, одређени и не-
 одређени, 414 итд.; — у гла-
 голских придева, 447, 448.
 видан, 236, 237.
 видар, 110, 162.
 виде, 343, 432, 449.
 видевши, 34, 513.
 видеела, 166.
 видео, 34, 63, 166.
 видело, 166.
 видети, 33, 432; — као образац
 мењања, 504, 505.
 видети се, у прироку, 558.
 видећи, 34.
 види, 432, 434.
ВИДИ-ВИДЈО, 141, 432, 434, 501,
 504.
 видик, 203.
 видим, 432, 440.
 видје, 449.
 видјевши, 513.
 Видов, 252.
 видра, 159.
ВИДЪ, 106, 124, 432, 501.
 виђати, 71.
 виђах, 428, 506.
 виђен, 34, 36, 507.
 виђен сам, 428.
 виђење, 754.
 виђи, 505.
 виђу, 440, 504.
 виј, 64.
 вијалиште, 227.
 вијати, 116.
ВИЈЕ, 477.
 вијек, 77, 78.
 вијоглава, 116.
ВИК, 236, 466.
 викати, 33.
 викач, 218.
 викни-де, 811.
ВИКНУ, 122.
 вѣла, 74, — вѣла, 74, 165: —
 вѣле 74; — вѣло, 74.
 вѣле, 165; — вѣлама, 71.
 виленик, 204.
 вилин, 240.
 виловњак, 202.
 виме, 50, 199.
 вина, 24.
 винарина, 176.
 винобер, 20, 278.
 виноградски, 257.
 винопија, 148, 278.
 вир, 149.
 вис, 198.
 висѣбаба, 299.
 висина, 23.
 висок, 256, 259.
 високо-дуг акценат, 70, 73; —
 у положају спореднога нешто
 различит, 72.
 височији, 259.
 вѣт, 73, 242, 479.
 витак, 116, 419.

- вѣтао, 116, 325.
 витеже, 328.
 витез, 328.
 вити, 116, 473.
 ВИТЕ, 419.
 ВИТЛА, 133.
 вѣтлић, 193.
 виторог, 230, 279.
 вичан, 236, 237.
 више, 37, 39; — други падеж, 665.
 вишња, 423, 809.
 вишњица, 212.
 вјековати, 78.
 вјечан, 78.
 ВЕ, група не мења се по звучности, 83.
 ВЛ, 149.
 влѧ, 64.
 влага, 149.
 ВЛАД, 184, 185.
 владалац, 227.
 владаоца, 91.
 владаоцем, 89.
 Владета, 192.
 владика, 352.
 владичански, 257.
 владичанство, 189.
 владичин, 240.
 влажити, 149.
 влак, 116, 149.
 влака, 116.
 влакно, 116, 172.
 власат, 243.
 власи, 87, 340.
 власт, 93, 184.
 властела, 339, — и слагање прирока с подметом, 588.
 властелака, 357.
 властелин, 174, 339.
 вкастелка, 206, 357.
 властељ, 185.
 властеока, 206, 357.
 властѣ имена пишу се великим словима, 809.
 власуља, 171.
 влат, 597.
 влатак, 206.
 влаће, 157, 597.
 влаха, 64.
 влахиња, 182.
 влачити, 116.
 влапад, 194.
 влаше, 88, 192.
 влашик, 203.
 ВЛѢГ, 149.
 ВЛѢ, 149, 172.
 ВЛѢНА, 172.
 во, 64, 91.
 ВО- наставак при придевским основама, 249.
 вода, 23.
 водати, 611.
 водац, 116.
 воде, 1. пад. мн., 24, 597.
 воде (овде), 96.
 воден, 238.
 водобика, 296.
 воденичар, 163.
 воденичарка, 206.
 воденичиште, 72.
 водењака, 202.
 водио, 807.
 водити, 57, 116, 516.
 водица, 354.
 вододерина, 278.
 водолија, 148.
 водојажа, 278.
 водоплаван, 278.
 водоток, 111.
 вођ, 116, 155.
 вођа, 86, 155.
 вођах, 516.
 вођев, 252.
 вођем, 89.
 вођен, 62, 516.
 војевода, 149.
 војује-војујо, 543.
 вожња, 179.
 возак, 254.
 возакати, 136.
 возаљка, 206.
 возар, 162.
 возац, 213.
 возидба, 186, 195.

- вој, 149.
 војак, 202.
 војвода, 116, 278, 352.
 војводин, 240.
 војводић, 193.
 војводство, 188.
 војсака, 358.
 војска, 358.
 војски, 358.
 војева, 135, 449.
 војевати, 36, 610.
 војевода, 278.
 војује-војујо, 144, 543.
 воко, 207.
 вол, 64.
 волак, 206.
 волар, 163.
 воловом, 340.
 воловије(х), 340, 425.
 вол-ько, 207.
 воликац, 216.
 волим, 440.
 волујак, 202.
 воља, 57.
 воља — и четврти падеж 643.
 воља — воља, 729.
 вољу, 440.
 восак, 322.
ВОСКЕ, 239.
 восковарина, 278.
 вотњак, 94.
 вђћкање, 82.
 вђћкати, 82.
 вђћкоша, 82.
 воћњак, 94.
 вочић, 193.
 воша, 220.
 воштан, 26, 239.
 воштара, 163.
 воштах, 516.
 воштен, 516.
 воштити, 516.
вр, 130, 149, 165, 180.
 врабац, 14.
 врабаца, 74.
 враголство, 91.
 вражиј, 231.
 вран, 235.
 вранчев, 253.
 вранчина, 175.
 вранчић, 193.
 врањи, 233.
 врапче, 74.
 врапчев, 253.
 врапци, 82.
 врат, 149.
врати, 107, 109, 433, 611.
 вратило, 167.
 вратина, 175.
враћа, 107, 109, 131.
 враћати, 107, 109, 433, 611.
 враћен, 62.
вртача, 133.
 врачара, 162.
 врачев, 252.
 врацбина, 82.
 врба, 70.
 врбица, 212.
 врбовина, 178.
 вргнем, 466.
 вргнут, 466.
 вргнути, 466.
 вредност, 191; — исказана 2-им падежем, 627.
 врело, 165.
 време 4, 5, 74, 78, 199.
 време будуће, 548, 691; — за прошлост, 693; — казано временом садашњим свршеним, 680.
 време давнопрошло, 547, 698.
 време и глагол у реченици, 552.
 време и предлог у синтакси, 661.
 време казано 2-гим падежем 626; — 4-им падежем, 645; — предлогом, 37, 39, 656, 658; — предлогом *по*, 817; — казано разним начином и правила о запети, 780; — казано подређеном реченицом, 745; — казано уметком у реченицу, и запета, 783; — казано 6-им падежем, 651; — као обележје одређеног начина, 702; — означено предловима, 668.

- време пређашње несвршено, 429.
 време пређашње свршено, 429.
 време прошло, 546, 698, 689.
 време радње глаголске у рече-
 ницама, 4, 5, 22, 34, 430, 572,
 576, 679, итд.
 време садашње, 429, 679; — и не-
 одређени подмет, 682; — и ис-
 торички и приповед. слог, 683.
 време у подређеној реченици,
 732, 754.
 време у питању, 716.
 времена, времена, 74, 78, 103;
 — времена, 74.
 времена прошаста, 684.
 временске реченице, 774.
 времена сложена: прошло, давно-
 прошло и будуће, 545.
 временит, 247.
 врео, 698.
 вретено, 71.
 вretienце, 216.
 вретити, 512.
 врећи, 95, 467.
 вређина, 175.
 врже, 88.
врз, 456.
 врзп, 87, 466.
 ври, 512.
 вријеме, 78.
 врим, 512.
 вримо, 512.
вриск, 124, 508.
 врите, 512.
 вриш, 512.
 вришти, 124.
вришта, 508.
 врјеме, 103.
 врлет, 72.
 врлетан, 237.
 врло, 37, 38, 165.
 врста, 183, 358.
 врста прва именичке промене,
 318 итд.; — друга, 344 итд.;
 — трећа, 351 итд.; — четврта,
 362 итд.; — пета 378 итд.
 врста прва промене глаголске,
- 450; — друга, 494; — трећа,
 501; — четврта, 514; — пета,
 519; — шеста, 543.
 врстан, 237.
врста се, 133.
 врсте глаголских облика, 449.
 врсте именичке промене, 317.
 врсте речи у реченицама, 21,
 597 итд.
 врсти, 358.
 врт, 149, 180.
 вртети, 610.
 вртоглав, 278.
 вртоглавац, 215.
 врћи, 463.
 врћи, 466.
 вру, 512.
 врутци, 807.
 врућ, 259, 343.
 врућина, 226.
 врх, 39, 206, 656, 665; — и други
 падеж, 665.
врх, 450, 463.
 врцкати, 136.
 вршај, 150.
 вршак, 206.
 вршах, 467.
 врше, 88.
 вршидба, 195.
 вршица, 203.
 вршилац радње глаголске казан
 наставком, 167, 185. Види и
 Извршилац.
 вса, 96.
 всаки, 271.
вт- група не мења се, 83.
 Вугдраг, 82.
 Вуја, 342.
 Вујак, 202.
 Вујо, 156, 342.
 Вујчета, 192.
 Вук, 156.
 Вукаљ, 170.
 Вукац, 216.
 Вукић, 193.
 Вукмиљ, 155.
 Вуле, 343.

- Вулета, 192.
 вуна, 172.
 вунара, 163.
 вунат, 243.
 вунен, 238.
 вући, 116, 149, 462,
 вуци, 87.
 Вучета, 192.
 вучина, 175.
 Вучић, 193.
 вучица, 53, 214.
 вучјак, 202.
 вучца, 99.
 ВЦ- група не мења се, 83.
 ВЧ- група не мења се, 83.
 ВШН- наставак за прилог времена
 прошлог 446.
 ВЪ- наставак при придевским
 основама, 249; — при редним
 бројевима, 265; — при замени-
 цама, 269.
 ВЪ- наставак за прилог времена
 прошлог, 446.
 ВЪС- наставак за прилог времена
 прошлог, 446.
 ВЪСЪ, 269, 397.
 вьсаки, 271.
 вьсда, 272.
 вьсма, 272.
 вьсѣда, 272.
 вѣд, 183, 184.
 вѣт, 154.
 Г грлени сугласник, 79; — ја-
 сан сугласник, 80; — иде у
 ж у 5-ом падежу, 328; — иде
 у з пред наставцима који по-
 чињу са и, 87, 331, 353; —
 иде у ж пред и 87; — иде у ж
 пред е, 88, 537; — промењено
 у з без довољно јасног узрока,
 130; — непретворено, 353.
 ГВ- наставак при именичким
 основама, 210.
 га, заменички облик, 402.
 гавран, 96.
 гаврани, 332.
 гавранови, 532.
 гадљив, 251.
 гађа, 131.
 Гаврило, 96, 156.
 газиблато, 299.
 Гајо, 156.
 гало-бела, 276.
 галијаш, 222.
 гађа, 131.
 гарав, 250.
 гарван, 96.
 Гарвило, 96.
 гари, 126.
 гат, 183.
 гатара, 162.
 гвожђара, 163.
 гвожђе, 85, 597.
 гвоздензуба, 296.
 гвоздењак, 202.
 где, 37, 272, 733, 737, 740, 746,
 747, 774, 775, 776, 816, 817,
 821; — у питању 716.
 где било, 817.
 гдегде, 816.
 гдегод, 816, 817.
 где гд, 817.
 гдекоји, 816.
 гдекад, 816.
 где му драго, 817.
 где-но, 811.
 гдешто, 816.
 географија, 63.
 геометрија, 63.
 гиб, 122, 168.
 гибак, 420.
 гибка, 109.
 гину, 122, 449.
 гинути, 497.
 гипка, 82.
 ГИПКА(ти), 109, 336.
 ГЈ иде у ж, 86.
 главан, 237.
 главит, 247.
 глана основа у сложеним осно-
 вама, 275, 277.
 главна реч, 725; — према сво-
 јим додатцима и запета, 368;

- и подређена јој реченица 772.
- главна реченица, 9, 10, 12, 725, 726, 727, 734; — и глаголки прилози, 696; — и прилог времена прошлог, 697; — у реду речи, 757; — после подређене реченице и запета, 778; — и подређена, 731.
- главни члан у основама, 280.
- главни акценат, 72; — и споредни, 71.
- главни део реченице трпни или радни, 709.
- главничар, 163.
- главобоља, 20, 111, 273.
- главобољан, 278.
- главура, 164.
- глагол и време у реченици, 552.
- глагол у прироку, 556.
- глаголи, 21, 22, 33, 310, 311; — састављени с другим речима, 814; — без подмета и 2-ги падеж, 633; — и корени њихови, 113; — и облици њихови, 428; — непрелазни и 3-њи падеж, 636; — повратни, просто-повратни и узајмично-повратни, 35; — повратни сложени с на траже као допуна 2-ги падеж, 628; — повратни и 3-њи падеж, 637; — помоћни у питањима, 715; — у одрицању, 718; — по трајању радње, 36, 610; — прелазни и непрелазни, 35, 609, 701; — свршени и време будуће, 691; — свршени и време садашње, 681, 683; — свршени и време пређашње несвршено, 686.
- глаголска именица, 632, 754; — у сложеним основама, 297.
- глаголска радња, казана именицом, 632, 754.
- глаголске основе, 118, 119; — и ну-наставак неодређенога начина, 122, 123; — и предлози, 302; — од облика, 137.
- глаголски корени 112, 113; — у образовању диминутивних глагола, 136.
- глаголски наставци, 436; — за облике, 437.
- глаголски облици, 430, 679 итд.; — и једнина и множина, 431; — и њихови наставци, 439; — и њихове врсте, 449, — сложени, 545; — и ме, 818.
- глаголски прирок, 556; — и слагање с подметом 582.
- глаголско-именски облици, 430; — и једнина и множина, 431; — и ме, 818.
- гладак, 254, 259, 420.
- гладан, 237; — и други падеж као допуна, 627.
- гладибрк, 299.
- гладне, 125.
- гладнети, 125.
- гладова, 135.
- глађен, 62.
- глас, 19; — кад се избаци, обележава се каткад апострофом, 813.
- гласак, 19.
- гласан, 19.
- гласат, 19.
- гласина, 175.
- гласит, 247.
- гласник, 19.
- гласница, 44, 45.
- гласови и наука о њима, 43; — и слова српскога језика, 46; — при састављању основа и наставака приликом образовања нових основа, 109; — у правопису, 805, 806.
- гласовне промене и акценатне речи, 806.
- гласнути се, 136.
- гледање, 23.
- гледати, 58; — се, 35.
- Глишо, 220.

- глогов, 252.
 глогина, 53, 182.
глода, 128, 449.
 глодјем, 103.
 глођем, 103.
 гложје, 157.
глоца, 122.
глоцну, 122.
 глух, 230, 259.
 глухац, 216.
глухну, 123.
 гмежденик, 94.
 гмеждити, 94.
 гмежђен, 94.
гна, 128.
 гнати, 537.
 гнежђах се, 516.
 гнездити се, 516.
 гној, 149.
 гнојавица, 215.
 гнусан, 237.
 гњевѣтало, 167.
 гњѣсти, 451.
гњи, 473.
 гњйла, 165.
 гњйо, 415, 419.
 гњйлий, 415.
 гњурац, 213.
 гџ, 415.
 говедар, 163.
 говедарка, 206.
 говедарина, 71.
 говеђи, 233.
 говети, 502.
говѝ, 124.
 говор, 34, 126, 161; — нечиј и
 почивка, 796; — недоречен,
 802; — прекинут, 802.
 говори српски, 54; — и међање
 акцента, 78.
говори, 141.
 говорити, 34, 126.
 говоркати, 136.
 говорна оруђа, 44, 45; — изјед-
 начивање по њима, па по том
 избацивање, 100; — избацива-
 ње ради несклада у њима, 102.
 говоруша, 223.
 год, 147, 817, 821.
 годишњи, 102, 241.
 говба, 102.
 голет, 72.
 гџлий, 415.
 Голија, 158.
 голобрад, 20, 111, 273, 279.
 голобрадаст, 246, 279.
 головрат, 279.
 голомразица, 277.
 голуб, 25.
 голубак, 322.
 голубаст, 245.
 голубачки, 257.
 голубињак, 202.
 голубићи, 193.
 голубица, 25.
 голубље, 157.
 голупче, 192.
 голцат, 91.
 гоџо, 162, 342.
 гомила, 133.
гон, 126.
гонѣну, 122.
гонѣта, 122.
 гонити, 126.
 гоњење, 228.
 гор, 130.
 Горажде, 94, 345.
 горак, 254, 259.
 горе, 37.
 гоређах, 506.
 горети, 36, 610.
горй, 141, 501.
 горијах, 506.
 горица, 212.
 горњак, 202.
 горњоземац, 111.
 горовит, 247.
 горопад, 163.
 горчина, 177.
 гочобија, 116.
горѝ, 124.
 Господ, 809.
 господа, 339; — и прирок, 588.
 господарев, 26.

- господарем, 327.
 господару, 327.
 господин, 339; — како се пише скраћено, 823.
 господинов, 252.
 госпођа, 155; — како се пише скраћено, 823.
 госпођица како се пише скраћено, 823.
 гостипићи, 257.
 гост, 334.
 гост-ба, 102.
 гостѣ, 334.
 гостију, 334.
 готовост, 191.
 гошћа, 86.
 граб, 17.
 грабац, 17, 213.
 грабеж, 17, 217.
 грабикапа, 299.
 грабић, 193.
 грабљив, 17, 251.
 град, 17, 19, 23, 25, 74.
 града, 74.
 градац, 17, 216.
 грађам, 72.
 градина, 17, 19, 25.
 градић, 19, 193.
 градиште, 17, 19, 25.
 градњика, 203.
 градобитина, 278.
 градови, 74, 332.
 градовијех, 340, 425.
 градовима, 74.
 градојевићи, 257.
 градски, 19, 807.
 граду, 74, 810; — граду, 810.
 грађа, 86, 155.
 грађа глаголских речи, 119.
грађан, 105, 106, 107.
 грађани, 106, 333.
 грађанин, 107, 333.
 грађанка, 206.
 грађанска азбука, 46.
 грађанство, 107.
 граја, 148.
 гракће, 143.
 граматика шта је, 41; — употребна, историјска, описна, 42; — како се дели, 43; — и правопис, 814.
 граматичке речи, 806, 807, 814.
 грана, 172.
 граничар, 163.
 грах, 206.
 граша, 220.
 грашак, 206.
 грашара, 163.
 грашац, 216.
 грашка, 206.
 грбав, 250.
 грд, 230.
 грдуљина, 175.
 грђи, 230.
 греб, 149, 460.
 гречача, 218.
гребе-гребо, 218, 141.
 греченаља, 169.
 гредурина, 175.
греја, 128.
 грести, 451.
 грепти, 460; — као образац мењања, 460.
 грехота, 190.
 грешан, 103.
 гриваст, 245.
 грижа, 86.
 гриз, 450.
 гризница, 213.
 грискати, 136.
 гристи, 456.
 грјешан, 103.
 грк, 259.
 Гркиња, 182.
 гркљан, 44.
грне, 145.
грну, 123.
 грлат, 243.
 грлени сугласник и ђ за њим, 124; — прешао у непчаник, 259.
 грлени оугласници, 79; — пред самогласником и, 87; — пред самогласником е, 88; — пред и наставком начина неодређе-

ног, 126, 213; — пред њ 153;
 188, 189, 205, 213, 257; —
 претворени у непчане, 180,
 254—5, 508; — непретворени,
 193; — непретворени у неп-
 чане, 216, 240.
 грм, 149, 198.
 грмаљ, 170.
 грмљава, 196.
 грмовина, 178.
 гроб, 149.
 грожђе, 85.
 грожња, 179.
 гровдић, 193.
 гром, 149.
 громи, 332.
 гронтуља, 171.
 грохот, 187.
 гроце, 346, 807 ђ.
 грошић, 193.
 грст, 184.
 грт, 184.
 груб, 230.
 Грубета, 192.
 грубљи, 86, 259.
 Груја, 342.
 Грујица, 352.
 Грујо, 342.
 грумењо, 152.
 грунути, 610.
 групши, 259.
 грушалина, 227.
 Грче, 192.
 грчки, 257; — језик 42.
 грша, 220.
 ГТ постаје Ћ, 95, 444.
 губа, 147.
 губав, 250.
 губавац, 215.
 губаљ, 170.
 губац, 213.
 губер, 160.
 гужвара, 162.
 гуњић, 193.
 гуркати, 136.
 гусла, 133.
 густ, 242, 259.

густну, 123.
 гутља, 150.
 гутљај, 150.
 гуштер, 160.
 гушчад, 597.
 гушче, 597.
 гушчићи, 597.
 ГЪ-наставак, 210, 265.

Д, зубни сугласник, 79; — јасан
 сугласник, 80; — где се из-
 бацује ради несклада говор-
 них оруђа, 102; — избачено
 пред м, 440, 452; — испада
 пред л, 447; — испада пред
 н, 497; — остаје без промене
 пред с и ш, 82 напомена, 807;
 — испада пред личним на-
 ставцима, 480; — испада пред
 џ, ч, џ, 98; — може остати
 неизбачено пред џ, ч, џ, 98,
 807; — пред џ и ч који пут
 се и не мења, 807; — за ја-
 чање значења основе глагол-
 ска, 511, 481, 488, 500, 503,
 517, 525; — ђ и с, 82; — мења
 се у с, 183, 184, 185.
 да, 13, 116, 480, 706, 714, 715; —
 у питању, 715, 733, 737, 738,
 739, 740, 747, 775, 776, 810.
 да, 480, 810.
 да- наставак при прилошким о-
 сновама, 272.
 да-а, 109.
 да Бог да, 822.
 да, Бог ме, 822.
 да боме, 811, 822.
 дава, 109, 130, 532.
 давало, 167.
 давати, 109, 480, 532, 611.
 давнашња прошлост, 684; — у
 глаголској радњи, 690.
 давнопрошло време, 545, 547,
 690, 698.
 да видиш, 822.
 да-ви'ш 822.
 Давидовци, 83.

- давор-те, 811.
дад, 139, 435, 440, 480.
дадо-дадо, 480.
 дадем, 480.
 дадеш, 480.
 дади, 480.
 дадијах, 480.
 дадијаше, 480.
 дадне, 500, 612.
 дадох, 480.
 даду, 480.
 дажд-ем, 327.
 даждиц, 212.
 дај, 64.
 дај-буди, 822.
 даје-дајо, 532.
 дај-дер, 811.
 да камо ли, 744.
 дакле, 13.
 дајући, 480.
 далеко, 37.
 далка (од далак), 91.
 далматинско-дубровачки, 811.
 Далмација, 54.
 даље, 37.
 дам, 139, 435, 440, 480.
 дамо, 480.
 дан, 52, 336.
дѣн, (од дати) 475, 479.
данак, 116, 206, 228.
 данас, 37, 114.
 данаске, 815.
 данашњи, 423.
 дангуба, 151, 297.
дангуби, 126.
 дан-данас, 811.
 Даничић Ђ. 47.
 дан по дан, 817.
 данце, 216.
 дању, 336.
 дао сам, 546.
 дар, 19, 116, 159.
 дарак, 333.
даск, 239.
 дат, 475, 479.
 дате, 480.
 дати, 19, 36, 116, 475, 478, 480, 610.
 дах, 147, 480.
 дахтати, 531.
даш, 480.
дашћем, 531.
дашчан, 239.
дашчара, 163.
дба- наставак при именским основама, 195.
 два, 262, 267, 313, 316, 405, 407, 411, 607; — и прирок 593; — два, две, два у мењању, 407.
 два-днй, 336, 313.
 двадесет, 28.
 двадесетак, 266.
 двадесет-први, 811.
 два ј остају, 807.
 дванаест, 66, 298.
 дванѣст, 66.
 двапут, 815.
 два пута, 815.
 дваред, 815.
 две, 815.
 две основе у једну сложене, 111.
 две радње у будућности, 692.
 две реченице у одрицању, 720.
 двеста, 407, 815.
 двеста-седамдесет-седми, 811.
 две тачке где се пишу, 788.
 две тачке и велико слово, 808.
 двије, 407.
 двога, 66, 410.
 двогодишњи, 277.
 двогрошац, 277.
 двоје, 267, 316, 405, 410, 412, 413, 607; — образац мењања, 410; — у подмету, 594.
 двојега, 66, 410.
 двоји, -е, -а, 28, 267, 405, 413, 607.
 двојина, 145, 312; — у остатцима. 366, 368, 382, 373, 397, 410, 411, 593; — у речима око и ухо, 348; — у речи *плеће*

- 349; — у речима *јазње, теле,*
праса, итд. 382.
- двојити, 59.
 двојица, 316.
 двома, 410.
 двоножац, 52.
 двоножџ, 52.
 дворани, 333.
 дворанин, 333.
 дворски, 257.
 де, 488, 811.
дебели, 259.
 дебелико, 207.
 дебео, 259.
 дебљи, 86, 259.
 деведесет, 97, 298.
 девер, 160.
 деверство, 188.
 деверуша, 224.
 девет, 263, 374.
 девети, 28, 263.
 деветори, -е, -а, 607.
девова, 335.
 девојаштво, 71, 188.
 девојчица, 87.
 девојчура, 164.
девати, 263.
 дед, 200, 482.
 деде, 488.
 дедем, 482.
 дедер-те, 811.
 деде-те, 811.
 дедовина, 178.
 дедох, 482.
 дѣка, 353.
 дѣко, 200.
 дѣла, 810; — дѣла, 810.
 дела-те, 811.
 делијин, 240.
 делити и два четврта падежа, 642.
 дѣло, 70, 77, 347.
 дељкати, 136.
 денак, види дењак, 228.
дене-дено, 478.
 денем, 478.
 дени, 478.
 дењак, 228.
- део, 92, 165.
 дер, 57, 488, 811.
дере-деро, 141, 492.
 дерем, 103.
 деригуша, 299.
 дерјем, 103.
 дерњава, 196.
 десет, 28, 263, 316, 374.
десетак, 202, 208.
 десети, 28, 263, 316.
 десетина, 266.
 десетица, 266.
 десетори, 28.
 десеторо у подмету, 594.
 десечар, 163.
 десно, 37.
 деспотство, 188.
 дести, 482.
десатъ, 263.
 дете, 25, 54, 78, 597.
 де-те, 811.
 детета, 78, 597.
 дети, 473, 481, 482, 488.
 детињство, 188.
 деца, 77, 597; — у подмету и
 прирок, 588
 дечији, 26.
дѣ је и 79, 98.
дѣ, јасни сугласници, 80.
 диван, 71, 257.
 дивит, 24.
 дивји, 423.
 дивљака, 202.
 дивљач, 153.
 дивљачан, 237.
 дивљење и знак узвика, 800; —
 казано пређашњим временом,
 687; — казано упитном рече-
 ницом, 717.
 дивљи, 26, 423.
 дивокова, 20, 277.
 дивор, 161.
 дивота, 190.
дигне, 145.
 дигнем, 466; — дигну, 122.
дија, стегнуто у ђа, 455.
 дијалекат, 63.

- дијалекти, види Говори.
 дијалекатске појаве, обележене апострофом, 813.
 дијалог, 63.
 дијел, 92.
 дијете, 54, 78.
 ди́ка, 70, 353.
 дим, 198.
 ди́љи, 259.
 диминутив, показан наставком, 153, 156, 193, 200, 203, 206, 207, 212, 216. 220; — у придева, 240, 255; — иђ, 193.
 диминутивно казана радња, 136.
 динара, како се пише скраћено 223.
 дио, 90, 92.
 диркати, 136.
 дисати, 130.
 дите, 54.
 дићи, 466.
 дихај, 150.
 дихати, 130.
 дици, 353.
 дичан, 52, 257.
 дичи́нџ, 52.
 дј прелази у ђ, 86, 486.
 дјелá, 347.
 дјело, 77.
 дјетета, 78.
 дјеца, 77.
 дла́ња по длака, 817.
 длакав, 250.
 длакавица, 215.
 длето, 183.
 дла́џ, 183.
 дне, 336, 811, 815.
 дневи, 336.
 дневљу, 336.
 дни, 336.
 днити, 131.
 до, 39, 486, 795; — и други падеж, 664; — при глаголским основама, 307; — у сложеним основама, 282.
 доб, 360.
 доба, 360.
 добар, 234, 415, 419.
 доби, 479.
 добивен, 479.
 добијен, 479.
 добит, 184, 479.
 добитак, 228.
 добити, 488.
 добр, 419.
 Добра́на, 173.
 ддб́ря, 415.
 добрина, 174.
 добросре́тњик, 94.
 добросре́ћњик, 94.
 доброта, 190.
 доброћуд, 279.
 доброчинство, 188.
 доведе, 37, 815.
 довести, 116, 451.
 довече, 815.
 довечер, 815.
 до́вика, 134.
 до́вие́ива, 134.
 до́викује, 144.
 довле, 272.
 довод, 116.
 довољан, 282.
 довољан и 6-ти пад. додатак, 655.
 довољно, 38.
 довољност и 2-ги падеж, 627.
 довратак, 282.
 доврх, 816.
 довршетак редних бројева зашто се пише, 825.
 доврши́ва, 134.
 довршу́је, 144.
 догађај, 150.
 доглавни, 282.
 додавати, 116.
 додане реченице, 9; — једна другој, 566; види Подређене и споредне реченице.
 додатак, 228; — једна реченица другој, 726; — подметов и приреков и подређена реченица, 731; — придевни, 732; — приреков за место и подређена реченица, 746; — само-

сталав, 642, 732, 735; — уз други падеж припадања и својине, 618, 619.
 додатака више у одрицању, 720; — и запета, 764.
 додатци заменички *но, аи, ке*, 815.
 додатци једнаки у сложеним реченицама изостављају се, 751; — једне врсте и запета, 768; — непознати или у питању, 713; — падежни у питању, 716; подметови или прирокови непознати или независни 714; — подмету 567; — подмету и прироку, 6, 8, 564; — подмету, прироку и предмету као начин скраћивања реченица, 753; — поређену придеву, 600, 601; — према својој главној речи и запета, 768; — прирокови и подређене реченице, 737; — прироку, 572; — реченични, 758; — у реду речи, 755; — у реченицама, 727; — самостални, 732, 735; — самостални уз предмет, 641; додати речима које су и саме додатци 566.
 додно, 816.
 дођем, 486.
 до-идем, 486.
 дој, 515.
 дојах, 516.
 дојдем, 486.
 дојен, 516.
 дојиња, 163.
 дојити, 515, 516.
 дојкиња, 53.
 дојти, 486.
 док, 654, 739, 745, 817.
 докле, 739, 745, 746, 815, 817; — у питању, 716.
 докле — дотле, 272, 745.
 доколан, 282.
 доколенице, 282.
 доколица, 282.

доктор како се пише скраћено, 823.
 доле, 37.
 долевак, 205.
 долете, 122.
 долетну, 122.
 доликова, 135.
 доликује, 144.
 долина(х), 361.
 домазет 273.
 домак, 147.
 домаће речи, 115.
 доинсли, 243.
 дометак, 205.
 домишљат, 243.
 донде (до онде), 37, 815.
 донео, 458.
 довесао, 458.
 донес'-дер, 488.
 донесе, 458.
 донесен, 458.
 донесох, 458.
 донет, 458.
 донети, 116, 458.
 донех, 458.
 донијех, 458.
 донијети, 458.
 донијет, 458.
 донио, 458.
 доњоселац, 277.
 допирати, 130.
 дописати, 307.
 до пред, 816.
 допрети, 130.
 допуне у реченици, 725; — једне реченице другој, 726; — прирокове и подређене реченице, 737.
 допуња, 131.
 допуштање, казано заповедним начином, 706; — погодбеним реченицама, 740; — пропастим придевом, 700; — у опште о реченицама дупуштања, 732.
 дорамак, 282.
 досада, 151.

- досадан, 236, 237.
досадити и 3-ћи падеж, 636.
доселе, 272.
досељава, 132.
досетити се и 3-ћи падеж, 637.
досећи, 466.
досле, 272, 815.
доспети, 473.
дослућива, 134.
доста, 37.
достижан, 236, 237.
достојанство, 188.
дотле, 87, 104, 745, 752.
дотрајати, 611.
доћи, 71, 486.
доћи ћемо, 548.
доћи ћу, 548, 691.
доцкан, 53.
доцне, 37.
доцно-легалац, 297.
дочути, 307.
доша, 66, 807.
дошао, 66, 807.
дошљак, 227.
дошо, 66, 807.
др, 121, 130, 149.
драг, 230, 259,
драгац, 216.
Драгиња, 182.
Драгић, 193.
Драгојло, 72.
Драгољуб, 111, 276.
драго-миље, 276.
дража, 155,
дражи, 86.
драживашка, 299.
Дракша, 82.
драмуша, 224.
драпав, 250.
Драшко, 82.
дрв, 381.
дрвар, 163.
дрвара, 163,
дрвен, 26.
дрвенарија, 158.
дрвенаст, 246.
дрвет, 381.
дрвеће, 157.
дрвље, 24, 86, 597.
дрво, 23, 148, 381, 597.
дрводеља, 169, 278.
дре, 121, 492.
дрезга, 210.
дрекавац, 215.
дремеж, 217.
дреновача, 219.
дрети, 490, 492; — се, 490.
дрѣ, 492.
држава, 196.
државни, 26.
Државни Савет, 809.
држ'-де, 488.
држак, 205, 322.
држалица, 227.
држан, 508.
држат, 508.
држећ, 443.
дрктати, 533.
дрљача, 218.
Дрмал, 170.
дрндало, 167.
дробан, 237.
дрожина, 84, 94.
дрозаг, 84, 326.
дрозак, 84, 326.
дрозг, 326.
дрозговљи, 233.
дроњак, 206.
дртина, 228.
друг, 210.
друга врста глаголске промене,
494; — промене именичке, 344.
другар, 18, 163.
другарица, 18.
другда, 272.
другде, 272.
други, 265.
други падеж како се тражи, 314;
— једнак с четвртим, 380; —
у синтакси, 617—633; — за
својство и каквоћу, 620; —
за меру, 621; — за количину,
622; — за неодређени део,
623—625; — за предмет, 625;

- за време, 626; — после придева, 627; — у допуни глагола сложених с предлогом на, 628; — у допуни уз друге неке глаголе, 629; — за чуђење, 630; — за заклињање, 631; — уз именице глаголске радње, 632; — у реченицама без подмета, 633; — с предлогом с, 675; — с предлогом *против*, *супрот* (*проку*), 676; — с предлогом од уз трпно глаголско стање, 710; — и трпно стање, 712; — множине и акценат, 810.
- други раздео прве глаголске промене, 450, 456; — треће врсте глаголске промене, 504; — пете врсте глаголске промене, 526.
- друго лице место 3-ег у заповедном начину, 705.
- другова, 135.
- дружба, 195.
- друже, 88.
- дружина, 176.
- друкуда, 272.
- друкчије, 82.
- друштво, 188.
- друштво, казано предлогом, 39, 675.
- дрхат, 187.
- дрхтати, 531, 533.
- дрхтећи, 533.
- дрхти, 533.
- дрхтим, 533.
- дрхћем, 531.
- дс, не једначи се, 82.
- дт, како се разједначује, 93, 183, 184, 185, 444.
- дуб, 147.
- дубак, 205.
- дубок, 256. 259,
- дубље, 157.
- дубљи, 259.
- дубодлина, 277.
- Дубрава 196.
- дуван-кеса, 296.
- дуг, 230, 259.
- дуг акценат, 70, 73.
- дуга, 147.
- дугачак, 255.
- дуговрат, 230, 279.
- дугоња, 181.
- дуљи, 259.
- дугуљ, 171.
- дудара, 163.
- лудиња, 182.
- дудовина, 178.
- дуж, 39, 153; — и други падеж, 667.
- дужи, 259.
- дужност, 191.
- дује, 474.
- дујо, 156.
- дулац, 324.
- дулица, 91.
- дуђење самогласника, 55, 58, 59, 121, 130, 149, 611; — види ширење.
- дуљи, 259.
- дупсти, 460.
- дути, 473, 474.
- дух, 154, 211.
- духовник, 156.
- душа, 74, 86, 154.
- душa, 74.
- Душанов, 809.
- душановски, 809.
- душе, 74.
- душник, 44, 45.
- душo, 74.
- дхор, 83.
- дш не једначи се, 82; — и ги, 82.
- дџи, 130, 469.
- дџх, 177.
- дџхџ, 147.
- дџњ, 52.
- дџ-наставак при прилошким о-сновама, 272.
- дџлџ, 165.
- Ђ ко је увео у српску азбуку, 47; — Ђ ко је увео у лати-

ницу, 47; — непчани сугласник, 79; — јасан сугласник, 80: — постаје од *dj*, 86, 486, — и претварање у *ђ*, 82.

ђа постало од *дија*, 455.

ђаволаст, 245.

ђаволица, 214.

ђаволка (ђаволак), 91.

ђаволски, 91.

ђаволство, 91, 188.

ђаволче, 91.

ђавољн, 233.

ђаков, 252.

Ђаковица, 215.

ђаче, 192.

ђачина, 175.

ђачић, 193.

ђевојка, 78, 86.

ђетета, 78.

ђогин, 240.

Ђоко, 152, 200.

Ђука, 193.

Ђукић, 199.

Ђуко, 200.

Ђурђева-дне, 811.

Ђурђеву-дне, 336.

Ђуро, 152.

Ђурђиц, 212.

Е савез, 737, 776.

е промењено у *и*, 130; — јачањем постало *о*, 149; — претворено у *о*, 378, 381; — постало од *о* због непчаног сугласника, 252—3, 392, 417; — постало од *о* после *ц*, 354; — продужено у *ѳ*, 130, 458; — постало од *а*, 378, 468; — у српским говорима, 54; — у источном српском говору, 77.

ѐ или *ѐ* постало сажимањем, 64; — постало од *еје*, 476; — постало од *ѳе* или *ее*, 502.

е-наставак за значење од милости, 343; — за основу времена садашњег, 140, 141, 434, 440, 450, 452, 474, 501, 502, 504, 514, 534.

е-наставак основе времена садашњег продужен у *ѳ* за основу пређ. несвршеног времена, 441, 477.

ео сажето, 64.

ев-наставком образовани придеви пишу севеликим словом, 809.

ев-уметак међу основном и наставком у множини, 332.

ева-наставак за 6-ту врсту глаголске промене, 135, 449, 543.

ево, 630.

еда, 715, 738.

еж-наставак за именичке основе, 217, 227.

еи постаје *ее* — *е* или *ѐ*, 66.

еј, 22.

еје се сажима у *е*, 476.

ед постало снажењем из *а*, 149.

еш м. ом у 6-ом падежу, 319, 327.

еш, стари наставак за 3-ћи падеж, 340, 350.

ен претворено у *а*, 378.

ен-наставак при придевским основама, 238, 239; — за трпни придев, 448, 475, 479, 507, 508.

ена-наставак при придевским основама, 238, 239.

ено, 630.

ено-наставак при придевским основама, 238, 239.

ено га, 75.

ео постаје *оо* — *о*, 66.

ер снажењем постало од *р*, 149.

ер-наставак за именичке основе, 160.

еро-наставак за именичке основе, 160; — за бројеве, 267.

Еснаѳ Трговачки, 809.

ет-наставак за именичке основе, 187, 192, 194.

ета-наставак, при именичким основама 175, 192.

ето, 630.

Ж непчани сугласник, 79; — јасан сугласник, 80; — по-

- стаје од *зј*, 86; — постаје од *зј*, 86; — постало од *з* пред *и*, 87; — од *з* пред *е*, 88, 328, 537.
- жалостив, 251.
- жалац, 324.
- жалфија, 91.
- жалца (жалац), 91.
- жамор, 161.
- жањах, 470.
- жањо — жањо, 470.
- жањем, 470.
- жањи, 470.
- жањући, 470.
- жарач, 218.
- жаркаст, 246.
- жбањиц, 212.
- жвакутати, 136.
- жвалав, 250.
- жд на крају речи, 322, 346, 357, 419; — постало разједначавањем од *жж*, 94; — постало разједначавањем од *жђ*, 94, 516; — у раздвајању слогова, 67.
- ждера, 152.
- ждерем, 103.
- ждерјем, 103.
- ждр, 130.
- ждребе, 192.
- жђ разједначено у *жд*, 94, 516.
- жђацима, 806.
- жђуром, 806.
- же, 470.
- жевши, 470.
- жег, 130, 450.
- жед, 154.
- жедан, 237.
- жеђ, допуна 2-им пад., 627.
- жеђа, 154.
- жеђца, 82.
- жеђах, 467.
- жел, 154.
- желевши, 513.
- желја, 109.
- желъ, 124.
- жеља, 109, 154.
- жеља и 3-ћи падеж, 639.
- жељевши, 513.
- жељење и начин заповедни, 705; — и допуштање начином заповедним, 706; — и знак узвика, 800; — казано пређашњим временом, 687; — казано прошастим придевом, 699.
- жена, 23, 25, 810; — као образац промене, 351.
- женам, 361.
- женами, 361.
- женах, 361.
- жене, 537.
- женидба, 82, 195.
- женка, 206.
- женски род, 25.
- жео, 470.
- ждерава, 196.
- жестика, 203.
- жесток, 259.
- жесточији, 259.
- жетва, 186.
- жетелац, 324.
- жетеоци, 91.
- жети, 35, 469, 470.
- жећи, 462.
- жех, 470.
- жж разједначено у *жд*, 94.
- жив, 220, 259.
- Живан, 173.
- Живана, 173.
- Живанчић, 193.
- живарити, 136.
- живац, 215.
- живљи, 259.
- живодерац, 213.
- живот, 187.
- живина, 24.
- живкарпiti, 136.
- живљи, 86.
- жиг, 206.
- жидак, 254, 259.
- жижак, 205.
- Жико, 200.
- жила, 165.
- жир, 159.
- жирка, 206.
- жиропађа, 154, 273

житак, 259.
 жито, 24, 183.
 жишка, 206.
ЖЛЊНА, 172.
ЖЛЋЋ, 242.
ЖЊЕ — **ЖЊО**, 142, 470.
 жњевен, 470.
 жњевши, 470.
 жњео, 470.
 жњети, 470.
 жњех, 470.
 жрвањ, 70.
 жрвња, 133.
 жубер, 160.
 жубор, 161.
 жудња, 179.
 жудња, казана 2-им падежем, 627.
 жуђети, 86.
 жујо, 342.
 жуљајив, 251.
 жуна, 172.
 жура, 159.
 жут, 242, 259; — -а, -о, као
 образац мењања, 417.
 жућ, -а, -о, као образац ме-
 њања, 421, 432.
ЖУТНУ, 123.
 жућети, 86.
ЖЊИ, 130, 186.
ЖЊИ, 469.

З зубни сугласник, 79; — јасан
 сугласник, 80; — иде у **ж** пред
 непчаним сугласницима, 85; —
 и с пред **љ** понекад избегавају
 једначење по говорним ору-
 ђима, 85; — од **г** пред **и**, 87,
 331, 353; — постало од **г**, 130.
 за, 39, 486; — у сложеним осно-
 вама, 294; — при глаголским,
 основама, 303, 306; — и други
 падеж, 668; — са 4-им и 6-им
 падежем, 677.
 забава, 151.
 забелети се, 610.
 забити, 488.
 за-Бога, 76.

заболети, 610.
 заборавак, 205.
 Забрежје, 273, 294.
 забрђе, 72, 294.
 забудем, 488.
 забуди, 488.
 заваљеник, 228.
ЗАВАЉИВА, 134.
 завежљај, 150.
 завести, 451,
 завет, 77.
 завијача, 116.
 зависна основа у сложеним о-
 сновама, 275, 277.
 зависне реченице, 726.
 завист, 184.
 завитак, 228.
 завјет, 77.
 завој, 57, 72.
 завоја, 72.
 завојит, 57, 247.
 заворањ, 180..
 заврети, 490.
ЗАГЛАВЉА, 134.
ЗАГЛАВЉИВА, 134.
 загорел, 91.
 загоријел, 92.
 Загорје, 111, 157, 294.
 Загорка, 206.
 за-госте, 76.
 заграда, 151.
 заграде знак, 803.
 загризак, 205.
 загрнуо, 497.
 загрнути, 497.
 за-грош, 76.
 загртох, 497.
 задавача, 218.
 задирем, 103.
 задириквало, 167.
 задириковати, 136.
 заднивен, 518.
 заднити, 518.
 заднивати, 131.
 задобити, 488.
 задовољан, 282; — додаток 6-ог
 пад., 655.

задовољство, 23, 188.
 задовољнији, 259.
 задремати, 306.
 задржава, 132.
 задрмати, 610.
 задруга, 294.
 задужбина, 82, 294.
 зајутну, 123.
 зазрети, 512.
 зазубица, 294.
 заиграва, 132.
 заиграти, 306.
 заиста, 815
 заједница казана предлогом, 39, 675; — показана свезом, 40.
 заједничке именице, 24; — сличне с придевима неодређеним, 414; — кад значе људе неке вере пишу се малим словом, 809.
 заједно, 37, 816.
 заклад, 147.
 заклада, 147.
 заклетва и 2-ги падеж, 631; — и 3-ћи падеж, 631.
 заклет и додаток у 6-ом пад., 655.
 заклињен, 103.
 заклињање, казано прошастим придевом, 699.
 заклињем, 103.
 закључава, 132.
 закоп, 147.
 закраћивање у одрицању, 722.
 зал, 230.
 залагиња, 134.
 залаз, 149.
 заламати, 59.
 залац, 324.
 залет, 147.
 залива, 130.
 залца (залац), 91.
 залуштак, 205.
 замазива, 134.
 замаћи, 303.
 замахиња, 134.
 замахује, 144.

замена, казана предлогом, 39, 669.
 заменице, 21, 29, 310, 311; — личне, именичке и придевне, 30, 31; — и њихова промена, 316; — и два вида, 426; — и придевске промене, 421; — главна реч, 734, 736; — главна реч за подређену реченицу, 773; — личне у старијој и познијој промени, 400, 401; — и именица у једној речи, 815; — и предлог у једној речи, 815; — и прилози у једној речи, 816; — и редни број у једној речи, 816; — у прироку, 557; — како се слаже кад је прирок, 583; — савезне, 752, 772; — у питању 716; — бројне, 316; — и именичка реченица, 735, 736; — и самостални додатци реченични, 769—771; — једносложне, 75, — и придевне реченице, 733; — и присвајање, казано 3-им падежом, 638; — најобичнији подмет, 553; — неодређене средњега рода за количину, 632; — неодређене у одређеној реченици, 721; — непознате 3-ег лица, 740; — непознатог лица и свезе и и ни, 821; — од којих су корена, 114; — придевне, 32; — познатог и непознатог лица, 745, 746; — састављене с другим речима, 814; — упитне у питању, 713; — у реченичној служби, 732; — у реченицама поређења или начина, 741.
 заменичка формација падежа у придева, 422.
 заменичке основе, 118, 268 и д.
 заменички додатци *но, зи, ке*, 815.
 заменички корени, 112, 114.
 заменички облици, градиво за основе, 229, 261; — помешани с облицима придевским, 426.

- замењивање начин скраћивања, 748, 753.
 заметљив, 251.
 замка, 147.
 замрћи, 466.
 замући се, 466.
 замчица, 87.
 Занатлијско Удружење, 809.
 занемогнем, 466.
 занемоћи, 466, 819.
 занети, 303.
 зановеташ, 221.
 за њега, 404.
 за-њга, 404.
 зао, 230.
 западно-хришћански, 811.
 западни, 241.
 западни говор, 54; — и акцент, 77.
 западни, 241.
 запевати, 36, 58, 306, 610.
 запевка, 83.
 запета, 762 и д.; — и знак узвика, 801; — при скраћеним речима, 823.
 запећак, 294.
 запинати, 130.
 запињати, 130.
 запис, 20.
 записати, 36.
 запиткивати, 136.
 заплакати, 610.
 заплитати, 130.
 запнем, 471.
 заповедати, 703.
 заповедни начин, 34, 429, 430, 702, 705, 706, 811; — како постаје, 442; — у сложеним именичким основама, 299; — у одрицању 719.
 заповест, 33, 77, 93, 184.
 заповијест, 77.
 запрети, 490.
 запрети, 466.
 зар, 714, 715.
 зарад и други падеж, 670.
 заради, 816.
 зарашта, 815.
 зарђали, 698.
 зарђати, 807. ђ.
 зарубаст, 244.
 засебан, 261.
 заседа, 147.
 засека, 147.
 заселак, 324.
 заселак, 72.
 засена, 172.
 засипати, 130.
 заслада, 151.
 за-срце, 76.
 застава, 148.
 застајкивати, 136.
 застареле речи како се пишу, 814.
 застарели облици, 815.
 застирак, 205.
 застирати, 130.
 застор, 149.
 застрети, 130, 490.
 застрт, 429.
 заструг, 147.
 засути, 303.
 затвор'-де, 488.
 затворени слогови, 67.
 затег, 147.
 зато, 747, 817.
 за то, 817.
 затрка, 71.
 затрчава, 132.
 затубаст, 244.
 заустити, 306.
 захвалан, 236, 237.
 захвалност, 91.
 захтети, 511.
 захучати, 306.
 зацрвенити се, 306.
 зачетци, 98.
 зачедци, 98.
 зачети, 469.
 зачетци, 98.
 зашива, 130.
 зашто, у питању, 716, 817.
 за што, 817.
 за што ћеш, 75.
 збабаст, 244.

- збег, 82.
 збиља, 169.
 збирна именица, 24, 153, 157, 194, 203; — и велико слово, 809; — на ад у промени, 372; — и прирок, 587; — не употребљавају се у множини, 597.
 збирни бројеви, 28, 607; — у подмету 594.
 збити се, 488.
 због, 39; — и други падеж, 670.
 збогом, 806.
 зборник, 82.
 збратити, 82, 305.
 збратом, 806.
 збудем се, 488.
 зв, 534.
 зва, 128, 449.
 зва-н, 448.
 званик, 72.
 звање, казано 5-им падежем, 646.
 зват, 448.
 звати, 35, 534, 541; — се спона у прироку, 558; — у својим облицима недовољан прирок, 703.
 звездар, 163.
 века, 147.
 звекет, 187.
 звер, 371.
 звере, 192.
 зверје, 24.
 звецка, 122.
 звецну, 122.
 звиждукати, 136.
 звонарка, 206.
 звонце, 216.
 зврк, 147.
 зврка, 147.
 звучност у, подели сугласника, 80; — као мера за једначење сугласника, 81, 420; — води к једначењу, па по том к избацивању сугласника, 97.
 зг у двојењу слогова, 67.
 згарати, 130.
 згорети, 130.
 зграда, 82.
 зградити, 82.
 згусне — згусно, 145.
 згусну(ти), 109, 123.
 зг у двојењу слогова, 67; — пред неким сугласницима не остаје, 102, — на крају основа, 322, 346, 357, 419.
 здела, 165.
 здепаст, 244.
 здрав, 73.
 здравији, 259.
 здравица, 110, 213.
 здравље, 86, 157.
 здрављице, 212.
 здравши, 259.
 здружити, 305.
 зђацима, 806.
 зђуром, 806.
 зед, 163, 450, 460.
 зев, 56, 148; — како се избегава, 60; — како се попуња, 61, 130, 131; — како се укида, 62, 128; — остаје непопуњен, 63.
 зекаљ, 170.
 зекаст, 245.
 зелен, 26, 238.
 зеленак, 341.
 зеленац, 341.
 зеленети, 35.
 зелени (зеленији), 64.
 зеленко, 72, 207, 341.
 зеленци, 341.
 зеље, 86.
 зељо, 342.
 земља, 597.
 земљан, 239.
 земље, 24, 597.
 земљурина, 175.
 зепсти, 82, 460.
 зетов, 252.
 зец, 327, 332.
 зецови, 332.
 зецом, 327.
 зечеви, 332.
 зечевина, 178.

вечнј, 231.
 вечнѣ, 193.
 зи, 261, 815.
 зид, 24.
 зидина, 175.
 зима, 198.
 зими, 656.
 зимова, 135.
 зимски, 26.
 зимус, 37.
 зимарати, 136.
 зј иде у ж, 86.
 златар, 163.
 златарка, 206.
 златарски, 257.
 златија, 355.
 златнорог, 279.
 злато, 24, 183, 597.
 златокрил, 230, 279.
 злехудан, 276.
 злопамтило, 167.
 змај, 148.
 змијоглав, 279.
 знад, 481.
 знадбуде, 692.
 знадбудемо, 692.
 знаде — знадо, 481.
 знадем, 481.
 знади, 481.
 знадијах, 481.
 знадне — знадно, 145, 500, 612.
 знадох, 481.
 знај, 64, 442.
 знаје — знаје, 475.
 знајем, 475.
 знајеш, 475.
 знам, 475.
 знан, 448, 475, 479.
 знао, 63, 91, 428.
 знао бих, 428.
 знати, 442, 473, 475, 481.
 знаћеш, 34.
 знâх, 475.
 знаци реченични, 759; — корист
 од њих, 760; — који су, 760;
 — при скраћеним речима, 823.

значење главно у основи, 15;
 — опште у корену, 17; — гла-
 голских основа, непосредно од
 корена образованих, 121; —
 засебно у саставку, 816; —
 првобитно и промењено у сло-
 женим речима, 814; — речи
 и правопис, 814; — састав-
 них делова гдекојих сложених
 речи, 817.

знаш, 475.
 знаше, 475.
 знаш ли, 75.
 зоб, 147, 153, 365.
 зоба, 128.
 зобљу, 365.
 зове, 534.
 зовијах, 541.
 зовни-де, 487.
 зоологија, 63.
 зопца, 216.
 зорица, 212.
 зр, 149.
 зракав, 250.
 зрео, 698.
 зрети, 512.
 зри, 512.
 зрим, зриш, 512.
 зримо, 512; — зрите, 512.
 зрно, 172.
 зрно по зрно, 817.
 зру, 512.
 зрући, 512.
 зуб, 17, 19, 335.
 зубат, 17, 19, 243.
 зубац, 17, 19.
 зубача, 219.
 зуби, 44, 45.
 зубима, 335.
 зубић, 17, 19.
 зубља, 169.
 зубма, 335.
 зубни сугласници, 79.
 зубно-носни сугласници, 79.
 зубоња, 19.
 зуквара, 162.

зч иде у сч, 85.

зѣ-наставка у заменица, 268.

И, заменица, 114, 269, 400, 401, 416, 421, 426, 427.

и, глагол, 61, 121.

и, свеза или усклик, 13, 22, 40, 728, 740, 777, 821; — и запета, 763, 765; — при набрајању или ређању, 766; — у правопису, 805.

и — и, свеза 720.

и кратко снажењем постаје ђ, 149; — испада испред ј, 151; — иде у ј у начину заповедном, 442; — ишчежава, 479, 509, 515; — на крају постаје ј, 522; — оснажено у ој, 149; — мења се у ј, 131, 486, 506, 516; — постаје ј ради укидања зева, 62; — постаје ђ снажењем или сажимањем, 64, 130, 149; — постало из ы, 130, 182; — постало из њ, 130; — постало из ђ, 90, 92; — у српским говорима, 54, 77; — пред је испада, 157.

и — ја — је, и одређени придеви, 416, 421, 426, 427; — образац мењања, 402.

и-наставка, 105; — у начину неодређеном и значење које придаје основи, 126, 134, 449; — у 2-ом падежу множине у речи на а, 358; — за начин заповедни, 442; — за четврту врсту, 449, 514; — уз основе којима се придаје још и а за учесталу радњу, 131; — уз глаголске основе и основа времена садашњег, 141; — уз глаголске основе које се узимљу као градаво именичких основа, 151; — стари наставак за 3-њи пад. мн., 380; — стари наставак за 6-ти пад. мн. 350, 384.

иа страних речи у српском писању, 63.

ив постало из у, 144.

ив-наставка при придевским основама, 251, 260.

ива-наставка за глагол. основе, 134, 449, 543; — и основа времена сад., 144.

ива-наставка при придевским основама, 251, 260.

Ивањ, 233, 418, 809.

ивањски, 809.

-ивати-наставка глаголских основа и његово значење, 611.

ивер, 160.

иверје, 72.

Иво, 152.

иво-наставка при именичким основама, 197; — при придевским основама, 251, 260.

игла, 165.

Игњо, 152.

иго, 147.

игра, 159.

играј, 34.

игралиште, 227.

играње, 228.

играти 33, 34.

играчица, 214.

игриште, 209.

ид (иде — идо), 485.

иди, 34.

идолопоклоник, 809.

иже, 104, 269, 400.

ижљубити, 85.

ижљубити се, 85.

из, 13, 39, 486, — с другим падежом, 666, 670; — при глаголским основама, 304, 307; — у сложеним основама, 283.

иза, 39; — с другим падежом. 666.

изабрати, 104, 304.

изагнати, 104.

изадрети, 104,

изазвати, 104.

изапрати, 104.
 избацивање појединих сугласника, 81, 97; — избегава се уметањем самогласника а, 104.
 избавити тражи 2-ги пад. као допуну, 629.
 избирак, 205.
 избљувак, 205.
 избор, 149.
 извадити, 304.
 изван, 39, 816; — с другим падежом, 663.
 изветшати, 96.
 извештати, 96.
 извирати, 130.
 извише, 816.
 изводња, 179.
 извор, 130, 149, 283.
 извор радње глаголске, 609, 709.
 изворац, 216.
 извршена радња у будућности, 692.
 извршилац радње глаголске, означен наставком, 169, 201, 213, 218, 221, 223.
 извући, 304.
 изговор српских речи, 807.
 изгорео, 447.
 изгорели, 447.
 изгорелина, 227.
 издавати, 611.
 издаја, 116, 148.
 издајница, 213.
 изданак, 283.
 издати, 304.
 издвајање између нечег, обележено, предлогом, 671.
 издер, 149.
 издирало, 167.
 изелица, 227.
 изидем, 486.
 изиђем, 486.
 изити, 486.
 изићи, 486.
 изједначењем два сугласника један испада, 97, 100, 101.

изједначивање сугласника по звучности, 82; — по говорним оруђима, 100.
 излити, 304.
 изљутити се, 85.
 измаглица, 283.
 измахнути, 304.
 између, 39, 601, 816; — с другим падежом, 671.
 измена, 151.
~~измнишљава~~, 132.
 измолити, 304.
 изнад, 39, 816; — с другим падежом, 665.
 изнемогао, 690.
 изнемоглога, 690.
 изнемогнем, 466.
 изнемоћи, 466.
 изненада, 815.
 ивненађење и знак узвика, 800.
 изнети, 458.
 љзњикао, 168.
 изнутра, 37, 815.
 изнутрица, 283.
 изобила, 815.
 љз-ока, 76.
 изостављање у скраћивању речи, 748, 749.
 изостављен прилог или заменица главне реченице, 752; — неки део реченице и почивка, 795.
 израсла, 102.
 љзрастао, 168, 364.
~~израстл~~, 364.
~~израст-ла~~, 102.
 изручке, 815.
 изубаха, 815.
 изузимање, казано предлогом, 39; — означено 2-им падежом, 663.
 изумрли облици, 814, 815.
 изути, 473.
 ии сажето, 64.
 иј- гласови и њихове промене, 64, 231; — у правопису, 807.
 иј- наставак у придевским и заменичким основама, 231, 271; — за поређење, 259.

- ија-** наставак, 158, 228, 231, 259.
ија- гласови стежу се у ја, или а 151, 455, 457, 472, 467.
ије (од јести), 452.
ије јужнога говора, 54, 77, 347.
ије- наставак, 108, 157, 228, 231, 259, 286, 754; — постало је, 157.
ијем, 452, — ијеш, 452, — ијемо, 452, — ијете, 452, — ију, 452.
ијем- наставак у придевских заменица, 293.
ијех- наставак у придевских заменица, 393.
ијех- наставак 7-га падежа, 340, 350, 425.
ији- гласови у правопису, 807.
ик- наставак, 108, 203, 228.
ика- наставак, 203.
икад, 37, 821.
икојм, 821.
Иконија, 158.
иконо-нос, 278.
иконос, 278.
Иле, 343.
или, 13, 40; — међу више реченичних делова, 765; — и запета, 763; — при набрајању или ређању, 766.
или — или, 720, 729.
Илија, 352, 355.
Илијин, 240.
илијински, 809.
Илијић, 64, 193.
иљински, 809.
Илћ, 64, 193.
им, 402.
им- наставак у придевских заменица, 393; — стари наставак за 3-ћи пад. мн., 376, 399, 424.
има, 525.
имад, 525.
имадем, 525.
имадијах, 525.
имадне, 500, 612.
имаднем, 525.
имадох, 525.
имађах, 525.
имам, 440.
имати, 440, 525.
име, 50, 199.
име и предлог у једној речи, 815, 816.
имена, 22; — и њихова промена, 316; — особна и велико слово, 809; — у слагању основа, 274, 275; — шта су и које су 311.
именица, глаголска, 754.
именица и број састављени у једну реч, 815.
именица и заменица у једној речи, 815.
именица и придевна реченица, 733; — како се слаже кад је прирок, 557, 584.
именице, 21, 310, 311; — бројне, 316; — и именичке реченице, 735; — и њихова промена, 316, 317; — и њихови корени, 113; — и њима придате придевске реченице, 775; — и њихов самосталан додатак, 769—771; — најобичнији подмет, 553; — од готових облика састављене, 811; — од прошастих придева образоване, 807; — особне заједничке, збирне, вештаствене, 24; — састављене у једну реч с другим речима, 814, 815; — свеколике могу имати атрибут и апозацију, 571; — стварне и мислене, 23; — у петом падежу и запета, 70; — у реду речи, 756; — у реченичној служби, 732.
именичка реченица, 732, 736; — како се скрађује, 755.
именичке заменице, 30, 31, 385; — њихова промена, 386.
именичке основе, 118.
именичке подређене реченице и запета, 771, 773.
именичке подређене реченице уз именице и заменице, 735.

- именичке основе, 433; — и не, 818.
- именичке основе и основа времена садашњег 143; — и ђ-наставак начина неодређеног, 125; — и му-наставак начина неодређеног, 122, 123; — и не-наставак основе времена садашњег, 145; и и-наставак начина неодређеног, 126; — и а-наставак начина неодређеног, 133.
- именски додатак глаголски, казан начином неодређеним, 703.
- именски облици, 615 и д.; — у глагола, 430; — прирок, 556, 557.
- именски прирок и начин неодређени, 703; — и слагање, 582, 583; — и 6-ти падеж, 652; — у ком је падежу, 616; — у трпним реченицама, 710.
- ими, стари наставак 6-ог падежа, 399, 425.
- имперфекат 441, 686.
- имућ, 440, 443.
- имућан, 260, 440.
- ин -а -о, 269.
- ин- наставак, 107, 174, 206, 240, 333, 418.
- ина- наставак, 175, 176, 177, 178, 227, 228, 229, 240.
- има, заменица, 269.
- йнако, 271.
- индојевропско стабло језика, 42.
- индијски језик, 42.
- ино- наставак, 240.
- ино, заменица, 269.
- иња- наставак, 182, 228.
- ир наместо р, 130, 149,
- исећи, 97.
- исечак, 109, 205.
- исисати, 97.
- искати, 531.
- искључивање у побрајању, 817.
- искон, 283.
- искрај, 816.
- искрасти, 304.
- искупити, 304.
- искушеник, 228.
- исходати, 611.
- испашта, 131.
- испек, 147.
- испирати, 130.
- испирача, 218.
- испис, 20.
- испити, 307.
- испи-чутура, 299, 811.
- исовест, 93.
- испогибати, 611.
- испод, 39; — и други падеж, 665, 816.
- испод-леда, 76.
- исполца (исполац), 91.
- испоразболевати се, 611.
- испра, 816.
- испрвице, 272.
- испред, 39, 816; — и други падеж, 666.
- испреко, 816.
- испровлачити, 611.
- исред, 816.
- истерати, 304.
- истећи, 36, 304, 307.
- исти, -а, -о, 32, 427, 485.
- истинит, 247.
- истина, 816.
- истицати, 130.
- истјецати, 130.
- исток, 82, 149.
- истом, 37.
- историјска граматика, 42.
- историјски, 64, 807.
- историјски, 807.
- исторички слог и време садашње, 683.
- историчко будуће, 693.
- источни говор, 54; — и акцент, 77.
- источно-словенски, 811.
- иструнути, 499.
- иструо, 499.
- ит- наставак, 247, 261.
- ита- наставак, 247.

Италија, 63.

и тако даље, како се пише скраћено, 823.

ити, 121, 473, 485, 486.

ИТО- наставак, 247.

ИЋ- наставак, 107, 193, 261.

ИЊИ, 34, 35, 61, 121, 473, 485, 486.

их, усклик, 22, 402.

ИХ- наставак за 7-ми падеж у старо време, 340, 350, 376, 384, 393, 399, 425; — при основама, 212.

ИЦА- наставак, 18, 107, 212, 213, 214, 215, 226, 227, 229.

ИЦА- наставком изведене бројне именице у подмету, 594.

ИЦЕ- наставак, 212.

иш, усклик, 22.

ишавши, 485.

ишибати, 97.

ишло, 165.

ИШТЕ- наставак, 209, 227, 345.

иштем, 531.

ишчачкати, 85.

ишчапити, 85.

ишчезнути, 819.

Ј, непчани сугласник, 79; — ко је увео у српску азбуку, 46; — и и претварају се једно у друго, 64; — иза и не изоставља се, 64; — постало од и, 131, 442, 486, 506, 516, 522; — и спајање с разним сугласницима, 86, 526; — испада после р, 103; — испада после непчаних сугласника, 101, 365; — у попуњању или укидању зева, 61, 128, 148, 150, 151, 474, 479, 502, 534, 540; — писано следствености ради, 807; — предметнуто наставку, 245, 250; — при једначењу самогласника, 65; — у сажимању самогласника, 64; — прионуло на крају речи,

395; — не бележи се у писању, 63.

ј, лична заменица, 300, 402.

ј- наставак, 108, 418, 809.

ја, 29, 31, 268, 269, 416; — како се мења, 387.

ја, лична заменица женског рода 401; — у сложеној придевској промени, 421.

ја, свеза, 40, 730; — и запета, 763; — међу више реченичних делова, 765; — при набрајању или ређању, 766.

ја- наставак, 107, 154, 155, 156, 232, 252, 259, 261.

ја, постало, од *ија*, 455.

ја сам хвалио, 546.

ја сам хваљен, 550.

ја, Богме, 822.

ја-боме, 811.

јабоме, 822.

јабуко, 207.

јабуков, 252.

јабучар, 163.

јав- наставак при придевским основама, 250.

јави, 122, 656.

јавити се, спона у прироку, 558.

јавкати се, 83.

јавкати, 136.

јавну, 122.

јагањац, 382.

јагањци, 382, 597.

јагњад, 382, 597.

јагње, 25, 382, 597.

јагњета, 382.

јагњешце, 216.

јагодњача, 219.

јадиковац, 215.

јадова, 135.

јадолик, 279.

Јадранско Море, 809.

јаже, 114, 269, 400.

јазъ, 268.

ја — ја, 729.

јајача, 219.

јаје, 380.

јак, 73.

јак- наставак при именичким основама, 201, 207, 228.

јака- наставак, 201.

Јаковљев, 253.

јали, и запета, 763; — међу више реченичних делова, 765; — при набрајању или ређању, 766.

јали — јали, 729.

јамица, 212.

јан- наставак, 106, 107.

јач-ин- наставак, 174, 206; — и множина, 333.

Јана, 355.

Јано, 355.

јануар, 809.

јао, 22.

јар- наставак, 162, 163.

јара- наставак, 162, 163.

јарад, 194.

јарам, 198, 322.

јаре, 382.

јаребица, 214.

јарета, 382.

јарић, 382.

јарићн, 382.

јаружица, 87.

јарчев, 253.

ја сам, 75.

јасан сугласник на крају, 84, 326.

јасеновина, 178.

јасни сугласници, 80.

јасни (јаснији), 64, 807.

јаснији, 807.

јасник на крају, 326.

јаст- наставак, 245.

јастребови, 332.

јато, 183.

јаха, 128.

јахаћн, 248.

јачање самогласника, 57.

јачи, 86.

јашем, 440.

јашу, 440.

јд премеђу се местима, 486.

је, лична заменица, 269, 400, 401, 416; — у сложеној глаголској промени, 421.

је у јужном српском говору, 54, 77, 347, 513; — пред самогласницима, пред *ј* или *ђ*, 90, 92.

је- наставак за основу времена садашњег, 130, 140, 142, 144, 434, 470, 510, 519, 526.

је наставак за разне именске основе, 154, 253, 259, 261, 267.

је- јест, 459, 546.

Јеврејин, 174.

Јеврејка, 206.

јего, 402.

јегуља, 171.

јед, 139, 184, 435, 440, 452.

једа, 738.

једак, 254.

један, -на, -но, 262, 316, 405, 406, 607, 608, 721, 817.

једанајест, 298.

једанпут, 815.

једаред, 815.

једāх, 455.

једва, 37, 38.

једе — **једо**, 455.

једем, 452, — једеш 452, — једе, 452.

једиво, 197.

јединак, 208.

јединац, 215.

једар, 234.

једло, 165.

једнак, 745.

једнака два сугласника — један испада, 97.

једнаки се сугласници растављају самогласником *а*, 104.

једнаки подмети и прироци, и изостављање, 750.

једнаки додатци и изостављање, 751.

једначења недопуштена у књижевном језику, 807.

- једначење и избацивање, 97 до 101.
једначење самогласника, 56, 65,
— обележено апострофом, 813.
једначење сугласника по звучности, 81, 82, 420; — по говорним оруђима, 81; — избегава се уметањем а- самогласника, 104.
једначији, 259.
једнина, 5, 312; — у глагола, 431; — везана за значење речји, 597.
једногодишњи, 277.
једномесечићи, 277.
једносложне речи какав акценат не могу имати, 73.
једрина, 177.
једро, 159.
једу, 452.
јѣдѹ, 452.
јеђах, 455.
јеж, 154, 327.
јеже, 114, 269, 400.
јежом, 327.
јез, 154.
језеро, 160.
језик, 44, 45, 206; — и граматики, 41; — народни, 42; — српски и словенски, 42; — шта је, 1; — како постаје, 2.
језичак, 206.
језичић, 87.
језични сугласници, 79.
Јѣла, 355.
Јелена, 355.
јеленом, 89.
јеленрог, 296.
јеленче, 192.
јелењи, 233.
јелика, 203.
јелинско-српски, 811.
Јелице, 354.
јело, 165.
Јѣло, 355.
јелов, 252.
јѣм, 139, 435, 440, 452.
јѣмо, 452.
јѣму, 402.
јер, 747.
јербо, 747.
Јерменин, 174.
Јерменка, 206.
јес, 106, 139, 435, 438, 440, 459.
јесам, 139, 435, 436, 440, 459.
јесенас, 37.
јеси, 459.
јесмо 436, 459.
јес-о-вт, 436, 438.
јес-си, 436.
јест, 436, 440, 459.
јесте, 436, 459.
јести, 451, 452.
јесу, 436, 438, 459.
јесући, 459.
јеткати, 136.
јечам, 322.
јѣчиѣ, 141.
јечмача, 219.
јечмен, 238.
Јѣшо, 220.
јѣ- наставак, 423, 446.
Јѣ у поређених придева остаје, 97, 807.
јо-наставак, 154, 156, 232.
јо- наставак за основу времена садашњег — види јѣ- наставак.
Јово, 152.
Јован, 233; — како се пише скраћено, 823.
Јовањ, 809.
јовањски, 809.
Јовин, 809.
јој, 402.
Јока, 193, 353.
Јокић, 193.
Јоле, 343.
јотовање, 81, 86, 259, 365.
јт премећу се местима, 486.
ју, 402.
ју- наставак, и гласовне промене њега ради, 365.
јувка, 83.

- јужни говор, 54; — и л 92;
— и замена му ђ пред самогласницима и ј и ђ, 90, 92;
— и избацавање ј 103; — има рије место ре, 463; — и ђ- наставак основе начина неодређеног, 501; — и његова правила 347, 513; — у промени заменица и придева, 417; — и веза његова с акцентом, 77.
- јунак, 331.
јунаци, 87, 331.
јунацима, 331.
јуначе, 88.
јуначки, 87.
јуначнији, 259.
јуначтво, 99.
јунаштво, 99, 188.
јур- наставак, 164.
јура- наставак, 164.
јури, 122.
јурне, 145.
јурну, 122.
јутарњи, 241.
јутрос, 37.
јуџка, 83.
јуче, 37.
јџ- наставак, 154, 155, 232, 253, 259, 261, 270, 443, 446.
јџиџ- наставак за поређење, 259.
- Ј, грлени сугласник, 79; — мукао сугласник, 80; — иде у ц пред наставцима који почињу с и, 87, 259, 331, 353; — иде у ч пред е 88, 328, 539; — постаје ч пред и, 87; — промењено у ц, 130; — испада пред л, 498; — испада пред њ, 497; — не трпи пред собом зд, ст, или шт, 102; — остаје без претварања, 353; — кј иде у ч, 259.
- Ј- наставак за глаголску диминутивну радњу, 136, 137.
- к, предлог, 39; — и трећи падеж, 672.
- ка, 66, 807.
ка', 812.
ка- наставак именски, 107, 193, 200, 205, 206, 208, 228, 254 — 5, 257.
каблар, 163.
кад, 13, 37, 272, 733, 739, 745, 774, 775, 817, 821; — у питању, 716.
када, 116.
када, 272, 745.
када — тада, 745.
кад било, 817, 821.
кадгод, 817.
кад год, 817, 821.
каде, 272.
кад-и-кад, 811.
кадџница, 215.
кад му драго, 817, 821.
кад ће, 806.
кадца, 98.
кадшто, 37, 816.
кажи-де-те, 488.
кажипут, 299.
каза, 128.
казива, 449.
казивати, 611.
казује—казујо, 543.
какав, -ква, -кво, 29, 32, 261, 271, 426, 604, 606, 714, 817, 821, 821, 821.
какав — такав, 741.
каквоћа и придевне заменице, 32; — казана сложеним основама, 275, 279; — казана 2-им падежем, 620.
каки, -а, -о, 32, 271, 427.
како, 37, 714, 733, 737, 738, 742, 745, 747, 774, 776, 817, 821; — у питању, 716.
каков, 271.
какови, 426.
како — онако, 741.
како сте, 75.
како — таки, 745.
како — тако, 741.
калдрма, 91.

- кале, 343.
 калпак, 91.
 калуђер, 115.
 калуђери, 126.
 калуђерица, 214.
 калуђерство, 188.
 калѐа, 91.
 калца (калац), 91.
 каљав, 250.
 каљогажа, 111, 155, 278.
 камен, 23, 72, 327.
 каменит, 247.
 Каменичанин, 86.
 камење 157.
 ками, 337.
 камичак, 206.
 камо, 37, 272; — у питању, 716.
 камо ли, 723, 744.
 кан'-да, 742.
 кã-но, 811.
 ка'-но, 742, 812.
 као, 37, 66, 654, 742, 807, 812.
 као год, 742.
 као год што — тако, 741.
 као да, 742.
 као-но, 811.
 као оно — тако, 741.
 као што, 742.
 као што — тако, 741.
 кап, 153, 154, 365.
 капа, 115.
 капавица, 215.
 капља, 154.
 капља по капља, 817.
 кашлица, 212.
 капљу, 365.
 капура, 164.
 капца, 216.
 Караџић Ст. Вук, 46.
 Карловци, 72.
 касапин, 174.
 Касацион Суд, 809.
 каскати, 136.
 каткад, 816.
 католицизам, 809.
 кãе, 806.
 каца, 98.
 качар, 163.
 качара, 163.
 кашаљ, 322.
 кашичара, 163.
 кашљив, 251.
кв сугласници, 83.
 квасац, 213.
 квасилица, 227.
 квочка, 206.
 кврга, 210.
кв, дометак, 815.
 кестење, 157.
 кидати, 58.
 кидљив, 251.
 кијавица, 215.
 кијак, 202.
 киселина, 177.
 киселица, 215.
 кисео, 698.
 китаост, 245.
 кићен, 86.
 кићенка, 228.
 киша, 86.
кј постаје ч, 86.
кл, 154.
 клада, 147.
 кладурина, 175.
 клањати, 611.
класа, 133.
 класак, 206.
 класобер, 278.
 клãсти, 451.
 клатарити се, 136.
 клати, 529.
 клатно, 172.
 клек, 466.
клене, 145.
 кленовац, 215.
клен, 149.
 клепа, 147.
 клепет, 187.
 клепало, 167.
 клет, 184, 448.
 клетва, 83, 186.
 клетвен, 238.
 клети, 611; — као образац ме-
 њања, 469.

- клети се, — и 6-ти падеж, 655.
 клећи, 466.
 кли, 213.
 клизак, 254.
КЛИК, 149, 153, 466.
КЛИКУ, 122.
 клин-чорба, 273, 296, 811.
 клићи, 466.
 клица 213.
 Кличевац, 215.
 клочот, 187.
КЛОКОЋЕ, 143.
КЛОЦА, 122.
 клупко, 207, 346.
 клупче, 192.
КЉН, 130, 186.
КЉ, 184.
КЉУ, 534.
 кљувати, 172, 534, 540.
КЉУЈЕ — КЉУЈО, 534.
 кљујем, 540.
 кљун, 172.
 кљуцало, 167.
 кљуцати, 136.
КЛОЦНУ, 122.
КЉУЧА, 133.
 кмедгајо, 806.
 кмет-Гајо, 806.
 кмет-Јанко, 811.
КМЕТОВА, 135.
 кметовати, 36, 610; — и 3-ћи
 падеж, 636.
КМЕТУЈЕ, 144.
 кнегињин, 240.
 кнеже, 328.
 кнежеви, 332.
 кнежевина, 178.
 кнежина, 176.
 кнез, 328, 332.
 кнезови, 332.
 књига, 24.
 књигоноша, 155.
 књижевник, 204.
 књижурина, 175.
 ко, 31, 269, 392, 396, 604, 714,
 807, 821; — у промени, 396.
 ко, 66, 807.
 к'о, 812.
КО- наставак, 200, 205, 207.
 254—5, 257.
 ко било, 817.
 ков, 149.
КОВА(ТИ), 57, 109, 126, 540.
 ковачина, 176.
 ковом, 57.
 коврљак, 201.
 кога, 261.
 кога-но, 811.
 когов, 261.
 коговић, 261.
 когод, 817.
 ко год, 817.
 код, 39, — и други падеж, 664.
 кожан, 239.
 кожурина, 175.
 козалца (козалац), 91.
 козара, 163.
 козјак, 202.
 кои, 807.
 које, 816.
 којегде, 816.
 којего, 270.
 којекад, 816.
 којекакав, -а -о, 32, 426, 816.
 којекаки, 32.
 којекако, 816.
 којеко, 31, 392, 816.
 које — које, 729.
 којекоји, -а, -е, 32, 816.
 којекуда, 816.
 којечиј, -а, -е, 32, 427, 816.
 којешта, 31, 392, 816.
 који, -а, -е, 32, 400, 427, 604,
 605, 606, 714, 807, 817, 821.
 који било, 821.
 који год, 821.
 који му драго, 821.
 који-но, 811.
 Којо, 155.
 кока, 152, 353.
 кокин, 240.
 кокош, 25, 366.
 кокошка, 206.
 кокошпй, 366.

- кокошију, 366.
 коласт, 245.
 колач, 219.
 колевка, 83.
 колеђанка, 206.
 колено, 71.
 колѣнце, 346.
 колевка, 83.
коли, 340, 350.
 колики, -а, -о, 32, 427, 604, 741, 817.
 колики — толики, 741.
 колико, 29, 776, 817, 821.
 коли(х), 340.
 колица, 212.
 количина и мера, казана заменицама, 32; — казана 2-им падежем, 622.
колје — **колјо**, 529.
 коло, 70.
 коловођа, 278.
 коловоз, 111, 278.
колута, 133.
 кдѣах, 529.
 кође, 70, 86, 142.
 кољем, 529.
 комађе, 157.
 комилац, 227, 324.
 комидба, 195.
 ко му драго, 817.
 комшо, 152.
 кона, 152.
 конац, 74, 322, 323.
 кднѣа, 74.
 кднѣк, 72.
 ко-но, 811.
конц, 231.
 конца, 74.
 концесионал, 706.
 кончан, 239.
 коњ, 335.
 коњем, 89.
 коњиц, 212, 328.
 коњицу, 328.
 коњама, 335.
 коњокрадица, 335, 213, 278.
 коњух, 163.
 коњушар, 163.
 кдпѣ, 66.
 копао, 66.
 копар, 159.
 копати, 35.
 копач, 218.
 копачем, 89.
 копље, 346.
 копнети, 35.
 копно, 172.
 копња, 179.
 кдпѣ, 66.
 копча међу подређеном и главном реченицом, 752.
 коракљај, 150.
 корба, 195.
 корен, 17; — и опште му значење, 19; — и родност, или издаци му, 19, 116; — глаголски, 113, 433, 434; — глаголски и заменички, 112, 114; — према основи, 106, 113, 120; — као основа времена садашњег, 139; — није једина подлога за образовање основа, 107; — раширен, 534; — у образовању димунитивних глагола, 136; — и му- наставак, за основе начина неодређеног, 122, 123; — и ђ- наставак начина неодређеног, 124.
 коренов самогласник и снажење, 106, 121, 146, 205, 213, 217, 229, 230, 261.
коре се, 125.
кори, 126.
 корист, 72.
 коританце, 72.
 коритаст, 245.
 кориташце, 216.
 корпорација, имена како се пишу, 809.
 коса, 209.
 косац, 213.
 косач, 110, 218.
 косидба, 195.
 косити, 35.

- коснат, 243.
 Косовка, 206.
 косовљи, 233.
 кост, 366.
 Коста, 156; — како се пише скраћено, 823.
 ко̋сти, 366.
 костију, 366.
 костљив, 102.
 костобоља, 111.
 костур, 164.
 котал, 165, 325.
 котао, 165, 325.
котл, 325.
 котлина, 175.
 котлови, 332.
 котур, 164.
 коцка, 96.
 кошава, 196.
 кошара, 163.
 кошев, 62, 86, 430.
 кошени, 431.
 кошљив, 102.
 кошић, 193.
 коштан, 94.
 крављи, 233.
 Крагујевац, 215.
крад, 147, 154, 447, 449, 450, 455.
краде, 480.
 крадикоза, 299.
 крадл, 447.
 крадљив, 251.
 крадљивац, 215.
 крадом, 147.
 крађа 154.
 крај, именица, 148.
 крај, предлог, 39; — и други падеж, 664.
 крај глаголској радњи, 610, 613, — времена казан предлогом, 658.
 крајеви, 332.
 крајика, 203.
 крајњи, 241, 423.
краљева, 135.
 краљеви, 89, 332.
 краљем, 89.
 краљица, 214.
краљује, 144.
 краљски (словенски), 42.
 крао, 447.
 краосица, 213.
 красота, 190.
 крастав, 250.
 красти, 451, 480, 485.
 кратак, 254, 259.
 кратак акценат, 70, 73.
 кратки слогови и разлике српских говора, 77.
 крв, 365.
 крвљу, 365.
 крволок, 147.
 крвопија, 148.
 крвопилац, 324.
 крвопролитник, 278.
 крвопролиће, 278.
 крвца, 83, 216.
 крека, 147.
 крекетуше, 223.
 креља, 169.
 кремен, 597.
 кремење, 597.
крему, 122.
 кренуо, 497.
 кренути, 497.
 крепчији, 259.
 кресиво, 72.
крет, 122.
 кретање и правац, 657; — и реченице за место, 746; — и трећи падеж, 634; — и предлог **к**, 672; — и 6-ти падеж, 650.
 кретох, 497.
кри, 479.
 крив, 73, 249, 259.
 кривак, 202.
 кривац, 215.
 кривда, 70.
 кривоног, 279.
 крилат, 243.
 крилатица, 215.
 крилача, 219.
 крилаш, 222.
 крило, 165.
 криоце, 346.

- крит, 479.
 крити 473.
 крма, 198.
 крмељ, 365.
 крмељив, 251.
 крмељу, 101, 365.
 крњи, 126.
 крњо, 342.
 кров, 149.
 кровнат, 243.
 кровуљина, 175.
 кроз, 39; — и четврти падеж, 673.
 крозањ, 104.
 кров сред, 816.
 кроз што, 815.
 крој, 515.
 кројач, 110, 218.
 кројити, 515.
 крок, 433.
 кротак, 254.
 крочити, 433, 610.
 крошто, 815.
 крстат, 243.
 крстача, 219.
 крстина, 175.
 крстити, 516.
 крст-њак, 102.
 Крунија, 158.
 крут, 230, 259.
 крушака, 73.
 крушков, 252.
крх, 154, 180, 254.
 крш, 154.
 кршак, 254.
 кршњак, 102.
 крштава, 132.
 крштавати, 94.
 крштах, 516.
 крштен, 516.
кры, 149.
 кт постаје к, 95.
 кто, 96, 269, 396.
 кћер, 377.
 кћи, 377.
ку, 57, 128, 149, 180, 540.
ку-а, 109.
ку-ати, 57, 540.
 кувар, 162.
 куд у питању, 716, 774.
 куд ћеш, 806.
 куда, 37, 272, 746, 821.
 куда ћеш, 75.
 куде, 272.
 кудељица, 212.
 кудије, 272.
 ку-ем, 57.
кује — кујо, 540.
 кука, 147.
 кукавица, 215.
 кукац, 216.
 кукњава, 196.
 куконосаст, 279.
 куку, 22.
кукурека, 122.
кукурекне, 145.
кукурекну, 122.
 кукурузница, 215.
 кумити, са 6-им пад., 655.
куне — куно, 141.
 кунем, 50.
 кунијах, 472.
 куњах, 472.
купа, 128.
 купац, 213.
 купеж, 217.
кунова, 105, 135.
 куповавши, 429.
 куповала, 105.
 куповали, 429.
 куповасте, 429.
 куповат, 429.
 куповати, 429; — као образац
 мењања, 544.
 куповаху, 429.
купује — купујо, 434, 440, 543.
 544.
 купујте, 429.
 купују, 429, 440.
 купујући, 429.
 купусиште, 209.
 кусаљ, 170.
 кусаст, 246.
 кусовљев, 253.
 кусуља, 171.

кутијица, 64.
кутица, 64.
кутлача, 219.
кућѝак, 72.
кућѝи, 94, 241.
кућа, 23, 24, 70, 361.
кућерак, 333.
кућеш, 806.
кућѝи, 94, 241.
кућурѝна, 175.
куца, 122.
куцати, 136.
куцкати, 136.
куцну, 122.
кушљо, 152, 342.
кѝ, 272, 396.
кѝ- наставак, 257.
кѝдѝ, 272.
кѝјѝ, 270.
кѝто, 269, 396.
кѝс, 213.
кѝде, 746.
кѝдѝ, 272.

Л- сугласник, 79, 81, 91; — иза-
зива испадање *д* и *т*, 447; —
не трпи пред собом *зд*, *ст* и
шт, 102; — снажењем постаје
ал, *ол*, *ѝл*, 149; — снажењем
постаје *ла*, 149; — раширено
у *лѝ*, 489; — претворено у
о, 65, 168, 324, 325, 346, 357,
364, 419; — претворено у *у*,
469; — и преда њ уметнут
а, 325; — на крају слога остало
без претварања, 324; — умет-
нуто међу *б*, *ц*, *в*, *м*, и међу *ј*,
86; — у јужном говору, 92.
ле (лѝ)- наставак за прилоге, 272.
ло- наставак, 165, 166.
ла- наставак, 105.
лав, 25.
лавеж, 217.
лавица, 25.
лага, 128.
лагано, 816.
лагачак, 255.

лагати, 130; — се, 35.
лађа, 358; — лађа, 358.
лађѝ, 358.
лаж, 153.
лажа, 86.
лажљив, 251.
Лазар, 200.
лак, 254, 259.
лака, 193.
лакат, 321, 322.
лакац, 216.
Лакић, 193.
Лако, 200.
лакомство, 188.
лане, 656.
ландарати, 136.
лани, 656.
лапавица, 215.
ласан, 259.
Латинија, 158.
Латинин, 174.
латиница и писање, срп. јез., 47.
Латинка, 206.
латински језик, 42.
Латинчад, 194.
лађа, 131.
лев, 249.
левѝак, 72, 202.
левак, 110, 205.
лѝвѝ, 249.
левке, 815.
лево, 37.
левча, 83.
левчић, 83.
лег, 130, 149, 154, 466, 611.
лѝгати, 58, 130, 611.
легно, 145.
летнем, 466.
легнути, 145.
лежа, 508.
лежати, 508.
лежем, 466.
лежењив, 260.
лез, 456.
лези, 87.
лек, 466.
леле, 22.

- ленгер, 160.
 леп, 26, 78, 149, 230, 259, 415.
 лёпа, 77, 78.
 Лепава, 196.
лѣпаја, 416.
лени, 126.
 лёпй, 415.
 лёпим, 416.
 лёпо, 54, 77, 78.
лѣпоје, 416.
 лепота, 23, 78.
 лесковина, 178.
лет, 130.
 лётати, 36, 58, 130, 610.
 летети, 36, 58, 130, 213, 610.
 лети, 656.
летну, 122.
 лёто, 147.
 лёто, 183, 347.
летова, 135.
 летос, 37.
летује, 144.
 лећајив, 251.
 лећети, 78.
 лёћи, 58, 130, 462, 466, 611.
 лёћи, 462.
 леха, 211.
 лешкарити, 136.
 лешкати, 136.
 лештак, 202.
лш(ти), 57, 61, 64, 105, 106, 120, 121, 429, 449, 450, 479, 807.
 ли, 714, 715, 728, 737.
 ливада(х), 361.
 ливен, 61, 429, 479.
 ливши, 429.
лие, 141.
лиза, 128.
лиз-ка, 109.
 лиј, 64, 429, 807.
 лија, 156.
 лијах, 429.
 лијевке, 815.
 лијегати, 130.
 лијем, 429.
 лијеп, 78.
 лијѣпа, 77, 78.
 лијѣпо, 54, 77, 78.
 лијѣтати, 130.
 лијући, 429.
 лик, 149, 154.
 лико, 147.
 лймо, 64.
 лмо, 63, 429.
 липама, 71.
 липик, 203.
 типо, 54.
 липовача, 219.
 липовина, 178.
 Липовица, 215.
лисеа(ти), 109, 136.
 лиснат, 243.
 лисица, 156.
 лисичина, 87.
 лисичица, 87.
листа, 133.
 листић, 193.
 лит, 479.
 лити, 105, 121, 429, 442, 444, 473.
 лих, 230.
 лих, 429.
 лица глаголска, 22, 34, 430, 431, 810; — и њихови наставци, 436.
 лице, 154.
 лице граматичко који корени показују, 114; — као обележје начина одређеног, 702; — прво старије од другог, а друго старије од трећег, 590.
 личне или именичке заменице, 30, 31, 385; — њихова промена, 386; — изостављене као подмет, 560.
 личце, 99.
 лишајив, 251.
 лишће, 85, 157.
 лишце, 99.
лј постаје љ, 86.
ло- наставак, 165, 166, 167.
 ловац, 213.
 ловиште, 209.
 ловачки, 257.
 ловица, 213.
логва, 83.

логичке речи, 814.
 логички акц. на подмету, 560, 818.
 лој, 57, 106, 149, 597.
 лојити, 57.
 локва, 83.
 ломигора, 299.
 ломити, 59; — се, 35.
 ломљава, 196.
 лонац, 74.
 лђнаца, 74.
 лђнца, 74.
 лончић, 87.
 лопов, 72.
 лђпова, 72.
 лох-јѢ, 232.
 лош, 232.
 лубеничиште, 72.
 лубњача, 219.
 лубура, 164.
 луг, 147.
 луд, 230, 259.
 лужина, 175.
 лужицко-српски језик, 42.
 лужњака, 202.
 лук, 154.
 Лука, 352, 355.
 лукав, 250.
 лукавство, 188.
 лукац, 216.
 лулетина, 175.
 лупарати, 136.
 лупија, 151.
 лупнути, 36, 610.
 луч, 154.
 луча, 154.
 лучца, 99.
 лѢша, 220.
 лѢ- наставак, 165, 166.
 лѢ- наставак, 168.
 лѢгѢк, 254.
 лѢз, 149.
 лѢпѢ, 149.
 людие, 597.

Љ непчани сугласник, 79; —
 не трпи пред собом *зд*, *ст*, или
шт, 102; — постало од *лј*, 86;

— *љ* слово ко је увео у срп-
 ску азбуку, 46; *ј* слово ко је
 увео у латиницу, 47.

Ља- наставак, 169.
љељенко 72, 207.
љепота, 78, 86.
љста, 347.
љив- наставак, 251.
љива- наставак, 251.
љиво- наставак, 251.
љиљан-гора, 273.
љубак, 254.
љубичаст, 245.
љубити, 516; — се, 35.
љубљај, 150.
љубљах, 516.
љубљен, 516.
љубовићски, 82.
љубовца, 83.
људи, 334, 810.
људи, 334, 335, 339, 597.
људи, 810.
људима, 335.
људма, 335.
људски, 599.
људскота, 190.
љупка, 82.
љупчији, 259.
љут, 242, 259.
љући, 86.
љуштика, 203.
љуштити, 94.

М, уснено-носни сугласник, 79;
 — не трпи пред собом *зд*, *ст*
 или *шт*, 102; — тражи *л* кад
 дође пред *ј*, 86.

и- наставак за прво лице, 436;
 — подмлађено у првом лицу
 времена садашњег, 440.

ма, 740.

ма- наставак, 198, 263, 272.

магарчи, 126.

магла, 52, 70, 165.

магловит, 247.

ма да, 740.

мажен, 86.

- мажња, 85.
 маз, 184.
 маз, 147.
 мазз, 128.
 мазалица, 227.
 мазло, 165.
 маја, 107, 156.
 мајка, 18, 107.
 мајкин, 240.
 мајчин, 418.
 мајчица, 18, 107.
 мак, 73, 130, 466.
 ма кад, 817.
 макао, 496.
 макар, 740.
 макар кад, 817, 821.
 макар који, 821.
 макља, 169.
 макни, 466.
 макнут, 466.
 макнути, 466, 496.
 макох, 496.
 Макса, 152.
 мџл, 91.
 мала и велика слова, у писању, 808.
 Малета, 192.
 мџли, 424.
 малко, 91.
 мало нешто или мало нечега, означено наставком, 136, 192, 193, 200, 203, 206, 207, 212, 216.
 малчице, 91.
 маљеви, 89.
 маљем, 89.
 мамак, 205.
 мамац, 213.
 манихејски, 809.
 Манојло, 72.
 мањма, 272.
 Маџа, 355; — Маџа, 355.
 марва, 70.
 марење, казано предлогом, 670.
 Марија, 355.
 Маријин, 809.
 Маринко, 207.
 Марић, 193.
 Марко како се пише скраћено, 823.
 Марков, 26, 252.
 марљив, 251.
 Маџо, 355.
 маслинка, 206.
 масло, 165.
 масна, 102.
 маст, 184, 365.
 мастилац, 324.
 мастна, 102.
 матер, 377.
 мати, 107, 156, 377.
 Маџо, 152.
 маћи, 130, 466, 610.
 маукава, 196.
 мах, 147.
 маха, 128.
 мач, 154.
 мачак, 328.
 Мачва, 83.
 Мачванин, 174.
 Мачванка, 206.
 маче, 192.
 мачеви, 332.
 мачем, 89.
 мачку, 328.
 Маџарија, 158.
 Маџарина, 175.
 Маџо, 220.
 машћу, 365.
 ме, 402, 602.
 медвеђи, 233.
 меден, 26.
 међу, 39; — с 4-им и 6-им падежом, 677.
 мек, 26, 259.
 мекача, 219.
 мекиње, 53, 182.
 мекине, 145.
 мекину, 123.
 меље — мељо, 142, 491.
 мељиво, 197.
 мен- наставак, 106, 199.
 мена, 172.
 мене, 388, 402, 602.
 мени, 388, 602.

- мењање акцента, 74; — и српски говори, 78.
- мењање коренових самогласника, 57, 58, 59, 106, 130, 131, 146, 149, 205, 213, 230, 261.
- мера, 159.
- мера и количина, казана заменама 32; — прилогом, 38; — 2-им падежом, 621; — 4-им падежом, 645; — предлогом *по*, 817; — у поређењу међу реченицама, 744; — обележена наставком, 136.
- мерач, 218.
- мерена ствар у 2-ом пад., 621.
- мермер-авлија, 296, 811.
- месец, 25, 334.
- месецем, 327.
- месџиј, 334.
- месџиј имена писати малим словом, 809.
- месецом, 327.
- месниј, 810.
- мџниј, 810.
- месо, 24, 147.
- места српских акцената, 73.
- мести, 93, 451.
- местичав, 250.
- место, 183, 347.
- место, предлог, 39; — и други падеж, 669.
- место и предлог у синтакси, 39, 650, 657, 661, 664, 671, 675, 677, 678; — и предлог *изван*, 663; — *и* предлог с 3-им пад., 665, 666; — казано додатком и писање запете, 779; — казано наставком, 209; — казано подређеном реченицом, 732, 746, 774; — казано прилогом, 37; — уметнуто у реченицу и одвојено запетама, 783; — казано прилогом или именима у неком падежу с предлогом, 575; — у мисленом смислу, 660; — у обрнутом реду реч и запета, 779; — у питању, 716.
- мет, 183.
- метањ, 180.
- метеж, 217.
- метла, 165.
- метнути и два 4-та пад., 642.
- мећава, 196.
- мехур, 164.
- мешанија, 228.
- меште, 656.
- ми, 29, 31, 268.
- ми, 61, 479.
- ми, стари наставак за 3-њи и 6-ти падеж, 376, 687.
- мивен, 61, 479.
- мил, 230.
- Милак, 202.
- Милан, 173; — скраћено како се пише, 823.
- Миланов, 809.
- Милета, 192.
- миди, 64.
- Милија, 355.
- милину, 23, 71.
- милион, 28; у прироку 592.
- Милић, 193.
- Милићев, 809.
- Милице, 354.
- Милка, 355.
- милова, 135.
- Милоје, као образац мењања, 318.
- милокрван, 279.
- Милосављев, 253.
- милосрђе, 157.
- милоствив, 251.
- Милота, 190.
- Милошем, 89.
- лилошта, 155.
- Милуш, 224.
- Миља, 155.
- миље, 157.
- мимо, 39, 486; — и 4-ти пад., 673.
- мимоходац, 213.
- Министарство Народне Привреде, 809.
- мин'о, 807.
- минуо, 807.
- мио, 230.

- мир, 159.
 Мирко, као образац мењања, 318.
 мирносан, 278.
 Мйрчета, 192.
 мисао, 63, 168, 364, 365; — шта је, 552.
 миса, 364.
 мислене именице, 23; — и наставак *ије*, 157; — образване извесним наставком, 177; — обележене наставком, 188, 190, 191, 195, 196, 228; — везане значењем за јединину, 597; — значе веру, и пишу се малим словом 809; — узете у смислу неодређеног дела, 624.
 мисли, 810.
 мйсли, 810.
 мйсли, 810.
 мислим, 440.
 мислио, 63.
 мислити, 516.
 мяти, 473.
 Митрова-дне, 336, 811.
 Михољ, 233.
 Михољу-дне, 811.
 мицати, 36, 130. 610.
 миши, 332.
 мишић, 193.
 мишљах, 516.
 мишљен, 516.
 мишљење, 228.
 мишљу, 365, 440.
 мишоловка, 278.
 мјестā, 347.
 мл, 121, 450.
 млад, 230, 259.
 млада, 358.
 младе, 192.
 млади, 126.
 млāдй, 358.
 младина, 177.
 младица, 215.
 младо што, означено наставком, 192.
 младожења, 277.
 младолик, 279.
 младост, 23.
 млађ, 155.
 млађи, 86, 103.
 млак, 73, 230, 259.
 млат, 183.
 млати-шума, 273.
 мле, 121, 491.
 млекар, 78.
 млеко, 24, 77, 78, 597.
 млети, 491.
 Млеткиња, 182.
 млѣч, 153.
 млечан, 78.
 млечац, 52.
 млечѣцъ, 52.
 мливо, 197.
 млијеко, 77, 78.
 млијечан, 78.
 млѣчъ, 153.
 мљѣкар, 78.
 мнидијах, 517.
 многи, -а, -о, 423.
 многозналац, 297.
 множина, 5, 312; — збирних именица има особито значење, 597; — и двојина у речи *око*, 348; у глагола, 431.
 мноштво, 188.
 мнѣти, 517.
 мнити, 517.
 мнѣх, 517.
 мо- наставка, 198, 263; — за прво лице множине, 436.
 мог, 130, 184, 692.
 мога, 66, 398.
 могао, 447.
 могах, 467.
 могаше, 467.
 могаће, 692.
 моге, 440.
 мога, 447.
 могне, 145, 500, 612.
 могу, 51, 440, 465.
 могућ, 443.
 могућан, 260.
 могућност, 191.

- могућство, 188, 226.
 модрокос, 277.
 можда, 817, 822.
 мождани, 84.
 мождина, 84, 94.
 мође, 810.
 мђже, 810.
 може бити, 817.
 може-бити, 811.
 може бити да, 822.
 може да, 822.
 мозаг, 84, 326.
 мозак, 84, 326.
 мозг, 326.
 мој, -а, -е, 32, 270, 398.
 мојега, 66, 398.
 мојем, 398.
 мојему, 398.
 Мојсијевац, 809.
 мокар, 26, 234.
 молитва, 83, 186, 195.
 молити, 516; — с додатком у
 6-ом падежу, 655.
 мољакати, 136.
 мољах, 516.
 мољен, 62, 516.
 мољење и начин заповедни, 705.
 мом, 398.
 момачки, 37.
 момачтво, 99.
 момаштво, 99.
 моме, 398.
 мому, 398.
 момчад, 24, 194, 372.
 момчадија, 158.
 момчадма, 372.
 момче, 25, 192.
 момчић, 87.
 мор, 149.
 Морава, 196.
 Моравин, 809.
 моравски, 809.
 мораст, 246.
 море, 345.
 мори, 126.
 морје, 345.
 мост, 183.
 Мостарац, 214.
 мотовило, 116.
 моћ, 95, 184.
 моћи, 95, 462, 465, 467, 819; —
 спона у прироку, 558.
 мр, 106, 121, 130, 149, 450.
 мрав, 334.
 мрављ, 334.
 мравић, 193.
 мрав, 149.
 мразовник, 204.
 мрак, 149.
 мрвица, 212.
 мре — мро, 121, 141,
 мрежа, 103.
 мрети, као образац мењања, 490,
 611.
 мре, 149.
 мрзак, 254, 259, 420.
 мрзити се, 35.
 мрзие, 145.
 мрану, 122.
 мрјежа, 103.
 мро, 807, ђ.
 мрс, 124, 149, 230, 259, 466.
 мркаљ, 170.
 мрки, 698.
 мркие, 145.
 мркину, 122.
 мрча, 124.
 мрсак, 205.
 мрсипетка, 299.
 мрска, 82.
 мртвик, 204.
 му, 402.
 мудар, 234.
 му драго, 821.
 мужа, 86, 154.
 мужевљи, 233.
 муз, 154.
 музара, 162.
 музга, 210.
 музалица, 227.
 мук, 466.
 мука, 51.
 мукли сугласници, 80; — на
 крају од јасних, 326.

- муси, 353.
 мусломанин, 809.
 мусти, 456.
 мутеж, 217.
 мутња, 179.
 муха, 353.
 муча, 508.
 мучати, 508.
 мушки род, 25; — старији од женског и средњег, 590.
МЪ- наставак, 198, 263, 269.
МЪЕ, 130, 147.
МЪЧ, 154.
 мъгла, 52, 165.
МЪН, 130, 184.
МЪНА, 172.
МЛ- наставак, 199.
МЛТ, 217.
Н, зубно-носни сугласник, 79;
 — не трпи пред собом **ад**, **ст** или **шт**, 102; — изазива пред собом испадање сугласника, 497; — у попуњању зева, 61;
 — прионуло уз **а** у наставку, 189, 257; — предметнуто или уметнуто, 400, 401, 402.
Н- наставак за трпни придев, 448.
на, 39, 284, 486, 301, 303, 307, 309, 628; — с 4-тим и 7-им пад. 678.
на-наставак, 172, 235, 236, 237, 241, 260, 261.
набавља, 131.
набијач, 116.
набодица, 213.
набрајање и запета, 766, 781, 785.
навести, 456.
навићи, 466.
навлаш, 37, 815.
навођење, знак, 804.
навођење туђих речи и две тачке, 788.
наврети, 490.
наврсти се, 456.
наврх, 665, 816.
наг, 230.
нагао, 415, 419.
НАГЛ, 419.
наглавити 309.
наглашавање, види Акценат.
наглух, 301.
нагли, 415.
нагнати, 303.
нагорак, 273, 301.
нагоркиња, 284.
награбити се, 309.
над, 13, 39, 303, 307; — с 4-тим и 6-тим падежом, 677.
нада, 116.
надањ, 104.
нада-се, 104.
нада-те, 104.
надати се и 3-ћи падеж, 637.
надбацити, 303.
надворни, 284.
надиграти, 307.
надимати, 130.
надмен, 51.
надметнути, 303, 307.
надница 284.
надничарка, 206.
надно, 816.
надомак, 816.
надри-књига, 299, 811.
надскакивати, 82.
надстрелити, 82.
надстрешница, 82.
надувен, 479.
надути, 51, 130; — се, 469.
надчовечни, 98, 807.
нађен, 62, 96, 486.
нађи-де, 488.
нажут, 301.
назѣбао, 168.
назимад, 194.
назови-род, 299, 811,
назрети, 512.
назувица, 213.
назути, 473.
на-иден, 486,
наизмак, 816.

- наизменце, 272, 815.
 наизуст, 815.
 нај, 258.
 најамник, 204.
 највише, 38.
 најден, 62, 96, 486.
 најест, 184.
 најести се, 309.
 најјаснији, 97, 807.
 најјачи, 97, 807.
 најјуначнији, 97.
 најти, 62, 96, 486.
 нака, 353.
 наказа, 147.
 накаламак, 205.
 накан, 230.
 накнада, 151.
 наковањ, 180, 322.
 након, 816.
 наконче, 284.
 накрај, 816.
 накрив, 301.
 накупити, 307.
 налет, 147.
 налик, 816.
 налити, 307.
 наличје, 157, 284.
 налог, 149.
 налога, 149.
 наљуљати се, 309.
 нам, 390.
 нама, 602.
 намазати, 303.
 намастириште, 72.
 намера исказана реченицом, 732;
 — у подређеној реченици, 738;
 — у реченицама и време будуће, 691; — како се скраћеним начином исказује, 755.
 наместо, 816.
 наметкиња, 182.
 намештај, 150.
 намештање речи, 756 и д.
 нами, 391.
 намигивало, 167.
 намигуша, 223.
 на низ брдо, 816.
 нањга, 404.
 на њега, 404.
 наоколо, 816.
 наокришке, 815.
 наопако, 816.
 наопачке, 815.
 наопослен, 815.
 наочи, 816.
 наочиглед, 815.
 наочит, 63, 284.
 наоштрили, 63.
 напајати, 59.
 написати, 303.
 напитац, 238.
 напити се, 309.
 на под ногу, 816.
 папој, 57, 106, 149.
 напокон, 816.
 наполица, 284.
 напоље, 816.
 на-поље, 76.
 напољу, 816.
 напомол, 815.
 напоред, 816.
 на по се, 816.
 напред, 37, 816.
 напредак, 322.
 на према се, 816.
на пример, како се пише скраћено, 823.
 напрска, 102.
 напрст-ка, 102.
 нарамак, 284.
 варанча, 115.
 варанца, 115.
 нарицати, 130.
 народа, 810.
 народџа, 810.
 народна имена, збирна и велико слово, 809.
 народни, 241.
 народни језик, 42.
 народњи, 241.
 на рџи, 75.
 наручъ, 153.
 наручан, 284.
 наруче, 101.

- наручје, 101, 284.
 нарудбина, 82.
 нас, 261.
 насап, 147, 322,
 насатице, 272.
 насатке, 272.
 насецати, 130.
 наспавао се, 34.
 наспавати се, 309.
 наспрам, 816.
 насред, 39, 816; — и други па-
 деж, 666.
 наставци за прилоге, 272, 815.
 наставци шта су, 105, 315; —
 обележавају сложеност основе
 273, и д., — за облик, 16; —
 за основу, 17, 18, 107; — за
 падеж, 230; — глаголски, 436;
 — за род, 230; — за трајање
 радње, 611; — за увеличава-
 ње, погрду или презирање, 164,
 175; — за умањаване, 136 и д.
 настати, 35; — спона у при-
 року, 558.
 насупрот, 816.
 насути, 461.
 натапати, 71.
 натаћи, 466.
 на-те, 811.
 натега, 147.
 натицати, 130.
 натпевати, 610.
 натраг, 816.
 натрашке, 37, 272, 815.
 наћи, 62, 96, 486.
 наука, 63, 147.
 наумити, 63.
 наусница, 284.
 наустице, 272.
 нахеро, 815.
 находити се, 309.
 нацрвен, 301.
 начекати се, 309.
 начелник, 91.
 начети, 469.
 начин заповедни, 34, 429, 430,
 705, 706, 811; — како по-
 стаје, 442; — и две проша-
 сте радње, 707; — сложен,
 ради одрицања, 719.
 начин, казан прилогом, 37; —
 казан 6-им падежом, 649, 654:
 — казан подређеном рече-
 ницом, 741; — казан од разне
 руке, и запета, 780; — казан
 уметком и запета, 783; — и
 време у синтакси, 661.
 начин неодређени, 34, 429, 444;
 — представља скраћену додану
 реченицу, 704, 775; — улази
 у сложен начин заповедни,
 719; — расклопљен у подре-
 ђену реченицу, 776.
 начин одређени, 34; — и ње-
 гова обележја, 702.
 начин погодбени, 545, 549; —
 у реченици за намеру, 738.
 начин радње прирокове у рече-
 ницама, 34, 572, 577, 742, 774;
 — у питању, 716.
 начина неодређеног основа, 119,
 120. Види Неодређени начин.
 начини глаголске радње 22, 702
 и д.
 наш, -а, -е, 32, 108, 261; — као
 образац мењања, 392, 397.
 нашарати, 303.
 нашим, 399.
 нашими, 399.
 наших, 399.
 на ште-срца, 811.
 на ште срце, 811.
 нацак-баба, 296.
 нду- наставак при прилошким
 основама, 272.
 ндѣ- наставак при прилошким
 основама, 272.
 не, 4. пад. личне заменице, 389.
 не, прилог за одрицање, 718; —
 у сложеним основама, 300; —
 у правопису, 805; — пред
 разним глаголским облицима,
 818; — једна рече с глаголом,
 819; — пред разним речима

- пред којима је, 818; — без одвојеног значења, 819; — с приложима, 820; — с придевима, 820.
нѣ, глагол, 459.
не-но- наставак за основу времена садашњег, 140, 145, 434, 454, 466, 478, 481, 494, 525; — обележава да је радња свршена, 500.
небес, 378.
нѣ-бисмо, 76.
небо, 25, 383; — као образац мењања, 378.
небрат, 300, 818.
небраћа, 158.
небрига, 273.
неваљалство, 227.
невен, 172.
невера, 300.
неверник, 111, 204.
невесео, 818.
невесело, 820.
невеста, 183.
невешт, 817.
невешто, 820.
негидио, 690.
невичан, 300.
невоља, 273, 300.
невратио, 818.
негде, 817.
неглед, 147.
него, 66, 600, 730, 743, 744.
негова, 135.
него и, 743, 744.
Неготинац, 214.
него што, 743.
недавно, 820.
недалеко, 820.
недеља, 169.
недељних дана имена како се пишу, 809.
недем, 64, 806.
недоречен говор, 802.
недраг, 300.
недри(х), 350; — **свилених(х)**, 425.
незван, 300.
незнабожац, 809.
незнабожачки, 809.
не знавши, 818.
не знадох, 818.
не знаћах, 818.
не знајући, 818.
незналица, 818.
не знам, 818.
незнан, 818.
незнао, 300.
не знао, 818.
незрео, 818.
неизвесност, казана временом будућим, 694.
не-ималац, 66.
не-имам, 66, 819.
не-имање, 66.
не-имати, 66.
неисписане речи, 823.
нејач, 153.
нејачак, 255.
нејасност и акценат, 810.
нејдем, 62.
нејдеш, 62.
неје, 459.
не једем, 64, 806.
неједнакост у поређењу, 743.
не-јесам, 459, 819.
нејмам, 62.
нек, 740.
нека, 706, 738, 822.
некад, 13, 817.
некакав, -а, -о, 32, 300, 426, 818.
некаки, -а, -о, 32.
некако, 300.
не камо ли, 744.
неки, -а, -о, 32, 606, 608.
некмо ли, 744.
нек не чини, 719.
неко, 31, 300, 392, 817, 818.
некоји, -а, -е, 32, 300, 818.
неколика, -е, 32.
неколико, 32; — **и прирок**, 592.
неколицина и прирок, 592.
некрст, 153.

- некуда, 272.
 немадне, 612.
 нѣмалац, 66.
 нѣмам, 66.
 не мало, 820.
 немам, 819.
 нѣмање, 66.
 немаран, 300.
 немарно, 37.
 немарност, 191.
 немати, 66.
 Немац, 74.
 Нѣмѣца, 74.
 немачки, 809; — језик 42.
 немачко-српски, 811.
 Нѣмче, 74.
 немилице, 272, 820.
 немир, 818.
 немиран, 818.
 немирно, 820.
 не много, 820.
 не могавши, 818.
 не могао, 818.
 не могах, 818.
 не могох, 818.
 не могу, 818.
 не могући, 818.
 не мози, 819.
 немој, 719, 819.
 не моћи, 818.
 ненепчани самогласници, 55.
 не носити, 818.
 необично, 820.
 неодређен подмет и време садашње, 682. Види: реченице без подмета.
 неодређене заменице и прилози у одрченој реченици, 721.
 неодређени вид придевски, 414, 415, 417, 599.
 неодређени део за мислене ствари, 624; — исказан 2-им падежом, 623, 625.
 неодређени начин, 34, 119, 120, 429, 432, 433, 434, 439, 444, 449, 702, 703; — и будуће време, 692; — средство скра-
- љивања реченица, 703, 755; — растворен, 703, 776; — у одрченом начину заповедном, 719.
 неодређено значење заменицама како се даје, 300; — за количину, 622.
 неопера, 149.
 неопран, 818.
 не 'оћу, 819.
 неочекивано и знак почивке, 793.
 непознат, 300.
 непознатог лица заменица, 604, 734, 740, 741, 745, 772; — и свезе и и ми, 821.
 непосредно питање, 799.
 непосредни начин образовања основа, 112.
 непостојано а, 322, 324.
 непрелазни глаголи, 35, 125, 609, 636, 698.
 непроменљиве речи, 13.
 непце, 44, 45.
 непчани сугласник и ђ за њим, 124; — постао од грленог. 180, 254—5, 259, 205, 213, 257, 508; — и разлике у промени придева, 422; — траже да се ј после њих избаца, 101, 365; — пред и- наставком начина неодређеног и њихов постанак, 126; — постали пред њ, 153, 188, 189; — претварају о у е, 319, 345; — изазивљу да се ђ промени у а, 508.
 непчани самогласници, 55, 79.
 неред, 818.
 нерођен, 800, 818.
 нероткиња, 53.
 нес, 116, 456, 458.
 несавитљив, 818.
 нѣсам, 64, 459, 819.
 не само, 744, 820.
 несвршена радња у глаголских основа, 121; — у прошлости. 684, 686.

- несвршени глаголи, 610, 611, 612.
 несе, 141.
 неси, 459.
 несклад говорних оруђа и из-
 бацивање сугласника, 102.
 неслан, 300.
 неспски, 820.
 не стати, 819.
 нестати, 819.
 нести, 116.
 несуђеник, 72.
 не тако, 820.
 не тамо, 820.
 нетко, 31, 269, 396.
 нећакин, 240.
 нећати, 137; — се, 137.
 неће, 137.
 нећкати, 137.
 нећо, 225.
 нећу, 225, 819.
 неук, 63.
 нехати, 822.
 нехотице, 37, 272, 820.
 нехришћански, 820.
 нечастив, 251.
 нечесов, 261.
 нечиј, -а, -е, 32, 300, 427.
 не чини, 719.
 нечист, 153.
 нечист, 817.
 нечовек, 300.
 нечуо, 690.
 Нешо, 220.
 нешто, 31, 392, 622, 817.
 ни, 390, 721, 723, 777, 817, 821;
 — даје одречено значење за-
 меницама, с којема се слаже,
 300; — и запета, 763; — међу
 више реченичних делова, 765;
 — при набрајању или ређању,
 766; — при предлогу са сло-
 женом, заменицом, 721, 817,
 821; — у правопису, 805.
 ни за што, м. за ништа, 817.
 ни — ни, 720, 729.
 ни по чем, 817.
 ни по што, 721, 821.
 нигда, 37.
 нигде, 721.
 ниже, 39; — и други падеж, 665
 низ, 39; — и четврти падеж, 673.
 нйз, 149.
 низ реченични, 11, 724, 728, 759,
 762, 785, 786, 787, 811.
 низак, 254, 259, 420.
 низа-те 104.
 низина, 177.
 низок, 256.
 није, 225, 459.
 ниједан 817.
 нијесам, 64, 459, 819.
 нијеси, 459.
 НИК, 466.
 никад, 37, 721.
 никакав, -а, -о, 32, 300, 426
 никаки, -а, -о, 32.
 никако, 300.
 никао, 496.
 НИКЕ, 145.
 никнути, 496.
 нико, 31, 300, 392, 721, 817, 821.
 никоговић, 261.
 никоји, 300, 817.
 Никола, 355.
 николико, 32.
 Никољ, 233, 418.
 никох, 496.
 Николић, 193.
 никуда, 821.
 ни на кога, 721.
 ни на чијем, 821.
 ни од куда, 821.
 нисам, 64, 459, 819.
 ниси, 459.
 нит, 369; — нити, 369.
 нити (нит', ни), 40, 777; — и
 запета, 763; — међу више ре-
 ченичних делова, 765; — при
 набрајању или ређању, 766.
 нити — нити, 720, 729.
 нитко, 31, 229,
 нитков, 229, 269.
 нићи, 466
 ни у кога, 721, 821.

- ницати, 130.
 ничесов, 261.
 нѣчй, 64.
 ничиј, -а, -е, 32, 64, 300, 427, 821.
 ничице, 37.
 Нишава, 196.
 нишки, 257.
 ништа, 31, 261, 392, 721, 821.
 ништав, 261.
 ништарија, 158.
 ништа-човек, 273.
 нј постаје њ, 86.
 но, 66, 600, 730, 743, 744.
 но, заменички дометак, 811.
 но- наставак, 172, 235, 236, 237, 241, 260, 261.
 но- наставак за осн. вр. сад..
 гледај не- наставак.
 нов, 230.
 Новак, 72.
 новац, 74.
 нѡваѡа, 74.
 Нови Сад, 809.
 Ново Брдо, 809.
 нѡво сѡло, 599.
 Нѡво Сѡло, 599.
 нѡвца, 74.
 новци, 83.
 новчић, 193.
 нога, 353, 359.
 нѡгѡ, 359.
 ноде, 96.
 нокак, 206.
 ножеви, 332.
 ножем, 89.
 ножи, 332.
 ножица, 87.
 нѡзи, 353.
 нѡкат, 322, 334.
 нѡктѣ, 334.
 нѡктију, 334.
 нѡрац, 213.
 нос, 44, 45.
 носати, 611.
 носец, 213.
 носи, 514.
 носи — носѡ, 141.
 носилац, 227, 324.
 носиља, 169.
 носѡци, 807.
 носити, 35, 116, 514.
 потњи, 94.
 нѡћива, 134.
 нѡћивати, 36, 610, 611.
 нѡћити, 610, 611.
 нѡћиште, 209.
 нѡћни, 94, 241.
 ношај, 150.
 ношен, 86.
 нѡшѣво, 72.
 ношња, 85, 179.
 нт- наставак за 3-ће лице мно-
 жине, 440, 436, 438, 443, 452,
 480, 520.
 ну, 730.
 ну- наставак глаголских основа.
 122, 145, 449, 494, 496, 497.
 нуријаш, 222.
 нѣ- наставак, 172, 235, 261, 269.
 нѣсть, 459.
 Њ непчани сугугласник, 79; —
 постало од нј, 86; — не трпи
 пред собом зѡ, ст, или шт,
 102; — ко је увео у српску
 азбуку, 46; — њ ко је увео
 у латиницу, 47.
 ња- наставак, 179, 241.
 њга м. њега, 402.
 ње, заменички 2-ги пад. ж. р. 261.
 ње- наставак при придевским
 основама, 241.
 њега, 86, 261, 402, 404.
 њего, 402.
 његов, -а, -о, 32, 261, 426.
 Његуш, 224.
 њези, 261.
 њезин, -а, -о, 32, 261, 426.
 њему, 402.
 њен, -а, -о, 32, 261, 426.
 њи- наставак при придевским
 основама и видови, 423.
 њим, 402.
 њин, 261.

њих, 108, 261, 402.

њихан, -а, -о, 32, 261, 426.

њихов, -а, -о, 32, 108, 261, 426.

њој, 402.

њојзи, 815.

њу, 402.

ЊЪ- наставак при придевским основама, 241.

О самогласник, 39; — после непчаних сугласника, 89, 135, 345, 392, 417; — иде у е после *ц*, 89, 354; — постало од *е*, 378, 379, 381; — мењањем постало од *е*, 149; — непостојано, 63; — постало од *л*, 91, 165, 168, 324, 325, 346, 357, 364, 419; — се мења у *а*, 58, 130, 131, 153; — шири корен, 534; — везује две на једнако сложене основе, 276.

о- наставак именски, 146, 147, 148, 152, 230, 279, 342, 345.

о- наставак врем. садаш., види **е**- наставак.

о- уметак у гаголским облицима, 438, 452, 459, 480.

о или **о** постало сажимањем, 64. **о**, усклик, 22.

о, предлог при сложеним основама, 285, 301, 303, 308; — са 4-им и 7-им падежом, 678.

об, при сложеним основама, 285, 303, 308, 486.

оба, 313, 316, 405, 407, 408, 411; — и прирок, 593.

обавестити, 104.

обавити, 104.

обагњити, 473.

обадва, 405, 407, 408, 411, 815.

обадве, 815.

обадверучке, 815.

обадвоје, 815.

обадвојица, 815.

обазрети се, 512.

обала, 100.

обалити, 100.

обамрети, 104.

обамрле речи како се пишу, 814.

обапети, 104.

обарача, 218.

обарити, 100.

обасипати, 104.

обасути, 303.

обдан, 815.

обданица, 285.

обележје, 285.

оберучке, 272.

обеселити, 100.

обесити, 100.

обешенак, 228.

обиграти, 308.

обидем, 486.

обиђем, 486.

обикнути се, 100.

обилат, 243.

обилова, 135.

обилује, 144.

обиље, 23, 157.

обиснути, 100.

обити, 486.

обићи, 466, 486.

обичај, 100.

обичан и 6-ти падеж, 655.

обладати, 100.

облак, 100, 116, 149.

облаку, 810.

дблаку, 810.

облачити се, 35.

оближњи, 301.

облик и **наставци** му, 34, 105, 310, 311, 428, 432, 437, 439, 679. Види: **облици**.

облина, 177.

облити, 303.

облици подлога за образовање основа, 108, 118, 137, 225, 226, 227, 228, 260; — застарели, 815; — изумрли, 815; — именски у реченицама, 615, и д.; — падежни и акценат, 810; — у склапању сложених основа, 273, 295; — глаголски и не, 818.

- обнавља**, 131.
обневидети, 819.
обнемоћи, 819.
обнети, 308.
обноћ, 815.
обод, 116, 149.
ободаца, 72.
ободци, 98.
обоје, 405, 410.
обоји, -е, -а, 405.
обор, 149.
обоци, 98.
обрана, 151.
Обрадовић Доситије, 46.
образ, 149.
образовање слогова, 67.
обрамица, 285.
обрати, 308.
обрести, 451.
обрнут ред речи, 756, 757.
обртањ, 180.
обруч, 155.
обуваћи, 248.
обувен, 479.
обути, 473.
обући, 100.
ОВ, постало од **у**, 128, 144, 149, 534, 540, 543; — од **џ**, 149.
ОВ- уметак међу основом и наставком у множини неких именица, 332.
ОВ- наставак, 108, 178, 233, 252, 253, 261, 271, 418, 809.
ов, заменичка основа, 114, 395.
ОВА- наставак, 134, 135, 252, 253, 271, 449, 543; — и основа времена садашњег, 143.
овај, -а, -о, 32, 114, 269, 395, 427.
овакав, -а, -о, 29, 32, 271.
оваквица, 215.
оваки, -а, -о, 32, 271, 427.
овако, 37.
оваков, 271.
овакови, 426.
овамо, 37, 272.
овамо-те, 811.
ован, 322.
оваца, 357.
овас, 322.
овда, 37, 272.
овде, 37, 96, 272.
овђе, 86.
ОВЕ ГОДИНЕ, како се пише скраћено, 823.
овешати, 96.
ови, 32, 427.
ОВ-ИТ, -а, -о, наставак, 247.
овнић, 193.
овновина, 178.
ОВО- наставак, 252, 253, 271.
ово, 622.
оволики, -а, -о, 32, 427.
оволико, 29.
овсеница, 215.
овсик, 203.
овсиште, 209.
овуда, 37, 272.
овудије, 272.
овца, 83, 357.
овчара, 163.
овчарица, 214.
овчарски, 257.
овчица, 83.
овъ, 269, 427.
овадъ, 272.
оганъ, 322.
огледало, 71.
огњан, 239.
огњиште, 345.
огњишче, 345.
огорелиште, 72.
ограничавање значења и предлог **ио**, 817; — трајање радње глаголске, 610.
огребак, 205.
огрев, 148.
огрлица, 285.
огрљак, 202.
од, 39, 600, 601; — и други падеж, 664, 670; — и други падеж у трпним реченицама, 710, 712.
одабрати, 104.

- одавде, 37.
одагнати, 104.
одаднити, 104.
одадрети, 104.
одакле, 37; — у питању, 716
815.
оданде, 37.
одапети, 104.
одапрети, 104, 490.
одасвуд, 104.
одаслати, 104.
одасути, 104.
одати, 97.
одатле, 37, 104.
одашиљати, 104.
одвајати, 59.
одвећ, 38, 815.
одвеће, 815.
одвише, 816.
одврх, 816.
одвугнути, 149.
одгонетљај, 150.
одева, 130.
одевен, 479.
оделити, 97.
одељење, 228.
одојче, 192.
одвада, 815.
одиста, 815.
одићи, 97.
од једанпут, 815.
од једаред, 815.
од једног пута, 815.
од једног реда, 815.
одлсжава, 132.
одломак 110, 205.
одлучивање или изузимање, ка-
зано предлогом, 39, 663.
одмах, 37, 815, 816.
одолева, 132.
одредница у сложеним основама,
277.
одређени начин, 34, 702.
одређени вид придевски, 414,
415, и д., 599; — и проме-
на, 421; — довољан за 2-ги
падеж припадања, 619; — у
глаголских придева, 447, 448.
одређеног лица заменица главна
реч, 734.
одречена реченица, неодређене
заменеце и прилози, 721.
одречено значење како се даје
речима, 300.
одречено побрајање, 817.
одречни облик при бојазни и
закраћивању, 722.
одржати, 97.
одреднице у двома сложеним о-
сновама, 275.
одрећи се, с 2-им пад. као до-
пуном, 629.
одрицање 718 и д.; — раширено
на више реченица или дода-
така, 720; — опште у рече-
ници, 721; — оснажено 723.
одртина, 228.
одседлати, 82.
одсек, 82, 147; — у писању,
808.
одселе, 272, 815.
одселити, 82.
одсести, 82.
одсећи, 82.
одсјаивати, 82.
одскочити, 82.
одстајати, 82.
од тољич, 815.
одуд, 815.
од-цара, 76.
одцепити, 98.
од час, 815.
одченути, 98.
одшалити, 82, 98.
одшалица, 98, 213.
одшетати, 82, 98, 807.
одшити, 82, 98.
одшкринути, 82.
дзџд, 815.
озади, 815.
озго, 37.
оздо, 37.
овепшћеш, 548.

ђзѣм, 153.

ОИ- самогласници, 63, 807.

ој, усклик, 22.

ОЈ, постало снажењем из и, 149.

ОЈА се једначи у аа, и сажима у а, 66.

ОЈЕ се једначи у оо, и сажима у ђ или ђ, 66.

ОК- наставак за придеве, 256, 259.

ОКА- наставак за придеве, 256.

окле, 815.

оклен, 815.

оклоп, 149.

окнивен, 518.

окнити, 518.

окно, 172.

око 39, 348, 373.

око, предлог, и други падеж, 666.

ОКО- наставак за придеве, 256.

околнијех, 425.

околности у реченици и запета, 783.

објашњавање и две тачке, 790.

окомак, 205.

окопати, 303, 308.

ократак, 301.

окрњене речи како се пишу, 814.

окром, 39, 816.

Округ Подрински, 809.

округао, 26,

окршањ, 180.

ОЛ постало снажењем из л, 149.

ОМ и **ем** у 6-ом пад. именичке промене, 319, 327.

ОМ стари наставак за 3-њи пад. множине у именица, 340, 350, 384.

омален, 301.

оманути, 303.

ОМЕТА, 147.

омрцати, 130.

он, -а, -о, 29, 31, 114, 269, 392, 395, 400; — образац промене, 402.

онај, -а, -о, 32, 395, 427, 752.

онакав, -а, -о, 29, 32, 271, 426.

онаки, -а, -о, 32, 271, 427.

онако, 37, 741.

онаковац, 215.

онаков, 271.

онакови, 426.

онако — како, 774.

онамо, 37, 272, 746, 752.

онамо — куд, 774.

онда, 37, 272, 745.

онда — кад, 774.

онде, 37, 96, 272.

онде — где, 774.

оно, 622.

оновечери, 815.

онолики, -а, -о, 32, 427.

онолики — колики, 741.

онолико, 29.

ономад, 37.

ономадне, 656, 815.

ономлани, 815.

онуда, 37, 272.

онуда — куд, 774.

онудије, 272.

онудѣ, 272.

онѣ, 427.

ОЊА- наставак, 181.

ОО сажето, 64.

опалити, 302.

опанак, 205.

опет, 37.

описати, 308.

описна граматика, 42.

опколити, 303, 308.

ОПКОЉАВА, 132.

опкоп, 20, 147.

опсести, 303.

оправка, 83.

опростити, и 2-ги падеж као допуна, 629.

опроштај, 150.

опроштен, 94.

Општина Београдска, 809.

општински, 26.

ОР- наставак за диминут. глаг. радњу, 136; — за именичке основе, 161.

- ор** снажењем постало из *p*, 149.
ора̂, 66.
орао, 66.
ораси, 331.
орасима, 331.
ораћи, 248.
орах, 107, 331.
орахов, 252.
орач, 72; — као образац, 318.
орачем, 89.
орашак, 107.
орашац, 52.
орашџ, 52.
Орашје, 24, 157.
орашчић, 107.
орјаткиња, 182.
орлић, 193.
орђ, 66.
оро- наставак, 267.
ортачина, 87.
оруђа говорна, 2, 44; — њихов
 несклад шта изазива, 102.
оруђе, казано наставком, 167,
 169, 218; — 6-им падежем, 648.
оруже, 101.
оружје, 101.
осам, 263, 266, 374.
освајати, 59.
осветити се, и 3-ћи пад., 637.
освитац, 295.
освитати, 130.
освојити, 59, 308.
оселе, 815.
осем, и 2-ги пад., 663.
осѣцати, 71.
всим (сем, осем), 39; — и 2-ги
 падеж, 663, 816.
осироте, 125.
оскудица, 23.
ослободити, и 2-ги пад. као до-
 пуна, 629.
ослушкивати, 136.
осмак, 202.
осми, 263.
осмъ, 263.
осмъ, 374.
оснажено одрицање, 723.
основе, 15, 57, 109, 149, 315;
 — наука о њима, 43, 105; —
 просте или сложене, 117; —
 сложене, 111, 273 и д.; —
 сложене на једнако, 276; —
 сложене од бројева, 298; —
 сложене од готових облика,
 295, 298; — глаголске, име-
 ничке, придевске, заменичке,
 прилошке, 118; — нове и само-
 гласник употребљене основе,
 110; — непосредно од корена
 изведене, 118; — од основа,
 107, 118; — од облика изве-
 дене, 108, 118; — у глагола
 432; — времена садашњег,
 119, 434; — главна и одред-
 ница, 277; — зависна и главна
 у сложеним основама, 277; —
 начина неодређеног, 119, 120,
 432, 433.
осну-а, 57, 109.
оснутак, 228.
особина, 229.
особит, 261.
особито, 38.
особна имена, 24; — и велико
 слово, 809; — и једнина, 597;
 — сличне с одређеним при-
 девицама, 414.
осој, 149.
ост- наставак, 191.
остава, 151.
оставити се и 2-ги пад. као до-
 пуна, 629.
остали, 698.
останак, 228.
остарели, -а, -о, 431, 447, 690.
остарео, 430, 447.
остарети, 611.
остатак, 228.
остати, 35, 558.
остраг, 37, 816.
острице, 212.
острово, 149.
от, предлог, 486.
от- наставак, 187.

отац, 52, 322.
 отачавство, 189.
 отаџбина, 82.
 отворени слогови, 67.
 отезати, 130.
 отео, 63, 91.
 отети, 469.
 отидем, 486.
 отиђем, 486.
 отити, 486.
 отићи, 486.
 отићи ћемо, 548.
 откати, 97.
 откидох, 497.
 откинуо, 497.
 откинути, 497.
 откле, 272, 815; -- у питању, 716.
 отклен, 815.
 открај, 816.
 откуд, 815; — у питању, 716.
 откуда, 746.
 отмица, 213.
 отонич, 815.
 отока, 149.
 отољич, 815.
 отпаста, 82.
 отпор, 149.
 отпут, 815.
 отров, 149.
 отуд, 815.
 отца, 98.
 отце, 98.
 отци, 98.
 отче, 98.
 отъць, 52.
 ох, 22.
 охрону, 123.
 оца, 98.
 оце, 98.
 оцеди, 332.
 оцем, 89.
 оцепити, 98.
 оци, 98.
 оцин, 240.
 очас, 815.
 оче, 98.
 очев, 253.

очевина, 178.
 оченути, 98.
 очи, 313, 348, 373.
 опшвањити се, 83.
 опше, 83.
 општар, 234.
 општар акценат, 70.
 опачар, 163.

И уснени сугласник, 79; — му-
 као, сугласник, 80; — тражи
 л кад дође пред *j*, 86.
па, при сложеним именичким
 основама, 301.
па, свеза, 40, 728.
пабирак, 205, 301.
пабирчи, 126.
Павао, 156, 325.
паведрина, 301.
павечера, 301.
павлака, 301.
павит, 116.
Павле, 343.
Павловић, 193.
павта, 83.
памет, 184.
пад, 17, 120, 154.
пад, 147.
падалиште, 227.
падеж, 217.
падеж први и наставци му, 230:
 — како се познаје, 314; — у
 синтакси, 615; — други, 314.
 617—633; — с предлогом *с*,
 675; — с предлогом *против*
 (проћу), супрот, 676; — 2-ги
 и трпно стање, 712; — трећи.
 314, 634, 640, — с предлогом
против, супрот (проћу), 676:
 — четврти, 314, 641—645, 753:
 — с предлозима *за*, *међу*, итд.
 677; — с предлозима *на*, *у*,
 итд. 688; — *пети*, 314; — *п*
запета, 718; — *и знак узвика*.
 800; — с предлогом *заступ-*
љен подређеном реченицом.
 775; — *шести*, 314, 648—655.

- 753; — с предлогом *с*, 675;
 — с предлозима *за*, *међу*, 677;
 — и трпно стање, 712; —
 седми, 314, 656; — с пред-
 логом *при*, 674, — седми с
 предлозима *на*, *у*, итд. 678.
 падежи без предлога у речени-
 цама, 615, и д.; — и речи које
 се по њима мењају, 22; — с
 предлогом, 657 и д., — у гла-
 голско-именских облика, 447,
 448; — и акценат, 810.
 падежни додатци у питању, 716,
 падем, 454.
падне, 454.
 паднем, 454.
 падну, 454.
 паднувши, 454.
 Паја, 156.
 пак, 728.
пакал, 165.
 пакао, 165.
 паклен, 238.
 палац, 324.
 палеж, 217.
 паликућа, 299.
 палошем, 89.
 памет, 72, 73.
 памтивек, 273.
 па-но, 811.
 Панта, 152.
 Пантелијић, 64.
 Пантелић, 64.
 пањ, 154.
 пањеви, 89.
 пањем, 89.
 пао, 63.
 паоци, 324.
 па́пак, 322.
 папар, 322.
 паперје, 301.
 папрен, 26.
папри, 126.
 па́ра, 810.
 паракати, 136.
 па́рати, 59.
 парац, 213.
 парба, 195.
 парожак, 301, 322.
 па́ром, 810.
 па̋ром, 810.
 па̄ром, 810.
 пас, 52, 322, 323, 332.
 па̋с, 66.
пас, 154,
пасе, 141.
 пасиј, 231.
 пасији, 231.
 пасји, 231.
 пасма, 198.
 пасмо, 197, 346.
 пасти, 451, 454, 456.
 пасти ћу, 691.
 пасторче, 192.
 пастрмка, 206.
 патак, 328.
 патки, 353.
 патку, 328.
патоса, 133.
 патријаршијски, 64.
 патче, 98.
 паужина, 301.
 паун-перо, 296.
 паучљив, 251.
 паџа, 83.
пах, 128.
 пахуљ, 171.
 паче, 98.
 паша, 86, 154.
 пашиница, 215.
 пашовати, 135.
 пашћу, 691.
пе, 468.
пѣа, 434.
 певае, 434, 440.
 певај, 34.
 певају, 440,
 певајући, 34, 37.
 певали би, 549.
 певали бисмо, 549.
 певалиште, 227.
 певам, 34.
 певанија, 228.
певаније, 228.

- пѣвѣнка, 228.
 пѣвање, 23, 228.
 пѣвао, 34, 91.
 пѣвао бих, 549.
 пѣвао је, 34.
 пѣвао сам, 546.
 пѣвати, 33, 34, 36, 58, 213, 442, 444.
 пѣваћеш, 34.
 пѣвац, 213.
 пѣвач, 72.
 Пејак, 202.
ПЕЈ, 106, 438, 450.
 пека, 147.
 пекав, 429.
 пекао, 447.
 пеке — пеко, 211.
ПЕКИВО, 109.
 пекл, 447.
 пекло, 429.
 пекох, 438.
 пекући, 429.
 пењати, 471.
 пѣњах, 471.
ПЕЊЕ — **ПЕЊО**, 471,
 пењем, 471.
 пењи, 471.
 пѣњући, 471.
 вепал, 149, 325.
 пепељав, 250.
 пепељаст, 245.
 пепео, 149, 325.
 перина, 19.
 перје, 19.
 пермисив, 706.
 пермисивне реченице, 732, 740.
 пернат, 19.
 перни, 19.
 перо, 19, 24, 149.
 персијски језик, 42.
 перфекат, 689.
 перце, 19.
 песак, 24, 321, 322, 597.
 песконица, 66.
 пескови, 24, 597.
 песковит, 247.
 песконица, 66.
 пескуља, 171.
 пет, 28, 263, 266, 316, 374; —
 и прирок, 592.
 пета, 183.
 пета врста именичке промене,
 378; — глаголске промене, 519.
 пѣтак, 202.
 пѣтак, 208.
 пѣтао, 25.
 Петар Велики, 46.
 пети, редни број, 263, 316.
 пѣти, 469, 471.
 пѣтина, 266.
 пѣти падеж, у синтакси, 646, 647;
 — и запета, 781; — и знак
 узвика, 800; — како се по-
 знаје, 314; — једнак с првим,
 355.
 пѣти раздео прве врсте промене
 глаголске, 468.
 пѣтица, 266.
 пѣтља, 133.
 пѣтљанија, 228.
 пѣтнаест, 66.
 пѣтнѣст, 66.
 пѣтори, -е, -а, 28, 267.
 пѣторо и прирок, 594.
 пѣторо, 267.
 Петрову-дне, 811.
 пѣћи, 429, 462, 548; — као обра-
 зац мењања, 462.
 пѣци, 87, 429.
 пѣциво, 87, 109, 197.
 пѣцијаше, 429.
 пѣцкало, 167.
 пѣче, 429.
 пѣчен, 429, 448.
 пѣчѣнка, 228.
 пѣчењак, 228.
 пи (пити), 57, 105, 106, 429, 121,
 433, 449, 479.
 пѣи, 64.
 пивен, 479.
 пиво, 148.
 пивши, 429.
ПИЕ, 141.
 пиј, 64, 429.

- пијаше, 429.
 пијах, 477.
 пије, 474, 477.
 пијен, 479.
 пијеш, 429.
 пијмо, 807.
 пијући, 429.
 пила, 429.
 пилад, 597.
 пиле, 25, 597.
 пилета, 597.
 пилећи, 233.
 гилић, 597.
 дилићи, 597.
 пијмо, 64, 807.
 пио, 63.
 пир, 159.
 пиркати, 136.
 писа, 128, 519.
 писак или гласница, 44, 149.
 писаљка, 206.
 писана беседа, 806, 807.
 писао, 91.
 писао сам, 428.
 писар, 162.
 писаре, 327.
 писарем, 327.
 писарина, 176.
 писаром, 327.
 писару, 327.
 писати, 35, 36, 610; — као обра-
 зац мењања, 526.
 пис-је — писјо, 434, 526, 527.
 писк, 122.
 пискарати, 136.
 писмо, 198.
 писну, 122.
 пит, 479.
 пита, 449.
 питање у реченицама, 713; —
 чега се тиче, 714; — како се
 почиње, 716; — посредно и не-
 посредно, 799; — знак, 792, 797;
 — знак, и велико слово, 808.
 пити, 35, 105, 121, 429, 433, 442,
 473, 474.
 питоми, 126.
 пише, 142, 434, 519, 526.
 пишем, 34, 428.
 пиши, 527.
 пишталина, 227.
 пл, 149, 154.
 плавити, 57.
 плавоок, 63.
 плавуља, 171.
 пладновати, 96.
 плаб, 154.
 плакати, 36, 610.
 пландовати, 96.
 планути, 611.
 плати, 107, 433.
 платнен, 26.
 плаћа, 107, 131.
 плаћати, 107, 433.
 плах, 230.
 плач, 154.
 плачљив, 251.
 плашен, 101.
 плашјен, 101.
 плашт-ем, 327.
 пле, 462.
 плева, 148.
 плев, 450.
 плеве — плево, 462.
 плевен, 462.
 плевити, 462.
 племе, 50, 74, 199; — као образац
 мењања, 378.
 племен, 378.
 племенā, 74.
 племена, 74.
 плѣмена, 74.
 плен, 172.
 плео, 447.
 плесан, 363, 365.
 плесмо, 198.
 плесн, 363.
 плезнив, 251.
 плести, 93; — као образац ме-
 њања, 451.
 плет, 57, 130, 149, 154, 447, 449.
 450.
 плетавши, 446.
 плѣтах, 455.

- плетва, 186.
плете — **плето**, 141.
 плети, 248, 462.
 плетиво, 197.
 плетијак, 455.
 плетикоса, 299.
 плетѣћи, 248.
плета, 447.
 плећаш, 222.
 плеће, 154, 349, 368.
 плећи, 313, 349, 368.
 плешњу, 365.
 плешћу, 548.
плива, 130.
 пливати, 473.
плијеве — **плијево**, 462.
 Plusquamperfectum, 691.
 плити, 473.
 плитак, 259.
плѣв, 172.
 пловац, 213.
 пловити, 57.
 пловка, 83.
 плодан, и 2-ги падеж као до-
 датак, 655.
 плот, 57, 149.
плу, 57, 149, 213.
 плуг, 210.
 плута, 183.
 плуто, 183.
 плућа, 44, 45, 57.
 плѣнѣ, 235.
плѣ, 462.
 плѣти, 462.
 плѣснат, 243.
 плѣштинице, 272.
 плѣванка, 228.
 плувати, 540.
 плујем, 540.
 плѣс, 22.
плѣска, 147.
плѣца, 122.
 плѣцати, 136.
плѣцка, 122.
 плѣцкати, 136.
плѣцну, 122.
 плѣшт-ем, 327.
пне — **пно**, 468, 471.
 по, 39, 126, 468, 815; — при
 именским сложеним основама.
 286, 301; — при глаголским
 основама, 307; — с 4-им и
 7-им падежом, 678; — и огра-
 ничаване значења 817.
 победа, 151.
 побези, 466.
 побећи, 466.
 побити, 307.
 поблизу, 817.
 побожићњи, 286.
поболева, 132.
 побољи, 817.
 побра, 342.
 побрајање и две тачке, 789, 790;
 одречено, 817.
 побрати, 307.
 побратим, 18, 111, 126.
 побратимство, 18.
 Побрђе, 273, 286.
 побро, 152, 342.
 по вас дан, 817.
 повелик, 273.
 повелики, 301.
 повесамце, 72.
 повесмо, 198.
 повијуша, 116.
повиле, 125.
 повише, 816.
 поводањ, 180.
 поводљив, 251.
 повој, 57.
 повратак, 205.
 повратака, 72.
 повратни глаголи, 35, 609; — и
 2. пад. као допуна, 628; — и
 3-ћи пад., 637.
 повратуша, 223.
 повраћај, 150.
 поврх, 665, 816.
 погађачица, 214.
 погибао, 168, 364.
погибл, 364.
погибла, 497.
 погибох, 497.

поглавар, 163.
 поглед, 147.
 поглéдати, 58.
 погодба у реченици, 732; — у подређеној реченици, 739; — уступна, 740; — и два будућа времена, 692; — и прошаста придев, 700.
 погодбене свезе, 739.
 погодбени начин, 545, 549, 702, 708, 738.
 погодбено будуће, 695.
 погорелац, 227.
 погреб, 147.
погрева, 130.
 погрда казана наставком, 164, 175.
 под, 13, 39; — у сложеним основама, 287; — при глаголским основама, 303, 307; — с 4-им и 6-им падежом, 677.
 подавити, 104.
 подалеко, 817.
 поданик, 97.
 по дану, 75.
 пода-њ, 104.
 пода-се, 104.
 подасути, 104.
 пода-те, 104.
 подбрадак, 287.
 подбрадник, 204.
 подбунити, 499.
 подбуо, 499.
 подвеза, 147.
 подводан, 287.
 по двоје, 817.
 подглавак, 287.
 Подгорац, 287.
 Подгоричанин, 86.
 подградити, 303.
 подгрејати, 307.
 подгрљача, 287.
 по десеторо, 817.
 подешавање гласова при образовању основа, 109.
 подзрмак, 287.
 под-јесѐн, 76.

подмет, 709.
 подмет у реченици, 4, 8, 35, 162, 609, 709, 758; — које речи бивају, 22, 552, 553, 554; — како се тражи, 553; — више подмета у реченици, 563, — више подмета и прирок, 585, 586; — више подмета и слагање по роду и по лицу, 590; — више подмета уз један глагол, 611; — неозначен у реченицама, 562; — неодређен и време садашње, 682; — у трпним реченицама, 710, 711, 712; — непознат или у питању, 713, 714; — нема у реченици, 643, 644; — изостављен, 560, 614, 750; — именовање подмета избегнути, 589; — и 2-ги падеж, 633; — и 3-њи падеж, 640; — и 4-ти падеж, 643, 644; — и 5-ти падеж, 646, 647; — веза за пређашњу мисао и средњи род, 598; — у реду речи, 796; — у средњем роду, значи нешто неодређено, 598; — при глаголским облицима, употребљеним у сложеним именицама, 299; — у ком је падежу, 615; — више подмета и запета, 764, 767; — општи и запета, 767.
 подметнути, 303.
 подметов, додатак подређена реченица, 731; — начин скраћивања реченица, 753.
 подметови датаци, 564, 567; — самостални, 568, 769, 770. — подмету додане реченице 565, 732, 747.
 подне, 815.
 подно, 816.
 подножје, 287.
 подножник, 204.
 подобар, 301.
 подоста, 817.

- подраст, 153.
 подређена глаголска радња, 696.
 подређене реченице, 724; — при-
 девне и подметне, 771; — име-
 ничке, 773; — скраћене, 753;
 — према главној реченици,
 731; — пред овојом главном
 и запета, 778; — и главна
 реч којој се додају, 772; —
 и казивање будућег времена
 у њима, 145; — за предмет,
 737; — намере и предмета
 како се скраћују, 755; — за
 намеру, 738; — за погодбу,
 739; — погодбене и два бу-
 дућа времена, 692; — за вре-
 ме, 680, 745; — за поређење
 или начин, 741; — за место,
 746; — за последицу или уз-
 рок, 747; — за време, после-
 дицу или узрок како се скра-
 ћују, 754; — о показаном за-
 меницом, 752; — именичке и
 запета, 771; — придевске и
 запета, 772, 773; — у реду
 речи, 757.
 подређивање, 724, 726, 727, 731.
 Подрине, 111, 157, 286.
 подробац, 213.
 подручје, 157.
 подсети, 82.
 подсећи, 82.
 подсирити, 82.
 подсмех, 82.
 подстрешје, 287.
 подуврети, 490.
 подужица, 301.
 подупирач, 218.
 подушје, 157.
 подчинити, 98, 807.
 пође, 810.
 пође, 810.
 пођем, 62, 486.
 пожепи, 537.
 поженути, 537.
 пожњака, 202.
 пожешкиња, 182.
 пожутети, 610.
 по за дуго, 817.
 по за један колац, 816.
 позајмљене речи, 115,
 поздравље, 72.
 позлата, 151.
познава, 130, 532.
 познавати, 532.
познаје, 532.
 познаник, 228.
 познанство, 228.
 познат, 475, 479.
 познати, 475.
 познатог лица заменица, 745, 746.
 познија промена личне заменице.
 400, 401.
познјака, 202.
 позор, 149.
 позоришни, 102.
 по-идем, 486.
 поизводносити, 611.
 поименце, 272, 815.
 пој, 515.
 појак, 817.
 појас, 66.
 појац, 213.
 појачавање смисла прилогом, 822.
 појдем, 62, 486.
 по један, 817.
 појединце, 37.
 поја, 105.
 појисте, 105.
 појити, 57, 59, 515.
 појти, 62, 96, 486.
 појутарје, 286.
 показне заменице, 32, 605, 606;
 — као свежа међу реченицама.
 747: — као копча међу главном
 и подређеном реченицом, 752.
 покорник, 204.
 по каткад, 817.
 поке, 64.
поклања, 131.
 поклич, 153.
 покој, 149.
 покољ, 154.
 покрај, 96, 816.

- покрајина, 286.
 пократак, 273, 301.
покрива, 130.
 покривати, 58.
 покрити, 58.
 покрут, 301.
 покрштењак, 228.
 полагаано, 37.
 пол-дне, 815.
 полеђина, 286.
 полетар, 110, 162.
 полетарац, 71.
полетну, 122.
полете, 122.
 полетети, 610.
 поли(ти), 61, — поливати, 61.
 политичко-сатирички, 811.
 пол-ноћи, 815.
 полож, 149.
 положај, 150.
 положај спрема какве ствари или лица казан предлогом, 39; — више какве ствари или лица, 39; — у унутрашњости какве ствари, 39; — према нечем, и предлог *к*, 672; — казан предлогом, 676.
 полојат, 57.
 полошке, 272, 815.
 полубрат, 273.
 полужје, 286.
 полукав, 301.
 полупати, 307.
 пољарина, 176.
 поље, 154; — као образац, 344.
 пољевит, 247.
 пољице, 212.
 Пољкиња, 182.
 пољски, 26; — језик, 42.
 помагати, 59, 130.
 помагач, 218.
 помајка, 301.
 по мало, 817.
 помекан, 817.
 помекше, 817.
 помѐн, 72.
 поменути, и 2-ги пад. као допуна, 629.
 поминати, 130.
 помињати, 130, 184.
 помирити се, 35.
 помишљаи, 807.
 помишљај, 150.
 помишљаји, 807.
 помњив, 251.
 помогнем, 466.
 поможем, 465, 466.
 поможеш, 465.
 помолца (помолац), 91.
 Поморавље, 157.
 помотњик, 94.
 помоћ, 365.
 помоћи, 95, 130, 466; — и 3-ћи пад. 636.
 помоћни глагол у питању, 715; — у одрицању, 718.
 помоћњик, 94.
 помоћу, 101, 365.
 понављање и запета, 770; — означено предлогом *по*, 817; у радњи глаголској, 610; — и тачка и запета, 785; — и две тачке, 790.
 понајбољи, 301.
 понајвећи, 301.
 понајпре, 817.
 понапред, 816.
 понатицати, 611.
 понедељак, 809.
 понедељник, 72.
 по неки пут, 817.
 по нешто, 817.
 по ниже, 816.
 понирем, 103.
 понирјем, 103.
 понос, 116.
 поноћи, 815.
 понуда, 151.
 поњаветина, 175.
 поодавно, 817.
 поодмаћи, 63.
 по оке, 64.
 поочим, 63.

- пооштар, 63.
 попети, 50.
 попијен, 429.
 поплаветне, 125.
 поплетица, 213.
 поп-Марко, 811.
 попнем, 50, 471.
 попов, 26, 599.
 по, предлог за понављање, ред,
 меру, 817.
 попречно, 816.
 попрјед, 816.
 попузљив, 85.
 поради, 816.
 порашта, 815.
 порвица, 807, ђ.
 поребарке, 272, 815.
 поред, 39, 673; — и 2-ги падеж,
 664.
 поређен придев у реченицама,
 600, 601, 743.
 поређења други ред, 601.
 поређење придева, 258; — ка-
 зано 6-им пад. 654; — при-
 кривено, при оснаженом од-
 рицању, 723; — у реченици,
 578, 732; — као подређена
 реченица, 741, 742; — по не-
 једнакости, 743; — по мери
 у реченицама, 744.
 порез, 147.
 пореза, 147.
 порекло, 165.
 порени, окрени, 537.
 поренути, 537.
 Пореч, 155.
 порити, 59.
 породиља, 169.
 породице речј, 116.
 поса, 66.
 Посавље, 72, 273.
посал, 325.
 посао, 66, 91, 325.
 посве, 815.
 посвета, 151.
 по с два, 816.
 посебан, 261.
 посебице, 37.
 по-селима, 76.
 посилати, 130.
 поскочица, 213.
посл, 325.
 после, 13, 37, 39; — и други
 падеж, 668.
 последица у реченици 732; —
 — и подређена реченица, 747,
 754.
 последњи, 423.
 посмицати, 611.
 посмрче, 286.
 пось, 66.
 пособак, 229.
 пособац, 229.
 пособица, 229.
 посред, 39, 816.
 посредно образовање основе, 112;
 — питање, 798.
 посталй, 447.
 постанак, 228.
 постање, 71.
 постао, 447.
 постати, 35; — спона у при-
 року, 558.
 постигавши, 37.
 по сто дуката, 817.
 постола, 149.
 по с три копча, 816, 817.
 поступаца, 218.
 поступно, 37.
 поступност у побрајању и за-
 пата, 766.
 потање, 817.
 потв́арати, 59.
 потврђи, 817.
 потврђивање и две тачке, 790.
 потег, 147.
 потискао, 498.
 потискох, 498.
 потисла, 498.
 потиснути, 497, 498.
 потиште, 498.
 поткивач, 218.
 поткова, 57, 149.
потку-а, 57.

по том, 229, 261.
 потомак, 229; — и наставак ил, 193.
 потомство, 229.
 потоња радња у будућности, 692;
 — прошаста и начин запо-
 ведни, 707.
 потоњи, 261.
 потоњи и предњи чин у про-
 шлости, 693.
 поток, 70.
 поточар, 163.
 поточара, 163.
 потпалити, 303, 307. •
 потпирача, 218.
 потпомогнем, 466.
 потпомоћи, 466.
 потпора, 149.
 потрбушке, 37, 815.
 потребит, 247.
 потрес, 147.
 потркалиште, 72.
 по троје, 817.
 потурити, 303.
 потурчењак, 228.
 поћи, 33, 62, 71, 96, 486.
 по у годинама, 817.
 поустајати, 611.
 похвала, 151.
 поцрнети, 610.
 почелак, 324.
 почем, 817.
 по чем, 817.
 по чему, 817.
 почетак, 228.
 почетак нечега, казан предло-
 гом, 610, 613, 658, 664.
 почети, 469,
 почетци, 98, 807.
 почивалиште, 227.
 почивка и нечиј говор, 796; —
 међу бројевима, 795; — и
 уметнута реченица, 794; —
 знак, 793.
 починити, 98.
 почињати, 130.
 почи, 450.

почтен, 99.
 поша, 220.
 пошиљати, 130.
 поштен, 99.
 пошто, 745, 817.
 по што, 817.
 по што је, 75.
 пр, 130, 149, 213, 265.
 пра, 128.
 пра, при сложеним именским о-
 сновама, 301.
 прав, 26, 73, 249.
 правац казан предлогом, 39, 575,
 657, 658, 661, 667, 673; — и
 кретање у синтакси, 657; —
 у мисленом смислу, 660.
 правопис, 805 и д.; — и грама-
 тика, 814.
 прадед, 301.
 празник, 72, 809.
 празнорук, 279.
 праља, 169.
 прамајка, 301.
 прамичак, 206.
 праотац, 301.
 прапрадед, 301.
 прас, усклик, 22.
 прасад, 597.
 прасџа, 357.
 прасе, 192, 382, 597.
 прасећи, 233.
 праска, 115, 357.
 прасква, 357.
 прастари, 301.
 прасци, 597.
 прати, 130.
 пратилац, 324.
 пратиоци, 807.
 праћакати, 136.
 праунук, 301.
 прах, 149.
 прашак, 149, 206.
 прва врста именске промене,
 318 и д.; — глаголске про-
 мене, 450.
 први, 28, 249, 265.

- први падеж, 615, 647; — и наставци који га обележавају, 146.
- први раздео треће врсте глаг. промене, 502; — пете врсте глаг. промене, 520.
- пре, 13, 37, 39; — при сложеним основама, 301, 307, 309; — и други падеж, 668.
- пре, од прети, 512.
- пребогат, 301.
- пребол, 147.
- превалца (превалац), 91.
- преварљив, 251.
- превелик, 301.
- превести, 309.
- превити, 309.
- превратити, 309.
- прег, 466.
- прагибак, 205.
- прегибао, 168.
- прегне, 145.
- прегнутина, 228.
- прегрести, 309.
- пред, предлог, 13, 39; — при сложеним основама, 288, 303; — с 4-им и 6-им пад. 677.
- пред, 121, 169.
- предаја, 148.
- преданити, 307, 309.
- предати, 307.
- преде, 141.
- преди, 64.
- предиво, 197.
- предло, 165.
- предлог при одреченим заменицама, 721; — и заменица у једној речи, 815; — и име у једној речи, 815, 816; — и прилог у једној речи, 815; — и *ни* сложено са заменицом, 821.
- предлови, 21, 39; — једносложни, 75; — у сложеним основама, 111; — и њихови корени, 114; — у слагању основа, 274, 280; — и именске основе, 301; — и глаголске основе, 302; — за трајање радње, 611; — с падежима у синтакси, 657; — и време, 658; — и мислени смисао за место и време, 660; — једни исти и разна значења, 661; — с два или три падежа, 662; — састављени с другим речима, 814; у приложном значењу, 816; — сложени, 816.
- предмет радње глаголске, 35, 162, 205, 709; — у сложеним основама, 297, 299; — у реченици, 572, 573, 609; — у 2-гом падежу, 625; — уз глаголске именице, 632; — у четвртом падежу, 641; — непознат или у питању, 713, 714; — казан реченицом и запета, 776; — више њих је уз један глагол, 611.
- предметна реченица, 732, 737, 771; — како се скраћује, 755; — и запета, 776.
- предметни глаголи, 609.
- предметов самостални додатак и 6-ти падеж, 653; — при скраћивању реченица, 753.
- предња и потоња радња у будућности, 692.
- предњи и потоњи чин у прошлости, 693, 707.
- предручак, 288.
- председник, 82, 807.
- представа и реч, 3, 552.
- представка, 82.
- предци, 98.
- пређашње време, 34.
- пређашње свршено време, 429. 430, 445, 685; — за радњу будућу, 688; — глагола *бити* и начин погодбени, 708; — казано временом садашњим, 683; — за жељење и дивљење, 687.
- пређашње несвршено време, 429. 430, 690; — како постаје 411.

- и свршени глаголи, 441;
 477, 482, 495, 686; за же-
 љење и дивљење, 687.
 пређе, 37.
прежива, 128.
презати, 130.
презиме у 2-ом пад. припадања,
 619.
презирање, казано наставком,
 164, 175.
прекида знак, 802; — и велико
 слово, 808.
прекинут говор, 802.
преко, 39, 66, 810; — и други
 пад., 667.
прёко, 810.
преко-куће, 76.
прекопати, 309.
преко сред Косова, 816.
преко сред сриједи, 816.
прекрвник, 301.
прекрет, 147.
прекупац, 213.
прелазна радња глаголска, 126,
 732.
прелазни глаголи, 35, 609, 698;
 — и 3-њи пад. 655; — и пред-
 мет, 641; — и трпно стање,
 701; — и предметна реченица,
 737.
прéлац, 227.
прелити, 309.
прело, 165.
прелом реченица, 787, 791.
преља, 169.
прём, 512.
премален, 301.
премда, 740, 815.
премештање сугласника, 81, 96.
прéмо, 512.
пренемагати се, 819.
преобука, 116.
препек, 147.
препека, 147.
преплатити, 309.
препрека, 151.
препријатељ, 301.
пресека, 147.
пресолити, 309.
престајати, 307.
прести, 93, 121, 451.
пресути, 309.
претварање сугласника, старо,
 81, 93.
прéте, 512.
претека, 147.
прети, 512.
претити и 3-њи пад., 636.
преткутњица, 288.
претоварити, 309.
преучен, 273.
прёш, 512.
пржи-баба, 273.
при, 39; — у сложеним осно-
 вама, 289, 301, 307; — и 7-ми
 падеж, 674.
прибегава, 132.
прибегор, 161.
прибедрица, 289.
прибрати, 307.
прибројити, 307.
пригоркиња, 289.
приведи, 21, 26, 310, 311; — и
 род, 27; — и њихови корени,
 113; — бројни, 316; — и њи-
 хова промена, 316, 414 и д.;
 — одређеног и неодређеног
 вида у реченици, 599; — у
 реду речи, 756; — у подмету
 554; — у прироку, 557; —
 како се слажу кад су у при-
 року, 583; — поређени у ре-
 ченици, 600, 601, 743; — при-
 својни, 618; — траже 2-ги
 пад. као допуну, 627; — као
 самостални додаток и запета,
 769; — на ски пишу се ма-
 лим словом и кад су од на-
 родних имена, 809; — од особ-
 них имена како се пишу, 809;
 — сложени 811.
придев прошаста у глагола, 429,
 684, 689, 690, 698; — како
 постаје, 447; — исказује же-

- њење и благосиљане, 699;
 — и погодбена реченица 700;
 — и начин погодбени, 708;
 — за будуће неизвесно 694;
 — за уступање или допуштање, 740; — заступљен подређеном реченицом, 775.
 придев трпни, 429, 701; — како постаје, 448.
 придевне заменице, 30, 32, 385, 426, 734; — за присвајање, 32; — за показивање, 32; — за каквоћу, 32; — за меру и количину, 32; — промена, 392.
 придевени подметов додаток, 567, 732; — од 2-ог падежа, 570; — како се слажу са својом главиом речју, 59; — у ком су падежу, 615; — у виду реченице, 732, 733, 735, 771, 775.
 придевска подређена реченица и запета, 772, 773, 775.
 придевске основе, 118; — градиво за мислене именице, 190, 191; — како се изводе, 230; — за поређење, 258.
 придевски и именски облици у сложеним основама, 296.
 привемљаст, 289.
 прија, 156.
 пријатељ, 18, 185.
 пријатељев, 252.
 пријатељем, 340.
 пријатељи, 340.
 пријатељица, 156, 214.
 пријатељски, 257.
 приказ, 147.
 приклапало, 167.
 приклињања, 611.
 прикрајак, 289.
 прикумак, 289.
 прилично, 817.
 прилог, 21, 37, 740; — за место, време, начин, меру, 37, 38; — једносложни, 75; — уз придеве, 38; — уз друге прилоге, 38; — у сложеним основама, 111; — и корени у гдекојих прилога, 114; — и нарочит прилошки наставак, 815; — уз глаголске именице у сложеним основама, 297; — у именском прироку, 357; — сложен, 811, 815, 816; — у поређењу што и придеви, 600; — неодређени у одреченој реченици, 721; — свеза међу реченицама, 745, 774; — изостављен, 774; — за појачавање смисла, 822; — за умеривање значења, 822; — за време у додатку прирокову, 745; — за место у реченици, 746; — у реченицама, 733; — погодбеној реченици, 739; — у реченицама поређења или начина, 741; — поређен у реченици, 743; — главна реченица уз начин неодређени као додаток, 704; — питању, 716; — копча међу реченицама, главном и подређеном, 702, 752; — и заменица у једној речи, 816; — и предлог у једној речи, 815; — од реченице, 805, 822; — и запета, 780.
 прилог времена садашњег, 429, 430, 696, 733, 747; — како постаје, 443; — немају свршени глаголи, 443, 478; — градиво за нове именске основе, 226; — градиво за нове придевске основе, 260; — начин скраћивања реченица, 754.
 прилог времена прошлог, 429, 430, 696, 697, 733; — како постаје, 446; — начин скраћивања реченица, 754; — заступљен подређеном реченицом, 775.
 прилошке основе, 118, 272.
 приложна реченица, 811.
 приложна узречица начина и времена и запета, 780.

- приложно значење у предлогу, 816.
- прилуд, 301.
- пример, 159.
- Приморац, 289.
- приморскијех, 425.
- прионути, 63.
- припадање, казано 2-им пад., 617, 618, 619; — казано 3-им пад. 638.
- приповедање и начин заповедни, 707; — и погодбени начин, 708; — и време садашње, 683.
- приповест, 77.
- приповијест, 77.
- припојава, 132.
- припрема, 151.
- приређене реченице, 724, 725, 727, 728, 777; — одвајају се запетом, 762; — и тачка и запета, 785.
- прирез, 147.
- прирок у реченици, 4, 8; — не може бити без глагола, 22; — шта је, 552; — глаголски, 556; — именски, 556, 557; — изостављен, 561, 749, 750; — у множини при бројевима, 591—594; — у слагању, 583, 584; — при два или више подмета, 585, 586; — и збирне именице, 587; — у једнини и у средњем роду при бројевима, 592; — при збирним бројевима у подмету, 594; — тражи придев у неодређеном виду, 599; — именски у ком је падежу, 616; — именски и 6-ти падеж, 652; — именски и начин неодређени, 703; — именски и трпне реченице, 710; — уз недовољне глаголе, 703; — непознат или у питању, 713; — у питању, 715; — у реду речи, 756; — при уметнутим реченицама, 758; — прирокā више у реченици, 563; — прирокā више, и запета, 764, 767; — и додане му реченице, 565, 731, 746; — и обични додатци, 564, 572, 753; — и глаголски прилови, 696.
- присвајање, казано 3-им пад., 638.
- присвојне заменице, 32, 603.
- присвојни придеви, 231, 233, 252, 253, 618.
- прислєћи, 466.
- присој, 149.
- присоје, 289.
- приспети, 473.
- пристав, 148.
- причало, 167.
- причекати, 307.
- пришо, 220.
- прѡ, 66.
- про, у сложеним основама, 290, 303, 306.
- пробадати, 59, 130.
- пробити, 488.
- пробудем, 488.
- пробуду, 488.
- провалија, 151.
- проваљивати, 71.
- проваљивач, 218.
- провлачити се, 35.
- проводати, 611.
- провођати, 218.
- провођач, 218.
- провртети, 610.
- прогледати, 306.
- проговорити, 306.
- прогоревати, 36, 610.
- продаја, 148.
- продол, 290.
- прождирати, 130.
- прождрети, 130, 490.
- прождрљив, 251.
- прозор, 24.
- прозукао, 499.
- прозукла, 499.
- прозукнути, 499.
- прокај, 96.
- прокисао, 273.

- проклет, 108.
 проклети, 130, 611.
 проклетија, 228.
 проклетиња, 228.
 проклетство, 82, 108, 228, 807.
 проклињање, казано прошастим
 придевом, 699.
 проклињати, 130.
проклиње, 130.
 прокола, 149.
 проламати, 71.
 пролетњи, 241.
 пролетос, 37.
 пролеће, 290.
 промаћи, 303.
 промена имена, 316.
 промена личних или именичких
 заменица, 386.
 промена придева, 414 и д.; —
 неодређених придева 417, од-
 ређених придева, 421.
 променљиве речи, 14.
 промицати, 306.
 прономинални корени, 114.
 проносити, 611.
 пропалица, 227.
 пропевати, 306.
 пропис, 20.
 проплавак, 290.
 прорицати, 130.
 пророк, 57.
 пророков, 252.
 пророчица, 53, 214.
 просвета, 149.
 просека, 147.
 просеница, 215.
проси, 449.
 просидба, 186, 195.
 просилац, 324.
 просјак, 201.
 просјачи, 126.
 просјачина, 176.
 простак, 202.
 просте реченице, 580.
 прости бројеви, 28, 607; — како
 се пишу, 824.
 прости глаголски облици, 428,
 429, 432.
 простор, казан 4-им пад., 645; —
 6-им пад., 650; — радњи гла-
 голској у реченици, 572, 575.
 простран, 26, 235.
 простран (пространији), 64.
 прострел, 165.
 прострео, 165.
 прострети, 490.
 прострт, 448.
 престо-повратни глаголи, 35.
 протегласт, 244.
 против, 39; — са 2-им и 3-им
 пад., 676.
 протиница, 215.
 протисли, 168.
 протицати, 306.
 проћи, 302.
 проћу, са 2-им и 3-им падежем.
 676.
 професор, како се пише скра-
 ћено, 823.
 проходати, 306, 611.
 прохтети, 511.
 процвилети, 36.
 процена, 151.
 прочитао сам био, 428.
 прошаста времена, 684.
 прошасте радње, предња и по-
 тоња, 707.
 прошасти придев, 429, 430, 431.
 684, 689, 690, 698, 753; —
 како постаје у глагола, 447;
 — у казивању извршеног бу-
 дућег времена, 692; — за бу-
 дуће неизвесно, 694; — же-
 љење, благосиљање, заклињање
 и проклињање, 699; — и по-
 годбене реченице, 700, 708; —
 за уступање или допуштање.
 740; — градиво за нове осно-
 ве, 227.
 прошен, 86.
 прошиваљка, 206.
 прошло време, 545, 546, 689.
 690, 698.

прошло погодбено заступљено
будућим, 695.

прошлого времена придев како
постаје, 446.

прошња, 85.

проштац, 98, 322.

прошца, 98.

прса, 367.

прсак, 147.

прсат, 243.

прси, 366; — прси, 366, 367.

прек, 122, 124, 147.

прскъ, 147.

прскао, 498.

прскох, 498.

прсла, 498.

прсну, 122.

прснути, 497, 498.

прст, 344.

прстен, 597.

прстење, 597.

прсти, 334.

прстију, 334.

пртљаш, 221.

пру, 512.

пругло 165.

прут, 597.

прутаст, 245.

прутуља, 171.

пруће, 597.

прући, од прети, 512.

прућице, 212.

прх, 149.

пршта, 124.

прште, 498.

пршута, 115.

прѣ, види пре, 301.

пси, 332.

псима, 332.

птица, 23, 213.

пударина, 176.

пударница, 214.

пуж, 154.

пуз, 154.

пуклина, 227.

пуке, 145.

пун, 235.

пуначак, 255.

пуничин, 240.

пупчаст, 245.

пурѣнак, 228.

пурењак, 228.

пустиња, 182.

пустити, 516.

пустођак, 277.

пустосват, 111, 277.

пут, 39, 327, 334; — и 2-ги па-
деж, 667.

пуѣаца, 346.

путем, 327.

пути, 334.

путо, 183.

путом, 327.

путовог, 279.

пухор, 161.

пуцатв, 130.

пуце, 346.

пуцкарати, 136.

пуцкати, 136.

пуцњава, 196.

пушакѣ, 73.

пушта, 131.

пуштах, 516.

пуштен, 516.

пѣн, 130, 154, 468.

пѣне — пѣно, 468.

пѣсъ, 52.

пѣт, 213.

пѣ, 213.

пѣтв, 263.

Р, језични сугласник, 79; — и
самогласник и сугласник, 49;
— р где се пише, 807, ѣ; —
каткад не трпи за собом ј,
103; — раширено у ар, ор, ер,
ир, 130, 149; — у ра, рѣ, ро,
149, 463, 489.

ра- наставак, 159, 234.

раван, 363.

равн, 363.

рад, 73, 230.

рад' и 2-ги падеж, 670.

Радак, 202.

Радан, 173.
 радања, 358.
 Радета, 192.
 радећи, 37.
 ради (зарад', рад'), 39; — и 2-ги падеж, 670.
 радим, 34, 72.
 радих, 428.
 радно стање, 609, 709.
 радња, 358.
 радња глаголска, 179, 609; — предња и потоња, 707; — и њен правац, 673; — и њено средство, 648.
 радњи, 358.
 радовати се, 35.
 Радовић, 193.
 Радоња, 181.
 рад' — шта, 815.
 Рађ, 155.
 Рађев, 252.
 Рађевина, 178.
 ражањ, 322.
 ражљутити, 85; — се, 85.
 раз у сложеним основама, 291, 303, 305, 307.
 разабрати, 104, 307.
 разазнати, 104.
 разасути, 104.
 разбојац, 216.
 разбери-де-те, 488.
 разбити, 305.
 разбој, 57, 72.
 разбоја, 72.
 разбојиште, 116, 209.
 разбратити, 305.
 разврсти, 456.
 разгледати, 307.
 разговарати се, 59.
 разгорева, 132.
 раздвојеност у приређеним реченицама, 728, 729.
 раздео први у првој глаголској врсти, 450, 451; — први у трећој врсти, 502; — први у петој врсти, 520; — други у првој врсти, 450, 456; — други

у трећој врсти, 504; — други у петој врсти, 526; — трећи у првој врсти, 450. 460: — трећи у петој врсти, 534; — четврти у првој врсти, 450. 462; — пети у првој врсти, 450, 468; — шести у првој врсти, 450, 473; — седми у првој врсти, 450, 489.
 раздирати, 130.
 раздоље, 291.
 раздор, 57.
 раздрети, 130.
 разиграти, 303.
 разједначавање *от* и *т*, 93.
 разлик, 208.
 различан, 52.
 различак, 208.
 различњ, 52.
 разложит, 247.
 разљутити се, 85.
 разма, 272.
 размирица, 291.
 равнети, 305.
 разрез, 147.
 разумевати, 611.
 Рајчета, 192.
 рак, 73.
 ракље, 169.
 Рако, 200.
 rame, 199, 379.
 ран, 235.
 рана, 172.
 рано, 13, 37.
 рано-ранилац, 297.
рањава, 132.
 рањен, 108.
 рањеник, 108.
 расад, 97.
 расадник, 204.
 расап, 97, 147.
 расипати, 97.
 расипач, 218.
раскида, 147.
 расклопити, 305.
 раскорак, 291.

- раскршће, 291.
 расла, 453.
 распети, 82.
 распињати, 130.
 распитивати, 611.
 распојас, 291.
 распоп, 291.
 распутица, 291.
 раст, 147.
 раст, 168, 453.
 раставити, 305.
 растављање сугласника, 81, 104;
 — речи, 805, 814.
 растанак, 228.
 растао, 453.
раствара, 131.
 расти, 451, 453.
 расточити, 82.
 растурити, 303, 305, 307.
 расудак, 552.
 расудити, 97.
 расудци, 98.
 расцепити, 82.
 рат, 73.
 ратовати, 36.
 ратови, 89.
 рачун, 115.
 раширити, 97.
 рашта, 815; — у питању, 716.
 рашћеретати, 85.
 рашчинити, 85.
 рашчовек, 85, 291.
 рашчупати, 85.
рва, 128.
 рвалиште, 227.
рд, 154.
 рђа, 154.
 рђавши, 259.
ре, постало из *р*, 463.
 ребро, 159, 346.
рева, 128.
 ред речи, 756; — обрнут, 756;
 — редован, 756, 757; — ка-
 зан предлогом *по*, 817.
 редован ред речи, 756, 757; —
 реченица, 757.
 реда, 147.
 редак, 259.
 редара, 162.
 редни број, 28, 607, 811; — и
 заменица у једној речи, 816;
 — у писању, 824, 825; — ме-
 сеца како се пише, 825.
 ређи, 241.
 ређање и запета, 766; и тачка
 и запета, 785.
 режањ, 180.
рез, 180.
рек, 57, 106, 120, 121, 130, 149.
 река, 70, 77.
 река', 812.
 рекао, 447.
 рекл, 447.
рекле, 145.
 рекнем, 466.
 рекнути, 145.
 рек'о, 812.
 репат, 243.
 репач, 219.
 Ресава, 196.
 реци, 87.
 реци-де-те, 488.
 рећи, 95, 121, 462, 464, 466.
 рећи ћу, 75, 428; — ћеш 548.
 реха, 211.
 реч, 77, 78, 153; — и представа, 3;
 — поједина, граница за беле-
 жење фонетичких промена, 81.
 рече, 34, 88.
 реченица, 2, 4; — шта је, 552;
 — проста и сложена, 580, 724,
 750; — сложене приређива-
 њем и подређивањем, 727, 731;
 — и наука о њој, 43; — без
 подмета, 562; — без подмета
 и род, 589, 598, 614; — без
 подмета и 6-ти падеж, 640;
 — без подмета и 4-ти падеж,
 643, 644; без подмета и трпно
 стање, 711; — без одређеног
 подмета и трпно стање, 711;
 — приређене, 724; — прире-
 ђене раздвојно, 729; — при-
 ређене супротно, 729; — глав-

- не и споредне, 9, 10, 725, 726, 727; — зависне једна од друге, 726; — не може бити без глагола, 552; — додане, 565; — додатак или допуна, 726; — подређене, 724; — придевске, 732, 733, 735; — именичке, 732, 735; — предметне, 732, 737, — за погодбу, 732; — уступне, 740; — за допуштање или пермисивне, 732, 740; — за поређење или начин, 741; — за време, 732, 745; — за место, 732, 746; — за намеру, 732; — за последицу или узрок, 732, 747; — за поређење, 732; — упитне или за питање, 713; и д.; — упитне и реченични знаци, 792, 797, 798; — додане и њихове главне речи у реду речи, 756; — и редован или обрнут њихов ред, 757; — уметнуте, 758, 784, 803; — приложне, 811; — као прилози, 822; — скраћивање, 748; — скраћивање путем неодређеног начина, 703; — скраћивање путем глаг. прилога, 696; — путем трпног придева, 701; — главна и прилог времена прошлог, 697; — намере и време будуће, 691; — две или више у одрицању, 720. речем, 466.
- реченични делови и слагање, 582; — више њих и запета, 765.
- реченични знаци, 759; — корист од њих, 760; — које су, 761; — при скраћивању, 823.
- реченични низ, 724, 728, 759, 762, 785, 786, 787, 801.
- речи, 810; — речи, 810; — речи, 810.
- речи акценатне, 75; — непроменљиве 13; — променљиве, 13; — домаће или позајмљене, 115; — једнаке у реченицама, изостављају се, 751; — уметнуте, 803; — састављене, 805, 814; — растављене, 805; — скраћене у правопису, 805; — граматичке, 806, 814; — логичке, 806, 814.
- речит, 78, 247,
- речју, 101.
- речца, 99.
- речце, 22.
- рж, 479.
- рибљи, 233, 423.
- рибји, 423.
- рибурина, 175.
- ривен, 479.
- рић, 232, 259.
- рићан, 173.
- рићаст, 246.
- ријёка, 77.
- ријети, 464.
- ријех, 464.
- ријеч, 77, 78.
- рикатв, 35.
- Римљанка, 206.
- рит, 73.
- рйти, 473.
- рјечит, 78, 103.
- рјечица, 103.
- ро, од р-самогласника, 149.
- ро- наставак, 159, 234.
- ров, 149.
- рогач, 219.
- рогат, 243.
- рогуља, 171.
- рогуша, 224.
- род, 107.
- род у именица, 25; — у придева, 27; — и наставци му, 146, 230; — и падежи, 314; — мешовит, 352, 369, 371; — у глаголских облика, 431, 447, 448; — у реченицама без подмета, 589.
- рода, 70.
- родан, и додатак 6-ог пад., 655.
- роди, 107.
- родиља, 169.

родитељ, 18, 107, 185.
 родитељка, 107.
 родити, 18.
 родност корена, 116.
 рођен, 108.
 рођење, 108, 228.
 рожац, 52.
 рожина, 87.
 рожьць, 52.
 рови, 331.
 рок, 57, 106, 149.
 ронац, 213.
 роснат, 243.
 росуља, 171.
 рочити, 57, 611.
 руд, 230, 232.
 Рудник, 72.
 руднички, 257.
 Ружа, 355.
 ружан, 26.
 Ружице, 354.
 ружичаст, 245.
 Ружо, 355.
руж, 155.
 рука, 51, 70, 353, 359.
 рукодавац, 213.
 рукодѣвник, 72.
 рукопис, 20.
 рѹкѹ, 359.
 рѹмѣн, 153.
 Румљанин, 174.
 Румљанка, 206.
 руно, 172.
 Руси, 46.
 Русија, 168.
 руски језик, 42.
 руско-словенски, 811.
 рухо, 147.
 руци, 353.
 ручак, 205.
 рушт-ем, 327.
рѹ- наставак, 159, 234.
 рѹ, 149.
рѹ, од *р*- самогласника, 149.
рѹа, 149.
 рѹчь, 153.

С, 114; — зубни сугласник, 79;
 — мукао сугласник, 80; —
 постало од *х* пред *и*, 87, 331,
 353; — постало од *х*, 130,
 441, 445; — мења се у *ш* пред
 непчаним сугласницима, 85;
 — испада рад' непчаних су-
 гласника, 188; — постаје од
ѡ и *т*, 183, 184, 185, 444; —
 уметнуто међу сугласнике, 444,
 460; — не мења пред собом *ѡ*
 и *т*, 807.
с, предлог, у сложеним основама,
 242; — с 2-им и 3-им пад.,
 675.
 са, 39; — у сложеним основама,
 292, 305, 307; — и други па-
 деж, 670; — с 2-им и 6-им
 пад., 675.
 саби(ти), 61.
 сабијати, 61.
 сабор, 70.
 сабрати, 305.
 сав, сва, све, 32, 96, 269, 397,
 Сава, 152; — Сава, 355.
 савезне заменице, 604, 733, 734,
 752, 772,
 сáвет, 77.
 савијен, 479.
 Савић, 193.
 сáвјет, 77.
 савколик, 32, 816.
 Сављанин, 174.
 саврх, 665, 816.
 савски, 26, 809, 816.
 сагнити, 473.
 сад, 37, 149.
 сада, 272.
 садашња прошлост, 684, 689.
 садашње време, 34, 429, 430,
 679 и д; — како постаје, 440;
 — и неодређени начин, 682;
 — и приповедачки слог, 683;
 — историчко, 683, 707; — у
 свршених глагола и време бу-
 дуће, 691; — погодбено, вна-
 ступљено будућим, 695.

- садашњег времена основа, 119,
139, 432, 434, 435, 439, 468,
519, 520.
- садашњег времена прилог, 429;
— како постаје, 443.
- садити, 35.
- садљика, 203
- садно, 816.
- сажизати, 130.
- сажимање самогласника, 56, 64,
807.
- сажимати, 130.
- сазад, 815.
- сазнати, 307.
- сакри(ти), 61.
- сакривати, 61.
- сакривен, 479.
- сакупити, 305.
- сам, -а, -о, 32, 269, 426, 459,
546, 810; — образац мењања,
392.
- сам (јесам), 459, 540, 689.
- сам̃а, 426.
- самац, 215.
- сам-други, 811.
- самим, 399.
- самими, 399.
- самих, 399.
- самица, 215.
- сам̃о, 426.
- сам̃о, 810.
- сам̃о, 810.
- самогласник, 48; — у образо-
вању слогова, 67; — коренов
и снажење, 106; — крајњи у
основи отпада при образовању
нове основе, 110; — коренов
у основама неодређеног на-
чина, 121; — дуљи се или
шири, 136; — замењен апо-
строфом, 812.
- самогласници српски које су,
49; — непчани и ненепчани,
55; — и подешавање сугла-
сника с њима, 81; — и њи-
хове особине, 56.
- самодевети, 277.
- самодошлица, 277.
- самокрес, 277.
- самониклица, 277.
- самораст, 277.
- самоседми, 277.
- самостални подметови додатци.
567, 568, 569, 642, 646, 653,
732, 735; — јављају се само у
неодређеном придевском виду.
599; — у ком су падежу, 615,
646, 653; — и запета, 769,
770; — уз именице и заме-
нице, 771; — и слагање, 595.
- самосталних реченица низање.
11.
- самостално значење речи, 814.
- самотвор, 230.
- самотег, 147.
- самотиња, 182.
- самоток, 277.
- самоук, 277.
- самур-калпак, 296.
- сан, 23, 52, 172, 322.
- сандал-гаће, 296.
- сандучина, 87.
- саовице, 66.
- сапети, 50.
- сапињача, 218.
- сапнем, 50.
- Сарајевка, 206.
- сасма, 272.
- сасред, 816.
- са́ставак, 205.
- са́ставак̃а, 72.
- састављање речи у писању и
значење, 805, 814, 816.
- саставити, 305.
- састраг, 816.
- сат, 52, 183.
- са́ти, 334, 538.
- сатрица, 213.
- сатџија, 98.
- сахат, 334.
- са́хати, 334.
- сачекати, 36, 307.
- саџија, 98.
- с Богом, 806.

- с братом, 806.
 сва, 96, 816.
 свагда, 13, 37, 272.
 свагде, 816.
 свадба, 82.
 свађа, 131, 155.
 свађати се, 35.
 сваја, 156.
 свак, 427.
 скакад, 13, 37, 816.
 свакъда, 272.
 свакакав, -ва, -во, 32, 426.
 свакаки, -а, -о, 32.
 свакако, 66, 816.
 сваки, -а -о, 32, 271, 427.
 свако, 31, 392.
 свакојак, -а, -о, 32.
 свакојаки, -а, -о, 32.
 свакојако, 66.
 свакоји, -а, -е, 32.
 свакуд, 816.
 овастика, 156.
 сват, 183.
 сватко, 31.
 свачесов, 261.
 свачи, 64.
 свачиј, -а, -е, 32, 64, 427.
 свашта, 31, 392.
 сваштозналац, 297.
 све, 815.
 Свевишњи, 809.
 свѣдно, 64, 806.
 сведочанство, 189.
 свеза, 147.
 свезе, 21, 40, 740; — једно-
 сложене, 75; — њихови ко-
 рени, 114; — међу речени-
 цама, 725; — погодбене, 739;
 — састављене с другим ре-
 чима, 814.
 свезнали, 297.
 све-једно, 64, 806.
 свекрова, 72.
 свемогући, 297, 809.
 свѣт, 73, 149, 242.
 светао, 63.
 светац, 322.
 Свети Јован, 809.
 светиња, 122.
 Свети Сава, 809.
 светитељ, 185.
светова, 135.
 светогорац, 111, 214.
 светца, 98.
 светче, 98.
 свећа, 86.
 свеца, 98.
 свечан, 239.
 свече, 98.
 свијем, 397.
 свијех, 397.
 свију, 397.
 свилара, 163.
 свилени(х), 350.
 свилокос, 279.
 свињарина, 176.
свира, 122.
 свирај, 34.
 свираљка, 206.
 свирање, 228.
 сирати, 34.
 свирац, 213.
свирие, 145.
свириу, 122.
 свирчев, 253.
свиск, 122.
 свискао, 498.
 свискох, 498.
 свисла, 498.
свисну, 122.
 свиснути, 497, 498.
 свиште, 498.
 свјема, 397.
 свога, 66, 398.
 овдму, 398.
 свод, 149.
 своим, 807.
 свој, -а, -е, 32, 270, 398, 603.
 својак, 202.
 својега, 66, 398.
 својем, 398.
 својему, 398.
 својим, 807.

- својина, казана 2-им пад., 617, 618.
 својски, 37.
 својство, казано 2-им пад., 620;
 — казано извршеном глагол-
 ском радњом, 698; — трпним
 придевом, 701.
 својтљив, 251.
 свѡм, 398.
 свѡме, 398.
 свраб, 149.
 сврб, 149.
 сврбеж, 217.
 сврдал, 165.
 сврдао, 66, 165, 325.
 сврдѡ, 66.
 сврзи-брада, 299.
 сврх, 665, 816.
 свршена радња у прошлости,
 684, 690; — не- основа вре-
 мена садашњег, 145, 500; —
 и аорист или пређашње свр-
 шено, 685.
 свршени глаголи, 610, 611; —
 само у времену садашњем, 612;
 -- и време садашње, 680, 681;
 — и садашње историчко, 683;
 — немају пређашњег несвр-
 шеног времена, 441, 495, 686;
 — и време будуће, 691; —
 за казивање предње радње у
 будућности, 692; — немају
 прилога времена садашњег,
 443.
 свуд, 272.
 свуда, 37, 272.
 свукуд, 37, 816.
 свѣт, 130.
 свѣтъ, 149.
 с-густ-не, 145.
 с-густ-ну, 109.
 с ђацима, 806.
 с Ђуром, 806.
 се, заменица, 268, 402, 602, 682;
 — у реченицама без подмета,
 614; — и трпно стање, 712.
 се, глаголски корен, 534.
 се — со, основа вр. сад. 538.
 себе, 31, 229, 261, 388, 402, 602;
 — промена, 387.
 себезнао, 297.
 себи, 261, 388, 602.
 себица, 229.
 север, 160.
 сег, 180.
 сед, придев, 159.
 седам, 263, 266, 374.
 сѣдати, 36, 610.
 седба, 135.
 седе, 454.
 седејах, 506.
 седелац, 227.
 седем, 454.
 седети, 33.
 сѣдло, 346.
 седми, 263.
 седми падеж како се познаје,
 314; — различан по акценту
 од трећега, 329, 356, 375; —
 у синтакси, 656; — с предло-
 гом *при*, 674; — с предло-
 зима *на, у, итд.*, 678.
 седми раздео прве глаголске про-
 мене, 450, 489.
 седмина, 266.
 седмъ, 263.
 седмь, 374.
 седне, 145, 454.
 седнем, 454.
 сѣдѣ, 124.
 сеје — сејо, 519.
 сежањ, 180.
 сеј, 542.
 сеја, 128, 534.
 сеја, 156.
 сејати, као образац мењања. 536.
 сеје — сејо, 534.
 сека, 200.
 секн, 240.
 секира, 209.
 секириште, 209.
 Секула, 355.
 Селак, 202.
 селба, 195..

- селијех, 350, 425.
 село, 70, 165; — као образац
 промене, 344.
 селом, 350.
 сеља(ти), 109, 131.
 сељак, 202.
 сељакуша, 224.
 сељани, 333.
 сељанин, 333.
 сем и 2-ги падеж, 663.
 Семберија, 158.
 семе, 50, 77, 105, 106, 199.
 семен, 105, 106.
 семена, 105.
 семека, 206.
 сен, 172.
 сенара, 163.
 сено, 23, 24, 54, 77, 172.
 сенце, 216.
 сеоба, 195.
 сеоскијех, 425.
 сести, 93, 451, 454.
 сестра, 156.
 сестрин, 240.
 сетва, 186, 195.
 сетите се, и 2-ги падеж као до-
 пуна, 629.
 сеткарити, 136.
 сећи, 95, 462.
 сецалица, 227.
 сецало, 167.
 сеци, 87.
 сецкати, 136.
 сеча, 86, 154.
 сечањ, 180.
 сечем, 34.
 сечива, 87.
 сечиво, 197.
 сѣша, 220.
 си (јеси), 459, 546, 689.
си- наставак за 2-го лице глаг.
 једнине, 436.
 сив, 249.
 сиваљ, 170.
 сиваст, 246.
 сивоња, 181.
 сивуља, 171.
 сиђети, 90.
 сијати, 33, 90.
 сијено, 54, 77.
 сика, 200.
 сила, 70.
 силимице, 272.
 силни, 91.
 симитија, 98.
 симипија, 98.
 симо, 272.
 син, 172.
 синак, 341.
 синко, 341.
 сино, 54.
 синовљи, 233.
 синовчев, 253.
 синоћ, 37.
 синци, 341.
 синчињ, 109, 193.
 сино, 90.
 сипљајив, 251.
 сир, 24, 597.
 сир-вбијало, 297.
 сирови, 24, 597.
 сиромѧ, 64.
 сиромаси, 87.
 сиромаша, 64.
 сиромѧш, 153.
 сиромашан, и 6-ти пад. као до-
 датак, 655.
 сиромаше, 88.
 сиромаштво, 23, 188.
сиротова, 135.
 сирочад, 194.
 сисаљка, 206.
 сисати, 130.
 сит, 73, 242.
 ситногорица, 277.
 сито, 183.
сј иде у ш, 86.
 сјај, 138.
сјаја, 508.
 сјајан, 26.
 сјајати, 138; — се 508,
 сјаќати, 138.
 сјаќнути, 138.

сједијах, 506.
 сјеме, 77.
 сјутра, 816.
СЕ у двојењу слогова, 67.
ска- наставак, 257.
 сказаљка, 206.
 скакавица, 215.
 скакалиште, 227.
 скакати, 59.
скакуће, 143.
 скакутати, 136.
 скеларина, 176.
ски- наставак, 423, 809.
 скидати, 58, 71.
 скин'о, 812.
 скинуо, 812.
 скитачина, 176.
 склад, 147.
 склоп, 149.
 склопити, 305.
ско- наставак, 257.
 скок, 433.
 скокву, 122.
 скоро, 37.
 скочи, 122.
 скочити, 36, 59, 433, 610, 611.
 скраћене речи, 805, 823.
 скраћивање реченица, 748; —
 замењивањем, 753; — глагол-
 ским приловима, 696; — сло-
 жених реченица, 750; — трп-
 ним придевом, 701; — начи-
 ном неодређеним, 703.
 скрило се, 499.
 скринути се, 499.
 скроз, 816.
скрпља, 131.
 скуп, 259.
 скупа, 37.
 скупац, 215.
 скупљи, 86.
 скупотиња, 182.
 скупсти, 460.
 скупши, 259.
 скуп, 183.
скъ-наставак, 257.
 слаб, 230,

слабачак, 255.
 слава, 23, 70, 149.
 славити, 516.
 слављах, 516.
 слављен, 516.
 Славонија, 54.
 славуи, 807.
 славујев, 252.
 славуји, 807.
 слагање главних реченичних де-
 лова, 582; — придевних и са-
 мосталних додатака с главном
 речју, 595; — додаток с бро-
 јем као с главном речју, 596.
слад, 184.
 сладак, 27, 259, 420.
 слађи, 86.
 слама, 198.
 сламка, 206.
 сламњача, 219.
 слѣпши, 259.
 сласт, 93, 184.
 слати, 530.
 олатка, 82.
 слеме, 199.
 слеп, 230.
 слепачки(х) торбетина(х), 361.
 слепити, 305.
 слипица, 215.
 слинав, 250.
 сличност у реченици, 578.
 слова и глисови срп. језика, 46.
 словенски стари језик, 42.
 словенски, крањски, језик, 42.
 словенско стабло језика, 42.
 словенство, 809.
 слово, 149.
 слогови и образовање њихово,
 56; — отворени или затво-
 рени, 67; — и њихово обра-
 зовање, 67; — у сложеним ре-
 чима, 68; — и акцентовање,
 71; — кратки у разлици срп-
 ских говора, 77.
 сложена реченица, 11, 580, 724,
 727, 728.
 сложене основе, 111, 117, 273, и д.

- сложене речи, 20.
 сложени глаголки облици, 428, 545.
 сложени предлози, 816.
 слу, 149.
 слуга, 210, 352, 359.
 слугин, 240.
 слугу, 359.
 служба, 195.
 служити и 3-ћи падеж, 636.
 слух, 211.
 случај, 150.
 слубити се, 85.
 сме, 476.
 смеа, 483.
 Смедеревац, 214.
 медавши, 483.
 меде, 483.
 медијах, 483.
 смеае, 500, 612.
 меаох, 483.
 смејати се, 33, 35.
 смеје — смејо, 476.
 смеју, 476.
 смеу, 476.
 смеуо, 476.
 смео, 63, 698.
 смеа, 816.
 смеае, 476.
 смеаеа, 228.
 смеаи, 473, 476, 481, 483.
 смеа-је, 434.
 смеае, 434.
 смеа, 211.
 смеа, 476.
 смеае — смеао, 476.
 смеаија, 131.
 смеаана, 173.
 смеа, 459.
 смеаен, 516.
 смеаити, 516.
 смеа, 147.
 смеаа, 83.
 смеаица, 227.
 смеаутаа, 227.
 смеа, 184.
 смеаа, 216.
 смеаа, 216.
 смеуеа, 89.
 смеуаица, 215.
 смеаи, 476.
 смеа, 64.
 смеаа, 210.
 смеаији ааенат због смеаеа у аоруу, 611.
 смеаи, 353.
 смеаа, 64, 353.
 смеаа, 155, 220.
 смеаити се, 488.
 смеа, 74.
 смеаа, 74.
 смеаови, 74.
 смеаовиа, 74.
 смеау, 74.
 смеа, 332.
 смеаати, 131.
 смеаен, 518.
 смеае, 816.
 смеаи, 131, 518.
 смеаа, 128, 540.
 смеаати, 57, 540.
 смеа, 540, 597.
 смеае, 86, 157, 597.
 смеа, 57, 128, 149, 540.
 смеа-ати, 57.
 смеае — смеао, 540.
 смеаи, 806.
 смеа, 23, 64, 91, 364, 365.
 смеа, 24.
 смеаица, 175.
 смеа, 147.
 смеаа, 200, 353.
 смеа, 64, 91, 325.
 смеа, 64, 325.
 смеаови, 332.
 смеааниа, 86, 174.
 смеаанка, 206.
 смеа, 64, 364.
 смеаа, 163.
 смеаило, 167.
 смеаити, 126.
 смеау, 365.
 смеаи, 233.
 смеаице, 66.

- Софија, 200.
 сна(ти), 61.
 спавам, 34.
 спавао, 91.
 спавати, 34, 61.
 спаваћи, 248.
 спаваћив, 260.
 спајање самогласника, 56, 64.
 спарити, 305.
снасава, 132.
 Спасенија, 158.
 спасеније, 754.
 спаситељ, 185.
 спати, 61, 524.
 спахијски, 63, 807.
 спахијски, 807.
спе — **спо**, 461, 473.
 спећи, 524.
 спи, 524.
 спим, 524; — спаш, 524.
 сплав, 149.
 сплеткаш, 222.
 спој, 515.
 спојити, 305, 515.
 споља, 816.
 спона, 689; — у прироку, 557, 558; — изостављена, 559, 689, 749; — у сложеним временима, 690; — и трпне реченице, 710; — у одрицању, 718; — у реду речи, 756.
 спор, 234.
 според, 816.
 споредна реченица, 9, 10, 12, 726, 727.
 споредни и главни акценат, 71, 72.
 спрам, 816.
 спрега, 147.
 спред, 816.
 спреко, 816.
 спрема, 198.
 спријатељити, 305.
 спроћ, 816.
 спроћу, 816.
 срам, и додатак 4-га падежа, 643.
 срамота и додатак 4-га пад., 643.
срб, 154.
 Србадија, 158, 809.
 Србаљ, 154.
 Срби, 46, 333.
срби, 126.
 Срби, 807.
 Србија, 158, 807.
 Србин, 46, 174, 333.
 Србинов, 809.
 србо-влаш, 276.
 србуља, 171.
 срдачке, 99.
 срдашце, 99, 216.
 срдити се, 35.
 сребро, 24, 159, 597.
 сред, 39; — и други падеж, 666.
 среда, 77.
 средњи, 241, 423.
 средњи род, 25; — при неименованом подмету, 589; — значи неодређеност, 598; — средња рода два у подмету и прирок, 590; — при бројевима у подмету, 591; — за неодређену количину, 622.
 средство, казано 6-им пад., 648.
 Сремац, 74, 214.
 Сремаца, 74.
 Србиче, 74, 88.
 срести, 451, 454.
 сретe, 454.
 сретем, 454.
 Сретење, 809.
 сретне, 454.
 сретнем, 454.
 сретњи, 241.
 срећни, 241.
 сриједи, 77.
 сркутати, 136.
 срма, 70.
 срна, 172.
 срочити, 57.
 Српкиња, 53.
 Српска Краљевска Академија, 809.
 Српска Народна Скупштина, 809.
 српски, 82, 257, 423, 599, 809.
 српски језик према словен. 42.

- Српство, 82, 809.
 Српчад, 194.
 Српче, 25.
 срце, 346.
 срчко, 207.
ст у двојењу слогова, 67; —
 постало разједначавањем од
 от или тт, 93; — пред којим
 сугласницима не остаје, 102;
 — на крају речи, 322; — на
 крају основе, 346, 357, 419.
ста(ти), 61, 121, 433.
ста, број, 815.
 стабар, 159.
 стабло, 165, 346.
 става, 148.
 ставити и два 4-та падежа, 642.
стад, 484.
 стадох, 484.
 стаза, 154.
 стаја, 61, 130, 148, 508.
 стајавши, 429.
 стајала, 429.
 стајасмо, 429.
 стајасте, 429.
 стајати (стајати), 36, 61, 429,
 508, 509, 610.
 стајањѝ, 248.
 Стака, 200, 353.
 ставалце, 216.
 стаклен, 238.
 стакло, 96.
 ста́лац, 227.
 ста́леж, 227.
 сталца (сталац), 91.
 Стаменка, 206.
 Стаменко, 207.
 стан, 172.
 Стана, 96.
 станара, 162.
стане — **стано**, 145, 434, 478.
 станем, 478.
 стани, 478.
 стани-де, 811.
 Станијић, 64, 193.
 Станиша, 355.
 Станић, 64, 193.
 становати, 57.
 Станисава, 200.
стану, 57.
 станути, 145.
 стање, 86.
 стање радње глаголке, 709; —
 како се глаголом исказује, 609.
 — трпно, 545, 550, 701; — и
 заменица се, 712; — обележе-
 но именичким наставком, 88.
 стао, 63, 91.
 стар, 234.
 Стара Планина, 809.
 старети, 611.
 старији, 259.
 старинско претварање гласова,
 93.
 Старовлашанка, 206.
 старојко, 207, 318.
 староков, 230.
 старопутина, 277.
 староседелац, 277.
 статва, 186.
 стати, 36, 121, 433, 473, 478,
 481, 484, 610; — спона у при-
 року уз трајне глаголе, 558,
 703; — као помоћни глагол, 613.
 ствар, као образац мењања, 362.
 стварим, 376.
 стварих, 376.
 стварју, 101.
 стварми, 376.
 стварне именице, 23.
 стварца, 216.
ство- наставак, 18, 107, 108, 226,
 227, 228, 229.
 створитељев, 252.
стврдие, 145.
стврдиу се, 123.
с-те- наставци, 105.
 сте, глагол, 459.
 Стеван, скраћено, 823.
 Стево, 152.
 стега, 147.
 стегно, 172.
 стеља, 154.
 стеона, 292.

- стигао, 496.
СТИГНЕ, 145.
 стигнем, 466.
 стигни, 466.
 стигнут, 466.
 стигнути, 466, 496.
 стид, с 4-им падежом, 643.
СТИДЕ, 125.
 стеже, 88.
 стивати, 130.
 стићи, 466.
 стихови, и велика слова, 808.
СТА, 149, 154.
 сто, 28, 91, 149, 264.
 с тога, 264, 747,
 стожер, 160.
 стој, 509.
 Стоја, 96.
 Стојан, 156; — скраћено, 823.
 Стојанов, 418.
 стојењак, 226.
 стојењи, 429.
 стојите, 429.
 Стојо, 156.
 Стоко, 200.
 стопало, 167.
 стопарац, 277.
 сто-први, 811.
 стотина, 266, 316; — у прироку, 592.
 стотинак, 266.
СТР, 121, 130, 149, 172, 235.
 стра, 64.
 страга, 816.
 страдалац, 227.
 стража, 154.
 стражара, 163.
 страна, 74, 172; — страна, 74.
 стране речи, 160.
 страњо, 74.
 стрању, 74.
 страх, и четврти падеж, 643;
 — и знак узвика, 800.
 страха, 64.
 страховит, 247.
 отрв, 149.
СТРГ, 154.
СТРЕ, 121.
 отрела, 165.
 стреха, 211.
 стрижен, 448.
 стрићи, 462.
 стриц, 319, 332.
 стрицеви, 332.
 стрипцем, 89, 319.
 стричев, 253.
 отричеви, 332.
 стричевић, 193.
 стрмѐн, 72, 153.
 строво, 149.
СТРУ, 149.
 струга, 128.
 стругар, 162.
 струна, 172.
СТУДЕ, 125.
 студѐн, 153.
 студеп, 238.
 студениклев, 296.
 Студеничанин, 86.
 ступа, 147.
СТЪГ, 154.
 су, предлог, у сложеним основама, 292, 301.
 су, глаголки облик, 459.
 суверица, 301.
 сувише, 816.
 сугласник у двојењу слогова, 67.
 сугласници, 48; — које су, 49:
 — како се деле по говорним оруђима, 79; — по звучности, 80; — и њихове особине, 81;
 — и једначење њихово по звучности и по говорним оруђима, 81, 85; — јотоване, 81;
 — и подешавање са самогласницима, 81; — и старинско претварање, 81; — преметање, испадање и растављање, 81, 104; — грлени пред самогласником *и*, 87; — пред самогласником *е*, 88; — непчани и самогласник *о*, 89; — не мењају се пред апострофом, 812.

суглух, 301.
 сугреб, 147.
 оударити се, 35.
 судија, 151, 352.
 судјам, 72.
 судио, 63.
 судити, и 3-њи падеж, 636.
 судиште, 209.
 судњи, 241.
 судци, 98, 807.
 суђен, 108.
 суђеник, 108, 228.
 суждребна, 292.
 сузетица, 301.
 сукати, 172.
 сукметица, 301.
 сукно, 172.
 сукња, 155.
 сукрвица, 292.
 сулуд, 301.
 сулудаст, 246.
 суначце, 99.
 сунашце, 99.
 сунце, 25.
 сунцокрет, 147.
 сунчан, 239.
 супрот, 39, 816; — с 2-им и 3-им падежом, 676.
 супротност показана свезом, 40; — у приређеним реченицама, 728, 730; — и знак почивке, 793.
 супроћ, 816.
 сур, 234.
 суражица, 292.
 суржица, 807, ђ.
 суродица, 301.
 сусед, 147.
 сусрести, 451.
 сусрет, 147.
 сутеска, 149.
 сутра, 37, 816.
 сутра-дан, 811.
 сући, 459.
 сух, 26, 73, 230, 259.
 Суха Планина, 809.
 сухомеђина, 277. .

сухотиња, 182.
 сушти, 459.
 сџа, 130.
 сџњ, 52.
 сџи, 130, 147, 172, 461.
 сџпати, 172.
 сџпе, — сџпо, 461.
 сџс, 130, 213.
 сџсати, 538.
 сџсе — сџсо, 538.
 сџтељна, 292.
 сџто, 264.
 сџтъ, 52, 183.
 сџ, 272.
 сџ, 195, 519.
 сџд, 149.
 сџе, 154, 180.
 сџмо, 272.

Т зубни сугласник, 79; — му-
 као сугласник, 80; — пред џ,
 ч, ш може остати и неиз-
 бачено, 98; — испада пред џ,
 ч, џ, 98; — избацује се ради
 несклада говорних оруђа, 102;
 — иде у с, 183, 184; — испада
 пред л, 447; — испада пред
 н, 497; — остаје каткад без
 промене пред с и ш, џ и ч,
 807.

т- наставак за трпни придев,
 448, 475, 479, 508; — за 3-ће
 лице једине у глагола, 436.

та, замениња, 395.

та- наставак, 183, 242, 263.

тад, 37.

тада, 272, 745, 752.

Таде, 343.

Тадија, 355.

тај, -а, -о, 32, 395, 752.

таја, 128.

так, 130, 466.

такав, -а, -о, 29, 32, 271, 426,
 741.

таки, -а, -о, 32, 271, 427, 745.

такња, 169.

тако, 37, 741, 747, 752.

- таков, 271.
 такови, 426.
 тал, 91.
 талац, 324.
 талпара, 163.
ТАШЕ, 125.
 тамо, 37, 125, 272, 746, 752.
 тамо — где, 774.
 танак, 254, 259.
 тане, као образац мењања, 378.
ТАНЕТ, 378.
 танко-вита, 276.
 танковрх, 279.
 тањи, 86, 126.
 тањирача, 219.
 тап, 22.
 тарем, 493.
 гарући, 493.
 тата, 152.
 таћи, 130.
 тачка, 792; — и велико слово, 808; — знак скраћења, 823; — уз редни број, 825.
 тачка и запета, 785 и д.
 тачки, 353.
 ташт, 232.
 ташта, 155.
ТВ, сугласници, 83.
ТВА- наставак, 186, 195.
 тварь, 153.
 твѡга, 66, 398.
 твој, -а, -е, 32, 83, 270, 398.
 твојега, 66, 398.
 твојему, 398.
 твојем, 398.
 твѡм, 398.
 твѡме, 398.
 твоу, 398.
 твор, 83.
 творах, 516.
 творац, 213.
 творен, 516.
ТВОРИ, 105.
 творити, 59, 83, 516; — и два четврта падежа, 642; — творих, 105.
 тврд, 83, 259.
 тврдоглав, 279.
 тврдоуст, 63, 273.
 тврђа, 155.
 те, 40, 402, 602, 728, 811.
ТЕ- наставак глаголски, 436.
 тебе, 388, 402, 602.
 теби, 388, 602.
 тег, 147, 254.
 тежак, 201, 254, 259.
 тежина, казана 4-им падежом, 645.
 тек, 37, 745.
ТОК, 57, 106, 120, 130, 149.
 текућ, 443.
 телад, 24, 194, 372, 597.
 теладма, 372.
 телалина, 176.
 талац, 382.
 теле, 192, 382, 597.
 телѣта, 382.
 телећак, 202.
 телећи, 233.
 тѣло, 70, 383.
 телца (талац), 91.
ТОЉ- наставак, 107, 165.
 теме, 50, 74, 199.
 темелит, 247.
 темѣна, 74.
 темѡна, 74.
 тѣмена, 74.
 теоци, 382, 597.
 тепање, и основе да значење у том смислу обележе, 152, 156, 207.
 тепсти се, 460.
 тер, 728.
 теранка, 228.
 терба, 195.
ТЕСА, 128.
 тесан, 259.
 тескѡта, 190.
 тестаменат, 115.
 тетин, 240.
 тетки, 353.
 тећи, 35, 36, 95, 462.
 тециво, 87, 197.
 теѡцијах, 467.

течах, 467.
 тешко, уклик, 22, 82.
 ти, 29, 31, 268; — како се мења, 387.
 ти, заменички облик, 387.
ти- наставак, 105, 444; — и **о** и **т** пред њим, 93.
тиш(ћи). наставак, 265.
 тиква, 83.
 тиквић, 193.
 тилутице, 272.
 тим, 743.
тисе, 168, 179, 743.
 тисућа, 264, 316.
 тјти, 473.
 тих, 230, 259.
 тицати, 130.
 тише, 86.
 тишина, 53, 177.
 тишма, 102.
 тишња, 179.
тишта, 508.
 тиштати, 508.
 тишт-ма, 102.
тј постаје **џ**, 86, 486.
теа, 128.
 ткаца (ткалац), 91.
 ткаља, 169.
 ткати, 539.
тме — **тко**, 539.
 тко, 96, 396.
 тк-онт, 539.
 тку, 539.
 тлака, 149.
 тлачити, 149.
тлѣ, 149.
 тлѣсть, 242.
тѣ постало разједначењем од **џ**, 94.
 то, заменица, 622, 743.
то, заменички дометак, 396.
то- наставак, 183, 242, 263, 264, 269.
 тоболца (тоболац), 91.
 тобија, 82.
 тов, 149.
 Тодице, 354.

то јест, како се скраћује у пи-
 сању, 823.
 ток, 57.
 то ли, 744.
 толики, -а, -о, 32, 427.
 толики — колики, 741.
 толико, 29, 747.
 тоне — тоно, 494.
 тону, 449, 494.
 тонутти, 495.
 тоњах, 495.
 топ, 130.
 топал, 26, 91.
 топлик, 204.
 топлица, 215.
 топот, 187.
 топрв, 816.
 торбак, 202.
 торокуша, 223.
 точак, 205.
 точасмо, 429.
 точен, 429.
 точећи, 429.
 точи, 429.
 точив, 429.
 точили, 429.
 точимо, 429.
 точити, 57, 429.
 Тóшо, 220.
 травара, 162.
 травка, 83.
 травуџина, 175.
 травчица, 83.
 тражи(ти), 109.
тражи, 126.
 трајање радње у глагола, 36, 121, 133, 134, 141, 142, 610, 658; -- у прошлости, 684, 686; — и прилог времена садашњег, 696; — и време садашње, 679, 680.
 трајати, 35, 611.
 трах, 493.
 трвен, 493.
 трвеник, 228.
тргне, 145.
 трговчић, 83.

- тре**, 141.
трем, 493.
трѐн, 172.
трениутни глаголи, 36, 610.
трепет, 187.
трепетуша, 223.
трес, 147, 432, 445, 450.
тресавица, 215.
тресавши, 446.
тресао бејак, 547.
тресао сам, 546.
тресао сам био, 547.
трéсáх, 457.
тресе — **тресо**, 141, 432, 434, 441, 443.
тресем, 432.
трéсét, 187.
тресијак, 441, 457.
тресне, 434.
тресох, 445.
трести, 432; — као образац мењања, 456.
тресући, 443.
тресѡах, 441.
третии, 265.
треће врсте промене именичке, 351; — промене глаголске, 501.
трећак, 202.
трећи, 265.
трећина, 266.
трећи падеж различан по акценту од седмог, 329, 356, 375; — у синтакси, 634—640; — и прелазни глаголи, 635; — за присвајање, 638; — и заклетва, 639; — и жеља, 639; — у реченици без подмета, 640; — с предлогом *и*, 673; — с предлогом *против*, *супрот*, (проћу), 676.
трећи раздео прве врсте глаголске промене, 450, 460; — пете врсте, 533.
трећег познатог и непознатог лица заменица, 745.
трéшáња, 73, 357.
трешња, 179, 357.
три, 262, 267, 313, 316, 405, 407, 409, 411, 607; — и прирок, 593.
тридесет, 28.
тридесет-девети, 811.
три-днй, 336.
тринаест, 66, 298.
тринéст, 66.
трипут, 815.
триста, 815.
тре, 17, 124, 147, 508.
тркалиште, 227.
тркља, 169.
трља, 169.
трн, 172, 597.
трњак, 202.
трње, 24, 86, 597.
тро, 493, 807, ђ.
трова, 109, 128, 534, 540.
тровати, 534, 540.
трога, 66, 410.
троје, 267, 405, 410, 412, 413, 594, 607.
тројега, 66, 410.
троји, -е, -а, 28, 267, 405, 413.
тројице, 316.
тролетни, 277.
тролетница, 277.
трóмеђа, 277.
троснопица, 277.
трострук, 277.
трпеж, 217.
трпен, 507.
трпети, 507.
трпи, 141, 501.
трпиен, 507.
трпни придев, 429, 431, 507, 698, 701, 753, 754; — како постаје, 448; — у казивању извршеног будућег времена, 692; — за будуће неизвесности, 694; — и трпно стање, 710; — градиво за нове именичке основе, 228.
трпно стање, 545, 609, 701, 709; — образац, 550; — и заме-

ница се, 712; — кад је нај-
чешће, 711.
трска, 102.
трстика, 203.
трст-ка, 102.
трти, 493.
тру, 128, 149, 534, 540.
тру-а, 109.
труд, 147.
трудбеник, 204.
трује — **трујо**, 534, 540.
труладак, 227.
трулеж, 227.
трун, 172.
труо, 698.
трх, 493.
трча, 124, 508.
трчати, 35, 508.
трчах, 508.
трчкарати, 136.
трчкати, 136.
тс и **ц**, 82, 98; — не спаја се и
оставља се се тако како је, 82.
тт како се разједначује, 93, 183,
184.
ту, 37, 746.
туга, 353; — и 4-ти пад., 643.
ту где, 774.
туда, 37, 272.
туде, 272.
тудије, 272.
туђе речи у језику, 115.
тужба, 195.
тужињава, 196.
тузи, 353.
Тузлавин, 174.
Тузланка, 206.
туколук, 278.
тулца (тулац), 91.
туц, 259.
Турад, 194.
Турак, 333.
Турк, 333.
Турк-и, 109.
Туркиња, 182.
Турком, 340.
турски, 809.

Турци, 340.
турчи(ти), 109, 126.
Турчин, 174, 333.
турчин-цвет, 296.
туст, 242.
тутњава, 196.
тући, 149, 462; — се, 35.
туцањ, 180.
тучењак, 228.
тушта, 155.
тхор, 83.
тче, 539.
тш спаја се у **ч**, 79, 98; — остав-
ља се тако како је, 82.
тшт или **чт** даје **шт**, 99.
тѣ, заманица, 269, 272, 395.
тѣ-наставак примен. основама,
183, 242, 263.
тѣе, 130, 147.
тѣек-јѣ, 232.
тѣ, 149.
тѣ-наставак, 93, 184.
тѣште срьдѣце, 811.
ѣ непчани сугласник, 79; — ко
је увео у српску азбуку, 46;
— постало од **ѣ**, 82; — по-
стало од **тј**, 86, 486; — по-
стало од **гт**, 95, 444; — по-
стало од **кт**, 95; — постало
од **хт**, 95, 463; — у старом
словенском **шт**, 459; — место
т по наличности, 510.
ѣа-наставак, 248.
ѣе, 510, 548.
ѣе дати, 548.
ѣемо, 510, 548.
ѣерати, 78, 86.
ѣеркин, 240.
ѣете, 510, 548.
ѣеш, 510, 548.
ѣеш проћи, 548.
ѣи-наставак, 265.
ѣирилица, 47.
ѣиро, 152.
ѣњ разједначава се у **тњ**, 94.
ѣбрѣ, 152.

- ђоса, 152.
 ђу, 510, 548; — и време будуће, 691.
 ђуре, 192.
 ђуриј, 231; — ђурији, 231; — ђурји, 231.
 ђурка, 70.
 ђуталица, 227.
ђџ- наставак, 248.
Ј, самогласник, 39, 114; — мења се у ов, 128, 149, 534, 540, 543; — постало од **л**, 469; — место **ж**, 468.
У, предлог, 39, 293, 303, 307; — и други падеж, 669; — и 2-ги и 7-ми падеж, 678.
 убал, 165.
 убао, 165.
 уби(ти), 61,
 убивалац, 116.
 уби-ица, 213.
 убија(ти), 61, 109, 130.
 убилац, 324.
 убилца (убилац), 91.
 убиство, 116.
 убица, 213,
 убог, 230.
 убожак, 255.
 убожар, 163.
 убојит, 116.
 убојник, 204.
 уборак, 205.
 убратач, 218.
у-Буга̀ра, 76.
увежба, 133.
 увек, 37, 816.
 увелак, 227.
 увеличавање, казано наставком, 164, 175.
 увенути, 499.
 увео, 499.
 увести, 307, 456, 610.
увештба, 133.
 уврѣти се, 490.
 уврсти, 456.
 уврх, 665, 816.
 угал, 165.
 угаљ, 322.
 угао, 165, 325.
 углед, 147.
 угљара, 163.
 угљевље, 157.
 угнати, 307.
 угловѣвши, 513.
 уговети, 502.
 уговјевши, 513.
 угризак, 205.
 угурсузе, 328.
уда- наставак при прилошким основама, 272.
 удавача, 218.
 удаба, 195.
 удаја, 148.
 удар, 149.
удешава, 132.
 удно, 816.
 удовички, 423.
 уже, 154, 380.
 ужина, 133.
 ужитак, 133, 228.
 Ужице, 212.
 Ужичанин, 86.
 уз, 39, 154, 465, 511; — и четврти падеж, 673; — и време будуће, 691; — при глаголским основама, 303, 307; — и свршеност радње глаголске, 612; — и исказивање предње радње у будућности, 692.
 узаврети, 104, 307.
 изагрепце, 272.
 узајмично-повратни глаголи, 35, 609.
 узајмљене речи, 160.
 узак, 254, 259.
 узал, 165.
 узалуд, 37, 815.
 уза-ме, 104.
 узао, 165.
 узасопце, 272.
 узастопце, 272.
 уза-те, 104.
 узачак, 255.

- убијати, 116.
 узбрдит, 247.
 узвика знак, 792, 800; — место запете, 782, 801; — и велико слово, 808.
 узгред, 815.
 уздах, 147.
 уздисај, 150.
 уздићи, 302.
 уздуж, 816.
 увео, 91, 807.
 узети, 50, 130, 469.
 узетиња, 228.
 узимати, 130.
 узјахавши, 37.
 узи, 450.
 узмем, 50.
 узмогбудем, 692.
 узмогу, 465.
 узнети, 303.
 уз'о, 807.
 уз пркос, 815.
 узрок, казан предлогом, 39; — показан свезом, 40; — казан доданом реченицом, 572, 579, 732, 747, 754; — казан предлогом, 658, 670; — и време у синтакси, 661; — у питању, 716; — и речи зашто и зато, 817.
 уи, 63, 807.
 ујак, 202.
 уједно, 816.
 ујо, 342.
 ујугру, 816.
 уџ- наставак за глаголске диминутиве, 136.
 уклонити, 303.
 у-коло, 76.
 укоп, 20.
 укосиште, 209.
 украј, 816.
 укућница, 293.
 ўлести, 456.
 ўлећи, 466; — се, 466.
 уљ- наставак, 171.
 уља- наставак, 171, 175.
 уљудан, 293.
 ум, 198.
 умало, 815.
 умањаване значења и предлог, 10, 817; — при образовању придева, 240; — казано основном, 203, 206, 207, 212, 216, 220, 255.
 умах, 815.
 уио, 449, 503.
 умѣвши, 513.
 умеде, 503.
 умедне, 145, 500, 503, 612.
 умеднути, 145.
 умедох, 503.
 умео, 63.
 умераване значења прилогом, 822.
 уместо, 816.
 уметак, 205.
 уметање самогласника а међу сугласнике, 104.
 умети као образац мењања, 501.
 уметнута реченица, 758, 784, 803; — и почивка, 794; — и запета, 783.
 уметнуте речи, 803.
 уметци у глаголских облика, 438.
 умивати се, 35, 141.
 уније, 502.
 унили, 243.
 униљат, 243.
 умирати, 130.
 умирем, 103.
 умирјем, 103.
 уније, 449.
 умјѣвши, 513.
 уморио се, 34.
 умрети, 130, 611.
 уиѣ, 124, 501, 611.
 уиѣје — уиѣјо, 501, 502, 611.
 унакрст, 815.
 унаоколо, 816.
 унапред, 816.
 унићи, 61.
 унутра, 37, 815.
 унучад, 372.

унуча́дма, 372.

унуче, 192.

уочи, 816.

уочити, 63.

упадак, 205.

упис, 20.

упитај-де, 488.

упити, 473.

упитне реченице, 713, и д.: —
и реч. знаци, 792, 797, 798.

упитни прилози, 716.

упитни облик за дивљење 717;
— за намеру, 738; — за по-
годбену речиницу, 739; — за
поређење, 744.

у-плач, 76.

упоредна граматика, 42.

управитељ, 185.

управо, 37, 816.

упрѣти, 490.

упут, 815.

ур- наставак, 164.

ура- наставак, 164, 175.

уредба, 195.

урок, 57.

усахла, 499.

усахнути, 499.

усев, 148.

усклици, 22; — и запета, 782.

ускос, 815.

ускрс, 70, 147, 809.

ускршњача, 219.

ускршњи, 241.

усмена беседа, 806.

усне, 44, 45.

уснени сугласници, 79.

уснено-носни сугласници, 79.

успаван, 34.

успоред, 816.

усред, 39, 816; — и 2-ги па-
деж, 666.

усталац, 324.

устијех, 350.

устока, 149.

устрижак, 205.

у-стрица, 75.

уступање, казано подређеном ре-
ченицом, 740; — казано буду-
ћим временом, 695.

уступна реченица, 740; — по-
годба, 741.

усути, 461.

у́схтѣ, 511.

у́схтеју, 511.

у́схтѣм, 511.

у́схтѣмо, 511.

у́схтѣте, 511.

у́схтѣш, 511.

у́схтијем, 511.

УТ- наставак за глаголске дими-
нутиве, 136.

УТ-ак- наставци, 227.

утапати, 130.

утећи, 303.

утече, 34.

утопити, 130.

утопљеник, 228.

уторак, 208, 809.

уточниште, 209.

ухо, 211, 348, 373.

учах, 516.

учаше, 34.

учен, 101, 516.

ученик, 228.

учестана радња глагол., 36, 610.

611; — и а- наставак, 129; —

и и- наставак, 131; — и иа-

ова- наставци, 134; — и је- на-

ставак времена садашњег, 143.

учим, 34.

учитељ, 18.

учитељевица, 215.

учити, 516.

рчјеп, 101.

уш- наставак, 223, 224.

уш, 366.

уша- наставак, 223, 224.

уши, 313, 348, 373.

у́шй, 366; — у́шију, 366.

у́штипакѧ, 72.

Ф уснени сугласник, 79; — му-
као сугласник, 80; — у изу-

зетку при једначењу по звучности, 83.
 фебруар, 809.
 Француз, 328.
 Французу, 328.
 француски, 809.
 Futurum exactum, 692.

Х грлени сугласник, 79; — нема парњака међу јасницима, 80; — у сажимању самогласника, 64; — промењено у с у разним приликама, 87, 130, 331, 353; — мења се у ш, пред е, 88, 328; — пред и, 87; — пред непчаником, 531.

х- наставак, за време, 105, 438, 445.

ха- наставак именски, 211.

хајдемо-те, 811.

Хајдук-Вељко, 811.

хахдуци(х), 340.

хајкача, 218.

хаљина, 24.

хаљинац, 216.

хартија, 115.

хаци-недомак, 296, 811.

хаџо, 152.

хвалити, као образац за трпно стање, 550.

хвали, 445, 449.

хвалио сам, 546.

хвалити, 444.

хвáлиће, 548.

хвáлићемо, 548.

хвáлићете, 548.

хвáлићеш, 548.

хвалићу, 548.

хвалих, 445.

хвалција, 91.

хвáљен, 448.

хваљен бејах, 550.

хваљен бех, 550.

хваљен бивши, 550.

хваљен бих, 550.

хваљен буди, 550.

хваљен будући, 550.

хваљен сам, 550.

хваљен сам био, 550.

хваљен љу бити, 550.

хвáљенй, 448.

хвaт, 183, 334.

хвáтй, 334.

хеј, 22.

Херцеговац, 214.

хиљада, 28, 115, 264; — у подмету, 592.

хитар, 415.

хитња, 179.

хйтрй, 415.

хитрина, 177.

хитро, 37.

хј постаје ш, 86.

хладне, 125.

хладовит, 247.

хладолеж, 154.

хлебац, 216.

хо- наставак, 211.

ходати, 611.

хóдац, 213.

ходити, 35.

хоп, 22.

хоте(ти), 510.

хотимце, 37.

хотје — хотјо, 510.

хоћах, 510.

хоће, 510.

хоћемо, 510.

хоћете, 510.

хоћеш, 510.

хоћеш поћи, 548.

хóћо, 225.

хоћу, 225, 440, 510; — и време будуће, 691.

хтедне, 612.

храбар, 234.

храм, 198.

храна, 24, 172.

хранећи, 429.

храни, 429.

хранив, 429.

храниле, 429.

хранимо, 429.

храните, 429.

хранитељ, 185.

хранити, 429.

храњасмо, 429.

храњен, 62.

храпоња, 181.

Хрвати, 47; — и стари падежни наставци, 340, 350, 361, 376, 391, 399, 425.

хрватски, 257.

хришћанин, 174.

хришћанка, 206.

хришћански, 809.

хришћанство, 809.

хром, 230.

хромну, 123.

хт постаје х, 95, 463.

хте, 510, 511.

хтед, 511.

хтедне, 145, 500, 511.

хтеднем, 511.

хтеднути, 145.

хтедох, 511.

хтети, 137, 225, 510, 695; — и време будуће, 691.

хтио, 90.

хтјед, 692.

хтједбуде, 692.

хтѣје — хтѣјо, 511.

хѣах, 510.

худ, 230, 259.

хум, (хлѣмъ), 198.

хѣ- наставак, 211.

хѣ, 183.

Ц зубни сугласник. 79; — постало из *тс*, 79, 98; — мукао парњака, 80; — у претварању, 82; — пред самогласником *и*, 82, 87, 126, 353; — постаје *ч* пред *е*, 88, 328; — непретворено пред *и* од наставка, 240; — претвара се у *ч*, 255, 257; — постало из *к*, 87, 130, 331; — тражи да се *о* промени у *е*, 354; — каткад не мења пред собом *ѡ* и *т*, 807.

Ѣ- наставак за диминутивне глаголе, 136.

Ѣа- наставак, 216.

ѡвѣтити, 96.

ѡкло, 96.

Ѣана, 96.

ѡар, 327.

ѡаре, 327.

ѡарев, 418.

ѡаревац, 215.

ѡареви, 332.

ѡарем, 327.

ѡарина, 176.

ѡариѣ, 193.

ѡарски, 257.

ѡвѣсти, 451.

ѡватати, 96.

ѡвѣља, 131.

ѡвет, 149.

Ѣвети, 153, 809.

ѡвѣе, 24.

ѡвѣице, 212.

ѡврѡа, 147.

ѡврѡтати, 136.

ѡврѡѣе, 143.

ѡвѣтъ, 149.

Ѣ- наставак, 216.

ѡдило, 167.

ѡел, 230.

ѡелац, 215.

ѡеливаѣи, 248.

ѡелокупан, 273.

ѡелѡа, (ѡелац), 91.

ѡелѡат, 91.

ѡена, 172.

ѡео, 92, 230, 419.

ѡеровик, 204.

Ѣетинѡа, 206.

ѡиганиѡа, 158.

ѡиганин, 174.

ѡиганѡа, 206.

ѡиѡел, 92.

ѡио, 92.

ѡифре како се пишу, 824.

Ѣичиѡе, 141.

Ѣј иде у *ч*, 86.

ѡмок, 22.

Цоја, 96.
 црв, 334.
 црвен, 26, 238; — црвен, 153.
 црвенило, 167.
 црви, 334.
 цреп, 149.
 црк, 466.
 црква, 83.
 црквена азбука, 46.
 црквењак, 202.
црке, 145.
 црн, 235, 259.
 црна гора, 599.
 Црна Гора, 599, 809.
 црнети, 33, 35, 610.
 црник, 204.
 црнило, 167.
 црнина, 177.
 црнити, 126.
 црнограб, 277.
 црномањаст, 246.
 Црно Море, 809.
 црноок, 63.
 црноточина, 278.
 црњ, 155.
 црп, 155, 149, 450, 460.
 црпсти, 460.
 цртало, 167.
 црћи, 466.

Ч непчани сугласник, 79; — му-
 као сугласник, 80; — састав-
 љено од тш, 79, 98; — пред
 т, 99; — постало од кј, 86;
 — од к, 87, 88, 259, 328,
 539; — од ц, 87, 88, 328; —
 постало од цј, 86; — каткад
 не мења пред собом д и т, 807.

чабрењак, 202.
 чабрић, 193.
 чаброноша, 278.
 чађ, 365.
 чађу, 101, 365.
 чазба, 102.
 чак, 37.
 чамов, 252.
 чанколиз, 278.

чанчара, 163.
 чѧпѧр, 164.
 чарапаст, 245.
 час-по, 811.
част-ба, 102.
 чатац, 213.
 чатити, 99.
чв- сугласници, 83.
 чвѧрак, 322, 323.
 чворнат, 243.
 чврсне, 145.
 чврсну, 123.
 чврст, 73, 259.
чврстну, 123.
 че, 469, 539.
 чега, 261.
 чегов, 261.
 чеговић, 261.
 чегрташ, 221.
 Чедомиљ, 155.
чека, 122.
 чекиња, 182.
чекне, 145.
чекну, 122.
 чѧлац, 324.
 челњак, 91.
 челца (чѧлац), 91.
 чемер, 160.
 чемерикаст, 245.
 чепукати, 136.
 чергаш, 222.
 часа, 261.
 часов, 261.
 чест, 242, 259.
 честит, 247.
 честитост, 191.
 честобродница, 213.
 четвери, -е, -а, 405.
 четверо, 405.
 четвори, -е, -а, 28, 267, 405, 413,
 607.
 четворма, 410.
 четвороношке, 272.
 четворо, 267, 405, 410, 412, 413,
 607; — образац мењања, 410;
 — у подмету, 594.
 чѧтврѧт, 266.

- четврта врста именичке промене, 362; — глаголске промене, 514.
- четвртак, 208.
- четврти, 263.
- четврти падеж како се познаје, 314; — једнак с другим, 330; — у синтакси, 641—645; — с предлозима *за*, *међу*, итд. 677; — с предлозима *на*, *у*, итд. 678; — као самостални додатак, 753.
- четврти раздео прве врсте глаголске промене, 450, 462.
- четири, 262, 313, 316, 405, 407, 409, 411, 607, 621; — у подмету, 593.
- четири-дњи, 336.
- четыриге, 262.
- четирма, 409.
- чѣтова, 135.
- четрнаест, 66, 298.
- чегрнѣст, 66.
- чѣх, 180.
- чешањ, 180.
- чешем, 101.
- чѣшјем, 101.
- чешки језик, 42.
- чешљати се, 35.
- чѣшљѣва, 72.
- чй, 64, 807.
- чизмарка, 206.
- чиј, -а, -е, 32, 64, 271, 427, 714, 807, 821.
- чији, 427, 817.
- чика, 353.
- чкин, 240.
- чйко, 200.
- чйков, 72.
- чйковѣ, 72.
- чим, 745.
- чин, 172.
- чинећи, 34.
- чини, именица, 153.
- чинивши, 34.
- чинио, 34, 63, 91, 807.
- чиниоци, 807.
- чинити, и два четврта падежа, 642; — се, спона у прироку, 558.
- чињен, 34.
- чист, 242.
- чистији, 259.
- чисти-кућа, 299.
- чистота, 190.
- читам, 428.
- читати, 34, 99.
- читаћу, 428.
- чл, 172.
- члан у сложеној реченици, 727, 729.
- чобан, 333.
- чобани, 333.
- чобанија, 158.
- чобанин, 174, 333.
- чобанка, 206.
- чобанчад, 194.
- човек, 23, 25, 339, 597,
- човеков, 26.
- човеци, 597.
- човечански, 257.
- човечанство, 189.
- човече, 88.
- човѣчй, 64.
- човечиј, 64.
- човечуљак, 206.
- чорболок, 278.
- чт прелази у шт, 99.
- чтити, 99.
- что, 99, 396.
- чу(ти), 61, 106, 120, 450, 539.
- чув, 446.
- чува, 130, 519.
- чуваје — чувајо, 141, 519, 520, 521.
- чувај, 522.
- чувалац, 227.
- чѣван, 523.
- чувар, 162.
- чувати као образац мењања, 521; — се, 35.
- чувен, 61, 428, 479.
- чувен сам, 428.
- чувши, 446.

чудо, 383.
 чудотворац, 278.
 чуђење и 2-ги падеж, 630.
 чујах, 477.
 чује, 474, 477.
 чуљајив, 251.
 чула, 3.
 чун, 172.
 чуо бејах, 547.
 чуо сам био, 547.
 чупавац, 215.
 чути, 33, 473, 474; — као обра-
 зац, 473.
 чутуретина, 175.
 чц остављено без промене, 99.
 чц, промењено у шц, 99.
 чѣ, 269, 396.
 чѣи, 130, 469.
 чѣт, 213.
 чѣте, 811.
 чѣто, 396.

Ц непчани сугласник, 79; — ја-
 сан сугласник, 80; — састав-
 љено из *џ*, 79, 98; — ко је
 увео у српску азбуку, 46, —
 ђ ко је увео у латиницу, 47.
 цигерица бела (плућа), 44, 45.
 цигерѣача, 219.

Ш непчани сугласник, 79; —
 мукао сугласник, 80; — по-
 стаје од *сј*, 86; — постаје од
хј, 86; — постаје од *х* пред
и, 87; — постаје од *х* пред
е, 88, 328, 441, 445; — по-
 стаје од *х* пред непчаником,
 531; — не мења пред собом
џ и *т*, 807.

ш- наставак за 2-го лице јед-
 нине, 436.

ша- наставак, 220; — за поре-
 ђење, 259.

шав, 321, 322.

шад, 485.

шаљем, 530.

шапутати, 136.

шарак, 208.

шаран, као образац мењања, 318.

шарен, 238.

шарен-трба, 296.

Шар-Планина, 296, 811.

шарчев, 253.

шаторје, 157.

шв- сугласници, 83.

швен, 479.

шв- наставак за поређење, 259.

шеничица, 71.

шепер, 160.

шест, 263, 266, 374.

шестѣ, 263.

шеста врста глаголске промене,
 543.

шести, 263.

шестина, 266.

шести падеж како се познаје,
 314; — у синтакси, 648—655;
 — с предлогом *с*, 675; — с
 предлозима *за*, *међу*, итд. 677;
 — у трпним реченицама, 710,
 712; — као самостални дода-
 так, 753.

шести раздео прве врсте гла-
 голске промене, 450, 473.

шестица, 266.

шесторо, 28, 267.

шеталиште, 227.

ши, 479.

шибика, 203.

шибљак, 202.

шйваѣи, 248.

шивен, 479.

шиј, 64.

шиндрика, 203.

шипка, 82.

ширење коренових самогласни-
 ка, 57, 58, 59, 130, 146. Види:
 дуђење.

ширй, 103.

ширји, 103.

широк, 256, 259.

шити, 444, 473.

шишак, 201.

школа, 24.

шљем, 530.

шљивовик, 204.

шљим, 806.

ШО- наставак, 220.

шобот, 187.

ШТ- сугласници у двојењу сло-
гова, 67; — разједначено од
шћ, 94, 516; — разједначено
од шч, 94, 498, 508, 531; —
пред неким сугласницима губи
т, 102; — на крају речи, 322;
— на крају основа, 346, 357,
419; — у старом словенском,
а у српском х, 459.

шта, 396, 714, 817, 821.

штене, 192.

штеточинац, 213.

штита, 99.

што, 31, 99, 269, 392, 396, 605,
622, 743, 747, 775, 776, 816,
817, 821; — у промени, 396;
— у питању, 716.

што било, 817.

штогде, 816.

што год, 743, 817.

штогод, 622, 816, 817.

штокад, 816.

штоко, 816.

штокоји, 816.

што му драго, 817.

што-но, 815.

што — тим, 743.

штотко, 816.

што — то, 743.

шточиј, 816.

штошта, 816.

Шћ се разједначује у шт, 94,
516.

шћах, 510.

шћера, 152.

шугав, 250.

шуљајив, 251.

шума, 198.

Шумадија, 158.

шуњало, 167.

ШЦ постало од чц, 99.

ШЧ се разједначује у шт, 94,
498, 508, 531.

ШЂ- наставак за поређење. 259.

Ъ самогласник, 52, 416; — иде
у џ, по том у и, 130; — дуљи
се у у или испада, 461.

Ъ- наставак, 146, 147, 148, 150,
230, 279, 318, 321, 395, 419.

ЪК- наставак, 226, 254, 255.

ЪН или **џм** иде у **џ**, 468.

ЪЦ- наставак, 216.

Ы- самогласник, 53, 416; —
снажењем иде у ов, 149; —
постаје у српскоме и, 182.

Ь- самогласник, 52; — прешло
у а, 236, 254, 255, 257; —
постало и, 130; — као стари
непчени сугласник узрок гла-
совним променама, 397.

Ь- наставак, 153, 266, 318, 321,
362, 363, 395, 419.

ЬК- наставак, 107, 205, 206, 208,
227, 228, 229, 254, 255, 259.

ЬКА- наставак, 205, 206, 208.

ЬКО- наставак, 205, 207.

ЬН, 130, 213, 469.

ЬН или **џм** иде у **џ**, 468.

ЬН- наставак, 236, 237, 260, 261,
262.

ЬНА- наставак, 236, 237, 260.

ЬНО- наставак, 236, 237, 260.

ЬЊ- наставак, 180.

ЬСТВО- наставак, 188, 227, 228.

ЬСК- наставак 257.

ЬСКА- наставак 257.

ЬКО- наставак, 257.

ЬЦ- наставак, 213, 214, 215, 216,
227.

ЬЦА- наставак, 216.

ЬЦЕ- наставак, 216.

Ъ- самогласник, 54; — мења-
њем иде у а, 149; — прелази

- у а, 124, 239, 477, 508; —
 постало од е, 130, 441, 458,
 477; — постало од и, 149; —
 и његове замене у јужном
 говору, 90, 393; — у ширењу
 основе, 489; — обележје пре-
 ђашњег несвршеног времена,
 441; — у начину заповедном,
 442.
- Ї**- наставак, 105, 124, 132, 141,
 449, 501.
- Їи**- наставак, у заменичких па-
 дежа, 393.
- Їи**- наставак, 239.
- Їна**- наставак, 239.
- Їно**- наставак, 239.
- Їх**, стари, наставак за 7-ми па-
 деж, 340, 393, 425.
- Ї**- самогласник, 50, 440: — по-
 стало од ем, 378; — постало
 од њн или њм, 468.
- Їт**- наставак, 192.
- Їта**- наставак, 192.
- Ї**- самогласник, 51; — како
 постаје, 272; — из он, 436;
 из ом, 440; — из њн, или њм,
 468.

ПШТАМПАРСКЕ ГРЕШКЕ

Страна	VII	врста	5	овго	стоји	постављени	а треба постављени.
»	XI	»	7	»	»	покушавало	» покушавао.
»	4	»	6	»	»	реченици	» реченици.
»	4	»	15	»	»	пише	» пише.
»	7	»	15	»	»	брижено	» брижено.
»	8	»	9	»	»	благослов	» благослов.
»	8	»	10	»	»	Србији	» Србији.
»	11	»	2	»	»	изказује	» изказује.
»	11	»	2	овдо	»	они	» оне.
»	17	»	5	овго	»	одреченог	» одреченог.
»	21	»	4	»	»	образовани	» образовани.
»	21	»	6	овдо	»	унутрошњости	» унутрашњости.
»	22	»	8	овго	»	с	» с, са.
»	22	»	12	»	»	узок	» узрок.
»	25	»	14	»	»	на врх	» наврах.
»	29	»	12	овдо	»	јоговори	» јоговори.
»	80	»	5	»	»	писале,	» писале:
»	31	»	9	овго	»	особине	» особине.
»	31	»	15	»	»	самогласници.	» самогласници:
»	32	»	2	овдо	»	примерима	» у примерима.
»	35	»	15	»	»	јоговри	» јоговри.
»	86	»	5	овго	»	сиромата	» сиромата.
»	87	»	5	»	»	поменута	» поменуте.
»	87	»	14	овдо	»	самогласника	» самогласника
»	43	»	6	овго	»	једна	» једна
»	45	»	8	»	»	V.	» IV.
»	45	»	9	овдо	»	млас те	» млас, те.
»	45	»	2	»	»	изговарају	» изговарају.
»	50	»	10	овго	»	(слад-ји)	» (слад-ји).
»	53	»	13	»	»	(стала)	» (сталаи)
»	54	»	12	»	»	постојању	» постајању.
»	56	»	10	овдо	»	Вукаву	» Вукову.
»	57	»	17	овго	»	промена	» промене.
»	64	»	8	овдо	»	основима	» основама.
»	74	»	2	овго	»	одоле-а-а	» одоле-а-а.
»	81	»	18	»	»	џ	» џ
»	89	»	7	овдо	»	Примери	» Примери.
»	98	»	11	овго	»	јотов-оот	» јотов-ост.
»	108	»	8	»	»	Бразујеван	» Кразујеван.
»	110	»	15	»	»	по-ша	» по-ша.
»	113	»	7	овдо	»	основе	» основе.
»	114	»	10	»	»	настаком	» настаком.

Страна	116	врста	15	овдо	стојн	избаченим	а треба	избаченим.
"	120	"	13	"	"	збаб-ас	"	збаб-аст.
"	121	"	2	овго	"	изведено	"	изведено.
"	121	"	4	овдо	"	-настаеци	"	-настаеци.
"	135	"	14	"	"	скопљена	"	скопљена.
"	135	"	12	"	"	промонно	"	променно.
"	142	"	4	овго	"	именицт	"	именица.
"	183	"	12	"	"	деју	"	дејуу.
"	185	"	1	"	"	оку	"	око.
"	189	"	8	"	"	119	"	419.
"	198	"	5	овдо	"	пастало	"	постало.
"	206	"	11	овго	"	основа	"	основом.
"	222	"	1	"	"	1.	"	3.
"	225	"	3	"	"	дѣдо	"	бѣдо.
"	228	"	11	"	"	неколике	"	неколико.
"	229	"	12	овдо	"	пребѣише	"	пребѣише.
"	230	"	8	овго	"	ноодрефенога	"	неодрефенога.
"	235	"	7	"	"	всча	"	врисча.
"	243	"	13	"	"	дават	"	давати.
"	249	"	9	овдо	"	озѣпѣш	"	озѣпѣш.
"	273	"	15	овго	"	бдо	"	бдо.
"	276	"	2	"	"	момтва	"	момтва.
"	276	"	5	овдо	"	сѣдѣга	"	сѣдѣга.
"	277	"	2	овго	"	праѣвину	"	граѣвину.
"	277	"	11	"	"	земеницом	"	заменицом.
"	277	"	9	овдо	"	односно	"	односна.
"	287	"	8	"	"	воходити	"	походити.
"	301	"	13	"	"	читау	"	читау.
"	302	"	12	"	"	Отца	"	Отца.
"	304	"	8	овго	"	служу	"	слажу.
"	319	"	7	"	"	снгом	"	снагом.
"	324	"	7	овдо	"	напознати	"	непознати.
"	325	"	18	овго	"	Јисам	"	Јесам.
"	327	"	18	"	"	ререница	"	реченица.
"	334	"	8	овдо	"	нараду	"	народу.
"	337	"	12	"	"	именици	"	именицу.
"	338	"	7	"	"	реченицо	"	реченице.
"	340	"	8	"	"	ком	"	који.
"	340	"	8	"	"	казити	"	казати.
"	341	"	14	"	"	чишим	"	чиним.
"	344	"	12	"	"	Као	"	Као.
"	350	"	6	овго	"	вмѣлајетска	"	вмѣлајетске.
"	350	"	15	"	"	готово	"	готово.
"	362	"	12	овдо	"	везује	"	везују.
"	363	"	9	"	"	зелан	"	зелен.
"	383	"	7	овго	"	б.	"	в.
"	386	"	8	"	"	Исак	"	Исак.
"	393	"	13	овдо	"	баѣби, а баѣбо	"	баѣби, а баѣбо.
"	409	"	9	овго	"	ставља, тачка,	"	ставља тачка,

22.

YC 76280

U. C. BERKELEY LIBRARIES

C043187680

